Marin Bulugea

VIAȚA DUPĂ ŞTEFAN

Editura……
Râmnicu-Vâlcea – 2013

Profesiune de credință

O VIAȚĂ CA LUTUL MODELAT DE MÂNA DESTINULUI

Am să mă întorc, doar câteva clipe (dar clipa poate fi cât viața!), în casa-inimă, să văd dacă s-a mai dereticat, s-a mai făcut ordine, a mai intrat, oare?, cineva. Să aflu dacă întâmplările trăite sunt tot aşa cum le-am ştiut... Bat la uşă, dar simt că am un alt fel de puls. Nu-mi răspunde nimeni! Atunci, îmi spun: „Intră, că doar e casa ta! Cine vrei să te primească? Viața ta?"

... Viața mea? Între şi lângă trenuri mi-am petrecut-o. Trenuri, rapide sau mai puțin, ce m-au purtat prin curbe, cam multe, recunosc, şi peste schimbări de macaz, în scrâşnet de fiare (nu toate fără suflet, nu toate sălbatice!). Destule trenuri au fost modeste, pentru că în cele cu prea multă strălucire am tot ezitat să mă urc, să nu las urme pe scările lor. Viteza prea mare a trenurilor rapide, ce treceau prin lume ca o dâră de zgomot, nu-mi dădea şansa să ascult traversele trosnind, să văd omul, să număr stâlpii, nu doar cei de telegraf, să cobor în fiecare haltă... Trenurile ce mi-au folosit totdeauna au fost cele personale, nu ale mele, ale vieții!

... Într-o zi, e groaznic de mult de-atunci, m-am îmbolnăvit de iubire! Nu am pierdut nimic. Singura pagubă a fost că nu am câştigat, dar am avut profitul numit satisfacții. Iubirea a fost, este şi va trăi pentru rugăciune, pentru întâlnirea cu oamenii adevărați, dar şi pentru scris. Ce greu de conturat sunt literele până devin ființe ce se destăinuie! Fiecare este sfințită cu sentimentul şi simțirea sa, fiecăreia, mai mare sau mai mică, îi bate inima într-un anumit fel, fiecare te întreabă ce a făcut timpul din tine şi ce-ai făcut tu, mai ales, cu timpul plecat de lângă tine! De aceea le-am considerat casele vieții mele. Şi, mă întreb, poți să ai o casă care să displacă, să fie lipsită de frumusețe, de armonie, când ea e viața ta!

Iubirea-mi a mai fost şi este şi pentru familie, pentru copii, pentru grija de a nu rămâne dator, pentru tăcere, aurul vieții mele.

Poate mama, poate tata, poate eu, poate îngerul meu păzitor, poate mai ştiu eu cine sunt dascălii care m-au învățat să ocolesc pentru a merge pe drumul cel bun. Să evit minciuna, perfidia, să ocolesc hoția şi să țin minte vorba tatei: „Minte pe unde umbli!" Dorea să am minte pe unde merg, să judec, să cuget, să am gândul numai la ceea ce este adevăr. Ce-au însemnat şcolile față de vorba tatei? Ce-au însemnat unele prietenii şi încrederea în foarte mulți oameni al căror spate îl văd şi acum!?

Să-mi fi spus cineva că am să trăiesc din meseria învățatului de la oameni, nu l-aş fi crezut, dar înainte de a învăța de la oameni trebuie să înveți de la Dumezeu, de la floare, de la iarbă, de la apă, de la foc, de la copil, de la bine şi de la rău. Din relele tale şi ale altora! Din binele tău şi al multora! Au mai spus-o şi alții. Mai bine ca mine!

Dacă m-ar întreba, acum, acest cineva, în dulcele şi plictisitorul ton al întrebării: ce aş face dacă ar trebui să reîncep o nouă viață, i-aş răspunde că nu ştiu! Pot eu să întreb destinul ce a gândit şi cum s-a gândit el să lucreze? Pot eu să ştiu ce vrea Dumnezeu cu mine?

Atingând pământul cu privirea şi cu tălpile gândurilor, mă încumet să cred că dacă n-aş fi îmbrăcat mereu cu aceeaşi haină a modestiei, răspunsul ar fi aşa: „M-aş duce cu mintea mea de acum şi...". Se aude un semnal care mă opreşte. Totdeauna gândul cel bun a dorit să mă oprească la timp. La umbra gândului cel bun, la lumina rugăciunii, la focul

tăciunilor nestinşi ai încrederii în mine şi în speranța că acolo, Sus, Cineva mă iubeşte, lupt să mă conving că, şi azi, ceasul merge cu aceeşi precizie. Ba, parcă mai repede, acum! Dacă aş forța şi mai mult răspunsul la întrebarea aceea banală de acum câteva secunde, aş spune că m-aş întoarce cu bucurie pe drumul din spatele vieții, dar îmi este teamă că, astăzi, noi, eu, ca şi frunzele trecute prin vreme, suntem atraşi mai repede de pământ, decât în vremea în care trenurile circulau normal. Acum văd aceste fiare de pe şine din ce în ce mai rar, mai greu, pentru că stația mea de lângă calea ferată, de lângă mersul cel ordonat al trenurilor, începe să fie mutată lângă o altă linie, unde nu se mai aude deloc îndemnul: „Fereşte linia una!”

Mă plouă, în aceste clipe, cu mii de picături de amintiri. Sunt ud până la piele... Şi nici nu pot să mă mai schimb...

Mergeți cu mine? Haideți, acum, împreună în cartea Ilenei...

SURPRIZA

Vestea a venit, întâi, ca o ploaie pe care o aştepți de mai multă vreme. O ploaie normală, nu o furtună, o ploaie pentru rodire... Apoi...

Mi se aşezase tainic, ascunzându-se în suflet, o bucurie cum nu credeam că voi avea cândva. Pe Ştefan nu-l mai văzusem de câteva zile. De ce? Motivul lui putea să fie unul serios. Mă avertizase că o să „dispară”... un timp, pentru că avea de dat două restanțe - foarte grele - şi dorea să le „biruie”, cum zicea el. Cu orice efort! Nu intenționam să îi fac mai grele apăsările cu încă o grijă şi m-am hotărât să tac, deocamdată, să îl mai păsuiesc. Cât? Nu m-am gândit... Dar, fiindcă timpul favorabil, o floare tot mai rară pentru mine, fugea fără oprire şi nu mai putea fi temperat, domolit, am intrat într-o stare psihică neplăcută, deprimantă, ciudată, plină de nesiguranță, încărcată cu teamă şi întrebări. Nu mai ştiam ce să fac! Era disperare?!

Răceala lui, de la o zi la alta tot mai acută, ba chiar cronică, enervantă, habar nu am cum s-o calific, mă dezarma! Să-i spun ce taină port în suflet?… Vai de mine! Poate îl „deranjam”. Hai să îl mai cruț! Ce vorbesc eu despre deranj? Că doar nu am venit în viața lui întâmplător... Uite cum voi face: întâi îmi cer scuze că-i aduc nelinişte şi piedici înaintea paşilor lui de încheire a situației de student - restanțier şi, după aceea, fie ce-o fi, intru direct în subiect! Ei! Dar pentru ce să-mi cer scuze? Nu e bine, deloc nu este bine! Doamne ce mă frământ şi ce lipsită de hotărâre sunt! Mă gândesc, totuşi, dacă aflarea unei asemenea veşti îl va descumpăni serios? Era un episod pe care, mai mult ca sigur, nu şi-l dorea în viață prea curând, şi cu atât mai mult... acum. Dacă nu l-aş cunoaşte, l-aş judeca altfel, dar îl ştiu prea bine! Centimetru cu centimetru, stare cu stare, clipă lângă clipă, sentiment lângă sentiment! Atâtea câte are!

M-am frământat toată ziua şi m-am tot întrebat ce şi cum trebuie să fac, cum să procedez? Dar, nu mă dumiresc deloc de ce mi-era teamă, de ce pe el îl cruțam, iar pe mine mă... curățam!

N-am soluții! N-am calea cea mai bună. Ştefan era, cel puțin aşa credeam, un băiat cumsecade, ținea la mine, dar avea momente în care orgoliul, mândria, vanitatea, toate îngemănate, însemnau unul şi acelaşi lucru - egoism - şi-l transformau, îl făceau să gândească altfel, incorect, adică doar pentru el! Devenea greu de abordat şi de înțeles, tăcut, urâcios, inacceptabil. Iubeam, deci, un om în care trăiau două ființe! Pe care s-o înfrâng, care va ceda prima?

Am greşit de la început, e vina mea, pentru că nu am găsit ieşirea cea mai bună din impas. Pentru că neglijam realul şi cădeam în emotiv, fiindcă nu eram şi nu am fost categorică, sigură în tot ceea ce trebuia să fac. Îi voi spune totul verde în față, că doar nu

e un copil să-l apăr, să-l țin departe de viața tumultoasă şi dulcele sau amarul din ea, să-i fiu scut în calea capcanelor pe care aceasta i le-ar putea întinde!

Cu dorința de a-l ajuta, tot pe el şi nu pe mine, m-am hotărât să-i dau vestea după ce va rezolva cele două restanțe. Au fost un timp şi o perioadă extrem de dificile, neizvăbitoare pentru mine, cu tot felul de căutări ale momentului prielnic pentru clipa de adevăr, pentru noutatea foarte importantă pe care trebuia să i-o spun, pentru schimbarea care putea să intervină în viața mea, în viața noastră, cu „contribuția" lui. Era musai să mă destăinui, să-i ofer, măcar ca o simplă poveste (simplă!), tot ce aveam pe suflet…

Dar mulțimea de ocazii s-a pierdut atât de uşor! Rând pe rând am ratat-o pe fiecare, nu doar din cauza mea, ci şi a lui, pentru că, mai mereu, în apropierea clipei în care trebuia să-i dau vestea - dacă aşa ceva se poate numi doar veste sau poveste, când, de fapt, este un moment de cumpănă pentru viață, e viitor -, ei, bine, mereu, în clipa aceea, atunci când trebuia să îi spun adevărul, Ştefan, parcă presimțind o eventuală stare de anormalitate, găsea o soluție, o „uşă" prin care să se îndepărteze, să „dispară" şi să se ferească de atmosfera plină de tensiune ce bănuia că i-o pregătesc. Trebuia să-l iau uşor, să umblu cu atenție cu el, ca să nu se „spargă", precum un ou! Bietul de el, iubitul meu, Ştefan, era foarte fragil!

Când ne aflam pe stradă îl țineam de braț, mă apropiam, cât puteam, de urechea lui şi-i şopteam ce-mi venea în minte, la întâmplare, dar gândul meu era permanent la consecința şi efectul vorbelor rostite, la cuvintele ce trebuiau bine „şlefuite", ca să nu-i zgârie, cumva, auzul! Mă chinuiam degeaba, făceam scenarii inutile, pentru că era abil, simțea pericolul şi, imediat, cu multă agilitate şi dând impresia ca este foarte preocupat de altceva, mai important, devenea rece, lăsa să se creadă că nu se concentrează, că nu este deloc atent la ceea ce vreau să-i spun sau mă invita într-o cofetărie, unde, ca un făcut, ciudată şi enervantă potriveală, apărea cineva cunoscut şi ne făceam… trei! Alteori, mă ducea repede în sala bibliotecii, unde motiva că are ceva de studiat; mă pomeneam că dă un telefon la un prieten şi fixează o întâlnire; cumpăra ceva dintr-un magazin, fie şi o lamă de ras sau o curea de ceas, şi făcea aşa numai şi numai pentru a evita efectul surprizei şi singurătatea în doi. Da, era clar: Ştefan bănuia sau ştia ceva, presimțea „neplăcutul"! Şi, cel mai curios, mai enervant era faptul că recurgea la orice pentru a evita, cu disimulare, cu atâta ardoare şi pricepere, ceea ce doream să-i mărturisesc. Mă împiedica să ajung la adevăr cu bună ştiință!

Începusem să-l cred un maestru în depăşirea situațiilor ce nu-i conveneau şi, în special, a aceleia pe care mă tot pregăteam să i-o detaliez, iar el se camufla în omul neatent, se masca în insul care este preocupat de altceva, mult mai important decât ceea ce doream eu să-i spun.

M-am chinuit vreo două-trei săptămâni dar, pentru că timpul nu mă mai ajuta deloc şi nu-mi mai era aliat, dimpotrivă, mă apăsa şi mă strângea ca într-o menghină nevăzută, într-o sâmbătă, după ce dăduse examenele şi era fericit că le luase, trecuse, deci, în anul cinci, l-am întrerupt brusc din ceea ce-mi povestea cu multe detalii…

- Ştefan, am observat, de mai multă vreme, că eviți să avem o discuție serioasă. Te rog, din clipa aceasta, să mă asculți şi să nu scoți nici un cuvânt. Dacă mă iubeşti, dacă te interesează, şi eu zic că *te* şi *ne* interesează pe amândoi, fii foarte atent! Ai luat examenele, te felicit, mă bucur, să-ți fie de bine! Oricare ar fi starea ta de acum, şi este una pozitivă - cu siguranță - aş vrea, în câteva clipe, să o amplific. Doresc şi îți cer să te aud cum gândeşti şi ce gândeşti în ceea ce ne priveşte, care-i viața ta, poate şi a noastră,

pentru că nu mai pot să-i mint pe-ai mei, nu mai pot să aştept momentul prielnic, nu mai vreau să mă tot amăgesc. Am fost prea mereu o păpuşă... Stai, nu te frământa, fii calm şi aşteaptă un pic… Mă asculți?

Cred că se gândea că-l voi întreba despre căsătoria noastră. Începuse să devină, era foarte evident, neliniştit. Deci, de asta se ferea? Da, fugea de ceea ce eu doar îmi închipuiam că nu-i dă pace... Mi s-a adresat precipitat, ca să nu spun altcumva:

- Dă-i drumul!

- Dacă începem discuția aşa, printr-un ton rece şi de comandă, te sărut sau te salut şi aştept un alt moment, dacă va mai fi!. Să ştii, însă, că nu mai pot, ți-am mai spus, nu mai vreau să mă tot ascunzi după vorbele tale! Nu mai am timp!

- Bine, te rog să glăsuieşti, te ascult cu toată ființa mea, nu te voi întrerupe, voi fi numai ochi și urechi. E bine? Am vorbit frumos? S-auzim, care-i misterul?

- Deja, eşti ironic! Dacă nu chiar uşor cinic! Ei, bine, va fi cum vrei tu! Şi pentru că văd că nu ai prea mult timp de ascultat, cine sunt eu să mă tratezi cu atenție!?, intru direct în subiect. Ştefan, acum urmează să auzi două cuvinte foarte importante pentru amândoi. Suntem la mijlocul punții, de tine depinde dacă trecem împreună apa, dacă eu mă duc înapoi sau dacă păşim unul pe lângă celălalt!

- Lasă poezia şi filosofia! Lasă metaforele ieftine, intră pe uşa din față în problemă!

- Bine, iată cele două cuvinte pe care ți le spun fără să mai „bat la uşa din față”: *sunt gravidă*!

Doar câteva clipe a ezitat, s-a uitat fulgerându-mă cu privirea, a făcut grimasa omului care pare a se mira „la rece”, adică fără zgomot, calm, fără vreo reacție dură, fără să-l impresioneze ceea ce ar urma, apoi n-a mai schițat nici un gest, nu i-am văzut pe față nici o expresie care să însemne uimire, revoltă, teamă, surpriză sau surprindere, bucurie, fericire, deznădejde sau îngrijorare. Nu! Doar sprânceana stângă i s-a ridicat un pic, a clipit de câteva ori, ceva mai des, a înghițit în sec, a tras adânc aer în piept şi mi-a răspuns imediat, de acolo, din umbra în care se ascunsese. Acest fapt mi-a dat de înțeles că ştia tot, că prevăzuse momentul. Sau îl bănuise şi acum i se confirma. În concluzie, pot spune că nu a „tunat” şi nici nu a „fulgerat”. Mi-a zis cu răceală, afişând o atitudine nenaturală, dar dorind să cred că n-ar fi ceva de... speriat!

- Şi, ce-i cu asta? D-aia te frământi tu pe lângă mine. Aceasta este cauza pentru care te… pisiceşti şi-mi torci la ureche nu ştiu ce poveşti? Au mai fost atâtea şi atâtea femei gravide de la Eva şi până la tine! Se rezolvă! Cu ceva curaj, cu bani... E fleac!

- Ştefan, ți-am mai spus, nu fii cinic, gândeşte-te la mine, la noi doi! Vreau să aud, dacă tot înțeleg că ştiai asta şi nu a fost o surpriză pentru tine, s-a văzut după cum ai reacționat, vreau să aud, deci, ce spune bărbatul din tine, dar şi ce zice tatăl copilului meu! Al nostru, Ştefan! Uit că ai rostit vorba fleac!

Juca teatru? Poate! Cum îl cunoşteam, aş spune că o făcea destul de bine, m-a uimit, totuşi, cât de glacial, cât de ghețos era! Apoi a răbufnit:

- Ileana, uite care este problema: eu sunt în anul cinci şi aceasta nu înseamnă că am terminat facultatea, dimpotrivă, mai am destule examene, încă sunt student, trebuie să-mi văd de carte şi…

Se străduia să fie calm. Nu l-am mai ascultat, ceva începuse să tremure în ființa mea şi imediat am izbucnit, nu m-am mai putut stăpâni:

- Dar eu, eu, Ştefane, eu ce sunt? Femeia ta de vreme bună, fiinţa sau nefiinţa cu care-ţi sperii singurătatea, haina ta elegantă de oraş? Ce sunt, Ştefan? Poate sunt cârpa sau târfa ta, da? Acum răspunde-mi, sunt atâtea întrebări pe care ţi le-am pus!

S-a uitat în stânga şi-n dreapta, speriat. Tonul i-a scăzut:

- Te rog, fii calmă, în ce lună eşti?

- Repet: ţi-am pus câteva întrebări, domnule Mihulescu, de ce le ocoleşti? Îţi este teamă? Ştefan, uite, trag aer în piept, mă liniştesc, nu mai sunt nervoasă, nu mai am tensiune, sunt foarte calmă, mă domolesc, mă îmbunez, nu mai sunt agitată, dar vreau să aud ce şi cum gândeşti. Ai înţeles, da? Ţi-am mai spus o dată chestiunea asta! Nu te feri de adevăr, de ceea ce intenţionezi să faci. Vreau, auzi Ştefane, vreau să te văd cum reacţionezi, care este părerea ta, cum te vei comporta ca om, ca prieten. Îmi prinde bine acest moment. Aflu şi eu, în ceasul acesta, mai clar, cine eşti! Şi nu mă voi ierta niciodată că nu te-am cunoscut îndeajuns! Ah, sfântă naivitate şi blestemată slăbiciune sufletească!

- O vină ai şi tu, Irina!

- Care?

- De ce nu mi-ai spus la timp?

- Acum este la timp!

- Şi ce crezi că este de făcut?

- Eu ştiu ce este de făcut. Vreau să-mi spui, să aud de la tine cum vezi tu rezolvarea. Te rog! Ce hotărăşti? Îmi răspunzi, da?

- Ileana, nu am, acum, puterea să-ţi răspund, nu văd soluţia. M-ai surprins, dă-mi timp de gândire.

- Nu te-am surprins, deloc. Te-ai trădat mai devreme! Ştefan, sunt femeie în toată firea, te cunosc de mult timp, nu sunt copil. Tu, nu eu, te-ai comportat şi ai reacţionat ca un adolescent. Am să-ţi mai pun o întrebare, poate ultima, pe care erai pregătit de mai mult amar de vreme s-o... parezi, fiindcă n-o doreai. Fiindcă nu-ţi convenea! Există zeci de milioane de tineri din lumea aceasta care au fost sau sunt ca noi. Ce-ţi este greu? Să intri într-o nouă viaţă? Hotărăşte, te-am mai rugat, spune acum ce ai de gând, pentru că sunt sigură că o să mă eviţi şi mai mult de azi încolo! Văd că nu eşti pregătit pentru aşa ceva. Da, cea mai naivă, cea mai uşor de tras pe sfoara vieţii, eu am fost! Iar acum continuu să fiu fără minte şi să te întreb când ne…

- Nu, nu am soluţia, te grăbeşti, nu-ţi voi răspunde aici şi acum!

- Ba da! Te întreb, deci: <u>*când ne căsătorim*</u>?

- Ţi-am răspuns, ştiam că asta mă vei întreba. Eu nu sunt pregătit. De ce nu vrei să înţelegi că este o problemă foarte serioasă. Mi-e greu, Ileana, să fiu student-familist! Pricepi? În postura aceasta mi se irosesc toate planurile! Vrei să mă prăbuşesc, să devin ruină? Eu mi-am gândit altfel viaţa, viitorul! Este prea devreme!

Continuă să vorbească, dar nu-l mai aud. Nu am cum să-l pedepsesc. E inconştient! Îmi merit soarta, dar nu vreau să-i dau satisfacţie. Înainte de a pleca, de a dispărea din viaţa lui, am să-i dau o lecţie s-o ţină minte! Am a doua picătură de sare amară pe care i-o voi servi, chiar acum! Şi nu cu efect întârziat:

- Ştii ceva, Ştefan, eşti un tip meschin, fără sentimente, mărginit. Din clipa asta şi egoist, şi fără valoare pentru mine. (Acum mînţeam!). Am vrut să văd cine zace, cine se ascunde, aşa de bine, în tine! Nu, nu vorbi! Lasă-mă să termin ce aveam de spus: fiindcă am fost sau sunt, încă, pentru tine, o ocazie (Doamne, cum pot să spun aşa ceva!), află că ai pierdut un mare examen. Fii foarte atent ce-ţi spun: nu sunt gravidă! Ai auzit? Da, nu

sunt gra-vi-dă! Am vrut să văd ce om zace în tine! Răceala ta din ultima vreme, ciudata ta preocupare pentru câştigarea unor examene restante, de care erai mai mult ca sigur că le vei lua, mi-au adus un răspuns care sună aşa: adio, Ştefane, şi nu mai am cuvinte! Ştii expresia asta, da? Ai vrut să pari un Don Juan, dar eşti un Don Quijote, ia-ţi Rosinanta ta, visele tale urâte ca o mârţoagă şi neîmplinite şi pleacă! Să nu te mai văd! Dă pinteni la viaţă şi cară-ţi din faţa mea, cu tine cu tot, interesele personale şi banale. Nici umbra nu vreau să ţi-o mai văd… E prea neagră, aşa cum îţi este şi inima! Mă scutur de tine! Eşti o scamă pe sufletul meu!

- Ileana, nu se poate! M-ai luat pe nepregătite, ţi-am mai spus asta. Vreau să…

- Îţi ofer libertate, Ştefan, ţi-am scos cătuşele cu care ai fost legat de o dragoste pe care ai socotit-o ca o pedeapsă! Eşti graţiat! Să nu mai priveşti înapoi, ca să nu-ţi frângi gâtul, fiindcă te poţi împiedica de interesele unui om de două parale. Ale tale! Nu meriţi trecutul, Ştefane! Fă-ţi viitorul singur, domnule student - nefamilist! Unde sunt buchetele de stele pe care mi le dăruiai mințind? S-au făcut praf! Ai dat viaţă iubirii noastre din cenuşa stinsă a unor stele căzătoare, stele pe care le-ai furat pentru mine, iar în zorii „pătimaşei" tale iubiri au murit! S-au răspândit aiurea în uitare! Vorbele tale au fost fluturi ce trăiesc doar o zi. Tu, Ştefan, nu te-ai născut cu sentimentul iubirii sau dacă te-ai născut cu el, nu ai ştiut să-l păstrezi, l-ai risipit în rătăcire morală, în neglijenţă, neputinţă şi indiferenţă, l-ai schimbat cu nimic sau cu urâtul din tine. Taci? Ce ai tu frumos în tăcerea ta? Iubirea ta n-a avut niciodată ceva sfânt, adevărat, nu a fost în haine de sărbătoare, nu ai îngenuncheat în faţa ei, nu ai plâns pentru ea, nu te-ai închinat ei. Eşti un păcătos! Mi-ai furat atâtea zile din viaţă! Tu, Mihulescule, te-ai aplecat foarte mult pentru binele personal şi coloana ta vertebrală nu se mai poate îndrepta. În tine sălăşluieşte numai deşertăciunea. Ţi-ai pus masca prefăcutului amorezat peste faţa unui om preocupat doar de el, numai de el şi ea s-a transformat în faţă adevărată. Asta e faţa ta, acesta eşti tu! Un om fals, un actor ce şi-a jucat rolul cerşindu-mi aplauze! Ştii ce aş vrea acum? Să-ţi las pe masca aceasta devenită faţă, ataşamentul meu, umbra semnului iubirii mele eterne, adică... o palmă! Dar de ce atâta efort, când tu nu-mi înţelegi nici privirea. Calcă, şterge-o mai repede din faţa mea! Adio!

- Ileana, timpurile se schimbă şi noi ne schimbăm odată cu ele... Poate...

- Ce vorbeşti, uite unde era Ovidiu! Nu umbla cu citate, mai bine ia-o din loc, că mersul înviorează gândirea! A zis-o unul de-al francezilor...

I-am întors spatele şi am plecat în grabă amețită chiar de cuvintele mele...

- Ileana!

A strigat după mine fără convingere sau, poate, sufletul meu ars, dragostea ucisă m-au făcut să cred acest fapt.

Pluteam ca un fulg luat de viforniţa pe care o stârnisem.

Minţisem! Îl minţisem ca să-l pedepsesc, dar ce pedeapsă era asta, dacă eu eram *cu adevărat* gravidă în luna a treia! Trebuia să fac ceva. Nu ştiam ce. Singurul remediu, unicul meu loc de a mă mărturisi, de a mă confesa erau părinţii. Îi cunoşteam foarte bine. Erau două fiinţe minunate cu care mă mândream, dar în situaţia de acum nu aveam prea multe variante de a ajunge la bunătatea lor şi nu ştiu cum s-ar mai fi mândrit ei cu mine! Ce mi se întâmpla nu era o simplă corigenţă, nu pierdeam un examen pe care-l puteam repeta. Era o corigenţă la viaţă! Ba nu, chiar eram repetentă!

M-am hotărât să le spun mamei şi tatei totul! În prima vacanță, adică în decembrie. Înainte de Crăciun şi Anul Nou. Le stricam sărbătorile? Asta e viața, nu aveam ce face! Viața mea, adică…

Am făcut nenumărate scenarii, m-am tot gândit cum să le mărturisesc „bucuria”, dar nu vedeam calea cea mai bună. Era întuneric în fața mea! Cred că numai momentul destăinuirii, al mărturisirii mă putea salva. Atunci, la „temperaturi” mari, s-ar fi cuvenit să se petreacă ceea ce, acum, nu mi se „arăta” nici un pic!

Trec prin stări cumplite. Nici vorbă de nesiguranță sau de nelinişte, e clar că sunt disperată şi nu am nici o soluție. Ce gânduri tâmpe, stupide îmi vatămă toată judecata şi mă năucesc! La astfel de situație există soluții? Există, firește, la orice problemă de rezolvat sunt soluții, dar trebuie s-o găseşti, s-o alegi, să ți-o dea Dumnezeu, când e vorba de viață, pe cea mai bună. Cum am putut să fiu aşa de nătângă, alt cuvânt mai blând nu găsesc, să mă las strivită de falsitatea şi de jocul lui murdar de-a dragostea pe furate, de-a iubirea de ocazie, pe apucate. Vai de cartea mea şi de experiența vieții mele cu care plecasem de acasă, vai de sfaturile mamei, de privirea, de cuvintele pline de subînțelesuri ale tatei. Peste toate am trecut ca o ființă fără rațiune. Unde a fost judecata mea, unde a fost mintea mea cu care mă tot laud că este ascuțită şi vigilentă. Halal judecată!

Şi, dacă stau să gândesc mai corect, mai bine, nu ştiu de ce am fost aşa de aspră cu el şi îl acuz! Bărbatul este liber să încerce, iar femeia liberă să accepte sau nu. Raționament foarte simplu. Nu? Am intrat la apă dincolo de gât. Cum mă salvez? Unde e limanul? Dar, oare, mă mai pot salva? Ce şanse mai am şi ce fac cu mizeria asta de om în care am crezut ca o proastă plecată în târg, ca o fată care n-a văzut şi n-a auzit că lumea e complicată, că oamenii sunt complicați, că toate sunt complicate?…

Nu ştiu, nimic nu ştiu, nimic nu pot să fac, nimic...

NOAPTEA LUI ŞTEFAN

Peste câteva zile am intrat în vacanță. În alți ani, o aşteptam ca pe cadoul cel mai drag. Acum, însă…

… Anul trecut am fost cu Ştefan la Sinaia, după ce, cu un an înainte, ne-am petrecut vacanța de iarnă cu Laura, Matei, Răzvan şi Marina, la Păltiniş. Doamne, ce zăpadă mare, ce iarnă, ca în poveşti! Într-o noapte a nins atât de mult, că nu am mai putut ieşi din cabană! Am băut vin fiert şi am mâncat conserve, mai ales pateu, de mi s-a aplecat, mi-a venit greață. Matei a şi făcut o glumă, nu, nu Matei, Răzvan:

- Ce-ai, dragă Ileana, ai senzație de vomă? Păi, să ne spuneți, măi, când venim la botez!

Parcă ars cu vorbe încinse, opărit rău, abia acum fac legătura cu faptul că nici prin gând nu îi trecea să aibă un copil, adică să fie tată, Ştefan a reacţionat imediat, deranjat:

- Răzvane, iar vii cu poantele tale din burtă, spune-le, mă, şi tu mai cu tâlc, cu mai mult umor, trece-le prin creier, băiete! Nu te mai repezi ca nătărăul!

- Mersi, stai prost, am zis bine prost şi nu rău, stai prost, flăcău, cu perceperea umorului. Mai bine te-ai duce să te faci două-trei ore om de zăpadă. Să judeci la rece reacţiile tale de ins căruia nu-i place să fie decât flatarisit, i-a răspuns Răzvan, un pic nervos şi jignit.

- Se spune flatat!

- Se spune… îngâmfat, când e vorba despre tine. Mi-ai stricat buna dispoziţie! Halal!

- Ce aveţi, măi, Răzvane? Parc-aţi fi nişte liceeni, nişte copii. Vă certaţi din nimic. Hai, mai bine, să facem pârtie spre drum şi să „concepem" o bătaie zdravănă cu zăpadă.

- Ileana, izbucneşte Răzvan îmbufnat, mai bine te duci tu cu Ştefan în cameră şi concepeţi altceva.

- Vezi, acum eşti şi obrăznicuţ, şi răutăcios, şi insinuant, şi nesuferit. Am venit, aici, să ne certăm? Nu vedeţi la ce aţi ajuns dintr-un nimic?

- Dintr-un… pateu!

Au zâmbit toţi şi am avut senzaţia că scena s-a încheiat şi că nu intervenisem degeaba.

Mici incidente de felul acesta au mai fost, dar am trecut peste ele.

Am să regret mereu vacanţele de la Păltiniş şi Sinaia. La Sinaia, ne duceam la Cota 1400. Mergeam cu Ştefan pe jos, în zilele cu ninsoare, şi ajungeam la cabană morţi de oboseală, transpiraţi. Luam, repede, ceva de mâncare de la bar, un pic de întăritor, în vremea aceea se cam bea coniac, şi urma o noapte în care Ştefan era cu adevărat bărbat.

Dimineaţa, după ce făceam câte un duş cu apă potrivită, călâie, cum zicea mama, ca să ne înviorăm, ni se servea micul dejun şi iar o luam pe jos. Şi, coboram la întâmplare, tăvălindu-ne prin zăpada ce ne venea până la genunchi. Mi se pare atât de mult de atunci… Zăpezile de altădată!

… Cred că mi s-a întâmplat prin septembrie, ba nu, octombrie, acum aproape trei luni, când veneam de la teatru. Ştefan a zis:

- Ileana, ce-ar fi ca în seara aceasta, pentru că băieţii sunt plecaţi acasă, să mergi pe la mine, la cămin. Mai stăm şi noi de vorbă, facem o cafea şi tăinuim.

- La ora asta cafea, Ştefan?

- Deci, mergi! Bine, nu fac cafea, dar luăm de la alimentara din colţ trei sferturi de vin şi o apă minerală. Am o poftă nebună de un şpriţ.

- Dar, ce sărbătorim?

- Nu ştiu, o noapte împreună!

- Ce-ai spus, poftim?

- Te rog, vino, iar dacă nu vrei să rămâi, nu insist.

- Dar eşti cuminte. Da?

- Ileana, ce-s apucăturile astea de fată bătrână? Suntem împreună de atâta timp. Ne ştie şi lumea. Eşti femeie în toată firea!

- Ne ştie, ne ştie, dar… gura lumii! Uite, am ajuns la alimentara, iei sau nu iei sticla aceea de vin pe care ai promis-o?

- Deci, accepţi invitaţia. Îţi mulţumesc!

A luat nu una, ci două sticle cu vin, ceva mâncare, iar de la florăreasa aflată în fața alimentarei, cu ultimele buchete de flori, a venit cu trei garoafe albe.

- Măi, măi, Ştefan, tu ai gânduri ciudate!

- Am gânduri frumoase, Ileana, nicidecum ciudate!

Intrăm în căminul studențesc. Nu mai este nimeni pe hol. În camera lui Ştefan, de la etajul I, se simte, încă, un uşor iz de fum de țigară, care s-a păstrat şi în păturile de pe paturi, ba chiar şi în hainele aşezate pe spătarele scaunelor. Podeaua este în unele locuri pătată, arsă de reşou,cărțile sunt puse cam anapoda, atât pe masă cât şi pe policioarele raftului din fața ei. Cameră de băieți mai puțin gospodari... Ştefan strânge repede ce se mai poate aduna din pat, de pe scaune şi le duce după un paravan. Îl aud:

- Dezbracă-ți taiorul, fă-te comodă. Să-ți dau nişte papuci, vrei? Ia halatul meu de baie!

- Poftim?

- Ileana, cuvântul acesta l-ai mai rostit şi în momentul în care ți-am spus că vreau să petrecem o noapte împreună. De ce reacționezi aşa de speriată, dur aş spune, ca o fată de la țară venită pentru prima dată la oraş! Ce te surprinde?

- Ştii ceva, Ştefan, nu-mi plac asemenea comparații şi aceste constatări ale tale, nici prefăcătoria ta! Te miri de pomană, pentru că în fiecare din cuvintele tale, în fiecare expresie a feței îți citesc gândurile.

- Iar eu citesc pe chipul tău îndoiala, faptul că n-ai încredere în mine! Nu vrei să te simți mai bine, să fii mai comod îmbrăcată, e treaba ta. Eu, însă, credeam că dacă eşti musafirul meu, trebuie să mă comport cu tine cât mai bine, mai atent.

- Ştefan, nu mai fii ipocrit, nu mai fii fățarnic şi nu mai simula, pentru că nu-ți stă bine. Ştiu de ce m-ai adus, dar nu vreau acum şi nici nu e bine. Nu se poate, Ştefan! Ai înțeles, da?

- Ileana, stai liniştită, eşti invitata mea în seara aceasta. Invitată şi atât! Cum vrei cafeaua, mai amară?

- Lasă-mă să o fac eu!

- Ileana, tu nu vezi că în fusta asta strâmtă nici nu te poți mişca? Uite halatul, fugi la baie şi schimbă-te.

Am intrat în aşa-zisa baie, am făcut un duş scurt, nu ştiu ce mi-a venit, şi am luat halatul pe mine, fără să mă mai şterg cu prosopul. Ca să nu i se pară că stau prea mult. A observat:

- Fată deşteaptă, ai făcut şi duş! Să fie să fac şi eu unul. Nu? Ai grijă de cafea, e apa fiartă, am pus şi zahăr. Termină tu ce-am început eu. Mă întorc îndată.

- Ştefan, dar nu ai halat.

- Nu-i nimic, găsesc eu ceva să pun pe mine.

Ia, în fugă, un cearşaf de pe pat şi intră la duş. Îl aud cântând: „La donna e mobile". Apoi, brusc, melodia încetează, probabil şi-a dat seama că îl aud. Peste scurt timp, iese aranjat şi încărcat de miros de spray, pieptănat şi învelit în… cearşaf! Nu vreau să-i arăt că mă surprinde cum apare „îmbrăcat" în fața mea. Dau impresia că nu observ şi zic:

- Gata cafeeeeauaaaa!

Pune vin în pahare şi-l avertizez:

- La mine, mai puțin. Vinul e rece şi să ştii că mi-este un pic răcoare? Nici nu am apucat să mă şterg de apă.

- Noroc şi sănătate, Ileana, bine ai venit în viaţa mea!

- Nu fii patetic, nu vreau să te prefaci. Ce, acum am venit? Noroc!

Vinul e tare. De nu m-aş îmbăta! Pune, din nou, în pahare. E hotărât să mă amețească, dar mă străduiesc să țin piept intențiilor sale. Cred că a băut, până acum, trei sau patru pahare. Nu vreau să spun că doream, de la început, să-i refuz invitația. Aş fi o mironosiță, o prefăcută...

A început să mi se facă tot mai cald. Vinul m-a înfiorat, îmi dă o stare specială, de euforie.

Uşurința cu care mă tratează, liniştea lui, siguranța din gesturi, apariția în cearşaf mă ambiționează să mă țin tare. Şi ştiu de ce: pentru că se crede prea bărbat. Nici momentul nu este cel mai bun, îi spusesem, doar, că nu se poate. Cu toate acestea, reacția lui, modul de comportare îmi arătau că nu vrea să audă de aşa ceva. A început să mă mângâie şi să mă sărute.

- Ştefan, repet ce ți-am spus mai devreme cu un pahar şi nu ai vrut să mă asculți: nu este vorba, în seara aceasta de un *nu vreau*, ci este foarte sigur că *nu se poate*, azi şi acum. Eşti bărbat, eşti prietenul meu şi trebuie să înțelegi. Te rog! Nu este nevoie şi nici momentul să ne complicăm viața!

A turnat, din nou, în pahare. Nu-mi răspunde şi are un zâmbet ciudat. Vorbisem în van. Reacția lui mă enerva şi mă făcea să cred că nu sunt, acolo, în calitate de femeie pe care trebuie să o creadă şi să o protejeze. Dorința lui era mai presus de orice. Şi era doar una fizică. Mare neghiobie!

Foarte târziu mi-am dat seama de greşeală. Da, acum eram victimă sigură, nu mai era cale de întoarcere. Ştefan începuse să „fiarbă". M-am înfricoşat şi căutam să evit momentul dificil în care mă aflam. Nu m-a mai lăsat să plec la mine, la cămin. Mi-am dat seama că trebuie să mă folosesc de cât mai multă diplomație şi să-l potolesc…

Dar… Întâi m-a înfrânt vinul, apoi mi-am nesocotit voința şi m-am înfrânt eu! El nu a avut nici un merit şi, până la urmă, nici nu a fost vinovat cu ceva. Eu singură am călcat aiurea, adică m-am aruncat înainte cu capul.

Atunci, în seara aceea cu vin şi cu cafea, cu duş şi cu „nu se poate", am rămas însărcinată! În noaptea lui Ştefan, în noaptea care s-a încheiat dimineața, devreme, tot cu o cafea, dar rece, cu tăceri, cu Ştefan la fel ca şi cafeaua, dar mai amar, închis în gânduri, îngrijorat, cu o Ileană care îşi da osteneala să fie cât mai normală. Era clar că îl încurcasem! Ba, mai rău! Regreta, parcă mai mult el decât mine, gestul pe care l-a făcut, poate cu gândul la urmări. Aşa să fi fost sau habar n-am ce era în sufletul lui?

Într-o oră, până pe la 7.30, nu ştiu dacă am discutat mai mult de 10-15 minute. Ne-am spus vorbe fără importanță, care nu aveau legătură cu nimic din ceea ce se întâmplase noaptea: despre azi, despre oră, timp, proiecte ale zilei, dacă e pâinea tare… Ne-am făcut câte un sandvici cu salam, brânză, suc de roşii şi puțin muştar. Am mâncat fără chef, fără poftă, ne-am îmbrăcat repede şi nu ne-am mai ferit unul de privirea celuilalt. După ce a închis uşa la cameră, eu am coborât prima. A uitat să mă sărute!

La câteva secunde, m-a ajuns din urmă, am luat tramvaiul şi ne-am dat întâlnire la gară. Plecam pe-acasă, mi-era dor de mama.

M-am dus repede la cămin şi mi-am pus tot ce aveam ca bagaj în sacoşa sport. Imediat am luat un taxi, ca să pot prinde trenul.

Ştefan nu a venit la gară, nici nu mă aşteptam s-o facă. Am cumpărat bilet şi am plecat spre peronul unde fusese garată garnitura acceleratului…

CONSILIU DE FAMILIE

Merg din nou acasă. Data trecută n-am reuşit, n-am putut, n-am îndrăznit să scot o vorbă despre ceea ce mi s-a întâmplat pentru că speram să...

Sunt trei luni de când Ştefan nu a mai dat nici un semn de viaţă. Da, se vede că s-a ascuns! Mă evită!

Spaima că o să fie tată şi, mai apoi, negarea a tot ceea ce-i spusesem l-au derutat. Nu mai ştie ce să înţeleagă. Cred că îi e teamă sau nu-i convine postura în care ar putea să ajungă în scurt timp. Domnului Ştefan Mihulescu nu-i arde de căsătorie şi, cu atât mai mult, domnia sa nu doreşte să fie tătic. Am mai spus-o şi o să mi-o spun mereu: vina cea mai mare eu o port. Ce-am căutat la cămin, de ce m-am dus în camera lui şi de ce, mai ales, am acceptat să joc într-un asemenea spectacol care m-a costat atât de mult? Ei, de ce! Întrebare retorică. Şi, în continuare, în interminabilul şir de nedumeriri, auzi, nedumeriri!, urmează o alta: de ce l-am provocat? Am fost prea sigură pe dragostea lui, care, de fapt, nici nu ştiu dacă a existat, dacă nu cumva s-a aflat doar în mintea mea! Nu am ce să fac. Mi-a oferit, atunci, o lecţie şi mi-o voi însuşi. Acum o ştiu de-a fir a păr, cuvânt lângă cuvânt! Totuşi, chiar atât de uşor să mă fi înşelat eu? Cum înţelegea el dragostea? Tu te sacrifici, tu oferi şi eu profit! Şi? Mai bine aş desluşi din această poveste altceva: că nu Ştefan m-a dus pe mine în capcană, ci eu l-am atras pe el, iar mai apoi, când era necesar, nu l-am potolit şi nu m-am putut stăpâni! Ca să fiu dreaptă, corectă şi cinstită este clar că am greşit doar eu. Înşelătoarea naivitate, veşnica încredere în ce? Totul se plăteşte! Dar numai eu sunt datoare?

… Conductorul îmi perforează biletul şi, fără să mă privească, îmi cere carnetul de studentă, se uită, acum atent, la mine, la fotografia de pe carnet, îmi mulţumeşte şi se retrage. De ce m-o fi controlat cu atâta minuţiozitate. Nu arăt a studentă, nu inspir încredere? Mă privesc pe furiş. Îmi dau seama că n-avea de unde să vadă că sunt gravidă, ceea ce l-ar fi îndemnat să-mi ceară carnetul şi legitimaţia de studentă. Şi chiar aşa, nu mai sunt şi alte studente gravide? Ce mă tot cântăresc şi mă observ? Am început să am complexe? Am furat sarcina asta? I-auzi, prostie! E a mea şi gata! Voi fi mamă şi…! E o ruşine să porţi un copil nenăscut? Mă frământ ca o puştoaică! Conductorul şi-a exercitat meseria, nu pentru asta controlează biletele?

Trenul şi-a văzut de drum, eu mi-am răscolit gândurile şi mi-am făcut tot felul de planuri pe care mi le-am pregătit pentru întâlnirea cu mama şi tata… Apăsător moment, copleşitor, chinuitor şi sufocant!

… Am ajuns acasă spre seară. Mama s-a bucurat foarte tare că am venit. Tata m-a sărutat pe amândoi obrajii, după vechiul obicei, ținându-mi capul în mâinile lui şi uitându-se în ochii mei. Apoi, mi-a zis:

- Ce ți-ai făcut la păr, Ileană, tată? Te prosteşti la tinerețe, de ce nu eşti naturală? O să ai timp să te vopseşti destul, când vei fi o mândră de pensionară. Ca maică-ta! Şi e roşcat?

- E… modern! Toate colegele se vopsesc, tată.

- Las-o, Mihai, îi e şi ei drag. Nu ştii cum e într-o colectivitate tinerească? O competiție nedeclarată, mai cu seamă la fete, unde fiecare caută să fie mai atrăgătoare, mai interesantă, mai fermecătoare...

- Cei urâți, fac asta!

- Ei, ăia şi alea de spui tu, urâții, se vopsesc degeaba, de pomană se vopsesc, că tot urâți rămân! Ileana, lasă-l pe taică-tău, el are totdeauna de comentat câte ceva, lui mereu nu-i convin, ba una, ba alta! Aşa a fost, este şi va rămâne: un nemulțumit, un cicălitor şi un pisălog, pe el nu se vede deloc. El este corectitudinea întruchipată!

- Plec, simt că vă aliați împotriva mea şi sunt în minoritate, zice tata.

- Fuga la ziar, că altceva nu mai ştii! Te întrebasem, Ileana, ce mai faci? Eşti cam palidă! Parcă ți s-au umflat şi picioarele, un pic. Tu, Ileană, mamă, eşti bolnavă? continuă doamna Elena Matei, măsurându-mă cu mare atenție şi privindu-mă ca şi cum ar vrea să îmi intre în inimă sau în împărăția gândurilor şi să afle imediat tot ce mă frământă.

- Nici vorbă, e altceva…

- Doamne, mamă, greu mai e şi cu depărtarea asta de casă. Ai zis altceva? Acum, degrabă, să-mi spui ce te doare!

- Dar lasă-mă să scap de hainele astea care au prins miros de tren şi să-mi desfac bagajele. Avem destul timp să ne aşezăm la taclale. Picioarele îmi sunt umflate pentru că am stat pe scaun multe zile, la fel în tren, nu am ieşit deloc din compartiment, pentru că a fost frig, lipsa de mişcare, timpul de la bibliotecă, studiul… Sedentarismul, mamă, el este de vină!

Da' bine am mai mințit! Şi tocmai pe mama! Ar trebui să-mi fie ruşine…

Sunt în camera mea. Despachetez, mă mai uit în oglindă, pun deoparte ce e de spălat, iar mă mai uit în oglindă, mă răsucesc, mă privesc din profil şi nu observ nici o schimbare. Mai ştii, însă? Eu mă văd în fiecare zi, mama mă vede rar. E posibil să i se pară ceva schimbat în înfățişarea mea. Mama e mamă! Trebuie să-i spun, de fapt să le spun, în ce situație sunt! Am să mă „execut", de bună seamă, chiar astăzi! Măcar să-mi fac vacanța praf, şi pe ei la fel! Nu ştiu de ce îmi este frică să stau de vorbă cu mama şi cu tata, doar m-am pregătit sufleteşte pentru aşa ceva. O voi preveni întâi pe mama, cu ea trebuie să discut pentru a o avea de partea mea. Şi, totuşi, am convingerea că tata va reacționa normal sau măcar trăiesc cu speranța asta. Doar n-o să-mi dea în cap, să mă gonească de-acasă sau mai ştiu eu ce! Gânduri nebune, gânduri nesăbuite îmi trec prin minte. Amândoi sunt intelectuali, vom aranja lucrurile în aşa fel încât să ne fie bine la toți, adică, precum spune francezul „à l'amiable", prin bună înțelegere. Visează, trage nădejde Ileana, că te văd eu la… amabilități cum te vei descurca! Mă muştruluiesc pe tăcute, mă cert şi mă pregătesc de un duş scoțian, cum n-am suferit niciodată. După duş, însă, apa se usucă… Restul rămâne... Restul!?

- Dacă vrei să te speli, am dat drumul la apă caldă, Ileana, strigă mama din bucătărie.

Vine miros de zarzavaturi şi de legume fierte. Cred că-mi face supă cu găluşte. De când n-am mai mâncat! Mi s-a făcut gura pungă! De poftă.

Apa e potrivită. Ştie mama ce face. Ţes tot felul de planuri. Ce stratagemă să folosesc pentru a-i da de ştire că va fi bunică? Trebuie să mă grăbesc, ca s-o găsesc tot în bucătărie. O să ies mai repede din baie, pentru că, da, bucătăria este cel mai bun loc unde pot să-i dau vestea. O să-i mărturisesc totul în timp ce-o ajut la pregătirea mesei de prânz, ca să nu fie concentrată total asupra a ceea ce-i destăinui…

… N-am slăbit, de ce o fi spus că sunt palidă? De-ale mamei, face aşa ca să mă încerce, să mă pregătească să mănânc din toate bunătăţile pe care mi le aşază pe masă…

… Îmi cade părul! Oare de ce? Am citit undeva că un tip chel s-a pomenit că-i creşte părul după nu ştiu câte spălări cu ceaiuri şi plante medicinale. Sau că altul şi-a „replantat" câteva mii de fire pe... chelie, dar n-a crescut nimc! Teren arid! Secetos!

… Are dreptate tata, ar trebui să-mi văd de treabă cu vopsitul părului, poate ajung ca profesoara mea de matematică, de la primară. Săraca, o întâlnesc acum, e pensionară, şi când o văd cu câteva fire de păr pe cap, mă apucă mila. Ei, e şi asta o boală, dar la noi în familie, bărbaţii, cei pe care îi ştiu, nu au avut chelie… Iar eu aş zice că semăn cu tata.

… Am burtică? Nu! Ba, bine că nu, ceva parcă ar fi! Trebuie să fie cineva orb să nu vadă asta…

… Doamne, cum să procedez cu mama? Dacă face o criză? Aş mai avea şansa să scap de sarcină chiar aici, chiar în zilele astea. Sunt atâţia medici pe care tata îi cunoaşte. Parcă-l aud: „Ileană, Ileană, cum să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai făcut de aşa ocară? Unde ţi-au fost minţile, fată dragă, de-aia te-am dat noi la facultate?"

… Aşa face, nu te ceartă, zice doar două-trei vorbe şi te-a topit. Îţi vine să intri în pământ, în gaură de şarpe îţi vine să te bagi!

… Întrerupere de sarcină înaintea sărbătorilor iernii, a Crăciunului şi a Anului Nou! Nu-i bine deloc. Prea mare păcat! Sunt buimacă rău, gândesc strâmb şi mă pripesc!

... La firea mea, asemenea gânduri sunt puf de păpădie în bătaia vântului. Nu am decât să suport, să mă bat pentru mine şi pentru copilul meu! Nu de altceva, dar nu cred să-mi fi pierdut din tenacitate, din curaj, din hotărâre.

… Şi dacă nu va fi aşa. Dacă tata se va comporta normal, doar e om cu carte! Aş vrea eu! Dar de ce trebuie să văd faptele numai în negru? Acum, cale înapoi nu mai este!

… Am intrat în bucătărie. Simt că sunt roşie în obraji. Mama zâmbeşte. Îi zic, luând-o în braţe:

- Mamă, ce frumos miroase! Sunt curioasă dacă îţi ies găluştele.

- De unde ştii că fac găluşte?

- Mi-a mirosit a supă de când m-am dus la baie! Vezi că am adus şi două cutii cu ciuperci, poate facem şi-o ciulama.

- Dacă vrei, tu, facem!

- Fug să iau nişte bere!

- Îmbracă-te bine sau mai stai un pic, pleci prea repede afară, după baie. Mai stai o oră-două, măcar. O să mergi când încep să pun masa.

Mi-arată cum să fac ciulamaua. E atât de simplu: pun cu polonicul supă, adaug făină şi pe măsură ce se umflă şi sporeşte, amestec mereu. Un pic de grăsime este necesară. Zice că e bine să gătesc mai mult cu unt. Curăţ o ceapă, o rad şi o călesc puţin, mai stă câteva minute pe foc mic şi adaug ciupercile, după ce le-am prăjit nitel. Dacă

vreau, pun şi ceva verdeaţă. Îmi spune să nu uit de sare şi Vegeta. Gust şi mă ling pe buze.

- Ehe, am mai învăţat ceva!

- Aşa poţi face şi sosul la mâncare, la care, bineînţeles, pui mai puţină făină, ba chiar deloc, pentru că unii nu suportă, mai adaugi bulion şi zarzavat cât vrei. Şi, nu uita, mărarul sau pătrunjelul.

- Ba, pe-astea cred că o să le uit!

- Uită-le, că mâine-poimâine eşti gravidă şi copilul are nevoie de vitamine, draga mea!

Gata, s-a ivit ocazia, acum este momentul „atacului”:

- Şi dacă nu sunt nici mâine şi nici poimâine gravidă?

- Odată şi odată, tot trebuie să fii. De-abia aştept să mă văd bunică!

- Mamă, odată şi odată voi fi şi eu mămică, dar dacă aş fi azi, acum, gravidă, cum ai reacţiona?

- Te-aş pupa şi m-aş pregăti de botez! Bucuria ar fi fără margini. De când visez eu să fiu bunică! Adică, stai aşa! Ce aud, cum vine asta, botez fără nuntă?!

- Ce dacă, mamă, ce are?

- Doamne fereşte! Nu e bine. Unde vezi tu logica, întâi trebuie cununie, pe urmă nuntă, după aceea botezul. Nu este asta firea lucrurilor, nu e normal aşa?

- Se mai întâmplă şi altfel. Ce, n-ai văzut fete care au stricat căruţa şi s-au pomenit mame fără căsătorie?

- Ileana, despre cine vorbeşti tu? Căsătoria şi meseria de mamă nu se compară cu o căruţă.

- Despre… Papa-Pius vorbesc, mamă, el este gravid, nu eu!

- Ei, nu, că mi-e rău! Mamă, vorbeşti serios? Tu eşti gravidă? Na, că m-au apucat căldurile! A intrat focul în mine! Cine e tatăl copilului, de ce nu ni-l prezinţi, mamă, e bine să vă cununaţi şi voi, măcar civil? Copilul are nevoie de un nume!

- Eu nu am nume, mamă? Numele meu ce are?

- Aaa, asta nu e bine, aşa ceva nu se poate, cine e ticălosul care şi-a bătut joc de tine? Acum să-mi răspunzi! Nu-ţi dau timp de gândire, că ocoleşti adevărul!

- Mamă, dacă nu eşti calmă, nu rezolvăm nimic. Vreau să discut cu tine să văd ce este de făcut şi apoi, apoi mă ajuţi să-l liniştim şi pe tata. Nu e o ameninţare – ia uite ce curaj am! – dar să ştii, mamă dragă, că m-am necăjit şi m-am frământat eu destul. Am şaptezeci de mii de variante, dar vreau să o aleg pe cea mai bună, împreună cu voi, iar pe insul, pe individul acela care ar fi putut să fie tatăl copilului meu, îl scoatem din discuţie. Poţi presupune că a murit, că a fugit, că e în puşcărie, că e departe, că nu e! Nu ştiu, dar nu merită să vorbim despre el în această casă de oameni onorabili, pe care eu încerc să nu o pătez, să n-o dezonorez, să nu umilesc pe nimeni şi să găsim un drum normal pentru viitorul meu copil. Nu îmi mai reproşa, te rog, nimic, pentru că nu ştiu de câte ori m-am judecat, cum nimeni nu mă putea judeca. Sunt vinovată. El este bărbat şi gata! El e dus, mamă, el nu mai există nici în gândurile mele şi cu atât mai mult nu trebuie să ştie ceva, vreodată, despre copilul ce-l port... cu mine. E dus cu nume cu tot şi nici nu i-am spus că voi avea un copil. Să-ţi zic ceva, mamă: l-am încercat într-o clipă, i-am destăinuit că va fi tată şi am aşteptat să-i văd lacrima de bucurie. La auzul „minunii”, pe faţa lui s-a aşezat spaima. Am retractat totul, i-am spus că aş fi vrut să am un copil, dar... Nu-i bun de tată, mamă! Şi nici de soţ! Mai bine fără el! Am greşit, sigur am greşit, m-am înşelat asupra

lui, dar în ceea ce mă priveşte, pe mine nu mă voi înşela. (Doamne, de n-ar începe să plângă!). Ştiu ce vreau, ştiu ce am de făcut, nu mi-e teamă de nimeni (ce mint!) şi de nimic! Nu cer nimănui să se sacrifice pentru mine, dar n-am vrut şi nu pot să trec peste cuvântul vostru. Vorbesc mult, aşa e? Ne vom înțelege la masă. Dacă vrei să mă ajuți, cu atât mai bine pentru tata. Dacă nu…

- N-ai vrut să treci peste noi şi deja… fapta e împlinită! Mă rog, întrebare pusă de pomană, dar dacă spunem nu, zic şi eu aşa, să mă aflu în treabă, ce se va întâmpla?

Mama e nervoasă. Încearcă să-şi stăpânească starea de nelinişte, nu găseşte un răspuns, sigur că îi e greu să hotărască pe loc, şi aşteaptă să vadă cum reacționez la calmul ei aparent. Îi răspund aspru şi categoric. Mai bine mai direct decât să lungesc discuția:

- Plec de unde am venit, mamă! Mare lucru nu se mai poate întâmpla!

- Daaa?

Parcă ar vrea să ridice tonul. Presimt un început de furtună. Trebuie să stăpânesc situația şi continuu:

- Nu, mamă, te rog, nu striga, nu te frământa, am nevoie de tine şi de sănătatea ta. Te rog să mă înțelegi că vreau acest copil şi-l voi avea cu orice risc!

- Mai uşor cu plecatul! Şi unde vezi tu că strig? Dacă nu are tată, măcar bunici să aibă. Ce vină are copilul că tu nu ai deschis ochii la timp, iar măgarul cu care te-ai înțeles să plecați la drum s-a risipit în ceață?

- E bine, dacă mai ai şi umor. Mă bizui pe dumneata, mamă! Hai, te rog, lasă, deocamdată, lucrurile aşa, le vom clarifica la masă. Vreau să ştii că tâmpenii nu voi face, iar copilul, dacă va fi, şi mai mult ca sigur o să fie, nu este rodul unei greşeli. Am crezut prea mult în cineva, mi-am vândut uşor încrederea, m-a orbit, m-am bizuit pe o dragoste reciprocă, pe o iubire adevărată, dar lui îi e frică să fie tată, el nu se vrea student-familist, mamă!

- Cine e?

- E la finanțe, în anul cinci.

- Du-te la părinții lui!

- Doamne fereşte, nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Eu nu cerşesc, mamă, iar dacă am admite că m-aş duce, ce aş rezolva? E dintr-o familie foarte bună, crezi că le-ar conveni ca despre fiul lor să se spună că a greşit? Arşice m-ar face, m-ar socoti una dintre acelea care… vrea să intre în sufletul, averea şi famila lor cu forța...

- Doar despre fiica mea se poate spune că a greşit, da?

- Da, mamă, se poate spune, pentru că eu am fost o naivă, o neghioabă, eu m-am dus la el, la cămin, eu am acceptat situația de față! Sunteți, datorită faptului că eu am fost o credulă, într-o postură neplăcută, numai buni de intrat în gura lumii. Dar, nu-ți face probleme, nu va afla nimeni, voi naşte la Bucureşti şi voi găsi eu soluția cea mai bună.

- Cum să te lăsăm singură, să crezi tu că va fi aşa, o să naşti aici! Copilul e al nostru, eu îl voi creşte!

- Buna, draga şi scumpa mea mamă, vezi că se poate! De aceea te iubesc eu! Numai că, asupra propunerii tale o să mai reflectez, o să mă mai gândesc… Mi s-a făcut foame, plec imediat după bere!

O las tremurând de nervi şi de necaz. E terminată de supărare, dar nu vrea să se observe. Într-o jumătate de oră, ba chiar mai degrabă, am revenit cu berea. Masa era aranjată. Tata stătea în capul ei, pe locul lui tradițional.

- Hai, că mi-e o foame de lup!

Ne aşezăm, gustăm fiecare din supă să vedem dacă arde. E potrivită. Trag cu coada ochiului spre mama să simt ce are de gând. E calmă, s-a liniştit. Tata păstrează un obicei bătrânesc: nu vorbeşte la masă! Doar cere, dacă are nevoie de ceva, sare sau pâine, şi răspunde, dacă este întrebat, în privința gustului mâncării. În rest, îşi vede de farfuria şi de gândurile lui.

Am mâncat şi ciulama. A fost excelentă. Îl aud pe tata:

- Parcă aveați nişte bere?

- Da, vine! îi răspunde mama.

Tata pune bere în pahare şi ciocnim:

- Să fie într-un ceas bun, Ileana! zice.

Hopa! Tresar şi-i mulțumesc. Cuvintele lui mi se răsucesc în inimă!

Iar nu mai spune nimic, dar îmi dau seama că mama a discutat cu el. Ce-i cu această: „Să fie într-un ceas bun!" L-a pus la „curent" cu evenimentele, altfel nu-mi făcea o asemenea urare. Ce proastă sunt! Precis au discutat. Acum să te văd, domnişoară Ileana! Mă mir că tata este atât de calm şi aştept, din clipă în clipă, să izbucnească. Parcă e mai bine când eşti certat, când ți se spune direct, în față, că ai greşit, decât să fii lăsat să fierbi în aşteptare. Tace, mereu tace! Poate nu ştie nimic şi eu mă frământ degeaba. Când mă gândesc că trebuie s-o iau de la început cu explicațiile, cu răspunsurile la întrebări, îmi vine să stau în cap! Cum va reacționa dom' profesor Mihai Matei când va auzi că iubita lui fiică, Ileana Matei, a binevoit să-l facă de toată ocara în oraş? De ce mă lasă mama, tot pe mine, să iau inițiativa deschiderii discuțiilor. Ce-ar fi să mă ridic, să spun sărut mâna pentru masă şi să-mi văd de ale mele? Ce se va întâmpla? Ratând momentul acesta, înseamnă că sunt laşă, că nu am curaj să le spun părinților adevărul, de fapt tatei, că le fac un cadou nemaivăzut! Deocamdată! Îmi dau seama ce frumos o să fie când se va vedea!

Îl surprind pe tata privindu-mă. Tuşesc fals, dau să spun ceva şi-mi face semn să tac. Oftează uşor, trage aer în piept şi cu o voce pe care n-o aşteptam, zice:

- Dacă e băiat, Doamne, ce am dorit să am şi un băiat, să ai un frate, Ileana, aşa de mult am vrut, dar nu s-a putut, dacă va fi băiat, deci, îi vom spune…, îi vom spune… Bine, măi, tată, nu te-ai gândit şi tu la un nume? În ce lună eşti?

Nu mai am grai! Înseamnă că mama i-a povestit totul, m-a salvat, l-a lămurit. Hei, mamă, mamă! Mă uit la ea încercând să-i mulțumesc din priviri, dă din umeri, ridică din sprâncene, face ochii mari şi semne că nu i-ar fi spus nimic. Sunt buimăcită. De unde ştie tata ce-am vorbit noi? Telefonul fără fir, o fi bârfit cineva ceva de pe la Bucureşti? Nu cred, n-avea cum. Nu avea cine… Că sunt gravidă ştiu doar trei persoane: eu, Ştefan şi mama. Iar Ştefan ştie şi nu ştie!

- Am întrebat în ce lună eşti?

- Mihai, despre ce vorbeşti, dragul meu?

- Te pomeneşti că nu ştii despre ce este vorba? Unde era neştiutoarea! Toată viața m-ai menajat ca pe un… pufangiu! Ştii ce e pufangiul? Copilul crescut în puf! Ăsta e! Ce ați plănuit voi, dragele mele, în bucătărie? Să mă înfrângeți, să mă puneți în fața faptului împlinit şi să nu mai am ce zice? În situația asta am dreptul să vă întreb, chiar dacă mi-ați închis toate căile de acces în tainele voastre: ce mă credeți? Un zbir, un încuiat, un nebun, un molatec, un îngust la minte, un tată denaturat, ca ăsta care s-a înhăitat cu fata mea? Suntem o casă de oameni cu judecată, de intelectuali, dragele mele. Cu toate că ar trebui

să discut cu ea, chiar acum, nu am treabă cu Ileana, eu pe măgarul acela, despre care vorbeați voi în bucătărie şi ați uitat să închideți uşa, pe el aş vrea să-l văd acum, aici, în fața mea! Dacă era om de caracter, nu acționa, nu gândea aşa, nesimțitul, animalul! E atât de uşor să-i dovedim că e tatăl copilului, dar nu am nevoie ca un om de nimic să-mi fie ginere şi tatăl nepotului meu. Mai bine lipsă! Da, Ileana, este clar că ai greşit. Şi mă surprinde, draga mea, că tocmai ție ți s-a întâmplat aşa ceva! N-are rost să mai discutăm. Trebuie să ne obişnuim, de acum, cu bucuria că ne vine sânge proaspăt în casă, în familie! Că ne vine viață! Tu ai nevoie de linişte, de stare psihică bună, de un moral puternic. Astea îi trebuie şi lui, copilului. Poate că până la urmă, acestui zăpăcit de neom, cu care te-ai înşelat tu, îi vine mintea la cap, aş mai zice eu, dar dacă te-a respins de prima dată, am slabă nădejde… I-ai spus că eşti gravidă?

- Tată! Înseamnă că ai prins un fragment din discuția cu mama…

- Te rog să-mi răspunzi şi vei vedea după aceea ce-am „prins" şi ce am gândit ca totul să fie bine.

- I-am spus, tată! Şi chiar dacă „îi vine mintea la cap", îi vine pentru alta, nu pentru mine.

Nu-l interesează ce-i spun şi continuă să mă întrebe:

- Şi, dacă i-ai spus, ce-a zis?

- Am văzut că e surprins, că nu-i convine situația, am înțeles că nu pot face din el tatăl copilului meu, mai ales după ce mi-a propus să scap de sarcină şi l-am convins că nu are nici o obligație față de mine, că nu sunt gravidă şi că-şi poate continua studiile, fără să aibă „dureri" în... familie. A încercat imediat să ne împăcăm, dar ce rost mai avea, când el nu dorea nici însurătoarea şi, firește, cu atât mai mult îi era greu, îi era teamă sau nu mai ştiu ce, să fie tată. Mi-am complicat singură viața, tată!

- Un laş, un om ieftin. I-aş rupe picioarele acum, în clipa aceasta..., aş vrea să-l văd pe taică-său în situația mea..., dar până una alta, las nervii deoparte şi te întreb, a nu ştiu câta oară: în ce lună eşti?

- Sunt în luna a treia, tată!

- Sper că ai înțeles că nu doresc să scapi de el. De copil vorbesc. Nu este o pedeapsă pentru tine, iar pentru mine este o bucurie. În luna mai sau în iunie o să naşti. E foarte bine în mai, e perioada de dinaintea examenelor, dar depinde şi cum o să le ai planificate. N-aş vrea să pierzi anul, pentru că l-ai încurca pe copil şi ai fi încă un an departe de el. Ar fi păcat. Vreau să învingi peste tot! Dacă el nu ştie că eşti gravidă, e bine aşa. Tu nu trebuie să dai înapoi, tu trebuie să reuşeşti. Poate te surprinde reacția mea, dar am stat şi am cugetat destul în sufragerie să găsesc firul drept al realităților viitoare. Faptul este împlinit, acum trebuie să câştigi timpul pierdut. Şi maică-ta a trecut prin aşa ceva, dar…

- …Am dat peste un om de caracter!

- Auzi ce frumos spune! Hai noroc şi să fie într-un ceas bun!

- Cum, mamă, şi tu?

- Lasă asta, acum, sper că ai înțeles că vreau din tot sufletul, că accept să fiu bunic. Fruntea sus, Ileana! Fii puternică, fă-ți viitorul, vezi-ți de facultate, îngrijeşte sarcina cât poți de bine, şi vei vedea că Dumnezeu este cu noi! Nu se poate ca norocul tău să plece. Tu eşti fata noastră şi pentru că nu am greşit cu nimic, Dumnezeu ne va ajuta. Capitol încheiat! Ba nu! Am uitat: dacă va fi băiat, se va numi Alexandru, iar dacă va fi fată, îi vom spune Alexandra. E visul meu de ani de zile şi sper să poți să-mi satisfaci

această dorință neîmplinită. Alexandru cel Mare! Uriaşa mea dorință! Cum ştie El, Dumnezeu, să le potrivească pe toate…

O să fie bine, Ileana, de aceea ne ai pe noi, ca să-ți fie bine. Nu ştie ce-a pierdut acest flutură-vânt, risipit, vorba Elenei, în ceața inconştienței sale. Să îl lăsăm să-şi vadă de ale lui, n-avem cu cine ne lupta, eu nu angajez dispute cu oameni de valoarea mărunțişului. Are viața înainte şi tare mi-e teamă că va veni timpul să plătească...

ALTĂ VIAȚĂ

N-am mai stat multe zile pe acasă, dar cât am rămas tata şi mama s-au purtat cu mine ca şi cum am născut! Mai nimic nu aveam voie să fac. Când mă apucam de ceva treabă, apărea mama:

- Ce se întâmplă, aici? Cu ce te ocupi?
- Spăl un pic şi vreau să şterg praful de pe mobilă şi geamurile.
- Nu, mamă! Lasă, eu ce mai fac?

Am petrecut Crăciunul şi Anul Nou împreună. Acasă. Sigur că aş fi vrut să fiu, din nou, la Păltiniş, la Sinaia sau la Cota 1400. Mi-ar fi plăcut să stau cu colegii, să cântăm, să glumim, să ne copilărim şi să ne batem cu bulgări de zăpadă… Să fi fost şi el… Nătărăul! Ce-o fi făcând? Nici un semn de viață nu a mai dat! De atâta timp! Măcar să-mi fi trimis o felicitare cu două vorbe reci. Gestul conta! Doamne, ce om! Cum am putut eu să închid ochii atât de tare şi să fiu ca o oarbă lângă acest ins! Cum am putut să mă înşel aşa de uşor şi să complic lucrurile cum nici nu mă gândeam vreodată? Mi-a întors, cu atâta indiferență, viața pe dos, mi-a închis-o în pumnul lui, l-a desfăcut, după ce a făcut-o bucățele şi a suflat în palmă. S-a dus totul, ca un firicel de nimic! Aşa de lesne a fost dărâmat tot ce am clădit noi în doi-trei ani? Nu l-a durut în nici un fel această despărțire. Sigur că nu, din moment ce „a dispărut în ceață", vorba mamei. Aş vrea să-l mai întâlnesc, măcar o dată, o singură dată, şi să-l aud ce spune. Cum mai vede el viața? Fireşte că la fel. E greu să schimbi un om ca el. Halal judecată şi în mintea mea, eu plec, eu îi întorc spatele şi tot eu doresc să-l văd? Tot eu mi-l chem în gânduri? Mă îndemn: „Ileană, drumul tău e încolo, e înainte, nu ai ce să mai cauți înapoi, nu-ți trebuie variante, rute ocolitoare sau întoarceri! Iar el, el a fost! Nu-i mai căuta nici măcar urmele. Începe o nouă viață, ai şi început-o. S-a dus adolescența, eşti aproape mamă, eşti femeie!"

În noaptea de Revelion, tata mi-a urat să am un Alexandru sănătos şi m-a sărutat pe frunte privindu-mă, ca de obicei, în ochi. Parcă îmi dădea puteri de câte ori făcea gestul acesta! Of, tată, tată!

- Rămâne cum am stabilit, un Alexandru frumos, bun şi deştept, un nepot cu care să sparg norii, să impresionez lumea, să rup zăgazuri, un adevărat bărbat!

Mama, în „competiție” cu el, a venit imediat cu replica potrivită, aceea care-i convenea:

- Ba o să fie o Alexandră frumoasă, deşteaptă, o adevărată miss, şi să nu crezi, cumva, că nu aduci copilul aici, s-avem noi grijă de el, că foc mă fac. Auzit-ai?

- Am auzit, mamă, ce grăbită eşti! Dar, vezi că ai zis copil, nu copilă!

- A zis bine, ştie ea ce ştie, mai ales că aşa va fi în mod sigur!

… Pe cinci sau şase ianuarie am plecat la Bucureşti. Aveam câteva lucruri de pus la punct, unele cursuri îmi lipseau şi, pentru că nu era aglomerație la bibliotecă, mi le puteam lejer xeroxa sau copia, în funcție de mărime şi de… bani. Xeroxam puține cursuri, pentru că era hârtia scumpă, în.... comparație cu finanțele mele!

… Sunt în tren. În compartiment se mai află un domn şi o doamnă, în vârstă amândoi. E frig. Vântul suflă pe la rama ferestrelor şi pe sub uşa care nu se închide bine. Gările sunt aproape pustii. E sărbătoare. Da, e şase ianuarie. Afară nu e gerul Bobotezei, dar este destul de frig. Mâine e Sfântul Ioan. Mi-ar fi plăcut, mi-ar plăcea să-i spun băiatului şi Ionuț. Dar nu pot trece peste cuvântul tatei.

Am paltonul peste genunchi, mi-am învelit picioarele cu el.

- Ți-e frig, mamă, aşa e? De ce nu te-ai îmbrăcat mai gros? Când vă văd cu picioarele dezvelite, îmi vine nu ştiu ce să vă zic, deschide discuția doamna.

- Ați uitat că şi dumneavoastră ați avut 22 de ani?

- Doar 22 de ani ai, la mulți înainte!

- Vă mulțumesc, arăt a avea o altă etate?

- Nu, nu, iartă-mă, arăți aşa cum eşti. Dar 22 de ani mi se pare o vârstă aşa de frumoasă. La 22 de ani aveam primul copil! Un băiat! Următorul nu a mai fost să fie şi m-am oprit, n-am mai încercat! Pe vremea mea, nici nu erau tratamentele de azi şi zăpăceala asta cu tot felul de „noi descoperiri ale ştiinței medicale”!

- Şi eu voi avea, un băiat, cred.

Poftim! Ce mi-a venit să mă laud, să mă spovedesc unor persoane necunoscute! Nu am de lucru. Dar par doi oameni cumsecade.

- Să-ți trăiască! Şi să ai o naştere uşoară. Şi soțul, soțul unde este? De ce te lasă singură să călătoreşti, dacă ți se face rău în tren sau, Doamne fereşte, undeva, pe drum?

- A… a… a murit! (extraordinar, cum am putut să spun aşa ceva, nu mi-e bine!).

- A murit, Dumnezeu să-l ierte, de ce a suferit?

Uite în ce m-am băgat, fără să vreau. Acum, ca să nu lungesc povestea, n-am decât să spun adevărul.

- Nu, doamnă, a suferit doar de laşitate, m-am exprimat greşit! A murit numai undeva, aici, în inima mea. În realitate trăieşte şi e bine mersi!

- Vai, sărăcuța de tine, ai dat greș!

- El a dat greş. A pierdut ce este cel mai scump pe lume. Nu ştie că ar fi putut să aibă un copil. Eu am luat viața în serios, iar dumnealui, pentru că îi e greu să fie cap de familie, s-a retras! Şi atunci, i-am şters acest drept! I-am propus să-şi vadă de drum, să nu mă mai încurce, că le fac eu pe amândouă, voi fi şi mama şi tatăl copilului meu.

- Da, dragă, dar copilul va simți lipsa tatălui, îi va fi greu.

- Dacă nu va şti de la început ce înseamnă dragostea de tată, nu o să-i fie greu deloc. Nu-i poate lipsi ceva ce n-a avut niciodată, doamnă! Şi, de fapt, am doi părinți foarte de treabă, oameni cumsecade, care abia aşteaptă să nasc.

- I-auzi, ai părinți moderni sau mai degrabă cu suflet, oameni adevărați, care au ştiut să ierte.

- N-au ce să ierte, doamnă. Am mai spus acum câteva clipe. Eu nu recunosc să fi greşit cu ceva, eu am încredere în oameni, iar cel căruia am vrut să-i ofer fericirea de a fi tată n-a înțeles acest gest, mă rog, nu ştiu cum să-i spun, cred că m-am exprimat insuficient de clar, dar ceea ce făceam, ceea ce am făcut este din tot sufletul meu. Eu am investit iubire şi încredere! Asta e toată istoria şi vă rog să mă credeți că sunt curată față de mine, nu m-am înşelat cu nimic, altfel, dacă nu m-aş cunoaşte, nu aş avea curajul să merg mai departe, mi-ar lipsi forța, îndemnul că se poate să-mi fie şi bine. (Vorbesc ca de la tribună!). Acest gest de a da viață unui copil, al cărui tată s-a pierdut în nefăptură, pentru că nu mai există nicăieri în mine, lângă mine sau pentru mine, îmi spune că ființele ca noi sunt de două categorii. E foarte simplu la prima vedere: oameni şi neoameni. Nu e nici o filosofie. Cel despre care aş vrea să nu mai vorbim intră în a doua categorie şi vă spun că gestul lui m-a făcut să-l cunosc cu adevărat, în doar o clipă, deşi aveam în spatele nostru ani. Abdicarea lui de la datorie, rapidă şi fără nici o apăsare sau responsabilitate, renunțarea la titlul onorabil de tată, mi-au spus totul. Aş vrea să mă înşel, pentru că nu doresc nimănui răul, dar el, Ştefan îl cheamă, el, doamnă, n-a avut forță, nu a avut putere nici să încerce. I-a fost teamă dinainte de ceea ce va urma! El s-a ferit de o bucurie fără egal, am mai spus asta, s-a ferit de fericirea de a fi tată şi a confundat-o cu cel mai mare rău, cu o piedică, cu imposibilitatea de a deveni, dumnealui, cineva! Este foarte puțin dacă spun că e vorba de un caz de laşitate. Aici este dezertare, e trădare de familie. Plutonul „execuției", format din uitarea mea, din afecțiunea pe care nu i-o mai pot oferi şi din toate relele pe care mi le-a produs, îl va pedepsi! Poate nici nu merita să fie tatăl copilului meu şi soarta l-a absolvit de „răspundere". Gata! Nu vreau să mai discut nimic şi mă surprinde că mi-am dat drumul la gură în fața unor oameni pe care acum îi văd pentru prima dată. Scuzați-mă, poate v-am plictisit. Nu am avut intenția să vă înduioşez, ci v-am spus această scurtă poveste ca să mai deşert, să mai dau jos din sacul cu lucruri vechi, cu rămăşițele şi cu ridurile de pe obrazul vieții mele. Am mai aruncat din nimicurile vieții.

Da, acum, presimt asta, o să vorbească domnul care ne-a ascultat atent:

- Suntem una dintre sutele, dintre miile de familii Ionescu, din Bucureşti, - zice domnul (deci am bănuit bine că poate fi soțul celei cu care am vorbit şi intervine după ce ne-a ascultat, fără să scoată un sunet) -, soția mea are dreptate. Mie, ca părinte, nu mi-ar conveni deloc să mi se întâmple ce i s-a întâmplat tatălui dumitale. Ştii bine că în multe familii o poveste ca aceasta, pe care ne-ai spus-o mata, domnişoară… cum te numeşti?…

- …Ileana…

- …o poveste ca aceasta, dragă Cosânzeana, nu te superi că-ți spun aşa, pentru că eşti o adevărată Consânzeană, nu pică bine unor oameni care au pretenția că şi-au crescut copilul dându-i cea mai aleasă educație, cea mai dreaptă lecție despre viață. Ce, crezi că le este uşor? Ai avut şansa unor părinți adevărați. În alte familii, o fată gravidă şi fără soț e o dramă, e o mare ruşine pentru toți ai casei! Drumul ei este dincolo de poarta gospodăriei părinților...

- Domnule Ionescu, ce-mi spuneți dumneavoastră ține de o oarecare poziție socială, de educație, de o anumită mentalitate. Nu ştiu ce profesie aveți, dar se vede că sunteți un intelectual şi aş înclina să cred că există o tangență cu catedra. Bănuiesc că sunteți pedagog, şi încă unul rafinat. Se vede după cum vorbiți: cu răbdare, cu măsură, ca

de la catedră, aşa cum spuneam. Vă rog, însă, să mă scuzaţi, dar viaţa de la pupitru este teorie, e văzută de departe, din carte. Ce, credeţi că eu nu aveam posibilitatea, nu puteam să mă descurc în alt mod, mai dur, mai legal, dar pentru mine anormal? Ba bine că nu, dar sunt oameni cărora şansa le mai joacă festa! Le găseşte un punct slab şi roade acolo, roade şi macină! Vârsta nu-mi dă voie să vă contrazic, dar situaţia aceasta a mea, doar eu o cunosc cel mai bine. Am găsit o rugină de om, o vechitură. Este problema mea, mi-o rezolv eu, este ca şi rezolvată, iar dacă e cineva care trebuie să aibă de tras ponoase şi căruia să-i fie ruşine, aceea nu sunt decât eu. Nu vreau, nu am vrut din prima clipă un tată, pentru copilul meu, care să fie obligat doar să joace acest rol. Nu vreau să distrug viaţa cuiva, iar „delictul", vă rog să reţineţi ghilimelele, de a avea un copil, am spus-o de nu ştiu câte ori pentru mine şi pentru alţii, se transformă în fericirea mea, în bucuria mea, a mea şi numai a mea! A mă lepăda de el, de copil vorbesc, ar fi cel mai mare păcat al meu pentru care Dumnezeu nu m-ar putea ierta! Părinţii m-au înţeles şi n-au perceput sarcina mea ca pe o ruşine. Vă rog să judecaţi ca mine, să treceţi de partea mea, să întineriţi!

- Da, eşti o fiinţă tare, ai un caracter puternic. Vei reuşi în viaţă. Îmi place, mi-a plăcut cum vezi lucrurile, cum ai salvat situaţia în care eşti. Fiul nostru este medic. Dumneata ce-ai spus că urmezi? N-am reţinut?

- Părinţii mei locuiesc în provincie, mama a lucrat în învăţământ, e pensionară, tata e profesor, iar eu sunt studentă în Bucureşti, cred că nu v-am spus, la limbi străine.

- Eşti studentă şi părinţii sunt departe de dumneata? Of, of! Dacă vei avea nevoie de vreun ajutor, nu trăim vremuri uşoare, domnişoară, dă-ne un telefon. Stăm undeva în Piaţa Romană. Da? Poftim cartea mea de vizită! Mă poţi căuta chiar şi pe la facultate…

A zis facultate!? Gură nepotolită ce sunt! Citesc cartea de vizită: Profesor universitar dr. Petre Ionescu… Bravo, bine am mai ticluit-o! Nu mai apuc să zic decât, foarte repede, speriată de ceea ce văd:

- Vă mulţumesc! Îmi cer scuze, poate am avut un ton mai puţin reţinut, poate... Dacă va fi nevoie, numai dacă va fi nevoie, am să vă caut cu mare plăcere, domnule profesor. Semănaţi cu părinţii mei. Ei sunt, însă, un pic mai tineri, dar nu vârsta biologică e totul, nu ea contează, ci pe cine îmbracă această vârstă, ce înfăţişare îi dă. Şi tata este tot profesor universitar. Vedeţi ce coincidenţă? Poate este un motiv să îndrăznesc a vă vizita. Vă doresc multă, multă sănătate.

- Mulţumim! Îmi place cum judeci, domnişoară Ileana. Ne-am fi dorit o fată, aşa ca dumneata. Ne-ai convins, să ştii, că eşti o fiinţă încântătoare, adorabilă şi că ai dat peste un... căpcăun! Dacă eram mai tânăr, ţi-aş fi trimis câteva scrisorele de amor!

- Reciteşte-le pe cele pe care mi le-ai trimis mie, poate te inspiră, glumeşte doamna Ionescu.

Doi oameni fermecători. Am vorbit cu ei, mai tot timpul...

Ce repede am ajuns la Bucureşti!

Coborâm în Gara de Nord. Îi ajut la bagaje, le găsesc şi un taximetrist, care le ia geamantanele chiar de pe peron. Ne salutăm şi rămâne să-i mai caut.

Frumos drum! Am câştigat nişte oameni foarte de treabă. Am şi uitat să-i întreb când îi găsesc acasă, unde lucrează doamna, când primesc vizite? Fie că am dat frâu liber mărturisirilor, parcă eram la poliţie, unde trebuia să declar totul. Dar mi s-au părut oameni cu doxă, de bun simţ, nu mă destăinuiam eu oricui! Şi acum, încotro s-o iau?

O maşină opreşte la bordură. Aud o voce cunoscută:

- Bună Ileana, te duc la cămin?

E Ştefan! Mă surprinde. M-a luat pe nepregătite. Numai la el nu mă gândeam, acum! S-a dat jos de la volan, deschide portbagajul, îmi pune geamantanul şi celelalte sacoşe, apoi, lasă capacul uşor, cu grijă, nu-l trânteşte. Deci, e maşina lui! Deschide portiera din dreapta şi mă invită:

- Te rog, am drum spre căminul vostru. Poftim!

Urc. Nici nu ştiu de ce am făcut-o. Parcă sunt buimacă. Îmi revin foarte repede şi îi răspund:

- Bună ziua, Ştefane! Nu ți-am răspuns la salut. O duci bine de tot, văd că ți-ai luat şi maşină!

- E o vechitură! Mi-a trimis-o fratele meu, din Germania, dar pentru mine merge. Câştig timp, mă deplasez mai rapid. După ce dau statul, plec şi eu acolo, la el. Nu mai rămân o clipă aici. Mi-ar fi prins bine să fim doi, dar tu…

Uşurința cu care vorbeşte despre noi mă scoate treptat din sărite. Cred că am să-l iau puțin la rost, simt nevoia să mă liniştesc plătindu-i pentru nelegiuire, nesimțire şi sfidare cu câteva cuvinte mai grele. Nu ştiu ce câştig prin asta, dar, iată, a început… „dansul săbiilor”! El doar încearcă să pareze!

- N-am vrut să-ți stric viitorul, Ştefane. Şi, de fapt, tu nici nu aveai vreme să te însori, tu trebuia să-ți închei cariera studențească şi, iată, aflu o noutate: doreai să pleci! Să pleci dincolo. Dincolo de mine, dincolo de ceilalți, dincolo de aici! Drumul tău e deschis. Al meu, încă, se mai defrişează, mai ales că merge printr-o „regiune” a vieții mai accidentată. Eşti, deja, pe calea câştigării timpului pierdut. Acum ai şi viteză, că ai primit maşină nemțească! Sunt şi eu, cumva, în zona timpului irosit, peste care vrei să treci?

Nici nu mai ştiu dacă a vorbit şi ce a spus. M-a ascultat tot drumul şi într-un timp l-am auzit rostind, încet, o invitație:

- Te rog să mergem la o cafea!

- Mi-ajunge aceea din septembrie. Şi acum îi simt gustul! A fost amară rău! N-ai pus, Ştefane, nimic dulce în ea.

- Ileana, aş spune că trebuie să lămurim unele părți obscure, nedesluşite ale hotărârii tale de a rupe prietenia noastră.

- Ce înțelegi, tu, prin prietenie, prin părți obscure? Vrei să fii, acum, ce n-ai fost într-un moment hotărâtor al vieții tale. Vrei să fii un lord, după ce nici lacheu n-ai putut să fii? După ce ai devenit pata neagră a vieții mele, ce mai doreşti? Atunci, când am discutat ca doi oameni ce se iubesc, dar asta numai eu am făcut-o, trebuia să vezi ce nu e clar în viața ta, în relația noastră. Acum, Ştefan, e atât de nefiresc, atât de târziu. Nici nu ştiu de ce am acceptat să mai fac vreun pas alături de tine. Ceea ce spui tu, azi, este gol, se duce într-un hău, într-un abis fără nici un ecou pentru mine. Sunt cuvinte cu care vrei să te aperi de numita Ileana, dar sunt false cum ai fost tu, tot timpul! Dacă faci serviciu de taximetrie la Gara de Nord, căci altceva n-aveai că căuta acolo, să-mi spui cât mă costă drumul. Îmi eşti dator cu o viață, tu nu ai avut cu ce plăti, dar eu achit totul, eu nu-mi însuşesc mărunțişul! Şi de aceea te întreb: ce vrei să îmi mai dai acum, trei frânturi de ridicol? Ştiu foarte exact ce ți-am spus înaintea acelui adio de la ultima noastră discuție şi, dacă îți face „plăcere”, pot continua. Am câteva lucruri de clarificat, fiindcă mai există destule nelămuriri. Prima întrebare: cum ai îndrăznit să-mi răstigneşti sentimentele pe crucea uitării? Ce suflet ai tu? Sau nu ai? Celelalte vin de la sine. Ți le servesc pentru finalul „întrevederii” noastre: Ştefan, eu nu mă cert cu oamenii mici, nu mă supăr pe

oamenii mărunți, ca tine. Doar îi uit, trag gunoiul vieții peste ei şi nu mă învolburez ca o apă în furtună, nu clocotesc, nu fierb, nu mai fierb de nerăbdare şi, cu atât mai evident, nu voi da... pe dinafară! Sufăr doar, am suferit pentru că am ținut lângă pieptul meu o năpârcă! Am văzut atât de mulți câini mai buni ca tine, Ştefan, mai blânzi. Ce-ar fi trebuit să fac, să-ți pun lesă şi botniță? Ai fost la marginea „prăpastiei" şi ai amețit? Eşti un om extrem de slab, un nevolnic! M-am înşelat crezându-te pavăza mea, iubrea, împlinirea şi liniştea mea. Acum nu eşti altceva pentru mine decât o nălucă, te afli în întuneric, vântul egoismului, slăbiciunea şi frica de viața în plina ei primăvară ți-au rătăcit mințile. Ce mândru, ce tandru erai, aşa te credeai tu, şi ce fals ai fost! În concluzie, Ştefan: pentru cei ce se iubesc şi se respectă există o singură fericire, nu există fericirea ei şi fericirea lui...

Sunt rea, înțep mereu, iar el se face că nu aude sau habar nu am ce-i trece prin minte... Ca şi cum n-am spus mare lucru, îl aud rostind:

- Deci, nu mergi la o cafea?

- Ba da, la o cofetărie, la un bar! Acolo, merg!

Ce mi-a venit să accept? Ce mai am de discutat cu el? Mai este ceva de scos afară din inima mea?

… Stăm la o masă aflată la geam. Ca să-şi vadă maşina. Dacă tot nu am ce să-i spun, ce-ar fi să fac cu el o… friptă! Jocul acela cu atingerea mâinilor pe neaşteptate. Să-i dau câteva, dar nu peste palme, ci peste obraz! Prima încercare e o aiureală, dar lovesc bine:

- Ce-ți face prietena, nu te-nsori, pleci fără ea? Mai păstrezi obiceiul acela al evitării întemeierii familiei?

E un pic surprins.

- N-am nici o prietenă. Nu serveşti din cafea?

- Mai târziu. Nu-mi place caldă! Cum nu ai prietenă? Într-o zi te-am văzut cu o blondă. Foc de arătoasă!

Nu se poate, sunt afurisită, şi rea, şi mincinoasă, şi mai sunt şi bună de introdus panica în om. Dar, fără să vreau, am nimerit la țintă!

- Aaa! E asistenta de la cursul de economie, discutam cu ea bibliografia lucrării de stat. Am început să strâng materiale.

- Materiale bălaie, cu... două picioare! Nu, nu de blonda asta te întrebam, pe asistentă o ştiu şi eu, de pe vremea când te... încurcam. Era o altfel de blondă, dar e bine că ai preocupări. Şi eu care credeam că te plictiseşti, că eşti singur, că te mănâncă nişte regrete, că-ți frângi mâinile disperat, că plângi şi suferi după iubirea pierdută. Ce bune sunt nestatornicia, infidelitatea, inconstanța, răceala, interesul personal, egoismul, nesimțirea…

Ei, da' mi-am dat drumul rău de tot la gură!

- Tu, Ileana, văd că vrei, cu toată râvna, să continui ultima lecție pe care mi-ai predat-o! N-ai terminat-o? Nu crezi că e suficient? Atunci când mi-ai întors spatele, cine a plecat?

- Vezi cum eşti, încurci nuanțele, confunzi situațiile, uiți. Uiți, Ştefane, uita-te-ar necazurile, dar nu cred asta, ai viața înainte! Nu e vorba de cine a plecat, e vorba de cine a trădat, Ştefane, de cel care a călcat în picioare florile iubirii mele, de acela care n-a rezistat nici până la turnarea temeliei unei construcții pe care abia începeam să o ridicăm? Eu am fost materialul prost, lipsit de calitate? Eu? Da? Bine, atunci de ce mai dai ocol ruinei? Tu îți închipui că eu am demolat-o? Sau te prefaci! Şi, mă rog, de ce ne aflăm noi,

acum, aici? Eu am treabă, eu am de recuperat, Ştefane. Am pierdut prea mult cu tine! Aşa că...

- Ileana, ce-ar fi să-ți închipui că acum ne-am cunoscut, s-o luăm de la început!

- Ce vorbeşt! Şi să mă mai inviți o dată la zăpezile de mult topite sau la cămin, să te prefaci încă o dată teribil de îndrăgostit, să mă faci, iar!, cârpă, să te simți învingător, să uiți, apoi, şi să ştergi imaginile ca de pe o tablă neagră şi nesuferită, să dai totul cu cotul deoparte şi să-ți fie ție bine, ca în noaptea aceea de septembrie, şi ca în alte nopți, fiindcă aşa vrei tu! Poate cu blonda mai merge, cu mine s-a închis cercul! Mă gândisem să te toc mai mult, dar mă opresc aici, pentru că te privesc şi tare îmi este milă de tine. Sunt învingătoare eu, nu tu, Ştefan! Te rog, pentru ultima oară: ieşi cât mai rapid din viața mea, altfel te dau eu afară, ca pe o muscă ce-mi bâzâie nesuferită pe la urechi! Nu te deranja, ştiu să deschid uşa portbagajului şi nici nu am să dau cu ea tare. Dacă ar fi uşa prin care ai intrat în inima mea, ți-aş trânti-o în cap sau măcar în nas! Aşa, însă, e păcat de banii şi de munca fratelui tău. El o fi om de treabă, nu un bicisnic care habar nu are ce este aceea o familie, nu un individ cu sufletul infirm, ca al tău, nu un ingrat! Cum vrei să îți mai spun? Foloseşte mai des oglinda vieții, uită-te în ea, Ştefane, şi vezi-ți hidoşenia dinăuntru. Chiar şi pe retrovizoare te-ai putea uita. Să-ți priveşti trecutul! În concluzie: să nu te mai găsesc vreodată pe străzile vieții mele. Eu am, acum, o altă cale. Auzi, o altă existență!

- Cafeaua, Ileana!

- Vars-o şi ghiceşte-ți în zaț ce-am fost! Ştii drumul înapoi. E presărat cu amintiri. Mergi cu atenție, măcar acum să nu le mai calci în picioare! Îți aduci aminte ce le-a spus Alexandru cel Mare (Doamne, ce-am cu Alexandru?), solilor celți, cunoscuți pentru neînfricarea lor? I-a întrebat, domnule Mihulescu, dacă se tem de ceva. Iată răspunsul lor, care seamănă cu al meu: „Quid si nunc caelum ruat?" („Ce-ar fi de s-ar prăbuşi acum cerul!"). Şi răspund eu acum: ar cădea pe tine, Ştefane! Pe tine te-ar pedepsi Dumnezeu! Pe mine m-ar apăra, pentru că nu mă mai tem de soartă. Ştii expresia aceea: „Du-te peste nouă mări şi țări!" Dacă nu o ştii, atunci, primeşte-o pe aceasta de care vei avea nevoie, acolo, unde vrei să pleci, în Germania. Deci: Auf wiedersehen! Dar e un „la revedere" fără... revedere! Poftim banii pentru transport!

Arunc o hârtie pe masă, nici nu ştiu de cât a fost, şi mă ridic...

A rămas țintuit pe scaun, fără replică. L-am înghețat acolo! N-a fost în stare să vină să-mi dea bagajul, dar chiar în clipa aceea a trecut prin fața cofetăriei, şi a oprit, un taxi. Şoferul m-a ajutat să iau bagajele, i-am atras atenția să nu trântească uşa de la portbagaj, că s-ar putea să se şifoneze proprietarul.

M-a înțeles...

Ce mă aşteaptă, ce vremuri mai vin? Inima mea, „meteorologul de serviciu", nu are ce să-mi comunice.

N-am decât să mă bat cu mine, să încep războiul de cucerire a părții din inimă pe care am pierdut-o, am irosit-o în van. Pe mine este nevoie să mă birui, să mă stăpânesc, să mă vindec, pentru că de ceilalți nu mi-e teamă. Eu îmi sunt cel mai de temut rival!... Mie este necesar să-mi ordon adunarea, mie trebuie să-mi comand să trec la linişte şi cumpătare. A vorbi şi a gândi este atât de simplu... Iar copiii, copiii se nasc, în general, uşor (asta o spune cine nu a făcut-o, încă). Greu este să-i creşti. Abia atunci intri în viața adevărată... Abia atunci te poți numi mamă...

Mamă, draga mea mamă, ce mă aşteaptă?

VINE PRIMĂVARA!

Ocupată cu pregătirea sesiunii, nici nu am observat că a trecut februarie. Şi este frig... Şi ninge... Şi începutul de viaţă al florilor acestui an mi se pare că este atât de departe!

Mă duc cu sarcina spre lunile cinci-şase. A început să se vadă, chiar dacă port rochii mai largi. Îmi este din ce în ce mai greu. Mai apăsător. Mi-e frică! Mi-e teamă de ceva? Nu ştiu! La cursuri rezist câineşte, mijlocul mă doare, spatele la fel, mă mişc, de la o zi la altă zi, cu eforturi tot mai mari. Am senzaţia că în mers mă clatin ca o raţă! Mi-am luat pantofi cu tocul jos. Bănuiesc tot mai multe priviri asupra mea, gesturi, comentarii care par a spune: „Nu e studenta de la limbi străine, prietena lui Ştefan? Cam grăbită, cam grăbită cu viaţa de familie! N-am mai văzut-o cu el!”. Sunt simple impresii ale autojudecăţii mele. Parcă altceva nu au de făcut! Aşa e când nu mai ai încotro, te rod tot felul de gânduri!

Trebuie să trec pe la policlinica studenţească. Musai! N-am făcut deloc analize, nu m-au luat în evidenţă. Sunt o inconştientă şi voi suferi, asta e sigur, la confruntarea cu medicul, porţia de întrebări, de uimire, de ceartă, de acuzaţii... Pe bună dreptate, ar putea să se comporte foarte tare faţă de mine. Şi nu merit? Ba bine că nu! Oare se dau amenzi pentru aşa ceva? Mă mănâncă rău pielea şi mă rod gândurile negre. Acum n-am decât să mă bat cu viaţa şi cu nenorocul (ei, chiar aşa!?), pentru drumul viitorului pe care mi l-am croit ca una nescoasă în lume!

Ce-o zice mama? Le-am spus că dacă am nevoie de ceva, îi voi anunţa, dar acum să mă lase să învăţ! Şi nu le-am mai dat nici un semn de bine sau de mai puţin bine! Precis mă vor spăla în mai multe ape toţi, dar cu prisosinţă o va face medicul, pentru neglijenţa, pentru marea indiferenţă cu care am „tratat” controlul medical până acum. Dacă ar fi doar cearta!

Sufăr pe zi ce trece mai mult! Nu mai pot, şi, ca atare, nu mai trebuie să aştept. Poate e nevoie de vreun tratament… Cu siguranţă nu sunt zdravănă la cap şi o fac pe propria-mi piele, dar şi a copilului. E clar, timpul mi s-a strecurat printre degete, iar acum trebuie să mă hotărăsc, să mă mişc urgent, să acţionez, să apelez la puterea mea de convingere, să mă lupt cu toţi cei care vor avea ceva mine!

Îmi iau inima în dinţi şi a doua zi sunt pe drumul spre policlinică. Paşii mi se scurtează şi sunt tot mai economicoşi cu cât mai am foarte puţin din drumul către „locul judecăţii”! Intru în sala de aşteptare. Găsesc destule femei care au venit la medic. Mă aşez. Am obosit doar după câţiva paşi! Ah, ce bine e când stai pe un scaun! Scârţâie sub mine la cea mai mică mişcare! M-am îngreunat! Aştept docilă lângă femeile bolnave sau

viitoare mămici. Mă privesc cu o oarecare curiozitate, poate şi pentru că nu m-au mai văzut la cabinetul medical al viitoarelor mămici. Cred că sunt surprinse. Nu mă provoacă la discuţii, nimeni nu spune vreo vorbă! Pe unele le mai ştiu de prin cămin, de la cursuri, din bibliotecă, de la cantină. Cele gravide sunt căsătorite. Le-am studiat! Au verighete! Ele da! Ce, eu nu puteam să-mi pun una! Acesta nu e un indiciu, ci doar o părere, o lămurire tacită pentru cei ce s-ar întreba ce statut „civil" au. Trei dintre „colege" sunt împreună cu soţii. Probabil, sarcina lor e mai avansată. În schimb, eu… Mă aud întrebată:

- Dumneata? N-ai mai fost pe aici, eşti studentă? mi se adresează o asistentă ţepoasă la vorbă. Frumos început! Cosânzeana s-a întâlnit, deja!, cu Baba Cloanţa!

- Da, sunt studentă, nu am trecut pe la policlinică (şi-mi vine minciuna!), deoarece m-a văzut un medic..., prieten de familie..., acasă..., la părinţii mei!

Doamne, Doamne, iar mint! Mi-am luat un obicei urât, nesuferit! Dar nu am ce face, trebuie să salvez situaţia. Să fie minciuna un semn că mi-e frică? Încerc să caut un motiv să atenuez efectul negativ, consecinţele controlului medical care urmează. Mai sunt două paciente şi voi intra eu. Îmi este imposibil să construiesc un plan al „întrevederii" cu doctorul. O fi bărbat, o fi femeie? Sunt cu gândul aiurea. Nici nu am observat că am rămas singură şi că sunt invitată:

- Poftiţi, domnul doctor vă aşteaptă!

E bărbat, deci. Intru şi salut cu o voce hotărâtă, ca să-mi dau curaj:

- Bună ziua!

În faţa mea se află un tip drăguţ, care poartă ochelari cu ramă aurită şi care pare a avea 28-30 de ani. Mă surprinde părul lui un pic nins, uşor grizonat. Îmi răspunde cu faţa plină de senin şi-mi dă încredere:

- Bună ziua, ia uite o pacientă nouă şi nouţă! Luaţi loc! Aş vrea să ştiu de ce nu sunteţi luată în evidenţa noastră, duduie? Eu, cel puţin eu, nu v-am mai văzut pe la noi, iar după răspunsul pe care l-aţi dat asistentei, am aflat interesanta veste că v-a întrebat chiar degeaba cine sunteţi, fiindcă dumneavoastră nu aţi binevoit să ne deranjaţi niciodată, până astăzi! Adică nu aveţi nici o fişă de sănătate la noi! Deci, domnişoară Ileana Matei, parcă aşa a spus sora că vă numiţi, să-mi spuneţi, vă rog, de ce nu sunteţi în registrul nostru de evidenţă, de ce, repet, nu aveţi fişă de sănătate aici, de ce ne-aţi ocolit? Sunt reguli elementare pentru o viitoare mamă!

- Nu am venit pentru că..., domnule doctor, nu am călcat niciodată prin policlinică! M-a văzut un medic care este prieten cu familia noastră!

Tot ceea ce am ticluit în viteza fricii va cădea într-o clipă!

- Interesantă situaţie şi, mai ales, o parte a răspunsului dumneavoastră! Şi, acest dom' doctor care v-a „văzut" nu a ştiut să vă transfere fişa la noi? Să ne facă o comunicare pentru luare în evidenţă? Verbal, n-a putut să vă spună ce obligaţii, ce griji trebuie să aveţi ca viitoare mamă, după ce nu mai sunteţi în localitatea unde aţi făcut controalele medicale? Nu cred! Nimic nu stă în picioare din ceea ce-mi spuneţi. Un medic îşi ştie îndatoririle...

- Domnule doctor, lungim prea mult discuţia, nu are rost să vă mint. Adevărul este că până acum nu m-a văzut nici un medic!

Tresare uşor, zâmbeşte înciudat şi nu-i vine să creadă ce spun. Se vede aceasta după expresia feţei lui. Are şi o evidentă mulţumire că a descoperit aşa de repede minciuna mea..., dar şi o clară nedumerire ce se va transforma în ploaie de întrebări şi reproşuri.

- Păi, domnişoară (îşi freacă mâinile), în situaţia dată, ce aţi făcut dumneavoastră nu mai este adevăr, cum îl numiţi, ci e o prostie! Nu ştiu ce meritaţi, sunteţi femeie în toată firea, n-aţi auzit şi dumneavoastră despre controalele periodice ce se fac femeilor însărcinate? Mai ales în stresul acesta zilnic în care sunteţi! Cum poţi preveni complicaţiile, cum poţi avea un copil sănătos, dacă nu prin examene medicale? Femeile gravide, domnişoară, merg la medic, obligatoriu, o dată pe lună, în timpul primelor şapte de sarcină, apoi, de două ori pe lună, după aceea, o dată pe săptămână, când se apropie naşterea. În timpul acestor vizite se urmăreşte creşterea copilului, domnişoară, se poate identifica orice problemă anormală apărută la sarcină. În şase luni de zile nu v-a luat nimeni tensiunea arterială, nu v-a ţinut evidenţa creşterii în greutate, nu v-a fost recomandat un test de urină pentru diabet şi infecţii, n-aţi făcut analize ale sângelui pentru anemie şi atâtea alte examene medicale de rutină. Aţi ţinut, dumneavoastră, o dietă sănătoasă? Este lucrul cel mai de preţ pe care trebuie să-l faceţi pentru buna dezvoltare a copilului. Numai aşa deveniţi mai puternică şi gata de travaliu, domnişoară.

Repetă agasant cuvântul domnişoară, rabd şi aştept sentinţa. Dar nu mă pot abţine să nu-l irit un pic, încercând să fiu stăpână pe situaţie sau să-i mai liniştesc „avântul", că doar nu sunt „plastilina" lui să mă... frământe cum crede el!

- Vorbiţi ca din carte, domnule doctor.

Ţi-ai găsit intimidare sau scăderea tonului şi a vitezei cu care pune „vreascuri" pe „foc"! Îşi vede de ale lui şi-mi aplică, picătură cu picătură, tratamentul de care consideră că am nevoie imediat. Mă pisează metodic şi cu mare grijă. Cuvintele lui sunt ca nişte gloanţe care lovesc în plin. Ce mă fac?

- Vorbesc ceea ce trebuia să ştii dumneata foarte bine: adică să mănânci sănătos, să bei apă multă, să limitezi dulciurile, să eviţi fumatul… Fumaţi domnişoară?

- Nu, domnule doctor!

- …să evitaţi alcoolul, medicamentele. Nu vă înţeleg cum de aţi putut să daţi dovadă de atâta lipsă de atenţie, cel puţin în ce-l priveşte pe viitorul dumneavoastră copil, dacă faţă de mama lui sunteţi atât de indiferentă. Zău că e inconştienţă totală. Meritaţi o sancţiune, dacă nu o bătaie zdravănă! Vă rog să veniţi săptămânal la control, până la naştere! Să-mi semnalaţi dacă simţiţi o creştere bruscă în greutate, dacă vi se umflă gleznele, picioarele...

- Da, se umflă gleznele!

- ...dacă aveţi dureri de cap severe şi repetate, vedere ceţoasă, durere şi arsuri la urinare, sete exagerată, dureri abdominale sau crampe, vedere dublă, vomă continuă, frisoane sau febră, umflarea rapidă, neaşteptată a feţei, a mâinilor, a gleznelor, cum v-am mai spus...

- Chiar pe toate, nu le am! Vă rog să opriţi „bombardamentul", domnule doctor! M-aţi făcut praf!

- ...sunteţi în luna a şasea, dacă aveţi impresia, mai mult de opt ore, că fătul nu s-a mişcat, îmi daţi un semnal, vă prezentaţi la mine. Ne-am înţeles, da? Minodora, fă-i, te rog, imediat, fişa! Pe urmă, să treacă dincolo pentru consult.

- Numele şi prenumele, mă întreabă asistenta.

- Ileana Matei, Facultatea de limbi străine.

- Data naşterii?

- 8 august 19....

- Domiciliul?

- Căminul 14, Complexul Grozăveşti.

- În ce lună spuneai că eşti?

- Aproape a şasea, *vă spuneam* că sunt!

Înadins am accentuat cuvintele *vă spuneam*, căci am observat că doamna asistentă a început să mă „trateaze" la persoana a doua, singular! Continuă, fără să fie stingherită de accentul meu pe cuvintele *vă spuneam:*

- Bravos, domnişoară! Numele soţului, căsătorită cu…?

- Nimeni!

- Nimeni şi mai cum…

- Poftim? sare doctorul. Cum, nimeni, nu eşti căsătorită?

- N-am mai apucat, m-am luat cu treburile, domnule doctor! Şi... ştiţi şi dumneavostră ce repede trece timpul...

- Duduie, domnişoară, sunt obosit, astăzi am avut foarte mult de lucru… Te rog să mă slăbeşti cu stridenţele şi ironia din răspunsurile dumitale!

- Vorbesc foarte serios, domnule doctor. Tatăl copilului, posibilul tată al copilului meu, parcă aşa scriu doctorii care stabilesc paternitatea, deci, posibilul tată al copilului meu s-a retras, i-a fost greu să aştepte, dar, mai ales, să creadă că eu sunt gravidă. Ca atare, el nu ştie nimic. Am făcut asta şi pentru că era, este pe cale să plece în Germania. Probabil, acum, şi-a luat bilete, şi-a scos paşaport şi e păcat să le piardă, era normal să nu-l las să plece? Dădea banii de pomană? Fiecare cu avionul lui! Eu nu am, deocamdată, el avea şi nu trebuia să-l piardă!

- Vă arde de glumă! Mă faceţi să-mi ies din normal, că nici nu ştiu cum să mai vorbesc! E student, laşul acesta?

- Aproape… nu mai este. Îşi dă anul acesta statul şi zice că nu mai e de… stat în ţară şi nici pe mine nu mai vrea să mă aştepte!

- Ştie despre sarcină?

- Domnule doctor, începe să sune a interogatoriu! Sunt la parchet?

- Vreau să aflu cine e neghiobul, cum te vei descurca singură?

A început şi el să mă tutuiască!

- Nu voi fi deloc singură, voi fi cu copilul!

- Fată dragă…

Nu mai aud ce vorbeşte. Îl măsor din cap până-n picioare. Nu arată rău. După ce m-am uitat mai bine, pare a avea 30-31 de ani şi nu cât apreciasem prima dată. E brunet şi ochii au o culoare nedefinită. Poate sunt cenuşii, poate au un pic de verde în ei. Ce ochi frumoşi! Mă derutează, întrucâtva, ochelarii. Acum sosesc, din nou, sfaturile şi comenzile:

- …aşa că vei veni şi peste două zile, la un nou control. Du-te dincolo şi te rog să te dezbraci. Mă interesează tensiunea arterială şi examenul urinei - mi-aduci... ce trebuie pentru analize, poftim cum mă exprim! - pentru a vedea dacă ai probleme renale şi dacă este necesară o îngrijire specială, de acum încolo. Între vizite, este bine să notezi orice problemă, să-mi spui tot ce se întâmplă, toate fenomenele şi stările mai ciudate, mai neobişnuite. Te-am mai prevenit şi nu aş dori să uiţi nimic din ceea ce te-am rugat.

Zăresc un nume scris pe halat: dr. E. Ionescu. Ce o fi E-ul? Eugen, Epaminonda, Eduard, Ezechil, Eleodor, Eusebiu, Emanuel, Emil, Esculap?! Ce-mi trece şi mie, acum, prin cap! Auzi, Esculap! Alinătorul! Tămăduitorul! Zeul medicinii la romani!

Mă apasă încet pe burtă. Ce mâini moi are, ce piele fină! Mă ascultă cu stetoscopul, îmi ia tensiunea, din când în când mă săgetează cu privirea... Examenul medical s-a terminat repede:

- Îmbracă-te, domnişoară! După primele semne ai o sarcină normală, evoluează bine. Cum ai dus-o până acum?

- Cu demnitate, cu răspundere, cu grijă…

- Halal grijă, ce mai răspundere, dacă ajungi abia în luna a şasea la medic! Te-am întrebat dacă ai avut probleme de sănătate, asta mă interesează! Nu demnitatea şi grija dumitale „exemplare”! Ultimul cuvânt e între ghilimele, să ştii!

- Ca orice femeie gravidă, domnule doctor.

- Atunci, e bine, dar nu-mi place, totuşi, cum arăți. Trebuie să facem, repet, nişte analize şi vreau ca miercuri să mergem şi la ecograf. E păcat să dai de vreun necaz. Când se putea, când se mai putea face ceva, scuză-mă că-ți spun asta, când neisprăvitul a plecat şi te-a lăsat singură, de ce n-ai încercat să…

- Nici nu ştiți cât mi-am dorit acest copil. L-am vrut, domnule doctor! O clipă nu mi-a fost gândul să „scap” de el.

- Părinții ce zic, le-ai spus?

- Abia îl aşteaptă.

- Da, în privința aceasta e bine, ai un sprijin moral şi cred că şi material. Nu mai vorbesc despre faptul că te vor ajuta în creşterea copilului. Nu ştiu ce-ar fi zis ai mei, dacă eram fată şi mi se întâmpla aşa ceva!

Da, acum ştiu unde am văzut ochii aceştia… Ionescu… Dr. E. Ionescu… Dacă… Parcă aud: „Suntem una din sutele, din miile de familii Ionescu, din Bucureşti... Avem şi noi un băiat, e medic!” Debitez tot felul de tâmpenii, în gând, cu care îmi încarc memoria şi, în loc să fiu atentă la ceea ce-mi spune omul acesta, creierul meu se frământă de pomană! Am luat-o razna? Sunt aeriană şi neserioasă, omul îşi face datoria, iar eu zbor cu închipuirile printre „bălăriile” minții mele...

Tot nu mă potolesc! Uite ce gândesc acum: Ce-ar fi să îl „chestionez”, ce, o fi foc! Îl întreb dacă ştie, dacă e rudă cu familia pe care, nu de mult timp, eu am cunoscut-o în tren. Dacă nu e, nu e! Nu se va întâmpla nimic. Va spune nu şi cu asta se încheie frământarea mea de cinci minute. E plină Capitala de Ioneşti. Deci:

- Părinții dumneavoastră, cei despre care ziceți că nu v-ar fi iertat dacă erați în situația mea, stau în Piața Romană? Domnul Ionescu e profesor universitar?

Face ochii mari şi se uită atent la mine, vrea să izbucnească, îl simt, dar se calmează:

- Iată, continui să fii o surpriză, te rog să-mi spui de unde îmi cunoşti părinții?

- Oameni foarte cumsecade, mi-au dat sfaturi, dar nu aşa de multe ca dumneavoastră, cum să mă descurc şi mi-au spus că au un fecior medic. Dar nu ştiam unde. I-am cunoscut când veneam de acasă, într-un compartiment de tren. Atunci eram în luna a treia spre a patra. M-au invitat pe la dânşii.

- Şi, ai fost?

- Nu, am avut de învățat, nu vreau să ratez nici un examen, pentru că sesiunea este în luna în care ar trebui să nasc. Dacă voi amâna unul sau două, e altceva, dar vreau să fiu pregătită bine. Asta le-ar mai trebui mamei şi tatei, să mai pierd şi vreun examen.

- Nu am înțeles de ce n-ai onorat invitația părinților mei, de ce nu i-ai vizitat? Doar nu stăteai cu lunile. Era vorba de ore! Se vor supăra, sunt oameni foarte primitori.

- V-am spus cauza: nu am avut timpul necesar...

În clipa aceasta mă bântuie o idee: o fi însurat? Nu sunt în boii mei, cum să îndrăznesc aşa ceva, e prea mult...

- Totuşi, ai o datorie, trebuie să te ţii de promisiune. Ştii ceva, domnişoară Ileana şi Matei, da, aşa ai spus că te numeşti, îţi fac o propunere: miercuri, după ce mergem la ecograf, dar vreau să ne întâlnim tot aşa, aproape de încheierea programului meu, ca să nu pierzi timp cu aşteptarea, te invit să trecem pe la familia profesorului universitar Ionescu. I-am face o mare bucurie, mai ales că eu, auzi ruşine, nu i-am mai văzut pe ai mei de două săptămâni.

- Şi, vreţi să vă salvez eu? Dacă se supără soţia dumneavoastră? (Cine mă stăpâneşte să nu mai „deraiez", că eu nu mai pot!)

- O să tragem o fugă şi pe la ea. Dacă nu vii miercuri, trimit asistenta să te anunţe prin decanat. Nu te juca, sarcina nu e uşoară. Vorbesc în general, nu neapărat de sarcina dumitale. Fumezi, bei cafea?

- Despre fumat m-aţi mai întrebat, deci, vă răspund din nou: de două ori… nu!

- Asta e foarte bine!

- Domnule doctor, nu vă stârniţi probleme din cauza mea, vă rog, o să vedeţi că sunt o pacientă cuminte, am făcut gimnastică, nu am luat medicamente, nu am consumat alcool. Ţin extrem de mult la acest copil şi vreau să fie foarte sănătos. De când a început să dea semne de viaţă, este cel mai bun prieten al meu.

- Bravo, te felicit! Te felicit şi te aştept miercuri după-amiază.

- Domnule doctor, dacă mi-aduc eu aminte, părinţii dumneavoastră nu mi-au spus că sunteţi ginecolog.

- Ai dreptate, sunt generalist, sunt specializat în medicina generală, aşa e. Cu două luni şi ceva în urmă, titularul acestui cabinet, doamna doctor Drăgoţescu, nu plecase la specializare în Franţa. Eu îi ţin, acum, locul. Sunt generalist, dar mă descurc. Cazurile mai complicate merg la ginecolog, firește. Ai avut mare noroc, domnişoară Matei, mare noroc ai avut să n-o mai găseşti, aici, pe doamna Drăgoţescu. Nu te-ar fi iertat aşa uşor, cum am făcut-o eu. La ora aceasta ai fi fost, deja, dusă la spital pentru analizele cele mai importante. Nu te mai baza doar pe dumneata, ţi-o spune un nespecialist ginecolog, dar un medic. Te rog să fii mai îngrijorată, mai atentă cu şi pentru acest copil. Miercuri, dacă vrei, poţi afla multe despre sarcină. Ecografia nu este decât un examen de rutină. Majoritatea femeilor însărcinate îl fac, pentru că primesc informaţii despre modul cum evoluează drumul lor spre statutul de mamă. De asemenea, se pot aprecia vârsta sarcinii şi chiar data probabilă, probabilă am spus, a producerii acesteia şi a naşterii. Poţi să ştii şi dacă va fi băiat sau fată.

- După cum se manifestă, când sunt la cursuri, precis e un Alexandru. Nu-i prea place cartea, nu e deloc atent! Cred că-l fac fotbalist!

- I-ai pus şi nume?

- Tata vrea un Alexandru, şi-a dorit ca mama să-i dăruiască şi un băiat, dar nu s-a mai putut. Mama vrea o fată, o Alexandră. Să vedem pe cine împac!

- Vom afla miercuri. Te aştept! Bună ziua!

- Bună ziua şi vă mulţumesc din suflet pentru amabilitate, pentru înţelegere şi bunăvoinţă. Putea să fie şi mai rău! Îmi cer scuze pentru unele asprimi din exprimarea mea… Am făcut-o de teamă! Iar cele două săptămâmi de când n-aţi mai dat pe la părinţi

sunt, sigur, două... luni, adică de când a plecat doamna doctor despre care mi-ați vorbit. Aşa e? Altfel ştiau că practicați şi ginecologia...

- Da, aşa e, ce iute eşti la matematică şi la observații, dar lasă asta! Stai, un pic! Ca prime sfaturi te rog să faci exerciții uşoare, efortul să fie moderat, bea apă câtă-ți trebuie, pentru a evita deshidratarea, odihneşte-te suficient!

- Prea multe sfaturi pentru prima dată, nu credeți, domnule doctor?

- Fie, ne vedem miercuri…

O FERICIRE PE JUMĂTATE

M-am dus la cămin. Nu am mai putut învăța nimic, dar eram foarte liniştită fiindcă-mi luasem o mare grijă ce mă tot „apăsa" pe inimă. Acum eram asigurată, Dumnezeu fusese lângă mine şi mi-adusese un asemenea medic. Problema este, însă, alta: ce fac miercuri, mă hotărăsc să răspund invitației de a-i vizita părinții? Ar trebui să-l salvez, să-l ajut să scape de un eventual mic bucluc. Dar ce-or să creadă cei doi oameni care mi-au produs o impresie foarte plăcută? Ce vor zice, în primul rând, despre mine? Mai ales că o să mă vadă după mai bine de două luni de zile. N-au ce zice, doar nu mi-am luat nici o obligație, nu am făcut nici o promisiune fermă la despărțirea din Gara de Nord.

Cum ştim, mereu, să ne legăm de câte un fir de ață pentru a mai atenua din vinovăție!

… Miercuri am intrat la ecograf peste rând. Nu am mai aşteptat. Doctorul Ionescu s-a dus înainte, a discutat cu medicul de la ecograf, o doamnă foarte drăguță, care m-a invitat imediat şi m-au consultat amândoi. Când mă pregăteam pentru examenul la ecograf, am tras cu urechea şi i-am auzit vorbind încet. N-am înțeles nimic, nici un cuvânt, iar când se discută în şoaptă înseamnă că eviți să te audă tocmai cel despre care dialoghezi. Şi mai este ceva: şoaptele nu spun întotdeauna vorbe bune, nu aduc veşti normale. Persoana despre care se vorbea nu puteam să fiu decât eu... Gânduri mai puțin curate au început să călătorească prin mintea mea. După ce s-a încheiat discuția, doamna doctor m-a întrebat:

- Duduie, eşti sigură că intri în luna a şasea?

- Da, doamnă doctor, în mai-iunie trebuie să mă pregătesc de naştere.

- Bine. Copilul, asta ca să te liniştesc, e foarte dezvoltat, fereşte-te de stres, nu fuma, nu consuma alcool, nu fii sedentară, dă-i fructe multe. Ştiu că e greu, că locuieşti la cămin, că stai rău cu banii, dar dacă vrei să ai… un băiat sănătos, fă tot ce ți-am propus.

- Deja fac!

- Excelent, eşti o fată dulce şi cuminte. Când doreşti să te mai văd, mai treci pe la mine. Nu pot rezista pilei lui Eugen!

Deci, Eugen îl cheamă.

- Vă mulțumesc, doamnă doctor. Este foarte plăcut să ai de-a face cu asemenea oameni ca dumneavoastră şi ca domnul doctor Eugen Ionescu. Vezi viața altfel…

- Fii atent, doctore, că pacienta dumitale, drăguța dumitale pacientă, umblă la coarda sensibilă. Îți mulțumim de complimente, draga mea!

Am venit la consult fără un buchet de flori sau un mic cadou. Mare neisprăvită mai sunt! Femeia aceasta precis zice, în gândul ei, că stau rău-rău cu bunul simț!

Am ieşit. Plecăm. Nu ştiu, deocamdată, ce are de gând doctorul Eugen, dar conduce foarte atent. Suntem aproape de Piața Romană. Bănuiesc ce va urma.

- Ce zici, mă întreabă, mă ajuți să le facem o vizită părinților mei, aşa cum am stabilit?

Încet-încet mă tutuieşte bine! E doctor, nu?

- Da, domnule doctor, dar vreau să iau nişte flori, măcar, şi o sticlă cu ceva. Nu e bine să intri cu mâna goală într-o casă unde ajungi pentru prima dată. Bea domnul Ionescu?

- De ce să nu bea? Ce, i-a interzis doctorul? Dar, nu te deranja, pentru că îți trebuie banii. Parchez maşina şi trag o fugă în Piața Amzei. O să mai mergem undeva. Eram dator un răspuns, acum ți-l voi da.

Ia două buchete de flori. De ce două, nu ştiu. Intră într-un mic magazin, de unde revine cu o sacoşă de plastic. Se urcă la volan, nu spune nimic, dar văd că mergem în sens invers față de Piața Romană. Tace. Cred că al doilea buchet l-a luat pentru soție. Poate ne îndreptăm s-o luăm şi pe ea de acasă. Poate…

Peste circa o jumătate de oră intrăm pe o poartă mare şi văd în fața mea… multe cruci! Suntem la Cimitirul Bellu! Doamne, ce se întâmplă! Să fie ceea ce gândesc eu, acum? Coboară din maşină cu un buchet de flori în mână.

- Aşteaptă-mă, te rog, merg până în biserică!

In scurt timp, revine, mă invită să cobor din autoturism şi zăresc în mâna lui câteva lumânări, îmi dă şi mie două şi parcurgem o alee îngustă, printre morminte. Se opreşte la unul bine îngrijit, cu o cruce de marmură neagră pe care sunt două nume şi o singură fotografie! De acolo ne priveşte o femeie tânără, poate să aibă 25-26 de ani. Doctorul se închină, aprinde cele două lumânări şi apoi pe cele pe care mi le-a dat mie. Citesc pe cruce şi înghеț: Iuliana Ionescu. Socotesc repede câți ani a avut. Numai 26! Mai jos scrie: Cezara Ionescu – o lună! Am încremenit, nu mai am grai! După o lungă tăcere, îndrăznesc şi-l întreb tulburându-i durerea:

- Soția şi fiica, da?

Nu-mi răspunde… Poate n-a auzit…

Se închină, din nou, pune florile într-un borcan, pe care l-a umplut cu apă, se mai uită o dată la fotografie. O şterge cu mâna de praf sau o mângâie? Îi simt furtuna de amintiri care-i macină, îi vântură şi-i răscoleşte sufletul. Cred că nici nu mi-a auzit întrebarea. Nu mai zic nimic. N-am loc, nu pot face parte din clipele acestui episod cumplit de amar, de întristător.

Plecăm tăcuți din cimitir. Nici nu mai ştiu ce şi când să vorbesc! Suntem în stradă. Ne înscriem pe banda întâi. Merge încet, cine ştie unde îi sunt gândurile. Îndrăznesc şi întreb din nou:

- Soția şi fiica, da?

- Iuliana şi Cezara. Ea, Iuliana, s-a prăpădit la naşterea fetiței! Doamne, iartă-mă, acum îmi dau seama că nu trebuia să vii cu mine!

- Şi fetița?

- A mai trăit o săptămână!

- Cum ați suportat?

- Sunt cinci ani de atunci. M-am mai obişnuit cu soarta. Am crezut, eram convins, că am pierdut totul. Abia terminasem facultatea şi am rămas singur. Nu trebuie să-ți mai explic prin ce am trecut. O vreme am stat cu ai mei. Ei mi-au mai dat speranță. Am nişte părinți de aur, fără dânşii mă îngropam de viu. Uite, abia acum mergem să-i vedem. Să fii tare şi nu le spune că am fost la cimitir. Ar plânge. Au iubit-o foarte mult pe Iuliana…

Tace din nou. Nu-l mai tulbur. Sunt, doar, foarte atentă cum conduce. E şofer bun, cred că are permis de cel puțin zece ani. Asta mă interesează pe mine acum? Poate să-l aibă şi de un an, dacă are reflexe, dacă maşina îl ascultă, dacă e un om echilibrat, dacă… Îmi fuge gândul aiurea rău! Ce-o fi vrând omul acesta cu mine? Iar eu, aşa, hodoronc-tronc, i-am acceptat compania! Dar cred că nu am făcut rău. Are nevoie de moral, de cineva să-l ajute. Da, şi m-a găsit pe mine, pe jumătate mamă şi cu un moral nemaipomenit! Am avut dreptate când am socotit că nu sunt zdravănă la cap! Merg pe un drum pe care l-am acceptat şi acum mă întreb ce caut! De ce complic lucrurile, când, de fapt, nu se produce decât o simplă vizită. Adică, mă achit de o promisiune pe care am făcut-o, mai demult, în tren, unor oameni onorabili. Ce situație curioasă mi-am creat acceptând tot ce spune acest om! Oare i-o fi anunțat pe ai lui că vine şi cu „coadă” după el? Poftim expresie de om aflat în toate facultățile mintale şi cu una pe terminate! Ehe, Ileana, țara arde şi tu te ții de vizite. Acum nu mai pot da înapoi, pentru că l-aş dezamăgi şi, de fapt, eu sunt paravanul după care se ascunde ca să-şi motiveze rărirea vizitelor la părinți. Am devenit apărătorul apărătorului meu!

Poate că e bine să accept această invitație, mai ies din lâncezeala în care am căzut, mai deschid şi eu ochii peste altă lume, una mai bună, mai fără griji. Mă întreb ce-or zice, însă, părinții doctorului despre mine. Mă duc peste aceşti oameni în ce calitate? De pacientă! Păi, dacă şi-ar invita toate pacientele acasă la părinți, cum i-ar sta doctorului!? Cum să accepte familia lui aşa ceva!

Problema aceasta îmi dă de lucru, de gândit şi am o părticică de refuz în mintea mea bulversată şi tocită de atâta gândire de una singură. Prea multe întrebări...

Ce fac eu acum pare a fi un comportament neobişnuit, lipsit de gândire, de jenă. Mereu trebuie să mă întreb ce caut eu în casa unor oameni pe care i-am cunoscut într-un tren? Dacă aşa a fost să fie. Te poți împotrivi. Doar nu merg într-o altă postură, ci doar în aceea de salvatoare a doctorului. Am mai spus-o şi acesta este adevărul. Are şi el nevoie de un argument, de o persoană care să mai oprească furia părinților lui. Că doar nu-l „mănâncă” pentru lipsa sa de două luni din familia lor... Ce, eu nu am lipsit de la ai mei? Da, dar am altfel de statut. Mai este şi distanța...

Şi nu înțeleg: de ce mă frământ degeaba? Am făcut o promisiune, am un obraz. Pătat sau nepătat, dar am. Fruntea sus, Ileana!

ALEXANDRU SE GRĂBEŞTE?

- Am sosit, domnişoară, te rog să cobori!

Maşina e oprită în faţa unei case cu gard metalic, vopsit într-un verde pe care l-a decolorat timpul. Intrăm în curte şi urcăm pe o scară un pic în spirală, placată cu marmură. Doctorul sună la o uşă masivă, care este deschisă imediat şi doamna Ionescu ne pofteşte înăuntru. Nu ştiu dacă îl aştepta, dar mi s-a părut că da.

- Eugen, ce bucurie, bine c-ai mai venit şi tu pe la noi. Şi domnişoara, domnişoara cine este?

- O pacientă, mamă. O pacientă de-a mea, mai nouă. Priveşte-o mai bine! N-o cunoşti?

Se uită câteva clipe la mine şi-mi dau seama că nu mă mai cunoaşte.

- Nu, dar faceţi-vă comozi. Hai, intraţi în sufragerie. Îl anunţ imediat şi pe profesor. Petre e în baie… Petre, vino, dragă, avem musafiri!… Şi acum, ia să privesc eu frumuseţea aceasta de domnişoară că, uite, mi-am pus şi ochelarii.

Lasă ochelarii puţin pe nas în jos, apoi îi pune la loc, la ochi. Repetă mişcarea de câteva ori.

- Te cunosc, te-am mai văzut, dar taie-mă, că nu ştiu, nu pot să spun, unde! Mă ajuţi?

Zâmbesc un pic pentru a prelungi misterul. Cum cred că nu a uitat ceva din istoria mea, de atunci, din tren, mă gândesc ce o să spun dacă mă întreabă ce caut cu fiul ei! Poate că el i-a anunţat că le va face o vizită şi nu de unul singur şi le-o mai fi spus şi altele… Şi, ce-i cu asta? E foarte bine! Doar sunt oameni cu capul pe umeri, sunt oameni care înţeleg situaţia. Mi-au dovedit şi în tren. Îmi fac singură probleme, când habar nu am ce întorsătură ce efect va avea, dacă-l va avea, vizita aceasta şi dacă este neapărată nevoie să se întâmple ceva deosebit. De ce nu poate fi şi o vizită foarte normală? O simplă vizită.

- Unde ne-am mai văzut, draga mea? mă întreabă nerăbdătoare.

Rămân cu răspunsul nerostit, pentru că în clipa următoare apare domnul profesor Petre Ionescu, în cămaşă albă, cu cravată bleu şi într-un halat de casă, în aceeaşi culoare cu cravata. Se vede că şi-a aranjat şi părul, pentru că e proaspăt pieptănat şi s-a bărbierit. Miroase a parfum scump… Da, cu siguranţă i-a avertizat, le-a spus că vor primi o vizită!

- Măi, să fie, dar ştiu că te-ai ferchezuit! îl ia în primire doamna.

- Bună ziua, bine aţi venit! Ce faci, dragule, cum merge treaba? Bună, domnişoară!

Îmi sărută mâna şi mi-e ruşine, cred că m-am roşit! Mă mai priveşte o dată şi-l aud:

- Cum merge cu sarcina, Cosânzeana?

M-a recunoscut! Are memoria vizuală exersată îndelung.

- Pot spune, bine, domnule profesor. Şi vă mai pot spune că sunt şi pe mâinile unui specialist deosebit de atent cu mine. Domnul doctor mă aduce de la un examen medical. Venim de la ecograf!

Ce limbută sunt!

- Aşa, şi?

- Păi, e bine.

- Ce zice ecograful?

Abia acum îmi dau seama că simpatica doamnă doctor de la ecograf a spus că voi avea un băiat, da aşa a zis: „Dacă vrei să ai un băiat sănătos, fă tot ce ți-am spus!".

Răspund repede, dar sunt buimăcită, acum realizez că voi fi mamă de băiat!

- Ecograful spune că va fi un… Alexandru…

- …cel Mare, nu?

- M-aş mulțumi şi cu cel Bun!

Încep să râd. Zâmbeşte şi doctorul Eugen şi imediat suntem invitați în sufragerie.

- E mică lumea, draga mea, iar memoria-mi a început să se şifoneze, nu este ca a profesorului, care a rămas tot de ... elefant! zice doamna Ionescu. Eşti fata din tren, da, acum am... picat de-acasă!

Au primit cadourile, micile atenții cu care am venit - sticla de şampanie şi florile. Doamna deschide uşa de la sufragerie şi văd o masă frumos aranjată, care ne aşteaptă. Am, deci, confirmarea că nu am bănuit degeaba că au fost anunțați de doctor despre această vizită. Şi, de fapt, nu aşa era normal?

- Doamnă, zic, deranjul este prea mare. Mă simt jenată, nu am fost pregătită pentru aşa ceva. Sărbătoriți vreun eveniment anume?

- Întoarcerea fiului risipitor de sentimente. Eugen nu a mai fost pe la noi de vreo două luni.

- Săptămâni, mamă! Te rog, nu exagera!

- Mie mi s-au părut luni, dragul meu! Luăm o mică gustare, atâta doar! Bine cel puțin că ne-a anunțat că vine azi!

Evrica! Deci doctorul şi-a anunțat părinții că va veni în vizită cu cineva.

Din discuții, mi-am dat seama că domnul Petre Ionescu, tatăl medicului Eugen Ionescu, fusese, până de curând, profesor la Academia de Ştiințe Economice, catedra sau departamentul de limbi moderne pentru comunicare în afaceri, de unde se transferase la facultatea mea, nu ştiu din ce motiv, dar mai avea acolo, după cum mi-a spus mai târziu, destui studenți cărora le era îndrumător la lucrările de absolvire. Avea, deci, încă, legături cu facultatea şi, de ce nu!, poate şi cu soarta lui Ştefan! Mare minune să nu-l fi avut şi student! Mă întreabă:

- Domnişoară Ileana, da, da, Ileana, uite că nu am uitat, nu mi-ai spus atunci, în tren, cum îl cheamă pe fostul dumitale prieten. La ce este student? Ne-am luat cu vorba şi am uitat să te întreb.

- Termină, domnule profesor, termină acum şi este aproape licențiat al Academiei de Ştiințe Economice. Şi pentru că este foarte ocupat cu lucrarea de diplomă, l-am lăsat să-şi vadă de ale lui. El nu suportă complicațiile.

- Dumneata l-ai lăsat sau el te-a părăsit? Cum spuneai că-l cheamă. Aş vrea să ştiu aşa, din curiozitate.

- Da, cred că eu l-am lăsat, trebuia să-şi urmeze vocația de student nefamilist şi viitor… plecat în străinătate. Ştefan, îl cheamă, Ştefan Mihulescu!

- Mihulescu… Mihulescu… Stai aşa, că ăsta e un nume care se uită mai greu. Aşa? Da, aşa este, domnişorul acesta, care vrea să-şi ia lumea în cap, mi-a cam fost student. I-am dat, am spus bine, l-am ajutat la o restanță din anul patru, pentru că am zis să nu-l mai încurc. Şi el, el uite de ce este în stare! Ah, de ce nu te-am cunoscut mai devreme un pic, să vezi ce ți-l puneam la punct cu viața. Dar, n-are rost să mă grăbesc, la diplomă s-ar putea să mai am „onoarea" să-l întâlnesc. E-al meu, atunci! Dacă ştie, adică are lucrare bună şi e în stare s-o susțină, va fi bine, altfel, Ionescu nu este mamă de răniți… intelectuali. Eu spun că individul acesta nici nu poate fi considerat un intelectual. E un imbecil, iartă-mi vorbele rele, domnişoară, mi-am dat drumul la gură. Poate-l mai iubeşti... Scuză-mă, te rog, dar e o căzătură şi la mine va… pica!

- Dom' profesor, una e viața şi alta este examenul pe care i l-ați dat. Nu regretați, pentru că ați făcut un bine dublat, adică un bine mie şi un bine lui. Lui, pentru că va pleca unde are de gând, în străinătate, obținând libertatea, şi mie pentru că am putut să-i dau drumul din colivia în care credea că l-am închis! O mai potrivită posibilitate de a-l cunoaşte, nu cred că mai găseam.

- Ai zis bine colivie? Bine ai zis, pentru că este un papagal, draga mea! E meşter în vorbe, te convinge. Dar ştii ceva, pentru că ți-am făcut un favor, mă mai liniştesc. Însă, el nu merita! Păi, mă întreb: dacă mamele nu au voie să-şi abandoneze copiii, tații de ce o pot face? Lor le e mai uşor? Au acest drept, au liber de la morală? Pentru ei nu există etică şi sunt degrevați de o astfel de răspundere? Curată golănie! Cum a îndrăznit să facă un asemenea gest?

- Tată, îl linişteşte medicul Eugen Ionescu, lasă că ştie domnişoara Ileana ce are de făcut, te implor, n-o mai învăța dumneata şi nu mai deschide răni care sunt aproape cicatrizate!

- Da, mă rog, îmi cer scuze, dar e bine să-i spun că nu merita un asemenea bărbat, că om nu prea e! Poate că-l voi mai întâlni.

- Nu, am rugămintea să nu-i spuneți nimic, lăsați-l în plata Domnului, nu ştie că sunt însărcinată, parcă v-am mai spus, am vrut să afle, dar am văzut că nu-i convine, că îl sperie aşa ceva, şi am tăcut. Mi-a propus să renunțăm la copil. Am încremenit auzind unde îl duce mintea şi atunci am reuşit să-l mint, să-l conving, haide să spunem aşa, că nu sunt gravidă. Am procedat în felul acesta ca să nu-şi mai facă probleme şi griji, să nu piardă examenele. L-am protejat, domnule profesor! Aşadar, eu sunt vinovată, dar nu vreau, nu doream ca acest copil să aibă un tată doar în… acte!

- Zici bine, ce zici, mamă, dar e greu, o să-ți fie foarte greu. Eu vorbesc din punctul de vedere al femeii.

- V-am mai spus şi atunci, în tren, părinții mă vor ajuta...

Am mâncat foarte puțin, nu aveam poftă. Dumnealor au mai discutat despre noua postură a medicului, despre aglomerația zilnică de la policlinica studențească şi câte şi mai câte. Destule nu le mai țin minte, pentru că ceva era în neregulă cu mine... La asta îmi era acum gândul... Nu mai rezistam... Mă simțeam pe altă lume...

- Domnule doctor, bănuiesc că vreți să mai rămâneți, e normal şi nu e nici o supărare, eu, însă, aş dori să plec. Nu mă simt bine. Ceva se întâmplă! Vă rog frumos să rămâneți. Voi lua un taxi.

- Eşti pacienta mea şi am tot dreptul, de fapt obligația, să te îngrijesc.Trebuie să te duc de unde te-am luat, cum să pleci singură! Te rog, întinde-te puțin pe fotoliu să-ți iau tensiunea. Ce simți?

- Cad, domnule doctor, mă duc mereu în jos! Am amețeli, dureri de cap, nu mai văd normal, îmi apar pete luminoase în fața ochilor, parcă m-ar durea şi abdomenul…

- Da, întâi trebuie să-ți iau tensiunea.

Se mişcă foarte repede. Îi urmăresc cu atenție. E un pic surescitat, are fața înflăcărată. Încearcă să nu manifeste îngrijorare, dar nu poate. După ce constată ce tensiune am, caută ceva în trusă cu o privire foarte atentă, gesturile îi sunt precipitate. Nu îl mai întreb cât a arătat tensiometrul, ne ferim unii de alții, nici părinții lui nu întreabă, probabil ca să nu aud eu!

- Te rog să iei calmantul acesta. Eşti obosită, vom merge imediat. Ne iertați, mamă şi tată, vă pup şi nu vă supărați că trebuie să ne retragem. Mai trec mâine pe la dumneavoastră.

Îi şopteşte ceva doamnei Ionescu. Retragerea este pripită. Iar şoapte? Iar trebuie să-mi toc bucățică lângă bucățică mintea, ca să pot afla ce am!?

Am stat o oră, o oră şi ceva. Mă ridic şi simt că îmi vine amețeală. Cu greu pot să stau pe picioare. Mă sprijin de spătarul scaunului. Încerc să maschez această stare. Domnul profesor îmi ține paltonul, care mi se pare enorm de greu. Mă sărută pe frunte! Ca tata! Doamna Ionescu mă mângâie pe obraz, (cam multă afecțiune!) apoi, după ce se uită în ochii mei, îmi spune:

- Ai grijă, draga mea, nu e de joacă. Ia totul în serios, că nu-i deloc uşor. Te sărut, eşti o fată minunată. La revedere şi mai vino pe la noi, acum ştii unde locuim. Lasă că o să fie totul bine!

… S-a făcut seară. Doctorul conduce şi tace. Doamne, ce închis este omul acesta! Cine ştie unde îi este gândul. Am tot mai puțin aer. Asta i-ar mai trebui lui, acum, să leşin! Strâng pumnii la piept, am un uşor tremurat...

- Domnişoară Ileana, trebuie să mergem, urgent, la spital! Nu e bine ce se întâmplă cu dumneata. S-ar putea să…, s-ar putea ca Alexandru să vină mai devreme sau sunt dureri false de naştere!

- Nu se poate! Sunt doar în luna a şasea! Vă rog să deschideți puțin geamul!

- Orice se va întâmpla, orice-mi vei spune, deocamdată, mergem la spital! Vreau să solicit un nou control medical. Dacă va fi nevoie, te rog să nu te împotriveşti sub nici o formă, deci, dacă va fi nevoie, te voi interna. E mai bine aşa, te putem avea sub observație, poți să faci şi tratamentul cum trebuie şi nu mai stai nici în căminul acela pe care nu dau doi bani. Este o mizerie de-mi vine să strâng pe cineva de gât.

- N-aveți drept de control, nu puteți să le dați amenzi? (Ce-mi dă mie prin cap, acum, când sunt cu sufletul la gură!)

- Cui să dau, celor care nu au un sfanț să facă reparații, să igienizeze, să văruie, să schimbe nişte uşi, câteva clanțe, nişte robinete, să pună geamurile lipsă! Cui? Studenților care-şi bat joc şi de puținul pe care-l au? Cui să dau amendă? Sunt decenii întregi de când căminele studențeşti suferă, pe lângă sărăcie, de aceeaşi boală: lipsa de interes şi de gospodari. Despre studenți, ce să mai spun, se complac în situația asta, sunt mulțumiți că au un spațiu, oricum ar fi el, în care să stea şi cu asta, gata, Dumnezeu cu mila! Sunt şi excepții, dar ele nu rezolvă situația generală. Vor pica din „picioare” toate căminele,

ascultă-mă ce spun! Soartă crudă, dar aşa se întâmplă când îşi găsesc culcuş bun, una lângă alta, nepăsarea şi neglijența.

Vorbeşte mai mult pentru el, vorbeşte şi aşteaptă să mai spun şi eu ceva, dar gândurile mele nu mai sunt de câtva timp în maşină...

Am ajuns la spital. Peste câteva minute, după o „călătorie" cu un scaun pe rotile, m-am aflat într-un pat curat. Habar nu am câte zile o să fiu chiriaşă aici. Şi tot aşa nu ştiu despre ce analize va fi vorba. Problema este că nu trebuie să stau mult în spital, altfel îi prind „dragul". Vorba vine, că nu rezist să stau nici câteva ore, dar zile… Ei, dacă ar fi după mine, acum aş face stânga-mprejur. Dar nu e!

DOCTORUL EUGEN

Trei zile am stat pentru analize. În fiecare, doctorul m-a vizitat de câte două ori. În a patra am scăpat, am fost externată.

Constat, nu fără destulă uimire, că mi-e din ce în ce mai greu să învăț. Mă concentrez cu mari eforturi, deşi şederea în spital mi-a prins foarte bine. Ce m-aş fi făcut fără doctor?

Trebuie să urmez un tratament, pentru că sunt anemică, zice el. Anemică, dar şi foarte stresată, obosită. Bunica nu mai era stresată când muncea toată ziua, când mânca ce apuca şi nu s-a mai stresat deloc născând şi crescând treisprezece copii!

Doctorul Eugen mi-a prescris o sumedenie de vitamine. Multe dintre ele nu le iau, din lipsă de bani. Nimic altceva nu mi se administrează, din motive de sarcină şi pentru protejarea copilului. O duc destul de rău cu finanțele! De unde să ştie mama şi tata că am nevoie de vitamine, când eu nu le-am mai dat nici un semn de viață! Mă hotărăsc să mă „vitaminizez" mai mult cu fructe, să fac mişcare în fiecare zi, mai ales dimineața şi seara. Pentru că le cam deranjam pe fetele din cămin, am găsit o sală de sport mică, intimă, unde m-a dus o colegă, iar profesoara sau coregrafa, nu ştiu bine ce e, aflând că sunt studentă şi pe jumătate mamă, acum se vede binişor, a fost foarte cumsecade şi m-a primit, fără nici o taxă, să fac exerciții bine ordonate, speciale, pe „profilul" volumului meu şi al puterilor pe care le mai pot afla în muşchii şi corpul trecute printr-o evidentă atrofiere din cauza lipsei de mişcare, dar şi a neglijenței marca Ileana! Mi-a fixat şi câteva şedințe speciale, cu exerciții fizice sistematice şi repetate, nu cu efort maxim, care să-mi dea o „mână de ajutor" la evoluția în bine a sarcinii. Din când în când trebuie să-i aduc măcar câte o floare.

Doctorul Ionescu mă caută tot mai des, mă cheamă la cabinet, insistă să tot merg la controale medicale. De ce? Ceva se întâmplă cu mine şi nu vrea să-mi spună. Mă agasează sau nu, dar este neîndoios că mă îngrijorează întrebarea lui devenită stereotip:

- Cum te simți?

Iar răspunsul meu nu poate fi decât unul:

- Bine, domnule doctor, ar trebui să mă simt altfel?

- Ar trebui să nu te mai închizi în carapacea ta, ar trebui să nu mai fi puşculița cu secrete, un seif care se deschide foarte greu. Adică, vreau să fii sinceră şi să-mi spui cu adevărat ce simți, ce senzație ai, dacă te doare ceva. Înțelegi? Eu nu te chestionez doar din curiozitate. Vreau să-mi spui care este starea ta reală! Aceste întrebări ți le pune medicul, nu un ins oarecare.

- Adică, vreți să spuneți că… mint?

- Nu am spus asta, dar se vede clar că ascunzi ceva. Draga mea, mie trebuie să-mi spui totul! Pricepi? Eşti mereu palidă, ai o undă de tristețe, de suferință pe care o afişezi fără să vrei şi presimt că ceva nu este în regulă. Nu-ți face griji cu examenele. Vor fi în iunie, când tu te pregăteşti să naşti. Asta te sperie? E normal, dar mai suntem şi noi pe aici! M-ai înşelat un piculeț şi cu sănătatea, am crezut că e ceva mai grav, dar nu e!

- *Noi*, adică medicii, vreți să spuneți?

- Noi, adică… eu, în primul rând!

- N-am decât să vă mulțumesc. Trebuie să înțeleg că veți da examenul în locul meu?

- Ştii ce, domnişoară Ileana Matei şi Cosânzeana, cum îți spune tata, te rog ca mâine să treci din nou pe la cabinet. Vreau să facem încă un consult. Asta vreau! Şi lasă ironia. În situația ta de acum, nu e nimic de luat peste picior, e de luat în seamă. Da?

- Voi trece, altfel mă reclamați la… rectorat. Nu?

- Da! Sau fac altceva: te iau cu salvarea, forțat!

- Să veniți şi cu nişte cătuşe şi lanțuri, să nu fug!

- Eşti incorigibilă, eşti bună de bătut!

- Degeaba, domnule doctor, cine n-a fost bătut la timp…

Am început un nou tratament. Mi se dau şi nişte pastile care mă enervează, pentru că la cabinetul doctorului Eugen, ia uite, am început să-i spun Eugen!, la cabinetul doctorului asistenta Minodora, deşi ştie că nu sunt căsătorită, de inimă afurisită ce e, zice, prefăcându-se mereu a fi numai miere:

- Încă o pastilă, încă o pastiluță, care înseamnă sănătate pentru băiețel şi bucurie pentru *tăticul* lui. Gata, *doamnă*!

Mă uit la ea, zâmbesc fals, artificial, prefăcută şi-i răspund, ca să nu rămân datoare:

- Amândoi vă mulțumim pentru „pilulă", a fost foarte plăcută, imediat mi-a dat puteri încât aş putea să strâng pe cineva de gât, chiar în clipa aceasta. Extraordinar! Deja ne simțim mai bine. Cu dumneavoastră aş fi în stare să iau medicamente la orice oră şi de câte ori mi-ar fi dor de ele! Sunteți o adevărată… vrăjitoare!

Nu se lasă:

- Treceți şi pe la dom' doctor, e singur şi cred că vă aşteaptă.

Spera să n-o fac? Femeia asta înțeapă şi cu acul şi cu vorbele! Afurisită ființă! Ca să-i fac în necaz, ce crede ea, şi-a găsit-o cu mine, uite, îi accept îndemnul. Bat hotărâtă la uşa cabinetului doctorului Ionescu. Nu răspunde nimeni. Mai bat o dată, după care o deschid foarte încet, stau câteva secunde şi intru. Este la birou. Citeşte ceva. O carte foarte groasă. Sunt puțin derutată, nu ştiu ce să fac. Să ies şi să mai bat o dată în uşă? Să… Nu ridică deloc privirea, dar aud:

- Aşteptaţi un pic, zice fără să se uite bine la mine. Apoi, după o privire scurtă peste ochelari, îşi dă seama că sunt eu şi sare de pe scaun. A, bună Ileana, scuză-mă, ce mai fac pacienţii mei? Da, azi arăţi mai bine. Ai şi o altă culoare în obraji. Sunt mulţumit. Ce zici, mergem sâmbătă pe la ai mei? Data trecută am plecat cam grăbiţi.

Se preface, mă păcăleşte că arăt bine. Şi nu e bun psiholog. Sunt roşie în obraz pentru că m-a enervat maliţioasa de asistentă, femeia asta insinuantă şi geloasă! Ia uite ce prostie îmi trece prin cap! Geloasă? De ce geloasă? Cu ce am făcut-o eu să fie geloasă? M-a întrebat ceva doctorul?

- Ai rămas pironită la uşă. Ia loc, te rog! Cred că nu ai fost atentă ce te-am întrebat. Mergem pe la ai mei?

- Domnule doctor Eugen Ionescu, eu sunt bună de vizite? Nu se vede? Şi ştiţi ceva, acum v-o spun ca să fie o dată spusă clar, nu înţeleg de ce nu căutaţi o fată „normală" să vă însoţească la părinţi. Eu am atâtea obligaţii pe cap faţă de mine şi mai am una şi în… burtică!

Iar sunt afurisită, vreau să văd cum reacţionează, deşi îi bănuiesc răspunsul.

- Obligaţii!?

- Datorie, răspundere, sarcină - tot pe aici e!

- Domnişoară Ileana…

- Domnişoară, pe naiba!

- Acum vorbesc în calitate de medic: te rog să nu mai fi atât de mândră, de trufaşă, deşi cuvântul acesta mai poate avea şi sensul de fericită, drăguţă. Înţelegi? Spuneai că ai o răspundere? Atunci, draga mea (hopa, *draga mea*, i-auzi!), mai pune în sufletul dumitale şi un pic de optimism, de căldură, de încredere, un dram de zâmbet, de iubire de viaţă şi de oameni (*iubire de oameni,* de care oameni?). Va fi bine şi pentru Alexandru. Parcă aşa ai spus că vrei să îl cheme? Starea dumitale de acum va influenţa caracterul copilului, sănătatea lui, psihicul lui. Nu crezi? Nu ştii asta? Ce-ar fi să te mai „înmoi" o fărâmă?

- Da, domnule doctor, dumneavoastră aveţi întotdeauna dreptate, dar uitaţi, acum voi fi sinceră, nu voi mai fi trufaşă, nici ironică şi o să mă modelez situaţiei, aşa cum vreţi. Acum ascultaţi cu atenţie ce vă voi spune, n-o s-o mai repet niciodată: mi-e tare greu, am obosit, trec zilele prin mine şi nu mi-e deloc uşor. Am intrat într-o serioasă încercare ce-mi va marca viaţa de acum încolo. În bine, în rău? Nu-mi dau seama, încă. Ceea ce ştiu azi, şi aici, este că mă simt, total, foarte rău. Mă lupt să rezist, mă bat cu mine, dar seara şi noaptea sunt crunte, sunt ore nesfârşite şi cumplite în care trag după mine amintirile ca pe nişte pietre de moară. Cu cât sarcina înaintează, cum fac un efort oricât de mic, cu atât am tot mai des ameţeli şi senzaţie de lipsă de aer. De ce, de ce, de ce domnule doctor, v-am mai spus, v-am mai „consultat" în problema asta, de ce mă simt mereu trasă în jos? Cât o să mai cobor? Vă pun o întrebare serioasă, nu glumesc deloc: mi-aţi dat tratamentul numai pentru a mă vedea zilnic sau pentru a mă ajuta. Nu-mi face bine, domnule doctor Ionescu! Atenţia dumneavoastră exagerată mă frământă, nu mă ajută nici fizic, nici psihic… Mă încurcă, nu, nu acesta este cuvântul, îmi face ceva, nu ştiu ce, dar îmi dă o stare specială, simt cum sângele intră într-o mişcare mai rapidă, dacă nu... haotică. Acum trebuie să-mi spuneţi ce am, altfel nu mai plec de aici!

- E o situaţie cu care nu mă pot juca, draga mea. Tratamentul este unul indicat şi ţi l-am recomandat nu pentru a te vedea, ci pentru *a vedea* ce e de făcut în continuare. Mă

auzi, da? Eşti aici? Te-am întrebat ceva, te-am invitat undeva, la ai mei. Da sau ba, mergi sau nu? Îmi răspunzi?

- Dacă face parte din tratament, dacă vă face plăcere, dacă vă simțiți bine şi dacă este nevoie nu am cum să vă refuz. Sunteți prea amabil cu mine, nu meritați să nu vin! Nu e un sacrificiu prea mare, mă gândesc doar la deranj şi la starea mea, care, data trecută, mi-a jucat festa, m-a făcut de râs! Dacă se va repeta?

- Dacă, dacă şi mereu dacă! Ileana…, mă laşi să-ți spun aşa?

- Probabil vă e mai uşor, mai la îndemână…

- Ileana…

Tace. Nu mai continuă pentru că i-am înfrânt elanul. Priveşte în nişte hârtii, le pune într-un dosar, asta ca să aibă timp de gândire şi…

- Ileana, aş vrea să mai mergem la un control medical. Unul mai serios. Te rog!

- Iar control medical? Nu asta ați vrut să-mi spuneți!

- Ce să mai fac eu cu tine! Da, nu asta! Mi-ar plăcea să nu îmi mai spui domnule doctor şi mi-ar mai dori inima să… să mergi sâmbătă pe la ai mei. Să ştii că mă tot întreabă când mai trecem , am spus trecem, da? Ne aşteaptă pe la ei. Cred că le-ai câştigat o parte buna de inimă!

Iar nu-mi spune tot ce doreşte. Ridică privirea spre mine. Ne uităm, în acelaşi timp, unul în ochii celuilalt şi ceva mă înțeapă. Mă ia de mână. Doctorul nu mai e doctor, iar eu nu mai sunt pacientă!

- Ce faceți? mai apuc să zic.

- Îți iau... pulsul! Ce e cu tine, ți-e rău?

Mi-am revenit şi îndrăznesc, reacționez:

- Te rog, doctore, uite, îți fac plăcerea şi îți spun cum doreşti, dar te rog, să nu te joci cu viața mea. Nici nu am, nu mai am vreme de aşa ceva! Ghioceii mei au trecut. Sunt femeie, am o experiență, am un eşec, am un copil, cea mai mare izbândă a mea… Dar vezi, sunt ale mele, doar ale mele…

- Da, şi ai un pic pulsul accelerat...

- Ba bine că nu, doar nu m-ai întrebat dacă plouă sau bate vântul. Se vede din ochii tăi ce vrei.

- Şi ce se vede?

- Se vede că… N-am ce-ți oferi, domnule… Iartă-mă! N-am ce să mai dau, doctore Eugen. Abia adun ce am pierdut, deocamdată pun la loc cărămizile peste noua temelie! Ce faci cu o jumătate de femeie? Ia-ți, te rog, o ființă... potrivită! Meriți aşa ceva, de ce să pierzi din nou? N-ar fi drept şi nici normal ca un om ca tine să fie lovit de viață de două ori.

- Mă roade, mă mănâncă, mă distruge singurătatea, Ileana!

- Iar pe mine mă rugineşte, m-a oxidat, doctore. Nu vezi că suntem paraleli! E mai bine să-ți găseşti o femeie întreagă.

- Tu eşti o femeie şi jumătate! Şi nu suntem deloc paraleli! Mereu ne întâlnim în acelaşi punct.

Nu mai rezist, calc peste mândrie şi mă pomenesc că îi răspund, nu ştiu nici eu de ce, cam dur, rece:

- Sunt o femeie fără… jumătate! Bine, dacă aşa vrei, ne întâlnim sâmbătă, accept vizita! Dar răspunzi, nu ştiu pentru ce, fiindcă nu mi-e bine deloc şi nu-mi arde, nu sunt capabilă de vizite. Crede-mă! Am promis, însă, şi vom merge... Şi încă ceva, Eugen:

iubirea, viața în doi nu e doar matematică, e şi poezie, e şi durere, e şi miere, dar şi amar. Depinde nu doar de unul. Ce încredere ai tu în mine, cine sunt eu să-ți intru în suflet, în casa sufletului tău? Ce şi cât ştii despre mine? Mai nimic!

- Exact cât trebuie. Îți mulțumesc că ai spus un fel de da, însă, de ce sâmbătă? Mâine este vineri, nu ne vedem la tratament? Şi apoi putem face trecerea pe la mama şi tata. Mă tot întreabă despre tine, vor să te vadă... Ți-am spus cu toată sinceritatea şi nu am născocit nimic: părinții mei te plac! Ce vrei să fac, nu le pot înfrânge acest sentiment de afecțiune...

- Le mulțumesc, să le spui asta din partea mea, dar... Nu. Nu putem! Adică nu pot face mâine această vizită! Acum mi-am adus aminte, merg până acasă. Este o urgență! Îmi va administra tratamentul o vecină de-a noastră, e soră medicală, asistentă, cum Dumnezeu se mai spune! M-am buimăcit!

- Bine, stăpâneşte-te! Fie ca tine, nu am ce face, dar de ce pleci aşa rapid?

- Nu ştiu! Cred că pentru a avea timp să mă gândesc prin ce trec, pentru a mă răcori, pentru a lua putere de acasă. Nu ştiu! Nu am habar de nimic. Sunt vraişte!

Am plecat în cea mai mare grabă…

L-am lăsat poate fericit, poate îngrijorat, poate doar mulțumit...

NELINIŞTE

Simțeam că trebuie, că e musai să merg acasă. Mă durea dorul de ai mei. Dar în a şasea lună de sarcină vizita era mai problematică. Se vedea că sunt gravidă. Alexandru se „vedea" bine! Ce mă făceam cu lumea, cu vecinii?

Acum mă tot gândesc de ce nu am venit niciodată cu Ştefan acasă, la mama şi tata. De ce? Nu ştiu. Nici nu am încercat să-l invit vreodată. El avea alte preocupări, nu ar fi acceptat, găsea el un motiv de refuz... mascat. Atunci, când le-am spus mamei şi tatei că sunt gravidă, n-a mai fost nevoie să vin acasă împreună cu el, era prea târziu iar ei, dragii mei părinți, m-au înțeles. Pierdere de timp! Ia să las întrebările de *atunci* şi să mă înțeleg cu mine cum procedez *acum*. Da, acum, acum ce fac? Ce fac cu gurile rele! Începe bârfa! Şi nu de mine îmi pare rău, ci de biata mama Elena, de tata Mihai, oameni de pus la rană, care nu merită aşa ceva. Fiica lor cea studioasă, cea cuminte, cea intrată la facultate fără nici o grijă, ba chiar cu o medie mare la admitere, a ajuns sau va ajunge pe... „prima pagină a actualității" blocului, a cartierului, a rudelor, a oraşului… Actualitate? Doar atât? Zi-i pe nume, Ileana, *ruşine*! Ce mai, i-am terminat! „Ai auzit despre fata profesorului Matei, ştii ce le-a făcut, ai văzut-o? A venit acasă, mamă de-a gata! Şi am impresia că nu e măritată, altfel o vedeam şi noi, măcar o dată, cu tatăl copilului, cu vreun bărbat la braț. Mereu a fost singură. Ce zici? Fată de familie bună, a

călcat în mocirlă şi s-a făcut de toată ruşinea! Ba, i-a împroşcat şi pe ai ei cu mizeria! Nu meritau, bieţii oameni, mai ales că lumea îi respectă, e şi el ditamai universitarul. Vezi ce surprize îţi rezervă tocmai copiii cei mai buni? Prea multă minte...".

Precis aşa o să-i aud vorbind, asemenea cuvinte o să-mi vâjâie în urechi. Mă compătimesc degeaba, nu am altă şansă decât să înfrunt soarta. Cu toate că mai sunt şi oameni care înţeleg situaţia.

Cât am fost acasă, cât am fost elevă, nu m-am târât, nu m-am încurcat cu nimeni, nu le-am creat necazuri părinţilor. Un prieten, doi, dar nu altceva, doar prieteni!

Nu înţeleg, însă, de ce trebuie să mă tem dacă ajung seara.Voi lua un taxi şi nimeni n-o să ştie că am venit.

Aşa am procedat. Din gară am luat repede un taxi şi în cinci minute am fost acasă. Tocmai se pregăteau de masa de seară…

- Sărut mâna, te sărut! Miroase frumos, ce-ai gătit?

- Să trăieşti, Ileana! Mamă, de ce nu ne-ai anunţat că vei veni? Te-ar fi aşteptat tata, la gară. Tot n-are ce face şi nu murea ziarul fără el!

- Unde-i tata?

- În sufragerie, unde poate fi? Citeşte!

- Mă duc să-l pup, mi-era tare dor de el.

Intru în sufragerie. Tata a aţipit în fotoliu… L-au furat zânele din vise sau oboseala de la catedră.

- Dom' profesor, cam trageţi la aghioase, se poate? Tocmai în timpul programului de casă, când sunteţi „în liber", aţi abandonat lectura presei?

- Te pup, draga mea, bine ai venit! M-a adormit politica asta din ziare. Ce faci, cum te simţi?

- Binişor. E un pic greu, dar e suportabil.

- Hai, pregăteşte-te să mergem la masă!

- Nu mi-e foame. Mă spăl un pic şi trag o fugă la urgenţe, să-mi facă tratamentul.

- De ce la spital, o chem pe doamna Aurica. Vine vecina imediat. E păcat s-o ocolim, când are atâta experienţă.

- Nu, nu! Vreau un pic de mişcare.

Sunt pregătită să plec. Mi-am schimbat toate hainele, am făcut un duş… Nu ştiu de ce am senzaţia că tot ce-am pus pe mine este insuportabil de greu, aproape că mă dărâmă! Din nou, aceeaşi senzaţie de neputinţă, de lipsă de putere! Mereu, mereu, mereu... Adevărul e că aş vrea să găsesc un doctor la maternitate, acolo vreau să merg. Nu mă simt bine şi pace. Ceva este în neregulă şi acest ceva mă îndeamnă să plec mai repede. Mama întreabă unde am de gând să merg:

- Îţi spune tata, mă întorc într-o jumătate de oră.

Nu mai rezist în casă, trebuie să ies urgent afară, fie ce-o fi! Am norocul şi opresc un taxi, iar mama nu mai are timp să-mi spună s-o aştept, că merge şi ea cu mine.

La spital, dau peste un doctor în vârstă. Îi spun povestea mea, în mare, că e vorba de o stare fizică slabă, de lipsă de rezistenţă şi de o luptă continuă care mă oboseşte, îl fac atent că am mereu senzaţia de neputinţă, de epuizare. Mă consultă imediat, mai cheamă încă un medic, unul tânăr. O soră îmi administrează o pastilă, bietul copil, bietul Alexandru, nici n-are voie să primească atâtea medicamente… Îl aud pe doctor:

- Va trebui să rămâneţi pentru nişte analize. Două-trei zile. Cum vă numiţi?

- Matei Ileana.

- Matei… Matei… Nu cumva sunteți…?

- Da, sunt fiica profesorului universitar Mihai Matei!

- Daaa? Buuun!

Nu pricep rostul întrebării şi nici de ce a lungit cuvintele, dar mă dumiresc imediat.

- Îi voi da un telefon, o să-i spun că v-am reținut, să nu fie îngrijorat. Am fost colegi de liceu, suntem vechi prieteni. Bartale mă numesc.

- Domnule doctor, v-aş ruga, dacă nu vă deranjez, să dați un telefon şi la Bucureşti, la domnul doctor Eugen Ionescu, e medicul de la facultate, de la policlinica studențească.

Caut în geantă, scot cartea de vizită a doctorului. Mi-a dat-o să-l anunț când am probleme.

- Da, e bine să ştie. Sunteți în tratament la el?

- Din luna a şasea mă are în evidență. De fapt, nici nu eram în luna a şasea, nu intrasem în ea.

Am zbârcit-o iar, face un gest de nemulțumire şi urmează, eu am vrut-o, întrebările:

- Şi, până atunci, cine v-a avut în grijă?

- Nu m-a văzut nimeni!

- De ce ați fost aşa de nepăsătoare? Bravo! Intelectuală eşti dumneata? Ce înseamnă neglijența asta?

Îi las deoparte dojana şi-l întreb direct:

- Ce am?

- O sarcină ceva mai dificilă…

- Păi, din luna a şaptea?

- Dacă eşti în luna a şaptea, înseamnă că ai o sarcină ce trebuie ajutată.

- Atât?

- E suficient să ştii asta şi să fii mai grijulie cu dumneata. Mare minune să nu se grăbească cel mic sau cea mică!

- Cel mic, cel mic! Vă rog să nu-i speriați pe ai mei. Aveți mare atenție ce le spuneți.

Peste vreo 45 de minute tata era în salon, împreună cu doctorul.

- Tată, tată, se putea să nu te aşeze mama la drum! De ce ai venit? Nu am nimic. E doar o oboseală, o anemie, aşa spune domnul doctor. Voi face şi nişte analize…

- Să stai liniştită, domnişoară, suntem în cabinetul meu, bem un whisky mic şi o cafea, la fel. Nu l-am mai văzut de multă vreme pe Mihai şi acum l-am „arestat”. Dacă ai ceva, dacă nu te simți bine, eu sunt de gardă în noaptea asta, mă anunți prin asistentă.

- Nu-l țineți mult pe tata, să nu se supere mama, să nu se îngrijoreze şi anunțați-l pe domnul doctor Ionescu. Vă rog!

Cred că mi-a dat ceva sedative, ca să adorm. Foarte repede m-am liniştit şi am plecat în mare grabă către lumea viselor. Vise au fost mai puține, pentru că am dormit tun, până la… Habar n-am cât e ora, dar dacă m-am trezit este dimineață.

Ce curios! Nu mă durea nimic, dar n-aveam putere nici să ridic mâna cu ceasul, ca să-l văd... Eram într-o stare de nemişcare totală. Parcă nu mai puteam transmite nici o comandă. Trăiam cu senzația că sunt țintuită, că sunt legată de pat ca să nu mă mişc! Că

sunt în comă! Parcă eram după anestezia unei operații. Operație!! Dacă? Doamne, ce mi s-a întâmplat, Doamne, îndură-te cu mine!

Nu ştiu cât am stat trează, dar cu ochii închişi. Cinci minute, zece, o jumătate de oră! Acum mi-am oxigenat bine creierul. Simt forfota dimineții... Se aud cărucioare zdrăngănind... Pacientele încep să mişune prin saloane, bolnavii îşi târăsc enervant papucii, adie a aromă de cafea bună, de prin rezerve şi de la camerele de gardă... Da, începe servirea micului dejun. Mirosul de spital mi s-a instalat persistent în nări şi iar nu am aer! Aş dori să deschid geamul, să vină oxigen, să vină viață!

Trebuie să mă scol, să merg la baie. Începe prima zi de spital! De lângă mine se aud voci cunoscute, una e a doctorului Bartale. Cealaltă e mai mult şoptită. Deschid ochii cu gândul să mă uit la ceas. Şi, ce văd! Nu, nu se poate!

- Domnul doctor, ce bine-mi pare, nu mă aşteptam la aşa ceva!

- Eu nu l-am chemat, a venit singur! Doar i-am spus că te afli în spital. Sunt sincer, să ştii. Doctorul Ionescu a venit din proprie inițiativă, repetă doctorul Bartale, parcă speriat că m-am mirat atâta când l-am văzut pe Eugen.

- Vă mulțumesc, domnule doctor Bartale!

Aşadar, doctorul Eugen Ionescu s-a urcat la volanul maşinii personale şi a venit la spital, imediat cum i s-a telefonat. De ce aşa grabă? Numai pentru că ține la mine? Precis nu doar pentru asta! Înseamnă că-l îngrijorează ceva. Înseamnă că nu e deloc bine cu internarea mea şi s-au creat, deja, ceva nelinişti! Chiar şi doctorul Bartale se comportă ciudat!

Pe noptieră sunt trei garoafe roz.

- Ați venit să-mi aduceți flori, domnule doctor Ionescu? Da?

- Şi pentru aşa ceva, dar o să fie nevoie să luăm florile la Bucureşti!

- Să le luăm la Bucureşti! De ce?

- Am vorbit cu domnul doctor Bartale şi te lasă să pleci, îmi permite să te transfer… în Capitală!

- Da, dar trebuie să-mi anunț părinții, să ştie şi tata că am plecat. Se vor îngrijora.

- Am discutat eu cu domnul Matei, este de acord. Dumnealui ştie că am şi plecat. Hai, fă puțin efort. Te rog! După ce vei servi micul dejun, facem o călătorie până la Bucureşti.

Ce mi se întâmplă? Nimeni nu-mi spune măcar două vorbe, iar venirea precipitată a doctorului Ionescu nu s-a petrecut doar fiindcă are el o slăbiciune față de mine. Nu vor să-mi spună şi bine ar fi să nu ştie ce am nici mama şi nici tata. Încerc o stratagemă: să-l trag de limbă, discret, pe doctorul Bartale.

- Domnule doctor, tata a stat mult, aseară, cu dumneavoastră?

- Nu, aproape o oră.

- I-ați spus că sufăr de ceva, i-ați spus ce am? Să nu-l fi îngrijorat...

- Nu, nu i-am spus.

Aha! L-am dat gata, a deschis gura! Ce-a spus, la repezeală, îmi convine. Cu părere de rău, domnule doctor, dar acum eu am luat conducerea… ostilităților. Eugen i-a aruncat o privire semănând a reproş, pentru că prin răspunsul dat se înțelege că aş avea ceva! Că sufăr, totuşi, că lucrurile nu stau tocmai la locul lor!

- Deci, e clar, am complicații cu sarcina! Vă rog să-mi spuneți, ce face copilul, ce este cu Alexandru? Răspunsul dumneavoastră: „Nu, nu i-am spus!”, este pentru mine un semnal, trebuie să ştiu, trebuie să-mi spuneți în ce ape mă sclad!

- În ape dulci, Ileana, în ape liniştite şi clare, neînvolburate, iar Alexandru întreabă de tine! zice repede, dar fără convingere, doctorul Ionescu, tutuindu-mă în continuare, ca şi cum ne cunoaştem de-o viață. A uitat că-i sunt doar pacientă şi că o face şi în fața doctorului Bartale.

- E o glumă sau vă prefaceți? De fapt, dacă mă gândesc puțin şi mă uit cu atenție, sunteți cam slăbuți la actorie, fețele vă trădează, cred că e mai bine să plecăm la Bucureşti... Le spuneți părinților mei, domnule doctor Bartale, că a fost vorba de un examen medical obişnuit. Altfel, ar fi zilnic aici să vă întrebe ce mai ştiți despre fiica lor!

- Deja ştiu că suntem plecați, nu ți-am spus? Dar, facem şi cum vrei tu, Ileana, zice doctorul Ionescu, uitând mereu că-i sunt, aici, pacientă. Vom trece, chiar acum, pe acasă, să-ți liniştim familia, iar domnul doctor Bartale le va spune adevărul: ai o sarcină mai dificilă, mai pretențioasă şi trebuie să fii sub supravegherea medicului. A celui mai apropiat medic! Domnul doctor Bartale spune că s-ar putea…, dar lasă, vom vedea la Bucureşti.

- Domnule doctor Ionescu, da' ştiu că le suciți bine. Credeți că eu nu sesizez că tot căutați cuvintele, că vă feriți să-mi spuneți despre ce este vorba. Treaba dumneavoastră, dar riscați mult, pentru că v-ați luat, domnule doctor, o mare răspundere şi n-aveți decât s-o duceți până la capăt…

* * *

Am trecut pe acasă. Ai mei îl cunoscuseră, la venirea de la Bucureşti, pe doctorul Eugen Ionescu. Mi-am dat seama că l-au apreciat, l-au prețuit, le-a plăcut. Poate că l-au şi pus la inimă!

Mama i-a făcut o cafea, i-a dat şi o dulceață de cireşe amare, dulceața ei preferată. Au discutat multe banalități, nimic important. Tata îl studia şi mereu îmi arunca priviri pline de semne de întrebare, uneori acoperite cu zâmbete încărcate de subînțeles. Doctorul era foarte rațional. Vorbea puțin. Acesta e felul lui! Le-a spus, l-a scăpat gura sau a vrut să îşi justifice în acest fel prezența, că am venit un pic mai târziu la control şi că eu i-am prins bine ca pacientă, pentru că vrea să dea nişte examene de diferență, că ar dori să practice ginecologia, din motive personale şi sentimentale, că-i plac copiii. Mințea sau nu? Îi era ruşine de ai mei, nu dorea să fie bănuit de altceva? Şi dacă nu era nici aşa şi nici aşa? Dacă eram, cu adevărat, o problemă, dacă starea mea îl îngrijora, mai ales că avusese, cu ani în urmă, o experiență foarte tristă, tragică!

Va trebui să-mi comunice totul pe drum. Nu-l voi lăsa până nu-mi va spune ce este cu mine. Cu amănunte...

- Ce bine că nu ați plecat! Să vă dau ceva, o gustare pentru drum? Dar ce vă întreb. Nu e după cum veți răspunde, ci după cum vreau eu!

- Vă rog frumos, doamna Matei, nu are nici un rost să vă deranjați. În două ore şi jumătate, maximum trei, suntem la Bucureşti. Şi nici nu vreau să mai întârziem!

- Domnule doctor, sunteți plecat de aseară, din Bucureşti, nu accept să nu serviți ceva. Şi-am făcut prostia să vă dau cafea şi dulceață. Doamne, femeie bătrână şi fără minte!

Doctorul a plecat de aseară din Bucureşti. Unde a dormit? Înseamnă că m-a „urmărit", m-a asistat toată noaptea? Nu vrea să mai întârzie! De ce?

N-am avut ce face, am stat la masă. Mama a încropit repede ceva, mai mult aperitive. Apoi, a făcut şi un ceai pe care doctorul l-a lăudat a fi foarte aromat. Mama i-a spus că, la noi, cafeaua şi ceaiul se îndulcesc cu miere, că folosim foarte puțin zahăr. Când a auzit, doctorul Eugen i-a atras atenția că un borcan cu miere mi-ar prinde bine şi ar trebui să consum cât mai multă.

- Domnişoara Ileana are o oarecare lipsă de vitamine şi e nevoie de astfel de întăritoare, de alimente indicate gravidității pe care le-a cam neglijat, le-a ocolit!

- Mi-a spus şi doctorul Bartale că are nevoie de fortifiante, de vitamine. Exact ce bănuiam. Cred că trebuie să-i fie administrate mai mult din cele preparate pe cale naturală, zice tata.

S-au vorbit doctorii, amândoi, să folosească acelaşi limbaj. „Cifrat!" Deci, doctorul Bartale nu le-a adus la cunoştință mare lucru. E bine că nu-i sperie pe-ai mei, dar sunt sigură că este vorba de altceva.

E ora nouă. Ne pregătim de plecare. Doctorul Eugen i-a sărutat mâna mamei, iar ea l-a îmbrățişat şi l-a pupat pe obraji. Ca orice mamă!

- Aveți grijă de ea, domnule doctor. E singura noastră bucurie. V-am dat numărul de telefon, dacă, Doamne fereşte, se complică situația, vă rog să ne sunați. Are şi ea un dram de noroc cu un asemenea medic.

- Ce dram, draga mea, zice tata tocmai când îl îmbrățişa, are tot norocul de care e nevoie în asemenea situații. Domnul doctor Eugen e cu adevărat un urmaş demn al lui Hippocrate. Mai rar medici să supravegheze pacientul astfel.

- Exagerați, dom' profesor. Nu trebuie să-mi fac meseria?

Îi sărut pe amândoi. Mama are lacrimi în ochi, iar tata îmi şopteşte la ureche:

- Să fii atentă cu Alexandru, te rog! Să faci ce spun medicii!

- Da, tată. La revedere! Ne mai auzim la telefon. Aveți grijă de voi.

* *
*

Automobilul lui Eugen îşi „vede" de mers. De o bună bucată de drum, doctorul a uitat să mai vorbească. Unde i-or fi gândurile. Îl las cât îl las cu ele, dar m-am cam plictisit.

- Maşina asta merge singură? Parcă n-ar fi nimeni în ea!

- Iartă-mă, eram cu gândurile împrăştiate. Ce părinți cumsecade ai! Doamna e întreagă mama.

- Doctore, ți-a fost teamă să nu-ți pun întrebări la care să nu ai replică sau să nu vrei să dai un răspuns? Ai construit o poveste pentru acasă, dar acum, te întreb, la cel mai serios mod: pot să aflu şi eu, cu adevărat, în ce ape mă scald, aşa cum te întrebasem. Nu simți, nu observi că mă afund? Am făcut tot ce am putut să nu dezamăgesc, să nu îngrijorez pe nimeni, dar văd că mai tulburați, mai îngrijorați decât mine sunteți dumneavoastră, specialiştii. Când l-am întrebat pe doctorul Bartale dacă i-a spus tatei ce am, adică e sau nu vreun pericol privind sarcina mea, a zis că **nu** i-a spus. Deci, s-a dat de gol, concluzia este clară: ceva am! Nu mă duci la spital numai pentru analize, n-ai venit doar ca să mă vezi şi să-mi aduci flori, n-ai făcut drumul acesta, atât de precipitat, numai pentru a călători eu, acum, împreună cu tine, în maşina ta. Am observat totul în clipele în care l-am tras de limbă pe doctorul Bartale şi când s-a dat de gol că... ştie ce am! Că am

ceva! I-ai aruncat o privire dojenitoare. Am văzut, am văzut asta! Mă mai pricep şi eu să pun întrebări! Am 22 de ani, domnule doctor!

- Mulți înainte!

- Mulțumesc şi vreau să spun, aşadar, că nu mai sunt copil, ba chiar voi avea un copil! Sunt aproape mamă, doctore! Lămureşte-mă, e grav, nu e grav, ce am, ce-ai căutat să vii să mă iei, dacă nu am nimic? Eu cred că ai venit nu doar pentru a-mi aduce un buchet de garoafe. Ai venit, asta e cel mai sigur, pentru că nu am o sarcină uşoară. Pentru că sunt în pericol! Aşa este? Dar chestiunea aceasta cu sarcina, care nu este uşoară, am tot auzit-o. Nu mai stârneşte nici un interes! Concret: care-i adevărul, nu-l mai cocoloşiți, nu îl mai ascundeți!

- Pentru toate am venit! Ileana, copilul tău are o aşezare mai ciudată, mai anormală. Dă semne, chiar, că ar vrea să vină pe lume. Este, deocamdată, o presupunere, o simplă presupunere, o situație mai grea, dar nu gravă.

- Dar ce are dragul meu..., dragul meu copilaş, e rac, vine pe lume cu... spatele înainte, e leu, nu mai rabdă, e „fioros”? Explică-mi şi mie! Din ce zodie vine feciorul acesta al meu?

-Te rog să mă crezi că şi eu am acum o... „sarcină” grea, că vreau să fie totul bine, să-ți uşurez naşterea. Înainte de orice alt sentiment pe care îl am pentru tine, te rog pune-l pe acela care îți spune că sunt doctor şi nu pot să nu-mi fac datoria. Adaugă-l şi pe acela că mă tot trudesc să-ți spun că țin la tine şi nu îndrăznesc, şi pe acela că doresc să fie... totul bine. Ai suferit destul, mi-ai spus puțin din ceea ce trebuia să-mi spui sau îmi închipui eu că ar fi trebuit să-mi spui. Amândoi am primit de la viață şi partea de rău pe care n-o meritam. Nu-ți cer nimic. Lăsăm faptele să se împlinească atunci când se va putea, dar un lucru, totuşi, vreau de la tine: să mă asculți cu mare atenție. Vom merge direct la spital. Am aranjat totul de când am plecat, inclusiv internarea. Trebuie să facem, din nou, toate analizele, e târziu, dar copilul are nevoie să fie ajutat. Acum nu voi mai greşi. Am greşit o dată şi nu vreau să se mai repete. Mă asculți, da? Mergem la spital! Iar la facultate voi descurca eu lucrurile. Va fi bine!

A tăcut! Nu mai spune nimic. Din nou a plecat de lângă mine, cu gânduri cu tot. Aş putea să-l mai trag de limbă, dar n-are rost. O să spună ce vrea, ce-i convine… Am auzit eu bine? Parcă a zis că ține la mine? Asta ar putea să însemne şi un fel de „te iubesc?”

E zece jumătate. Suntem la circa 60 de minute de Bucureşti. Cine i-o fi făcut serviciul la cabinetul medical?

- Cum ai plecat de la Policlinica studențească, cine te-a înlocuit? Unde ai dormit noaptea trecută?

- E duminică, azi, Ileana, iar de odihnit, să trecem peste asta, am stat cu doctorul Bartale, în camera de gardă!

- Dacă nu era duminică, nu veneai?

- Nu vreau să fii rea, veneam în orice zi. Te întreb ceva, Ileana. Şi acum, şi altă dată, ți-am dat de înțeles că nu eşti pentru mine doar o studentă, doar o pacientă. N-ai reacționat în nici un fel. De ce trebuie să taci, de unde vine această reacție de răceală?

Fac o mişcare bruscă şi ceva mă înțeapă. Nu pot evita un geamăt. Am crezut că e mai greu de perceput, de auzit, mi-am zis că l-am „acoperit”, că l-am evitat, dar nu l-am ascuns suficient de bine şi Eugen se sperie, scoate maşina din viteză, frânează şi iese în afara drumului.

- Ce ai, ce s-a întâmplat? Deschid puțin geamul, hai să facem un pic de mişcare, după care revenim şi vei sta întinsă pe scaun, aici, lângă mine...

Ieşim la aer. M-a ajutat să mă dau jos. Doamne, ce neputincioasă am devenit! Nu am aer deloc! Abia mişc picioarele. Mi-au amorțit, parcă sunt de... lemn! Neastâmpărat mai e şi copilul acesta, ce-o vrea? E în stare să mă strângă de gât! Ăsta se poate numi terorism... prenatal! Ce gogomănii trec prin căpşorul meu şi aşa amețit de durere, de teamă, de îngrijorare…

- Cum te simți? Ai stare de vomă? Să-ți dau ceai să bei, o linguriță de miere nu vrei?

Beau ceai din sticla dată de mama, iau o linguriță de miere şi facem câțiva paşi. Îl țin de braț.

- M-au topit de tot internarea şi starea asta! Toată viața am fugit de el şi acum iată-mă dusă, vrând-nevrând, din spital în spital şi lăsată în mâinile unora dintre cei pe care îi evit de când mă ştiu: doctorii în exercițiu!

- Eşti nervoasă, tremuri. De ce ți-e frică, nu cred că o să scapi. Ia uite, o barză!

- Ia-o şi pe ea la spital, o fi barza mea…

Plecăm. Mă simt mai liniştită. Aerul de aprilie m-a mai întărit. Stau întinsă pe scaunul de lângă el şi-l privesc cu coada ochiului. Să-l mai tachinez, să-l mai amărăsc?

- Ce bine merge maşina ta!

Nu zice nimic, dar eu continui.

- De când o ai?

Tace şi schimbă viteza.

- Asta ce viteză este, a patra?

- Am trei răspunsuri să-ți dau: maşina merge bine pentru că e nouă, o am de un an şi acum suntem în viteza a patra. Tu, când ai de gând să-mi răspunzi. Ți-a fost rău sau nu? Ai schițat suferința ca să nu-mi răspunzi? Ileana, ți-am pus o întrebare, chiar îți sunt aşa de indiferent?

- Răspunsul numărul unu şi celelalte, ca să nu ies din „jocul" tău: mi-a fost rău şi îmi este, iar tu îmi provoci mereu o stare emoțională pe care o stăpânesc cu greu. Nu-mi eşti indiferent deloc, dar nu te merit! Eşti prea mult pentru mine. Cine sunt eu? Ce-ți dăruiesc eu ție? Un copil al altuia? Un copil al cărui tată se va numi pe certificatul de naştere… Liniuță! Mă vrei cu păcatele toate sau mai renunțăm la câteva? Poate Dumnezeu mi te-a adus în cale, dar acum îmi dă prea mult. Offf! Ştii, mi-e şi frică să-ți spun nu, Eugen, mai ales dacă eşti darul Domnului…

A pregătit bine lovitura care mă duce în prag de fericire, dar şi de leşin. Îi aud câteva cuvinte care mă fac ferfeniță:

- Le-am spus părinților mei că am să-ți propun căsătoria. Să mai sporească familia Ioneştilor cu încă doi!

- Cum ai putut să... îndrăzneşti aşa ceva!? Nu se poate, nu se poate, nu trebuia să mă întrebi şi pe mine? Nu te juca cu viața mea şi cu a ta, Eugen! Ai fost sigur că voi spune da? Doctore, am voie să mă mai gândesc… măcar până la Bucureşti! Mă lăsați, domnule doctor, care ați devenit şi chirurgul ce face operație pe cord deschis fără anestezie, mă lăsați, zic, doar câteva clipe să-mi stăpânesc frica, emoțiile şi cohorta de nelinişti care m-au năpădit în clipele acestea!? Unde sunteți mamă şi tată, omul acesta de lângă mine vrea să mă omoare până în Capitală!

- Uite, eşti „scăpată” numai dacă îmi dai buletinul de identitate să depun actele de căsătorie la starea civilă. Apoi, vei fi salvată, vei fi iertată! Restul actelor, cele medicale, sunt făcute. Vezi că e nevoie, la spital, de certificatul de naştere, unde-l ai?

- Omule, nu te opreşti? De când se cere un asemenea act la internare? De pe vremea când pacientele se căsătoreau cu medicii care le aveau în îngrijire! Eugen, ce joc e ăsta?

Nu-mi dau seama ce fac! Caut în geantă şi, fără să mai am vreun control asupra mişcărilor, parcă m-a hipnotizat, îi dau, îi ofer, aproape inconştientă, certificatul. Întâmplător îl am la mine, aveam nevoie de el la policlinică, la completarea fişei de sănătate. Îl pune în bordul maşinii.

- Şi buletinul de identitate?

- Parc-ai fi agent de circulație! Poftim! Te rog să-l iei! Carnet de conducere nu am! Trebuie şi cel de student, cu notele de la examene? M-ai executat, acum pot să mor?

- Gata, mulțumesc, e suficient! Mâine sunt la starea civilă!

Încep să-mi revin şi văd că este adevărat tot ceea ce se întâmplă:

- Alo, alo, domnu’ doctor, aceasta se cheamă inducere în eroare, ați profitat de naivitatea şi de starea mea fizică dezastruoasă, fapt pentru care refuz să spun da!... Facem o pauză de gândire... Matrimonialul îl ai?

- Vorbeşti serios?

- Nu ştiu ce vorbesc, Eugen, sau ştiu, dar mi-e rău, iar mi-e rău de tot. Îți dai seama prin ce trec. Acum, în mine, bat două inimi. Nu simt care dintre ele mai repede, iar ca să te dovedeşti un mărinimos, un larg la suflet, mi-ai mai dat-o şi pe-a ta. Ceea ce te rog, în clipa aceasta, este să zbori, să zbori spre spital, pentru că simt că mă pierd. Mi-e rău de-a adevăratelea, mi-e rău ca lumea, mi-e rău-rău!

- Ileana, nu glumi.

Deschide bordul, scoate o borsetă şi mi-o dă.

- Ce să fac, ce ai aici? Spune repede că mă pierd!

- Uită-te în buzunarul cel mic... Sunt nişte medicamente acolo... Ia două pastile, una galbenă şi una vernil. Sticla cu apă plată e aici, lângă frâna de mână... Respiră adânc şi taci... Îți mulțumesc, te-aş săruta! Iartă-mă c-am procedat aşa, dar n-am avut altă idee... Cinci minute mai avem, respiră cu oarecare pauze, mici, trage aer mult în piept, hai că am deschis geamul, relaxează-te... Of! Semaforul ăsta!… Mai bine chemam o salvare... Cu ce, cu ce, că am celularul descărcat!… Domnule, ce neglijență şi pe capul meu… Mama lor de gropi!… Ia uite, ia uite cum merge bezmeticul ăsta... Dă-te, domnule, dă-te, măi frate, pe una din benzi, nu vezi că mă grăbesc! Ileana, mă auzi, Ileana, suntem la poarta spitalului! Ileana...

- Unde mergeți dumneavoastră? aud, ca prin vis, o voce calmă de bărbat.

- Fii, domnule, mai rapid, sunt doctorul Ionescu de la studențească, am o femeie căreia îi este rău! S-ar putea să nască, nu-mi mai lua interviuri!

- O legitimație, aveți?

- Te rog să deschizi şi anunță la urgențe să se pregătească, imediat! Spune-le că a sosit doctorul Ionescu! Nu vezi că sunt cu… soția şi-i este rău?! Apasă pe buton, o dată, că nu ştiu ce fac cu dumneata! Ți-ai găsit cu cine să fii corect. Vrei să te spun mâine directorului Marinescu. Ce, Dumnezeu, ai orbul găinilor? E, aici, o femeie care trebuie dusă, în câteva clipe, în sala de operații.

- Mă iertați, acuş dau telefon la doctorul Vărzaru, ați nimerit bine, e de serviciu şeful secției.

L-a speriat pe bietul om! S-a executat repede şi nu mai ştia ce să facă de teamă.

Mai aud sau nu? Doar frânturi de propoziții. Cineva îmi schimbă hainele. Parcă alunec pe un cărucior… Se spune ceva despre terapie, despre reanimare… Sunt voci multe, între ele şi a lui Eugen, un pic tremurândă. Bietul băiat! Cu ce este el dator să sufere din pricina mea? Cu ce? Mai aud şi ceva paşi… Mai aud... Apoi, au tăcut toți brusc sau habar nu mai am pe ce lume sunt. Ce linişte!

ÎNTR-O LUNI, DIMINEAȚA

Nu ştiu câte zile sau ore am stat la reanimare şi dacă am priceput ceva din ceea ce se întâmpla în jurul meu, dar, într-o dimineață, „cântecul" foarte cunoscut al cărucioarelor ce aduceau micul dejun şi circulau pe hol, m-a trezit, m-a… reanimat!

Da, sunt tot în spital. Am „experiență", acum, recunosc mai uşor atmosfera, cu ochii închişi şi nările astupate... Ceva s-a schimbat, mă simt mult mai bine. E normal, de aceea m-au adus la spital. Cred, însă, că şi acum sunt sub perfuzii. Le simt. Deschid ochii şi pe cine văd! Doctorul Eugen. Nici nu puteam să mă trezesc fără el lângă mine şi zic:

- Parcă te lăsasem la volanul maşinii, doctore? Ai parcat-o bine?

- Bravo, am câştigat, ştiam eu că o să reuşim. Sărut mâna, Ileana! De când te aştept să te „întorci"! Încă o dată: sărut mâna!

- Doar mâna?

Mă sărută pe obraz, se uită în stânga şi în dreapta, ca un elev ruşinat, dacă mai există aşa ceva azi, care a fost văzut îmbrățişându-se cu vreo colegă sau prietenă, pe stradă! Şi, mă mai sărută o dată! Oho, cât curaj!

- Ne-ai speriat, numai de prostii te ții, Ileana. Altceva nu aveai de făcut, decât să leşini, să-ți pierzi vremea cu o lipotimie, apoi, ca să ne dai de lucru, nu vroiai să te mai întorci lângă noi! Foarte ambițioasă, cum bine te cunoşti! Noroc că Alexandru şi-a văzut de ale lui. Vrei să-l auzi, îți pun stetoscopul la urechi... Nu i-am luat şi noi o jucărie...

- Ce copil eşti, doctore! Lasă că i-am dat destule pastile, poate să construiască ce crede el cu nasturii ăştia, cum le zicea bunica. Un castel, chiar. Unul colorat! Te-am pus la mari cazne, ai trecut printr-un adevărat supliciu. Vezi, nici nu ai depus actele la starea civilă şi ți-am şi făcut de lucru. Să-mi dai buletinul de identitate, cad din pat, leşin, mă găseşte cineva şi nu ştie lumea cine sunt!

- Îmi place, stai bine cu psihicul, eşti tare! Nu ți-ai pierdut nici umorul. Să vedem, însă, ce facem cu fizicul, fiindcă peste două zile ne aşteaptă primarul la cununie!

- Mi-e rău! Iar mi-e rău! Eugen, tu glumeşti? Acum sunt numai bună de măritat! Ce să spun, te-ai orientat excelent! Mă şi gândeam să mă duc de astăzi la primărie, să nu pierd rândul! Există, însă, un semn de întrebare: voi putea sta în picioare? Sunt slăbită şi văd numai... galben în faţa ochilor, cod de alertă, iar tu vorbeşti de cununie!

- Ileana, ai un dar al tău de a spune da, de a accepta ceva, care mă omoară cu zile. Tu mă omori pe mine, nu eu pe tine! De bucurie, mă omori! Ai spus da? Da? Te-am mai întrebat o dată asta şi te-ai apucat să leşini, că era mai uşor! Te voi duce, draga mea, în faţa ofiţerului stării civile, în cărucior, în braţe, cum doreşti tu, dacă va fi nevoie te duc, ca pe un copil, pe umerii mei!

- N-ai cum! E mai bine în cărucior, îmi dai şi o suzetă?

- Tot ce vrei! Am aranjat scenariul secundă cu secundă! Vin şi părinţii tăi, vin şi ai mei. Sunt fericiţi peste măsură. A fost şi mama ta pe-aici, dar… dormeai! Domnul profesor Mihai Matei şi doamna Elena ştiu că eşti internată pentru noi analize. Să nu scapi alte vorbe, da? Nu trebuie să-i speriem.

- Cu ce să-i speriem? Şi tu vorbeşti în parabole şi când ţi-e lumea mai dragă, te dai de gol! Cu ce să-i speriem? Să-ţi aud glasul! Spune totul, nu mai ai voie să te gândeşti altceva!

- Cu faptul că ai stat trei zile, aproape patru, într-un repaus total.

- Astfel numeşti tu plecarea mea spre lumea cealaltă? Aşa frumos era: numai case albe, doar cu un etaj, cu garduri vii, nu maşini, nu poluare, străzi drepte şi curate, dar fără nume, multe flori, linişte... Nu poliţie, de unde se vede că lumea nu mai avea nevoie de aşa ceva, nu câini... Parcă zburam, un zbor lin, uşor, deasupra tuturor. Călătoream în altă lume!... Ştii, Eugen, nici n-ar trebui să ne fie teamă de lumea cealaltă! Este atât de minunată...

- Iar exagerezi? A fost, s-a dus, a trecut. În două - trei zile punem roşu în obraz, te apuci să mănânci şi… şi atât! Deocamdată să începem cu o portocală.

- Când m-o vedea mama în cărucior, mă pupă şi saltă de bucurie!

- Ileana, mă asculţi? Ceva-ceva am vorbit cu ai mei şi ai tăi, sunt pregătiţi. Acum încerc să-ţi spun şi ţie. Uite despre ce este vorba, dar fii atentă, trebuie să te fereşti de emoţii puternice. Eşti gata să afli prima noutatea care se va întâmpla foarte curând? Respiră normal, trage mult aer în plămâni şi mare atenţie! S-ar putea ca într-o săptămână, poate două, să ne viziteze cineva. Trebuie să te pregăteşti şi te anunţ că ţi-am făcut mutaţia la mine. Să aibă unde să vină. Stai liniştită, să nu mă „ataci”! Aşa, e bine!

- Te las să mărturiseşti şi apoi vei auzi totul, vei fi „victima” reacţiei mele şi a propriilor cuvinte. Eşti, deja, „condamnat”! Stai mai departe, ca să nu treci îndată la ispăşirea pedepsei pe care ţi-o pregătesc. Cine vine în vizită? De aşa ceva sunt eu bună acum? Ce fel de trâmbiţe aţi folosit de încep vizitele!? O faceţi pe pielea voastră, nu a mea! M-ai auzit?

- O să vină un... domn. Cam mic, în ce priveşte… rangul, dar tot domn rămâne, pentru că a avut grijă să-şi anunţe vizita din vreme. Are bun simţ, are obraz subţire, de nobil! Asta dovedeşte că este educat!

- Cine e dragă, cum îl cheamă, când vine? Nu vezi în ce hal sunt?

- Când o să vină el, tu o să fii în hal…at! O să-l cunoaştem amândoi. Mi s-a spus că se numeşte, de fapt, se va numi, Alexandru Ionescu!

- Ce-ai spus, când? Iar mi-e rău, ba nu, mi-e bine, mi-e biiineeee!

- Nu ştiu exact când soseşte. Trag nădejde să vină după joi, ziua când mergem la cununie!

- Vino mai aproape, Eugen. Vezi cine omoară omul cu zile! Dragul meu doctor Eugen, de unde ai răsărit tu în necazurile mele, cine mi te-a scos în cale? Copil mare şi neajutorat, copil mare şi minunat, om fără măsură de bun… Nu, nu mă opri! Vorbesc ca să nu leşin din nou. Mă laşi să mor, doar un pic, de fericire? Ia-mă în braţe. Mulţumesc lui Dumnezeu c-a orânduit aşa, am aer, da, am aer şi am şi copil, adică voi avea? Da! Şi, poftim de crede şi o minune ca asta, am soţ, am soţ, Doamne, şi încă ce soţ, un om pe care îmi vine să îl strâng de gât... într-o iubire fără sfârşit, într-o contopire pe viaţă. Dom' doctor, dacă durează chestiunea aceasta mai mult, eu îmi cer transferul la psihiatrie. Înnebunesc de prea mult bine şi de iubire, doctore! În sfârşit, de iubire adevărată!

Mă adună în braţele lui... Din când în când mă sărută... Are ochii umezi... Mâinile îi tremură uşor... Nu mai zice nimic, dar mă priveşte şi-mi trimite din ochii lui o lumină puternică... Simt că ard, parcă am luat foc! Mă întorc şi zăresc peste umăr o asistentă care se tot uită la noi şi nu zice nimic. Are capul uşor aplecat spre stânga, şi privirea pierdută ca la un film italian de mai demult! E în extaz, e pironită într-o admiraţie profundă! Acum, în prima „tranşă", ca efect al acestei scene, în câteva minute, cel puţin personalul medical din secţia asta va afla despre „aventura" doctorului cu o pacientă!

- Eugen, doamna vrea ceva?

O vede şi, un pic fâstâcit, i se adresează:

- Da, ce s-a întâmplat?

Şi simte nevoia să se justifice, s-o trezească din admiraţie.

- Sunt bucuros, doamnă, sunt fericit, soţia mea va avea, curând, un băiat! Pe Alexandru Ionescu! Ştiaţi?

- Nu, domnule doctor, vă felicit, să fie într-un ceas bun, răspunde ea un pic buimacă. Domnule doctor, mă jenez să vă spun, dar trebuie să vă anunţ ceva. De asta aşteptam să mă vedeţi. Doamna poate să audă?

- Da, spune! N-ai înţeles cum stau treburile? Nimic nu ai înţeles, dar să auzim despre ce este vorba?

- Am lăsat telefonul deschis, e cineva de la Primărie, de la starea civilă, m-a trimis să vă întreb dacă rămâne cununia pe joi.

- Rămâne, dragă, rămâne. Vom fi acolo cu tot alaiul şi ca să nu pleci mirată prea mult, fiindcă am senzaţia că ai intrat într-o totală derută, află că eu sunt fericitul, pe mine mă aşteaptă la primărie, iar ea, Ileana mea, va fi, începând de joi, Ileana Matei Ionescu Cosânzeana cea Fericită şi dăruită mie de Prea Bunul Dumnezeu. Ea este soţia mea! Ce nu înţelegi? E clar, da? Acum cred că ai priceput. Fugi la telefon, că se plictiseşte omul acela aşteptând… Să-i spui da! Dar un da tare şi clar, să se audă bine! Un da apăsat şi convingător.

E luni, e dimineaţă, e cea mai frumoasă dimineaţă din ultimii 22 de ani ai mei. Am început săptămâna bine. Când mă gândesc ce mă aşteptă nici nu-mi vine să cred că trăiesc cu adevărat. Sunt ca un fulg luat de boarea mângâietoare a începutului de zi şi de altă viaţă. Plutesc. Am ochii mari şi privesc să văd mai departe...

E luni, e luni de dimineaţă...

AJUN DE CUNUNIE

Iar am trecut printr-un somn mai lung! Eugen m-a lăsat cu Moş Ene şi a plecat la treburile lui. Că doar nu e angajatul meu! Am şi uitat zilele. E marți, e miercuri… Dacă e joi, ce mă fac!? Rochie nu am, unghiile sunt ca vai de lume, nu sunt coafată. Da, nu mai începe vorbă, psihiatria ne mănâncă! Şi pe mine şi pe el! Intru în disperare, înnebunesc! Exact ceea ce prevăzusem de curând se va întâmpla... Eugen nu e zdravăn la minte. Te pomeneşti că mă duce la primar în halat de spital. Nu ştiu să mai fi auzit despre o asemenea cununie!

M-au mutat într-o rezervă mai ca lumea. Merit, nu? Doar voi fi soția domnului doctor Ionescu! Trebuie să aibă mai multă grijă față de mine, trebuie să fiu menajată. A cam aflat întreg spitalul că va fi bairam, mare zaiafet! Întocmai cum bănuiam!

Mă dau jos din pat. Încerc să mă deplasez până la oglindă. Nu m-am mai văzut de multă vreme. Oglinda e cam sus, mă observ doar pe jumătate... Parcă n-aş fi slabă. Slabă? Cu burtica asta! Şi nici culoare nu am deloc. Se acceptă o mireasă aşa de palidă? Mă repar eu! Doamne, ce rău este singură, chiar nu ştiu în ce zi mă aflu! Într-o zi fericită, nu? Fac paşi ținându-mă de pat. Am un pic de amețeală, dar mă descurc. Vreau să evit căruciorul. Mamă, ce burtoasă eşti, Ileana! Abia acum mă văd mai bine într-o oglindă rătăcită pe un perete. Am ieşit din rezervă. Vreau să dau de o soră, de vreo asistentă medicală. Să ştiu şi eu pe ce lume sunt! Ce linişte e pe culoare! Când am discutat cu Eugen? Azi, ieri? Citesc, pe hol, un grafic de servicii. Luni a fost doctorul Ispas, aşa..., duminică, doctorul Georgescu, aşa… De dimineață, la vizită… dormeam, habar nu am cine a trecut! Şi cu asta ce-am înțeles? Nimic!

La capătul culoarului, îl zăresc pe Eugen. Mă opresc şi vreau să mă fac nevăzută, adică să execut o stânga-mprejur! Ratez încercarea şi doctorul vine grăbit spre mine.

- Am să te leg de pat. De ce ai coborât, de ce ai ieşit afară? Îți vine amețeală, cazi şi într-o clipă se prăbuşeşte tot ce-am ridicat! Nu ai răbdare, Ileana dragă, ce doreai?

- Am făcut proba de renunțare la cărucior. Am scăpat de el. Cu puțină voință, cu strângere din dinți, mă mai țin nițel de tine şi merge! Mergem, adică!

- Ba o să te ții de mine toată viața, nu doar nițel! Ileana, Ileana, m-ai speriat cu ambiția ta. Fie, voi fi de acord cu această „descoperire” a mersului pe jos. Prezența ta la cununia civilă va fi una normală, verticală!

- Nu puteam, dragă, să accept ideea ta, ce, sunt imobilizată? De ce sunt obligată să stau în cărucior! Sunt şchioapă, sunt beteagă? Nu! Sunt chiar mai întreagă decât altele. Şi nici n-aş fi vrut să mă vadă mama aşa. Mai rămâne ceva, însă…

- Ce s-a mai întâmplat? Iar învârteşti cuțitul nevăzut în mine?

- Să-l rugăm pe Alexandru să mai aştepte.

- Of, Doamne! Nu-ți face griji! Am „vorbit” cu el!

- Şi, mai este… încă ceva!

- Sunt numai ochi şi urechi! Aud, adun, scad, le împart pe toate şi le pun acolo unde le e locul!

- Mai bine spuneai… „sunt numai nervi şi urechi”! Iartă-mă, Eugen, uitasem, am o întrebare, o rugăminte: când dau spitalul acesta jos de pe mine! S-arăt şi eu a femeie care se mărită. Am şi eu nevoie de un aranjament la păr, de o manichiură, de o rochie, de…

- Pauzăăă! Răbdaaare! Azi e ziua „aranjamentelor”. E miercuri, Ileana. Azi le facem pe toate şi mâine, după ce se termină cununiile, mergem şi noi.

- După ce se termină, ce mai căutăm?

- Mă refer la perechile dinaintea noastră. Nu vreau să aştepți prea mult, te oboseşte. Azi, până la prânz, facem externarea şi mergem acasă.

- Acasă? Ei, da, asta chiar este o veste adevărată. Se mai întâmplă şi lucruri normale în viața mea!

- Ți-am spus că te-am luat definitiv în spațiul meu. Ai uitat sau de emoție nici n-ai recepționat ce-am zis? Te anunțasem că e pe aproape şi Alexandru…

- Dragul de el, ce mult l-am chinuit!

- De emoție nici n-ai reținut ce-ți spun. Tu nu auzi? Mergem acasă, Ileana! Pentru mine este cea mai fermecătoare, admirabilă şi strălucitoare zi după o lungă perioadă de noapte. După-amiază vine manichiurista; am vorbit şi cu o coafeză...

- Mă şi mir, mă şi bucur cum ai ținut seama de toate. Înseamnă că vrei să ai o nevastă arătoasă şi… burtoasă! Nu cred că a mai fost vreo cununie civilă cu aleasa în „halul” acesta, o nevastă care e în stare să-l pună pe ofițerul stării civile s-o şi moşească!

- Şi aşa eşti frumoasă, Ileana. Nu degeaba ți-a zis tata, Cosânzeana. Hai, stai în pat şi te odihneşte. Într-o oră-două, plecăm. Tocmai îl căutam pe doctorul Ispas să-ți facă externarea. Să te găsesc aşteptându-mă cuminte, altfel, nu te mai iau de aici!

- Poveşti, poveşti de speriat copiii, ai intrat într-o horă în care vei juca toată viața. Ai să vezi ce rotundă şi muzicală va fi. Cel puțin aşa vreau, cel puțin aşa doresc. Viața noastră trebuie să fie un cântec!

Cu certitudinea şi bucuria că plec „acasă”, nici n-am băgat de seamă ce repede au trecut două ore. M-am tot gândit cum va fi mâine, dacă i-a scăpat ceva din vedere? Ți-ai găsit, să uite Eugen ceva! Câtă lume o fi invitat?

... Ce repede trece timpul! Acum cred că s-a dus ora douăsprezece. Afară se simt pregătirile pentru prânz. Holul e ceasul meu! Se aude lipăitul papucilor bolnavilor care se duc spre sala de mese. Cei mai mulți îi târăsc pentru că sunt prea mari. La spital nu mai stă nimeni să vadă ce număr porți la… papuci!

Peste circa zece minute, intră la mine doctorul Ispas împreună cu Eugen.

- Domniță, vă dau un pic voie pe-acasă. Aud că sunteți ocupată, mâine, până peste poate. Să fie într-un ceas bun! Vreau să vedem tensiunea, înainte de plecare. Şi, vă rog, mare atenție, să nu stricați echilibrul stabilit de noi. Peste câteva zile, în mod sigur ne revedem. Domnul acela mic şi scump, cu care vă „plimbați” de şapte luni şi un pic, nu mai are deloc răbdare. Poate îl „grațiați” şi-i dați „drumul” mai curând. Aşa se vede, cel puțin după toate analizele noastre. E bună tensiunea. Ocoliți, evitați orice exces. Şi emoțiile, lăsați-le după… La revedere!

- Vă mulțumesc, domnule doctor! La revedere!

Când au venit ei, totul era împachetat, făcusem patul, adunasem pentru gunoi ceea ce nu-mi mai trebuia. În cameră era curat, parcă n-ar fi stat cineva. După ce a plecat doctorul Ispas, Eugen a sărit ca ars:

- Ileana, una vorbim şi alta facem. Te-am rugat să stai liniştită. Şi tu? Nu înțelegi că am nevoie de tine mâine, şi nu numai mâine, ci în fiecare mâine şi în fiecare azi.

- Numai în fiecare mâine şi în fiecare azi?

- Lasă, că pun eu disciplina în funcțiune. Te văd eu, atunci!

- Disciplină? I-auzi!

- Ileana, nu ai voie să faci nici cel mai mic efort. Înțelege-mă, nu ştiu cum să-ți mai explic, să te conving. Vrei să pierzi copilul? Ce Dumnezeu, înțelege că nu ai stat degeaba în spital. Se poate declanşa o naştere înainte de termen, Ileana. Pricepi?

- Da, am înțeles, nu mai fac! Mă simt foarte bine, iar doctorul trebuie să ştie că puțină mişcare nu strică. Ți-e frică să nu obținem la cununie şi… certificatul de botez al lui Alexandru. Nu i-l dă, că e „minor", îl ia şi el când începe să mişte din… picioare! Eugen, repet, mă simt excelent, sunt în al nouălea cer, în Rai! Al zecelea de ce n-o fi? De aceea vreau să fac mişcare, de aceea vreau să merg pe picioarele mele la ofițerul stării civile, să fiu o nevastă normală!

- Mişcare – da, efort – ba! Am vorbit cu părinții tăi. Doamna Elena a fost cu ideea să stea la noi, un timp, femeia care ne face curat de sărbători. A convins-o dom' profesor.

- Eee! Atunci, se schimbă situația, nu mai sunt singură. Sau mi-ați adus… paza civilă? Eugen, dar voi ați plănuit, nu glumă!

- Haide, să plecăm, cu tine e mult de muncă!

Tot timpul a vorbit numai el pe drum, gândul meu era la mâine. A oprit la o florărie şi a luat garoafe. Multe garoafe, câțiva trandafiri, a luat ceva de mâncare, a dat un telefon, probabil acasă, l-am văzut şi cu câteva sticle. Ce mai, de fiecare dată când cobora se întorcea încărcat ca Moş Crăciun şi îmi spunea, când pleca: „Dacă ți-e rău, să claxonezi prelung".

Aprilie e pe sfârşite. Miroase a crud, a iarbă, peste tot pomii sunt în floare.

Eugen are locuința aproape de părinți, undeva lângă Piața Amzei. Casa nu e mare, dar îmi place că are o mică grădiniță, în spate, iar în față o alee ce trece printr-un teren gazonat. La intrare, sunt câteva muşcate. Îmi spune că sunt florile preferate ale doamnei Maria Ionescu. Sună.

- N-ai cheie?

- Ba da, dar vreau să fim primiți. Urmează surpriza zilei!

- Ce surpriză?

Uşa se deschide şi pe partea stângă a holului sunt părinții mei, iar pe dreapta, ai lui Eugen. În surdină se aude marşul nupțial!

- Bine ați venit, burtoşilor! îl aud pe tata.

- Bine v-am găsit, răspunde Eugen şi-şi priveşte, mirat, burta.

Eu nu mai am glas, îmi vine să plâng de bucurie, să strig de fericire, dar tot timpul mă gândesc să fiu calmă, să nu mă emoționez, să am grijă de Alexandru. Tata m-a îmbrățişat, m-a pupat, mama a făcut aceeaşi mişcare de totdeauna, m-a mângâiat un pic pe obraz, m-a privit cu ochii în lacrimi, s-a dat la o parte şi a confirmat că e bine. Am înțeles asta după cum s-a uitat şi după cum m-a pupat pe amândoi obrajii. I-am salutat şi pe viitorii socri, s-a repetat scena anterioară şi, topită de oboseală, dar n-aveam cum să le

spun, m-am oprit la baie. Totul era aşezat, aici, ca de o mână de femeie. Prosoape curate, periuțe noi de dinți, două feluri de pastă, spray-uri şi tot ce mai trebuie. Prima impresie e de notă mare. Eugen a sesizat că-mi place rânduiala, că vreau ca fiecare lucru necesar să fie la locul potrivit. Mă spăl un pic pe față, dau şi pe corp, pentru că miros a spital. Aş vrea să mă schimb de haine, să fac un duş, dar observ că am uitat să iau ce-mi trebuie. Mi-arunc ochii după un prosop şi văd un halat de damă, un combinezon, un sutien, o pereche de chiloței. Doctorul acesta, care şi-a găsit nevastă în propriul cabinet, e un bărbat rar! Încă o dată mi-a arătat că le ştie pe toate. De fapt, a mai trecut prin postura de soț. Puțin, dar a trecut. Şi cu ea o fi făcut la fel? De ce mă interesează toate astea? Curiozitatea feminină!

Mă pieptăn, cât de cât, deşi simt că am obosit. E dificil să tot ridic mâinile. Sunt atât de grele şi parcă se mişcă şi podeaua şi tavanul! E doar o impresie… Ia uite, am început să fac riduri! Nu se poate, la 22 de ani! Te pomeneşti că am şi fire albe de păr. Ei nu, asta nu!… Alexandru dă din picioare! „Dă şi tu, mamă, mai încet, mai cu milă, nu mă faulta aşa! Ți-aş da un cartonaş galben, dar mi-e teamă că vine şi al doilea şi eşti… aut!” Cum o să reacționeze Eugen, după ce voi naşte? Aici, totul depinde de mine. De felul cum o să ştiu să mă port, să-l câştig şi mai mult, ca tată. E un om echilibrat, s-a gândit înainte de a face asta, dacă pasul e bun sau nu. Nu s-a aruncat el în vâltoare cu ochii închişi. Vom trăi şi vom vedea până…

- Ileana, ce faci, ți-e rău?

E mama, e nerăbdătoare să mă vadă sau am stat prea mult în baie?

- Nu mamă, mi-e bine, ies imediat!

Mă îmbrac, îmi leg părul la spate, închei nasturii la halat, mă mai uit o dată, din profil, la „batoza” care se pune în mişcare pentru a ieşi din baie, aceasta fiind eu, mă masez repede pe obraji, pentru că iar mi se pare că sunt un pic palidă şi părăsesc locul unde meditasem.

În sufragerie masa este aranjată. Cu toții stau de vorbă, în aşteptarea mea. Tata mă vede şi:

- Hai, mireaso, te-ai gătit? Mâine ce-o să mai faci dacă, deja, de acum, eşti aşa de frumoasă?

- Tată, lasă-i pe alții să mă laude, nu te făli singur cu „marfa”.

- Ileana, acum eşti iar ca o Cosânzeană, zice tatăl lui Eugen.

- Domnule Ionescu, v-aş fi foarte îndatorată dacă mi-ați spune unde, în care basm ați citit dumneavoastră despre un Făt Frumos şi o Cosânzeană gravidă?

- Draga mea, eu cred că am văzut şi trăiesc această minunată întâmplare într-un basm pentru oameni mari, cum este acesta, la care suntem personaje reale. Şi te rog ceva, tare mi-am dorit o fată, aşa cum tatăl tău şi-a dorit un băiat, cum ne povesteai. Şi dacă acum mi-a adus-o fiul meu, hai, încearcă, de azi, să-mi spui tată, tata Petrică! Sau tata Petre. Da?

- Da, aşa ar fi normal, dar, lăsați-mă, vă rog, să mă acomodez. La fel şi dumneavoastră, doamna Maria. Nu vă supărați, ați trecut prin asta!

- Bine, mamă, nu-i nici o grabă! Nu ne supărăm.

Nu ştiu cine a gătit, dar mâncarea are mirosul, gustul preparatelor făcute de mama. Chiar ea a servit supa.

- Cine a gătit, mamă, tu?

- Eu, noi aici, cu toții. Nu ştii cum zicea bunică-ta: atunci când mâncarea era apreciată, era „operă colectivă”, dacă prindea vreun miros ciudat sau dacă nu era fiartă suficient, răspunsul era ferm: „Maică-ta, cine să gătească?!”

Toată lumea aşteaptă felul doi, iar eu simt că m-am ghiftuit. Nu mai pot mânca.

Peste umărul meu, este adus din spate şi aşezat pe masă un bol cu roşii umplute cu carne. Mirosul m-a zăpăcit! Gata, ştiu cine a gătit! Întorc repede capul şi…

- Tanti Lucreția, ți-am simțit eu mâna când am gustat din supă, dar nu îmi trecea prin minte să fii aşa de aproape de mine. Hai să te pup! Nici nu pot să-ți spun cât mă bucur că eşti aici, pentru că nu am voie să mă emoționez. Trebuie să mă abțin, că altfel vine domnul Alexandru şi strică tot cheful. Nu-l ştii pe Alexandru? E cel mai frumos copil din lume. E… aici - arăt burtica - şi mâine-poimâine intră în casă fără ajutorul meu!

- Ba mâine, nu, domnişoară, c-avem de lucru.

- Bine zici!

Ne-am strâns în brațe, atât cât permitea „diametrul” meu, şi m-am chinuit să mănânc una din roşiile fermecate ale minunatei Lucreția.

- Dacă îmi mai dați ceva să gust, crăp! Luați-mi mâncarea din față sau dați-mi voie să vă privesc din fotoliu. Am făcut suta de kilograme, fie-vă milă de picioarele mele!

- Gata, mamă, uite, fotoliul e gata! Asta nu înseamnă că trebuie să ne ridicăm de la masă. Mai este un pic de vinuleț, câte o feliuță de tort…

- Nu mai vorbi, te rog, nu mai vorbi, de ce n-ați început cu tortul?

- Pentru că nu mai eşti Ilenuca aia mică şi dacă vrei o feliuță de tort o s-o primeşti mai târziu. Hai să facem planul de bătaie pentru mâine.

Un gând m-a străfulgerat! N-au vrut să-mi spună sau au scăpat din vedere un fapt esențial. Ar fi una bună, ar fi de râsul lumii să fi uitat! Îmi vine să bufnesc în hohote, dar nu prea e de râs. Zâmbesc.

- Ce e cu surâsul acesta pe tine? zice mama. Hai, spune!

- Mamelor şi taților, domnule soț şi tanti Lucreția, vă anunț, cu tristețea ce se cuvine, că mâine ne va lipsi un element primordial, la cununie.

- Nu vorbi! Şampanie am luat, pişcoturi sunt, cafea da, vin da, pahare, cozonac, prăjituri, bomboane de ciocolată, mire şi mireasă avem, socri, la fel, ofițerul stării civile e acolo… Nu mai am degete la mâini, glumeşte mama, mai numărați şi voi.

- Adaug eu, mamă, dar trageți aer în piept, să nu se facă explozie în vid: naşi, naşi de unde luăm? De la florăria din colț, de la alimentara de peste drum, de la…

- La cununia civilă sunt de ajuns numai martorii şi actele. Dar vin şi naşii, de la maternitate, Ileana, intervine Eugen şi răsuflă uşurat că lista lui nu suferă de lipsuri.

- Se putea să greşeşti tu? Mă şi miram! Şi, mă rog, cine este de la maternitate?

- Tata Mihai ştie, el a avut sarcina asta.

- Dumnealui scapă mâine de „sarcină”, eu când?

- Ne va spune naşul!

- Tată, maternitate, naş… Gata, e clar: domnul doctor Bartale!

- Ai ghicit, sare tata, n-am putut scăpa de el, în nici un chip. Am plănuit-o de atunci, de la cafeaua aia mică şi cu whisky, la fel ca ea.

- Mihai, ai băut whisky, cu tensiunea ta?

- E numai bun, şi-ar fi şi acum, sugerează tata, doctorul mi l-a recomandat! Şi nu am băut cu tensiunea, ci cu... Bartale!

- Să vezi ce-i fac! pune mama la punct, imediat, capitolul naşi.

- Dar, unde sunt, întreb, de ce n-au venit?

- E de gardă, la noapte, sper să nu fie una grea. Mâine, în jurul orei zece, e aici.

N-am mai putut să stau mult cu ei. Oboseala, programul de spital m-au dus în dormitor. Ce dormitor frumos! Perdele roz, zugrăveală roz, draperii roz, îmbrăcătura patului tot roz! Iată o culoare care mă liniştește. Lui Alexandru o să-i placă? Nu cred, e culoare feminină. E, o să se învețe el… Casc… Sunt foarte obosită, mare efort am făcut. Şi până mâine mai este atât!

Sunt prima dată în dormitorul lui Eugen şi sunt singură! Ce curios! Niciodată nu am fost împreună. Niciodată nu m-am culcat lângă el, niciodată nu i-am pus capul pe piept… L-am luat tatăl copilului meu de-a gata! Niciodată n-am… Niciodată... Nici...

* *
*

Nu ştiu cât am dormit. Ceasul de pe noptieră arată ora 18.00 şi vreo trei-patru minute. Din sufragerie se aud vorbe. Deci, nu s-au ridicat de la masă. Disting, aud şi alte voci, două parcă, necunoscute. Cine să fie? Mă duc la baie, mă spăl pe față, mă aranjez şi intru în sufragerie.

- Ați dat-o pe băutură? Bine vă şade, oameni serioşi. Bună seara!

- Bei un păhăruț de bere? întreabă tata.

Răspund ca să-l amărăsc, să-l incit:

- Era mai bun un whisky. Să văd ce spune Alexandru.

- Fac o pauză, îl mângâi pe Alexandru şi…

- Zice da, dar nu multă!

Tata toarnă în pahar şi-l aud:

- Învață-l, tu, să comande de acum, învață-l cu mofturi şi ai să vezi consecințele! Iar de whisky nu mai pomeni, că-i produce tensiune doamnei Elena Matei!

Mama îl priveşte cum toarnă în pahar şi sare:

- Mihai, om bătrân şi cu carte eşti tu? Cum, îi dai bere?

- Cu carte, da, dar bătrân, nu! Dacă vrei să ştii, avem bere fără alcool!

- Ei, aşa mai merge!

- Beau un pahar şi simt că-mi trosnesc maxilarele, că-mi salivează cerul gurii neîntrerupt şi că se strânge ca un arici. Ce ți-e şi cu băutura asta!

Eugen vine spre mine.

- Ileana, au sosit manichiurista şi coafeza, dânsa este doamna Venera, iar dumneaei doamna Anda. Te rog să faci un efort să…

- Fac două! Eugen, eşti formidabil, lasă-mă să-ți mulțumesc. Ştii pentru ce? Îi şoptesc: pentru toate, pentru ce-am găsit în baie, pentru dormitorul acela în care încă nu am visat împreună, pentru că mă vrei frumoasă…

Îl sărut şi-l rog să se ocupe de doamne.

- Bună seara, domniță!

- Bună, doamnelor!

- Aş spune să mergem în baie, vom lucra repede şi nici nu ne încurcăm una pe cealaltă. Ba, chiar ne vom putea ajuta, zice doamna Anda, pentru că o coafeză trebuie să

ştie şi manichiură şi pedichiură. Imediat vom termina. E bine ca doamna să nu stea mult pe scaun.

Mi-am scuturat un pic părul, le-am spus că nu doresc o coafură pretenţioasă, pentru că sunt gravidă şi nu-mi stă bine, mai ales că mă voi întoarce la spital foarte curând şi n-are rost.

* *
*

Îmi place cum m-a tuns doamna Anda. Se vede că e o femeie de salon. De salon de coafură, vorbesc. Îmi mai aranjează puţin părul şi mă întreabă dacă îmi place.

- Foarte mult, nu ştiam că părul meu se poate aranja aşa şi parcă arăt mai bine.

- Trec să vi-l „repar" şi pentru cununie. S-aveţi o zi frumoasă, mâine, şi ani fericiţi împreună cu doctorul Eugen, doamnă! S-aveţi de toate câte vă trebuie!

- Doamnă, ce frumos sună! Cred că sunteţi prima persoană care mi-a spus doamnă, în afară de morocănoasa de asistentă a lui Eugen.

- Păi, nu sunteţi, sunteţi o doamnă adevărată. Doctorul Ionescu vă merită din plin. Coafez de ani de zile, doamnă, v-am simţit imediat bunătatea, omenia. Să fiţi mândră şi pentru că aţi găsit un om ca Eugen. Suflet de aur!

Îl tutuieşte? Întreb:

- Dar văd că-l cunoaşteţi bine pe Eugen.

- E lungă poveste, doamnă. Am fost vecini, câtva timp, şi la şcoală... colegi. El premiant, eu… după posibilităţi. Este un om de mare caracter. M-a ajutat, acum câţiva ani, cu fetiţa, când a fost bolnavă. Ar fi trebuit să dau şi hainele de pe mine pentru ca medicii să mi-o facă bine dar nu, n-a fost aşa. Îi sunt datoare toată viaţa că mi-a salvat copila. Să fiţi fericiţi, să vă iubiţi. Haide, doamnă Venera, să plecăm, îi spune manichiuristei, că mă apucă plânsul de atâta bucurie ce-a dat peste acest minunat doctor, pe care nu-l mai credeam, vreodată, intrat în rândul lumii. Ies amândouă şi sunt întâmpinate de Eugen.

- Vă mulţumesc, am înţeles că mâine mai treceţi pe aici, cel puţin dumneavoastră, doamnă Anda. Staţi un moment să vă plătesc tot, chiar acum!

- Nu plătiţi nimic! De la oameni supraîncărcaţi de bunătate nu iau bani! Dumneavoastră, nu mai ţineţi minte?, mi-aţi dat o viaţă. N-am eu nici aur şi nici valută să o plătesc!

- Of, doamnă Anda, nu mai terminaţi cu mulţumirile. Dacă ştiam, nu vă mai deranjam.

- Nu uitaţi, eu m-am oferit. Ne-am întâlnit luni şi m-aţi întrebat dacă mă pot osteni să viu până la dumneavoastră acasă, pentru a coafa o persoană?

- Aşa e, aşa e! Rămâne cum doriţi, dar cu doamna Venera nu mai facem aşa. Staţi puţin să aduc banii.

- Venera este aici pentru mine, eu am rugat-o!

- Ei, nu se poate, chiar amândouă?

Priveşte spre baie şi mă vede cu mătura şi făraşul în mână.

- Bravo, Ileana, eşti incurabilă, draga mea!

- Nu se poate, doamnă, daţi-mi mie, facem noi curat la „locul de muncă", zice coafeza Anda, „datornica" lui Eugen. Ne-am luat cu vorba şi…

- Auzi, Eugen, ce armonios sună cuvântul doamnă, doamna Ileana: stârneşte admiraţie, mândrie, importanţă, mă simt ca o grădină de femeie! Azi mi s-a spus pentru prima oară doamnă, din suflet! Am simţit asta şi parcă toate florile din inima mea s-au deschis către soare!

- La o aşa coafură, e normal să te numeşti doamnă... Dar îi mai trebuie o completare: doamna neastâmpărată!

Le mulţumesc. Pleacă amândouă. Le-am condus până la uşă, împreună cu Eugen.

Revenim, şi el mă ţine pe după gât. Cât timp, câtă vreme o fi dus acest om lipsă de tandreţe? Cât i-au lipsit mângâierile? Patru ani? Când s-a prăpădit, Iuliana avea douăzeci şi şase de ani. Da, au fost de aceeaşi vârstă, dacă acum Eugen are puţin peste treizeci de ani… Oho, treizeci! Ia uite! E mai mare cu opt ani decât mine! E „bătrân”? Ce-mi trece mie prin cap în clipele acestea!

- Ce faci, Ileana, o aud pe mama, ţi-e rău, nu te simţi bine, draga mea?

- Mă simt bine, mamă, sunt superfericită! Niciodată n-am mai fost ca acum, cu voi, la fel de luminaţi de bucurie ca şi mine, cu aceşti doi onorabili socri, cărora mă tot gândesc cum şi când să încep să le zic mamă şi tată, mama Maria şi tata Petre, oameni care au dat viaţă acestei fiinţe pe care, dacă ştiam că o merit, o căutam cu sufletul la gură şi nu oboseam. Sunt cea mai plină de fericire femeie de pe lumea aceasta. Mă umflu şi la propriu şi la figurat de o stare căreia nu-i mai pot da viaţă prin cuvinte, pentru că nu le am la îndemână acum, nu-mi ajung şi nu le găsesc pe acelea care ar trebui să-l plouă pe Eugen ca nişte stele ce pică din mâna unor îngeri! Sunt cea mai norocoasă femeie din câte cunosc! Să nu-mi spui că nu există fericire pe lume, că nu vin clipa şi ziua în care trebuie să primeşti darul ce-l meriţi în schimbul bunătăţii, al încrederii în om şi în ceea ce-ţi va da Dumnezeu, la timpul potrivit.

- Ileana, te rog să te opreşti, vorbeşti preţios de frumos, dar nu sunt primit aici, azi, în academia celor mai înalte şi distinse suflete şi nici nu mi se pregătesc referatul şi recomandarea pentru înmânarea titlului de cetăţean de onoare al familiei Ionescu sau pentru ridicarea unei statui. Sunt un om normal, în care soarta a lovit când nu trebuia şi cum nu trebuia, iar viaţa încearcă să mai repare câte ceva din ceea ce a greşit cu mine. Şi eu cred că o face bine! Mai are şi viaţa erori. Nu?

- Fie ce-o fi, mai beau un pahar de bere în semn de cinstire a vieţii acesteia de care spui tu.

Mama nu rabdă să tacă:

- Măi, copii, dar cât e ceasul? Ileana, tu te-ai întrecut cu gluma şi cu distracţia. Nu eşti obosită?

- Ai dumneata, mamă, uneori, un dar de a tulbura apele, încât te iert şi de data aceasta. Dacă e ziua bucuriilor, de ce să n-o sărbătorim, de ce să n-o respectăm?

- Iart-o, draga mea, aud glasul mamei lui Eugen, că şi noi v-am iertat de sute de ori. Mama e gata să ierte orice! Cea mai grea povară este să nu-ţi ierţi părinţii, dacă au greşit vreodată, să nu le dai înapoi măcar o picătură din valurile de lacrimi ce le-au adăugat fluviului de dureri al lumii!

Socru-meu se opreşte dintr-o discuţie cu tata. Sunt retraşi pe fotolii. Pune un pahar gol pe masă şi zice:

- Frumos spus, Maria, te-am ascultat cu pioşenie şi admiraţie, dar dragii mei, deformaţie profesională, atât la mine, cât şi la cuscrul Mihai, acum vă cer un pic de atenţie: v-am privit, v-am admirat, v-am bârfit… A venit, însă, timpul concluziilor. Să

intrăm în real. Întreb, deci: care-i planul de bătaie de mâine, am lămurit tot ceea ce era necesar, vreau să ştiu dacă mai este ceva nearanjat, negândit, nerezolvat?

- Ne „examinezi” degeaba, nu mai avem nici o „restanță”, tată! Sunt toate bine şi la locul lor.

- Măi, Eugen, faceți o listă, bifați-o, să nu alergăm mâine ca speriații… Iertați-mă!

- Stai liniştit, Petre, dacă-ți spune băiatul că e totul bine, ce mai vrei, cicălitorule? intervine liniştitoare mama Maria.

Aş fi intenționat să întreb de rochia mea, de costumul lui Eugen, de verighete, chiar dacă e cununie civilă, de nu mai ştiu ce, dar, vorba mamei, dacă e bine, n-are cum să fie… rău!

Doamne, ce zi mă aşteaptă mâine. El, Eugen, a mai trecut prin asta, el ştie ce simți. Eu însă? Sunt sigură că lângă soțul meu, cel de mâine şi de totdeauna, va fi şi ceva din Iuliana, din prima lui mare iubire răpită şi urcată la ceruri înainte de început. Sunt sigură că gândul lui va fi şi la ea şi n-am de ce să nu gândesc aşa pentru că e normal. Măcar o clipă aripa gândurilor lui o va mângâia şi pe ea. Îmi dau seama perfect ce greu îi va fi, dar doctorul e doctor, ştie el să-şi stăpânească şi sentimentele, şi stările sufleteşti, şi gândurile.

Până la urmă, tot de mine depinde totul. Trebuie să fiu mereu lângă el, să rezist, să nu provoc cine ştie ce încurcături, să nu stric scenariul, să nu pun salvările pe drum, dar, mai ales, să nu declanşez, în premieră şi pentru ultima dată, un spectacol care n-a mai avut loc niciodată la starea civilă. Mă voi strădui din răsputeri. Cea mai mare luptă va fi între mine şi… mine! Iar îmi sunt rivală! Trebuie să mă… înving! De nu ştiu unde se aude Antonio Banderas cu „El mariachi...”.

Of, Doamne, mi corason ce mai face! Ce să facă! Se joacă şi ea cu viața mea, iar eu mă „distrez” cu viitorul ei. Viitorul? Care viitor? Cel de mîine sau cel de niciodată. Da’ fie că mi-am croit un viitor de nu-l pot duce! Pare a fi prea mult şi neaşteptat... Neînchipuit... Meritat sau nu? Tare greu mai este şi mi-e teamă de fericirea aceasta care a venit prea repede, prea bine, prea curată... şi nevinovată!

Şi nu mi se cuvenea, n-o meritam. De ce nu?

O ZI DE JOI CARE NU SE DĂ UITĂRII

Ne aflăm la restaurant. E o masă cum numai în filme sau desenată pe o hârtie mi-o puteam închipui. Nuntă în toată regula, cu muzică în surdină, orchestră adevărată, cu ospătari care stau la locuri discrete şi observă ce lipseşte, la un moment dat, pentru a interveni imediat să te servească. Pun în pahare când trebuie, iau tacâmul fără să deranjeze… E totul minunat. Nu există nici o sticlă cu băutură pe masă, dar tot timpul ai

ce doreşti: fructele exotice – eu aş fi dorit mere, pere, struguri – sunt puse de la început, o dată cu aperitivele, pentru decor, florile, multe, sunt aşezate în aşa fel încât să nu-ți suceşti gâtul într-o parte sau în alta când vrei să discuți cu cineva de vis-a-vis.

Un tip filmează, iar altul îl ajută să facă fotografii. Amândoi au imortalizat tot ceea ce s-a petrecut la ofițerul stării civile. Şi acum aud, îmi sună în urechi, ca o melodie plăcută:

- Cetățene Ionescu Eugen, de bună voie şi nesilit de nimeni, consimți s-o iei în căsătorie pe cetățeana Matei Ileana?

- Daaa! răspunde Eugen, strângându-mă uşor de mână şi prelungind voit a-ul. Parcă îi tremură mâna! Un pic doar. Sau e pulsul! Păreri!

- Cetățeană Matei Ileana…

Abia aştept să termine şi întreb, ce mi-o fi venit:

- Pot să zic da de mai multe ori?

- Ziceți, dar la noi e suficient doar o dată şi avem confirmarea că sunteți de acord cu căsătoria!

- Da, da, da, da!

Toată lumea râde, e numai bucurie. Se aplaudă, chiar! E spectacol!

„În România, căsătoria…", spune a suta, a mia, a nu ştiu câta oară, primarul…Apoi, aud: „Vă declar căsătoriți! Poftiți să semnați!"

Simt că picioarele nu pot, nu vor să mă ducă, nu se mai mişcă! Gândurile urlă zănatice în capul meu şi-l aud pe cel bun, aud gândul cel bun zicând: „Fericito, fericito!"

Oare mi se face rău? Asta-mi mai trebuia! De ce? Până acum, Dumnezeu a fost bun cu mine. Nu se poate, nu trebuie să stric ce a fost şi este de neuitat. Semnez şi zâmbesc inconştientă. Nu mă doare nimic, dar nu mă mai simt, nu ştiu ce fac, nu mai gândesc, nu mă mai pot controla! Am senzația că (iar!?), mă scufund! Tensiunea? „Ileano, Ileano, fată dragă, calmează-te, trezeşte-te, ai treabă îmi strig… tăcând! Doamne, te rog, ajută-mă să-mi fie cum vreau, adică normal. Nu cer mai mult. Doamne Sfinte, ce mă fac!"

- Sărutați-vă! Sărutați-vă soția!

Îndemnul este al primarului. Da, cred că el ne-a spus să ne sărutăm. Este prima oară când Eugen mă sărută pe buze! Nu ştiu ce s-a întâmplat în clipa aceea. Poate o minune. Doar am simțit respirația lui pe obrazul meu şi i-am şoptit:

- Ține-mă două clipe, că mă prăvălesc, Eugen, mă nărui, mă împrăştii, ține-mă, că mă risipesc!

M-a luat de mână, degetul cel mare mă apăsa pe încheietură. Vroia să vadă cum stau cu pulsul? Ce senzație, ce situație idioată! Căsătorie şi consult medical! Mă simt în pericol şi nu mă doare nimic. Eugen mă sărută iar şi-mi şoptește:

- Nu îți este rău, nu ai de ce, fericirea, ca şi fapta bună, ca tot ce este frumos, nu provoacă dureri! Eşti lângă mine şi vei sta mereu cu mine, de-acum! Gata, a trecut clipa! Suntem unu, nu mai suntem doi, suntem familie! A trecut vremea cu tine, acum vine vremea cu mine, cu noi!

Ce mult a vorbit! A spus el asta, a vrut să spună, am auzit eu totul sau mi-am închipuit? Ce lungi aplauze! Toată lumea mă sărută…

- Ce-ai Ileana? o aud pe mama.

- Mor de fericire!

Vorbesc, da, în sfârşit, vorbesc… Încep să-mi revin…

* *
*

- Nu vrei o banană? mă întreabă Eugen.

Sunt, din nou, la masă, dar nici nu am plecat! Am avut doar o stare nepământeană, pe care nu ştiu să o explic, o stare de beatitudine, aşa ca de beţie, cu vise ireal de frumoase, acolo, la cununie. Iar aici, aici doar le-am retrăit. Cred că ieri mi-a fost rău… pe picioare. Am avut, din cauza emoţiei, o prelungită prăbuşire în fericire. Poate am visat cu ochii deschişi, poate nu mi-a venit să cred că iau parte la atâta încântare. Să se fi repetat acum? Da, mi-am revenit! Eugen a plecat de lângă mine. Îl admir cât de bine dansează cu mama. Ehei, ce dansatoare a fost doamna Elena Matei, în tinereţe! Tata declară mereu că acesta a fost unul din punctele forte cu care l-a câştigat, dar n-a lăsat-o să-şi reia repetiţiile şi spectacolele, decât după ce am învăţat să merg bine pe picioare şi să vorbesc!

… E un vals. Doamne, ce mi-ar plăcea să dansez şi eu, dar ameţeşte… Alexandru!

Eugen are un costum gri-petrol şi papion culoarea vişinei putrede. Aşa a vrut el, mie nu-mi place, dar tac; pantofii sunt făcuţi pe comandă; după butoni a umblat o dimineaţă întreagă şi aşa mai departe. Ce mai, arată zeiss!

De dimineaţă, de fapt, pe la ora zece, a venit doamna Anda. M-a aranjat la păr şi m-am pomenit că aduce o rochie aşezată pe un umeraş:

- Ia, să vedem, doamnă!

După ce a luat-o, am observat că erau... mai multe! „Nu se poate! Eugen e bun de sufocat… cu sărutări, mi-am zis. A cheltuit o avere”. Pe umeraş sunt trei rochii, de fapt trei… combinaţii. Nu ştiu cum să le spun. Un taior şi o fustă gri, cu bluza corespunzătoare şi tot ce mai trebuie pe sub ele; o altă rochie, dintr-o singură piesă, vişinie, cu un pliu în faţă, o coadă de rândunică, la spate, un decolteu discret şi foarte largă de la mijloc în jos, iar a treia, deşi ochii mi-au rămas pe a doua, este roşie, dreaptă, cu bretele şi un fel de vestuţă peste ea. Într-o cutie îmbrăcată în catifea, de fapt, o casetă, se află cercei, mărgele, brăţări. Mă îmbrac cu a doua rochie şi o rog pe doamna Anda, invitată şi ea la masă, să stea pe aproape, pentru că mă voi schimba, dacă mă ţin curelele, şi în rochia roşie. Sunt, acum, o cireaşă de mai în… aprilie. Arăt mai mult decât bine! Eugen merită strâns de gât, cum promisesem cândva, dar... mai cu grijă!

Mă ţin bine. Am trecut de emoţii, mi-am revenit. Nici nu-mi mai este frică. Am aici, la nuntă, o „armată” de medici, în frunte cu naşul Bartale. Aş putea naşte chiar în... local! Doamna Viviene Bartale, poftim, naşă franţuzoaică şi naş aproape grec, este o femeie de care m-am lipit cum am văzut-o, la primărie. E vizibil mai tânără decât doctorul, dar se cunoaşte că e femeie de casă. Amândoi au mai fost căsătoriţi. El are, din primul mariaj, un băiat de seama mea, iar ea o fată. Împreună nu au mai făcut copii, dar se înţeleg foarte bine. Naşul spune că nu mai este „compatibil”, ea îi zice că a călcat deja pe drumul viitorului bunic.

Doamna, mă mir că nu am văzut-o, lucrează tot în spital, cu doctorul Bartale, pardon, cu naşul Septimiu Bartale. Le tot spun mereu domnule doctor Septimiu şi doamnă doctor Viviene, când ar trebui să le zic naşule şi naşă. Grea şi meseria asta de proaspăt căsătorită…

Eugen face ce face şi mai vine pe la masă:

- Cum te simți, doamnă Ionescu?

Ca să-i joc în strună, răspund:

- Sunt ocupată total cu o nuntă, mâine-poimâine voi naşte un pic, un băieţel, îmi tot aranjez toaleta şi, uite-aşa, m-au năpădit grijile, sunt cu treburile grămadă, domnule doctor! Ocupată pentru multă vreme! Am un program foarte încărcat. O să fiu atentă şi cu dumneavoastră, dar nu uitați să le spunem naşilor că, peste un timp, au de lucru cu un botez. Şi ca să nu fie lucrurile cu dosul în sus, voi face şi o cununie religioasă. Sunteți de acord, da? Vedeți ce agendă aglomerată am? Avem, adică! Da, da, dacă mă uit pe o filă pe care, parcă, o am în fața ochilor, în curând aveți rezervată şi dumneavoastră o noapte. O afacere serioasă!

- O noapte? O viață, draga mea! O viață lungă şi rotundă! Te simți bine?

- Iar te trezeşti cu stetoscopul agățat de gât? Nu eşti în cabinet să mă tot întrebi de sănătate...

- Nu, nu, dar te văd într-o stare pe care numai Dumnezeu ți-a putut-o da. La primărie erai topită. Crezi că nu am văzut. Ştii că ți-am administrat o injecție?

- Nu, ştiu că mi-ai administrat o… căsătorie! Unde doarme, iubitule, toată lumea asta?

- Nimeni nu doarme până mâine. Iar cine crede că îi este somn, avem hotel şi, dacă vor, pot să se culce, n-au decât! Dar întâmplarea asta, încărcată cu binecuvântarea Celui de Sus, nu trebuie să intre în somn, nu trebuie să aibă noapte. Are doar zi, doar lumină!

- Ba, e o lungă noapte, Eugen. Mă mir că am rezistat atât. Am mințit copilul acesta de nici el nu mai ştie ce să facă!

- Fii cuminte! Am şi salvare afară, dacă se întâmplă ceva!

- Bravo, ca la fotbal! Pompieri n-ai adus, poate iau foc!

- Hai să dansăm!

- Eugen, mi-e teamă!

- Răspund eu, acum eşti a mea!

- Nu mă confunda cu o proprietate, te rog!

- Iartă-mă!

- Hai, să dansăm, dar să ai pastilele în buzunar şi salvarea cu motorul pornit, gata de plecare!

- Doamne, cât timp a trecut până să te găsesc, Ileana!

* *
*

… Zorii zilei de vineri. Am rezistat! Am reuşit! Suntem în... domiciliul conjugal. Primii pleacă naşii. Doctorul Bartale are de lucru la spital… Apoi, mama şi tata încep să fie îngrijorați şi ei, întrebându-se ce-o fi pe acasă.

- Stați liniştiți, mamă, că doar nu aveți copii mici, încerc eu s-o potolesc.

- Vă duc eu, se oferă Eugen.

- Nu, mamă, avem tren la 11.15. În două ore suntem acasă. Tu stai cu Ileana, nu vezi că e cu sufletul la gură? A rezistat eroic! Îți mulțumim, ne-ai făcut fericiți!

Eugen îi duce la gară. Sunt şi eu cu ei, a zis că nu mă lasă singură acasă, deşi o aveam pe doamna Lucreția la noi. Înainte de a merge la gară, tata şi mama trec pe la socri, adică pe la cuscri, încep să încurc faptele, sunt obosită, după atâta concentrare de timp, tensiune nervoasă, încordare şi emoții, parcă m-aş fi îmbătat! Mama Maria şi tata Petre, ia uite, încet-încet mă învăț cu... titulatura, îşi iau la revedere de la ai mei şi plănuiesc o nouă întâlnire, care va fi curând, la venirea lui Alexandru. Mama plânge, ca de obicei, în astfel de situații. Apoi, depăşim şi momentele acestea. Socrii mei le oferă câte ceva la pachet, cum se cuvine după nuntă. Până la urmă, Eugen nu mă mai ia la gară, mă duce acasă şi mă lăsă în grija doamnei Lucreția, care, aşa s-a convenit, o să rămână la noi mai mult timp.

Abia acum mama şi tata sunt conduşi la tren. Mi-e teamă, pentru că Eugen a băut puțin. Pare o mică inconştiență din partea lui şi chiar a părinților mei. Mă rog să fie totul în regulă. Şi a fost!

Peste vreo oră, Eugen s-a întors acasă. Şi acest cuvânt trebuie să-l învăț repede. La casa mea, la casa lui, la casa noastră! Oftează! De ce?

- De ce oftezi?

- Pentru că am trăit cea mai frumoasă zi de joi din viața mea şi pentru că a plecat. Aş fi vrut să mai stea, bucuria aceasta să mai dureze. Tu nu?

- Atunci, dragul meu, pentru că toate au mers sfoară până acum, te rog nu ofta, strânge-mă în brațe, dar nu mult, respiră adânc, nu vreau să-ți fie rău, şi află că eu cred că Alexandru nu mai aşteaptă. Băiat cu atâta bun simț ca acest copil, mai rar! Uită-te tu cum a ştiut el să rabde! Dar cred că s-a... plictisit! Am tot scăpat sau ai scăpat de ceea ce era mai urgent şi ți-era frică de timpul puțin pe care îl aveai... Acum, însă,... e clipa, sunt clipele în care... Pălăvrăgesc de spaimă... Nu ştiu ce vreau! Ştiu, adică! Hai, fuga la spital! Nu mai chema nici o salvare! Mai bine decât aşa nu se putea. Numai Dumnezeu le-a potrivit! Vreau la spital, mi-e frică să stau acasă!

- Ileana, glumeşti?

- Glumesc, dar, hai la spital!

- Doamne, prin câte am trecut de ieri şi până azi. Cum de le-ai rânduit aşa?

- Eugen, te rog să nu te mai crezi soț, acum eşti doctor. Vreau la spital, urgent, doctore!

Nu ştie ce să mai facă. Se mişcă în acelaşi loc, îşi freacă mâinile, priveşte ceasul, bea un pahar cu apă şi-l aud:

- Dragă Ileana, nu-mi vine să cred ce se întâmplă, prea merge totul exact, prea le-a calculat cineva atât de bine, de „favorabil”, ca în cărți!

- Eugen, Eugen, dragul meu, vine Alexandru şi te găseşte nepregătit, ne găseşte acasă. El şi eu vrem la spital. Nu mai sta, n-ai auzit cuvântul URGENT?

Mă îmbrac sumar şi nu mai scot o vorbă.

Parcă se-nvârteşte pământul cu mine.

Eugen telefonează la spital. Îl aud zicând „mulțumesc” şi simt că începe balul!

Doamne, ajută-mă!

BUNĂ SEARA, ALEXANDRU!

Am ajuns în ultima clipă la maternitate. E o alergătură continuă. Toată lumea se află în mişcare, iar doctorul Ispas, din nou l-am nimerit de serviciu, îmi spune, mai în glumă, mai în serios:

- Repede, doamnă, c-aud că aţi devenit şi doamnă, mergem la sala de operaţii, că avem de lucru. Vreau să cooperăm, pentru că sunt tare curios să văd ce vrea ăsta micu', de n-are răbdare. O s-aveţi un copil deştept, cei născuţi la şapte luni, sunt de speriat! În primul rând, câştigă două luni de lumină, de viaţă şi de existenţă afară. Ca să ştiţi treburile de pe acum, vă avertizez, în modul cel mai serios, să-i cumpăraţi şi ghiozdan, iar mâine-poimâine să-i găsiţi şi meditator... Li se spune prematuri, dar eu le spun prea... maturi, vestitori mai harnici şi mai vremelnici de viaţă!

Nu mai pot. Degeaba încearcă doctorul să glumească. Simt că se rupe ceva în mine. Am nişte dureri de-mi vine să ţip. „Nu aici, abţine-te, ce Dumnezeu!", îmi strig singură în urechi. Încă n-am ajuns în sala de operaţii, de naşteri sau cum Dumnezeu îi spune, dar acolo n-o să mă mai opresc din urlat!

- Domnule doctor, încotro este sala aceea de adus viaţă, că nu mai pot, chemaţi-l pe cel mic afară că nu mai rezist, aveţi milă de mine! Nu mai pooot! Vă rooog! Altfel plec într-o altă lumeee...

I-am spus eu aşa ceva sau am trecut iar în zona nestăpânirii gândurilor? Nestăpânire? Da, parcă acum mai este loc pentru aşa ceva. Scap primul ţipăt al durerii şi cred că i-am urnit din loc. Sunt pe ducă şi nu mai pricep nimic din ceea ce se mişcă în jurul meu... Nimic...

* *
*

E o linişte stranie. Habar nu am ce s-a întâmplat până acum. Nu mai ştiu ce s-a petrecut cu mine în clipele, minutele orele care au urmat. Foarte greu mi-aduc aminte de marea foială din în jurul meu, de chinurile care m-au secat, de faptul că, la un moment dat, am auzit, nu cred să fi fost aşa, Doamne, fereşte-mă!, cuvântul cezariană şi îndemnurile doctorului, care mă ruga mereu să fac ceea ce îmi spune el. Doctorul Ispas, desigur, că pe Eugen nu mi-aduc aminte să-l fi auzit, să-l fi văzut. Nu l-au lăsat sau a avut

emoții? Şi mai vrea să se facă medic pediatru sau ginecolog, gândesc aiurea şi judec anapoda!

Urăsc cuvântul „împinge!" Nu mai ştiu de câte ori l-am auzit şi în câte tonalități!

Mă pipăi neliniştită să văd dacă, până la urmă, a fost sau nu a fost cezariană. Răsuflu uşurată, sunt ... întreagă! Alexandru s-a născut normal! S-a născut! Sunt mamă, nu-i aşa? Simt că este cineva lângă mine. Să fie Eugen? Mi-e dor de el! Ce-o fi suferit, ce s-o fi speriat, bietul doctor Eugen! În timp ce deschid ochii, convinsă că el este lângă mine, zic cu o voce pe care nu o mai recunosc:

- Ce faci, tăticule?

Dar nu e Eugen. Bine că e aşa. Ar fi fost nepotrivit şi ciudat să-i spun aşa, când Alexandru nu e copilul lui, adică doctorul meu nu e tatăl natural!

Văd un tip cu ochelari fumurii, care mă priveşte cu oarecare curiozitate. Îl aud:

- Sărut mâna! Tăticul nu este pe-aici! Sunt doctorul Cernat. Nu m-ați mai văzut, nu ne-am cunoscut, dar v-am asistat la naştere. Foarte grea, doamnă, dar a mers, a mers destul de bine. Sunteți o femeie puternică! Mă ocup de anestezii şi vă pregătisem pentru cezariană. Adică eram aproape gata, mai bine zis. N-a mai fost nevoie. Ați născut la vreo trei ore de la primele semne. Poate să fi fost un pic mai mult! Efort mare, doamnă, mare efort! Mă felicit că nu m-am grăbit cu anestezierea pentru operație, nu mi-aş fi iertat greşeala! E altfel copilul născut de mamă. Se învață şi el, de la început, cu „greutățile", cu „munca". Acum trebuie să vă supraveghez ceva timp, e vorba de perioada de după naştere, pentru că, nu cred că ştiați asta, e de lucrat un pic cu inima dumneavoastră. E cam pretențioasă…

Am avut trei ore de luptă cu prichindelul de Alexandru care m-a „tăbăcit" cu picioarele mai mult de jumătate din perioada de sarcină! Şi ce-mi spune omul acesta? Puteam să…

- Da, ştiu, mi-a explicat şi Eugen, soțul meu.

Ce-mi place să spun „soțul" meu, „doctorul meu", „Eugen al meu"… Iată-l!

- Unde umbli, Eugen, mamă?

- Am fost până la… incubator. Junele nostru („*junele nostru*", al nostru!, începe bine, nu trebuie să mai am îndoieli), are nevoie de o şedere mai de unul singur. Îl vei vedea la alăptat. N-arată rău, dar e sub greutate pentru că s-a grăbit, şi s-a mai şi chinuit, mititelul, să vină pe lume, dar acum e bine. Mai anemic, dar e bine. Cu neastâmpărul din tine, nici nu puteai să faci un atlet!

- El s-a chinuit, i-auzi, şi eu unde am fost? În excursie? Eu dormeam, mă odihneam. Citeam romane, eram la manichiuristă! Nu? Acum face pe izolaționistul, nu participă la rezolvarea problemelor de familie! Dar, lasă, pun eu mâna pe el, să vezi ce-o să-l mai… pup!

- Se dă şi el mare, deşi nu a avut decât un kilogram şi nouă sute de grame! E sub greutate Ileana, pentru că te-am rugat de atâtea ori… Eh, nu mai are rost să-ți fac morală!

- Când vine cu el la alăptat? I-o fi foame? De ce-l țineți nemâncat. De.aia e anemic!

- Mai spre seară, vei merge tu, acolo, în camera pentru servitul pieptului.

- Ce vorbeşti, mănâncă „piept", când va trece şi la copane?

- Când o să te apuci şi tu să mănânci cum trebuie, să mai pui ceva pe tine şi să intri cu motorul pe turație normală. Apoi, o să ți-l lase…

- Deci, e adevărat cu inima. Domnul doctor, care tocmai a plecat, Cernat şi nu mai ştiu cum, da, Cernat… anestezistul, tocmai îmi explica de ce mă păzeşte şi când dorm. Ai dat de bucluc cu mine, Eugen. Numai necazuri îți ofer şi nu meriți nici un pic de nelinişte. Nu mi-ai spus nimic despre inimă. Nu era doar secretul tău, era secret de familie. Şi acum, acum ce mă fac, domnule, cu tine, şi cu mine, şi cu inima, şi cu Alexandru?

- Ascultă-mă, Ileana, dacă nu ar fi necazurile, ne-am plictisi de monotonie. Să nu dai în plâns! Da. A fost ceva cu inima ta. Sper din tot sufletul să ajungem la bine, pentru că se poate. Asta mi-au spus-o toți medicii. Asemenea lucruri se mai pot „repara" după naştere. Se mai întâmplă şi minuni. De aceea te-am tot dus la spital şi la analize. Acum îți pot spune.

- Vezi, ce bine era să fii şi cardiolog, şi ginecolog, şi pediatru – nu doar generalist! Nu mai pierdeam vremea prin spitale...

Nu-mi răspunde. Tot eu trebuie să vorbesc.

- M-am gândit, aşa cu mintea mea de tânără mamă, că ar fi bine, cel puțin cât alăptez, să nu mai iau nici un medicament.

- Ne mai sfătuim, mai analizăm, alegem ce e bine…

- Cât stau în spital?

- Până creşte Alexandru în greutate şi învață să spună, în gurița mare, s-audă toată lumea, mamă şi tată!

- Mai mult de o săptămână, să fie clar Eugen, nu mai stau!

- Ai nenorocul să nu fie după tine, ci după cum vrea juniorul, ți-am mai spus, el hotărăşte! Dacă va lua în greutate, nu are rost să mai stai în spital, mergem acasă cu toții, dacă nu, stăm! Aşa că, draga mea, vezi ce şi cum aranjați treburile. Nu eşti reținută, dar nici liberă întru totul nu putem spune că te afli. Uite, un om de nici măcar două zile a pus piciorul în pragul spitalului şi nu te mai lasă să pleci de aici, decât împreună cu Domnia sa şi când vor vrea… sutele de grame ce trebuie să le aşeze pe dânsul.

- Dânsul să-şi drămuiască plânsul, că şi acesta duce la slăbire. Nu?

- Nu totdeauna, depinde cum plânge. Deocamdată lucrează în favoarea ta, nu a scos nici o lacrimă. Să te bucure asta.

- Aşteaptă, te pomeneşti, felicitări? Câte vitamine i-am dat eu şi el nicicum nu-mi mulțumeşte! N-are nici greutate, nici înălțime! Degeaba am dorit să-l fac jucător de baschet!

- Lasă, că-l facem jucător de tenis… de masă! Sau... şahist! Oricum, deocamdată, aceasta este situația. Alexandru, orice s-ar spune, nu arată deloc rău şi te rog să fii foarte preocupată de tine, pentru că soarta lui se află în mâinile tale. În primul rând îți cer, de fapt te rog, să te hrăneşti cum trebuie, cum scrie cartea.

- Ştii ceva, Eugen, mama nu m-a crescut cu nici o carte şi sunt… Era să zic sănătoasă, dar văd că nu prea sunt. Mai întreb din nou, ce-i cu inima mea?

- Nu sunt cardiolog să-ți dau un diagnostic precis!

- Dar nici străin de cauză, nu eşti! Pun pariu cu tine că, în clipa aceasta, ai tot „istoricul" bolii mele şi tratamentul pe care trebuie să-l urmez! Parcă te văd citind să afli care este calea cea mai bună, ce tratament fac unii, ce recomandă alții. Spune-mi, Eugen, despre ce este vorba, pentru că e mai rău să nu ştiu.

- Eşti ca bolile de piele, Ileana, nu te desparți de ideea de a afla adevărul cu nici un chip. După naştere, s-au mai văzut destule cazuri ca al tău, s-ar putea să te vindeci.

Poate ți-a fost cât nu-ți închipui tu de favorabilă această sarcină. Crede-mă! Sunt semne foarte bune.

- Omul lui Dumnezeu, dragul meu, dar spune-mi ce am. Ce eşti aşa de secretos şi fricos? Semne bune pentru ce?

- Complicăm lucrurile inutil. Este o afecțiune netratată la vreme. Un început de reumatism la inimă. Un început, este faza incipientă. Ai înțeles? N-are rost să-ți vorbesc despre ceva care nu mai există.

- Dar nu am avut dureri.

- Tot ce se poate, da, nu dă dureri decât foarte rar. Te văd nerăbdătoare, Ileana. Vorbesc serios, ce nu-ți place? Aha, nu mai vrei la spital? Păi, spune-i doctorului, nu mie. Eu nu am nici o putere, decât să te urmăresc, să te feresc! După ultimele analize şi investigații ce ți s-au făcut, s-a văzut că boala nu a evoluat. Este în stagnare. Vom face exercițiile cerute, vom merge în stațiuni şi, poate, vreo minune, ca şi naşterea aceasta şi următoarele, ți-am mai spus, vor aduce împreună însănătoşirea.

- Am auzit eu bine? Următoarele?

- Foarte bine ai auzit. Ne oprim când te faci sănătoasă…

- Păi, cu inima asta leneşă, nu cred că facem treabă.

- Eu sunt aici şi vom avea grijă să fie totul O.K.

* *
*

Am o splendoare de copil. Are ochii negri, părul la fel. Picioruşele sunt frumoase şi drepte, aşteaptă ceva muşchiuleț pe ele, degețelele de la mâini, lungi şi pufoase, pe care i le tot pup, sunt lungi, parc-ar da semne că sunt ale unui viitor pianist, obrăjorii sunt roşii-roşii şi bucălați, urechiuşele mici, năsucul un pic cârn, parc-ar fi al meu. Aş spune nu nu are prea multe de la Ştefan...

Alexandru mănâncă foarte bine şi cred că într-o săptămână-două plecăm acasă. Înghite, dă tot timpul din picioare şi se uită la mine, din când în când. Îi e foarte foame. De la întâiul alăptat i-am spus: „Te uiți degeaba la mine, dacă nu iei 10-15 grame, pe zi, în greutate, nu ne lasă domnii de aici să plecăm nici, cel puțin, într-o lună. Mănâncă, e singura ta masă, deocamdată, să ştii că e nutritivă, te protejează, te ajută la imunizare, te fereşte, mai ales, de boli infecțioase şi, asta îmi convine cel mai tare, creează o relație de apropiere între mine şi tine. Ai priceput? Nu te strâmba la mine că vorbesc serios". Habar n-are, mititelul, ce-i spun şi am impresia că am cam lut-o razna. Mă uit la el şi-mi justific cele spuse: „Ce să fac, măi copile, dacă suntem singuri, cu cine să sporovăiesc şi eu?" Zâmbeşte în colțul gurii. Face gropițe, sau mi se pare mie? Aşa de repede! Doamne, ce copil frumos am! Era să zic, avem! După ce o să-l declar o să spun şi… avem. Ce-o fi în sufletul lui Eugen în postură de tată al copilului altuia? Al altuia, al altuia, dar în primul rând al meu! Iar eu sunt sută la sută a lui Eugen! Poate ar fi dorit o fată, o Cezară! În locul celei plecate la Dumnezeu. Dar, tot Dumnezeu, ne va ajuta să avem şi o Cezară, care să fie a lui, a noastră…

Mă gândeam la povestea sau gluma cu un el şi o ea aflați la a doua căsătorie, fiecare cu câte un copil: „Dragă, zice el, vezi, ai grijă, fugi de uită-te ce se întâmplă în camera celor mici, bag de seamă că, precis aşa este, copilul meu şi al tău îl bat pe-al…

nostru!" Nu cred că voi auzi aşa ceva vreodată. Eugen e serios, e bărbat, e suflet de om curat şi cu capul pe umeri... A cântărit el bine când a făcut pasul... Şi, de fapt, ce adormită sunt, el nici nu are, copil!

Se spune că între ziua a treia şi a cincea, după naştere, poţi trece printr-o perioadă de depresie şi tensiune emoţională şi poţi izbucni în plâns, fără vreun motiv! Asta se numeşte melancolia de post-naştere. Nu necesită nici un tratament. În ceea ce mă priveşte, nici vorbă de aşa ceva, simt că am un chef de chiuit de nu m-ar întrece nimeni. Habar nu am de melancolie. Am fost destul de chinuită în timpul sarcinii, am trecut prin prea multe ca să mai am timp de aşa ceva.

... Am primit şi o veste grozavă: nu mai sunt semne că aş avea ceva cu inima. Poate diagnosticul a fost exagerat, ca să nu spun greşit, poate m-am făcut bine, că m-am obişnuit cu minunile, poate... Cert este că doctorii spitalului, ai secţiei cardiologice şi doctorul meu, Eugen, sunt foarte satisfăcuţi de cum arată analizele. Este O.K. Mulţumesc lui Dumnezeu!

* * *

Sunt de o săptămână în spital. Zilnic, aşa cum trebuie şi cum aşteptam şi eu şi Eugen, Alexandru ia între 10 şi 15 grame greutate. A ţinut seama de ceea ce i-am spus la primul alăptat! Băiat cuminte, ascultător! Peste două-trei zile ar putea avea două kilograme şi peste alte două-trei, cu „pilele" lui Eugen, cu rugămintea mea, cu starea lui Alexandru îi vom putea convinge pe doctori că e vremea să mergem acasă.

Eugen a fost luni, la început de săptămână, aşa cum l-am rugat, şi a scos certificatul de naştere. S-a întors de la starea civilă fericit, purtând în mână actul pe care se afla şi numele său şi o felicitare-tip, din partea primarului sectorului, pe care scria: Familiei dr. Eugen Ionescu, apoi, urma textul: *„Vă felicităm cu ocazia naşterii fiului dumneavoastră, Alexandru. Îi dorim un viitor fericit, cu sănătate şi bucurii! La mulţi ani*!"

- Copilul nostru a intrat în rândul lumii, Ileana. De azi, are act de naştere şi-l cheamă, auzi ce nume frumos: Alexandru Matei Ionescu.

- Cu cratimă între Matei şi Ionescu?

- Nu, cu dragoste!

… Suntem singuri în salon. O mămică e la alăptat, una a plecat să cumpere ceva de la chioşcul din faţa spitalului, o altă doamnă a fost luată pentru nişte analize. E momentul să stau de vorbă cu Eugen, pentru că trebuia să o fac de mai multă vreme, dar acum a fost să apară clipa… Sunt foarte gravă şi-i zic:

- Eugen, ai spus „copilul nostru". Nu ţi-am mulţumit, de fapt, în astfel de cazuri nici nu ştiu dacă au loc, dacă sunt suficiente mulţumirile, dar te rog să mă crezi că s-au succedat toate aşa de repede, că nici nu-mi vine să cred. Încet-încet, mă dau cu norocul, dar, îţi spun sincer, nu ştiu ce aş fi făcut fără tine, eşti prea mult pentru mine!

- O luăm de la început? Iar îmi spui ce mi-ai tot spus? Pentru ultima oară, iată care este răspunsul meu: nu te-am căutat, Dumnezeu mi te-a adus. Ştii ceva? Nu te iubesc!… Nu te iubesc deloc! Te ador, Ileana! E clar, da? E limpede de tot, da? Copilul acesta este al celui care îl creşte şi-l învaţă binele lumii. De făcut aş putea face şi eu o sumedenie de

copii ca Alexandru. Singurul lucru curios, dar foarte curios, şi nici nu ştiu dacă i s-a mai întâmplat cuiva aşa ceva, este că am un copil, am o nevastă, am o casă, am socri, dar nu am dormit, nu am stat o clipă lângă tine într-un pat, nu ți-am spus noapte bună, iubito, nu ai adormit pe brațul meu, nu am visat împreună! Şi, totuşi, mi-eşti soție şi avem o comoară de copil! Nu e o minune?

- Ai intrat în gândurile mele. Aşteaptă încă o săptămână. Am vorbit cu Alexandru şi vom veni acasă.

- Mai depinde şi de mine. Sunt doctor şi nu pot să-mi bat joc de meserie, dar, mai ales, de voi. Nu ne jucăm Ileana!

- Atunci, iubitul meu doctor, dacă eşti aşa de aspru, dacă te crezi zbir şi datornic pe viață meseriei, o să mai visezi singur multe zile, pentru că îți menții încăpățânarea, pentru că nu înțelegi că mai bine ca acasă nu este nicăieri, mai bine decât cu tine nu mă simt niciunde Tu îmi dai sănătate!

- Complot şi cuvinte prea meşteşugite ca să nu convingă!? Doi contra unu? Fie, vom încerca să mai mărim un pic greutatea flăcăului! La şantaj e greu să răspunzi tot cu şantaj, dacă nu te pricepi. Vă las să complotați, mă dau bătut… Sunt de partea voastră…

- Şi nu se cheamă fals în acte publice?

- Nu, draga mea, se cheamă dor de casă!

- Eugen, este un dor de ca... să ne iubim ca doi oameni care nu s-au căutat niciodată, dar norocul i-a întâlnit unde nu se aşteptau. Vreau să te sărut...

* *
*

Am uitat că am o sesiune care vine. Am uitat multe.

Mi-am mutat acasă, de la cămin, tot calabalâcul. Am şi mult! Într-o oră am dus neprețuitul şi voluminosul bagaj. Şi ne-am grăbit să nu se trezească Alexandru, deşi o avem pe tanti Lucreția, femeie de toată isprava, pe care contăm fără nici o rezervă.

Eugen a vrut să oprim aproape de casă şi să mergem la un şpriț sau o bere.

- Dar eşti cu maşina, Eugen!

- Iau o bere fără alcool.

- Atunci… iei două!

Chelnerul ne întreabă dacă mai dorim ceva. Eugen spune da! Ce-o fi în mintea lui, ce trăsnaie mai vrea să facă?

- Uite, dragul meu, iei banii aceştia, te duci peste drum, te tocmeşti cu florăreasa ca să-ți rămână bacşişul necesar, şi-mi aduci un buchet. Unul uriaş, cu douăzeci şi doi de trandafiri roşii şi unul alb. Fugi!

- Dacă… n-are?

- Are! Dacă nu, te faci trandafiri!

- Familia Ionescu, a nu ştiu câta din Bucureşti, a venit, de trei zile, la cuibul ei. Îmi este teamă, Eugen! E prea frumos!

- Dacă şi cu doi bărbaţi ţi-e frică, atunci angajez paznic, chem jandarm, vorbesc la poliţia comunitară, aduc un gardian, un bodyguard! Ce mai vrei ca să te liniştească, să scapi de frică?

- La altceva mă refer, Eugen. La inima mea, la inima ta, la faptul că eu vin în locul cuiva, la…

- Te rog să te opreşti. Nu-i drept ce spui. Ce trebuia să fac dacă fiinţa la care am ţinut ca la viaţa mea şi cea care speram să fie lumina ochilor mei, au plecat? Am 30 de ani, Ileana. Numai 30 de ani! Nu sunt tânăr? N-am dreptul să reiau viaţa de unde s-a rupt. Durerea nu se vindecă prin durere, Ileana! Nu eu te-am căutat, nu tu m-ai căutat. Dumnezeu, mereu îţi spun asta, mi-a dat înapoi cele două suflete pe care le-am pierdut. N-ai cum să-ţi fie teamă, Ileana, tu nu continui, nu înlocuieşti. Tu eşti ceea ce trebuia să am dintotdeauna. Nu le voi uita, n-o să le uităm pe Iuliana şi pe Cezara. Ele au plecat, poate, pentru a ne fi nouă bine. Amândoi am primit lovituri de la viaţă. De aceea trebuia să ne întâlnim şi să ne unim durerea, prefăcând-o în binele nostru, de la care trebuie să învăţăm a trăi. „Cine nu ştie să-şi adauge voinţa sa tăriei, n-are deloc putere", zicea, dacă mi-amintesc eu bine, Chamfort. Te rog, încă o dată, să mă înţelegi că tu eşti o altă iubire, nu o altă Iuliana. Tu eşti Ileana! Şi bea o dată că mi s-a uscat inima de când te aştept.

- Frumos zis, ia să te apuci de poezie! Noroc, Eugen! Noroc, norocul meu!

- Noroc… Cosânzeana mea! Ştii că are dreptate şi tata. Dar tu eşti o adevărată Cosânzeană şi mai Cosânzeană decât ea! Nici nu te afli în basme, eşti aici, eşti cu mine!

- Ce repede fugi de unde ţi-e greu, Eugen!

- Am spus ce aveam de spus. Şi, dacă doreşti, mai discutăm, dar vreau să înţelegi că iubirea mea pentru tine este întreagă.

- Eugen, tu niciodată nu m-ai întrebat despre…

Îmi pune mâna dreaptă la gură. Cu stânga îmi face un semn, cu degetul arătător lipit de buze, ca şi cum ar trebui să tac!

- Nu, Ileana, nu vorbi. Despre morţi numai de bine sau nimic. Pe mine oamenii-reziduuri mă exasperează. Nu pot să respir din cauza lor! Au un miros pestilenţial!

- Dar, creşti copilul unui astfel de… rateu uman!

- Copilul este al tău, al nostru, al tău şi al meu. Omul ăsta e bine să dispară dintre noi. Nu-ţi pun condiţii, dar norii vin ei singuri, nu e nevoie să îi aducem noi!

S-a întors băiatul cu trandafirii.

- V-am luat 22 de trandafiri albi şi unul roşu. Aşa cum aţi comandat! Acesta roşu sunteţi dumneavoastră. E corect, da?

- Eu cerusem tocmai invers, dar să ştii c-ai greşit… bine. Ai greşit mai mult decât bine! Mulţumesc!

- Eugen, hai acasă, dacă plânge Alexandru!

- Draga mea, să-l învăţăm să respecte masa. Să ştie că în casa noastră este un program!

- Ia uite, unde era zbirul! Ce program să respecte, pe cel de crâşmă? Parcă nu am văzut cum te uitai la ceas. Hai, sus ancora! Am să-ţi mai spun ceva: vreau ca în iulie să facem cununia religioasă şi botezul lui Alexandru.

Iulie… Iuliana… Ah, Doamne! Sper să nu-l fi dus gândul aşa de departe. Altfel, iar am făcut o gafă pe care nu ar trebui să mi-o iert. Răspunde imediat, şi nu dă semne că pe faţa lui s-ar fi aşezat umbra amintirilor dureroase:

- La trei luni? Merge! De acord, dar de ce în iulie?

- După sesiune, sărbătorim trei evenimente: ultimul an de facultate, botezul juniorului Ionescu şi cununia religioasă, adevărata nuntă!

- Atunci… patru! Cinstim şi intrarea mea în rândul lumii!

- Aşa e, domnule doctor! M-am liniştit. Eşti un soţ cum n-am mai întâlnit, dragul meu Eugen! Prea mult bine am primit deodată, mă tot gândesc să nu cumva să se fi greşit undeva, acolo, sus!

- Acolo nu se greşeşte, iubito, iar în ceea ce priveşte întâlnirea unui alt soţ, ea nu avea cum să se mai întâmple, de unde să ai altul, că doar nu ai mai fost căsătorită? Şi dacă-l întâlneai, îi rupeam picioarele! În grădina noastră nu va mai intra nimeni cu gânduri rele, ascunse.

- Răule, doctor rău şi fără milă ce eşti! Acum vrei să fii şi… ortoped! Hai acasă, că mi-e dor de tine de nici nu-ţi trece prin căpşorul tău plin de griji! Hai acasă cât mai repede, că plânge Alexandru1

- Ce urechi bune ai, l-ai şi auzit!

Părăsim terasa unde am băut berea şi-i spun să dea bice cailor putere că nu mai am... puterea să rabd. Nu l-am văzut de multe ore pe Alexandru...

CASA VISELOR NESFÂRŞITE

Acasă. De când nu am mai rostit, cu atâta plăcere, acest cuvânt în care aflu linişte, dorinţă, viaţă, iubire, înţelegere, calm, ordine, siguranţă, fericire. Într-un cuvânt – normalitate! De când o tot caut, de când am pierdut-o, casa asta?

Alexandru e un copil minunat. Nici nu m-aş fi aşteptat, după starea nefericită şi nenorocită în care am fost, ca totul să se reclădească atât de bine şi de repede, iar el, Alexandru, mai ales el, să nu primească nimic din zbuciumul şi grijile mele de atunci, când aşteptam să vină pe lume. Voi fi atentă ca nici pe mai departe copilul acesta să nu se schimbe. De ce? E îngerul meu! Prin el mi-am găsit pacea, bucuria şi seninul vieţii de mai multe ori: sunt mamă, sunt soţie, sunt femeia visurilor doctorului, dar şi a realităţii lui de fiecare zi. El, Alexandru, mi-a redat viaţa normală la care mai speram, imprecis, nedefinit, aproximativ. Prin el am echilibrul vieţii, vigoarea şi pofta de a trăi. Gândesc în şabloane, dar puiul acesta de om mi l-a dăruit pe Eugen, o fiinţă pe care nici în cele mai frumoase şi mai ameţitoare închipuiri, nici în cele mai sincere declaraţii ale unor clarvăzători, nu credeam că l-aş fi putut vedea. Şi cu atât mai mult nu gândeam că va fi al meu!

… Am lipsit la facultate de la destule cursuri. Noroc cu Marcela, colega mea de an, o fată de mare caracter şi o prietenă adevărată. Cu ea îmi mai petreceam, la cămin, clipele de singurătate, cu ea învăţam la bibliotecă. În ultima vreme i-a fost greu fără

mine! Acasă la ea, înțelesesem că avea locuință în Bucureşti, n-a vrut sau n-am putut să învățăm niciodată. Nici nu ştiu de ce! Era, mai întotdeauna, abătută, mâhnită sau supărată de-a binelea. Toate se adunau într-o tristețe pe care nu o înțelegeam, deşi mă chinuiam să citesc ceva în sufletul ei. Trecusem deseori prin asemenea ipostaze psihice şi fizice, de aceea, cu atât mai mult, pricepeam, în felul meu, despre ce poate fi vorba şi o compătimeam, de aceea doream să mi-o țin aproape, s-o scot din starea aceea de enigmatică durere ce nu putea să şi-o risipească de pe față. Îi era tare greu să se destăinuie şi nici nu insistam s-o facă. Nu e bine întotdeauna să intri fără voie în sufletul şi viața cuiva.

M-a făcut să pricep că pentru ea cuvântul acasă era greu de pronunțat şi îl folosea numai în limbajul de fiecare zi. Spunea „acasă" ca o formalitate, pentru că „acasă" al ei o ducea în mutenie, în taină, în misterul pe care nu o dată am vrut, dar nu am încercat, să-l dezleg. Nu am insistat, dacă redeschideam o rană încă nevidecată? N-am vrut să scotocesc în tristețea ei şi mi-am zis că va veni o zi în care, poate, mi se va destăinui...

Marcela mi-a adus cursuri trase la xerox şi de fiecare dată se bucura când venea pe la mine, pe la noi.

Şi lui Eugen îi place de ea, pentru că e o fată de bun simț. Se joacă mereu cu Alexandru şi, de câte ori ne vizitează, îi aduce câte ceva. Nu pleacă până nu descifrăm, de-a fir a păr, cursurile pe care mi le oferă. Copiile sunt de pe rezumatele şi notițele scrise de ea şi de aceea, de cele mai multe ori, le citim împreună. Spune că-i prinde bine, dar, de fapt, eu văd că n-are unde să se ducă şi că-i place la noi. Ea m-a ajutat foarte mult.

Până aproape de sesiune, a venit cam în fiecare zi.

Se apropiau examenele. Aş fi putut, foarte uşor, să amân medical, măcar unu. Dar n-avea rost, deoarece cu cât întârziam un examen, cu atât îmi era mai greu.

La cursurile unde profesorii aveau pretenția să fii prezentă, am făcut tot ce am putut să nu lipsesc. Nu ştiu ce mi-a dat putere, dar m-am descurcat şi asta l-a bucurat enorm pe Eugen. Într-o zi mi-a spus că socrul meu, tata Petre, fiind la universitate de atâta timp... ar putea…

- Nici nu vreau să aud aşa ceva, Eugen. Cum ți-a trecut prin minte o asemenea... prostioară? Vrei să mă creadă o neputincioasă, o leneşă? Spun doar atât, ca să nu te supăr.

A lăsat capul în jos, şi-a dat seama că a greşit încercând să-mi ofere ajutorul tatălui său, şi a tăcut. Apoi l-am auzit zicând:

- Iartă-mă, ai dreptate, nu ştiu ce mi-a venit!

Cu socru-meu m-am întâlnit, într-o zi, pe final de sesiune de examene, în fața universității. M-a văzut şi am luat-o spre dânsul.

- Cosânzeana mea, dragă! Ce faci, Ileana?

M-a luat în brațe şi m-a sărutat pe amândoi obrajii.

- Am cam încheiat sesiunea şi venisem să văd ce fac cu pregătirea lucrării de diplomă. Vreau să încep să adun bibliografia, mai devreme. Să scap o dată! M-am săturat de atâta învățat!

- Alexandru ce mai zice? N-ați mai venit pe la noi, maică-ta a tot aşteptat un telefon, un semn, un... ceva! Şi, mai ales, pe cineva!

- Acum suntem mai liberi, o să vă vizităm curând. Alexandru e o minune, nu credeam că o să am un asemenea copil cuminte nici dacă mi-ar fi spus-o cel mai mare cititor în astre din lume. La două luni şi jumătate arată minunat. Adevărul este că şi tanti Lucreția are partea ei de bine, foarte mare, în creşterea lui. I-a făcut un program pe care îl

respectă ca un ceasornic. Şi ce este mai important, e că nu se trezeşte noaptea, decât foarte rar, deşi cartea zice că trebuie să-l alăptezi şi noaptea, la şase ore. Aşa copii, să tot creşti!

- Unde mergi, acum?

- Spre facultate şi apoi, fuga acasă! Trebuie să sosească Eugen şi vreau să mă găsească pregătită cu masa. (Unde era gospodina! De ce mă avânt aşa?). Cred că la prânz nici n-a mâncat. Nu pot să-l scap de obiceiul ăsta deloc. Ia un pachețel cu mâncare dimineața şi, de cele mai multe ori, îl dă câinilor din curtea spitalului.

- Face asta din timpul şcolii. Aşa proceda şi când era mic. N-a uitat niciodată să dea câinilor să mănânce! Celor fără stăpân. O amăra mereu pe Maria. De multe ori nici nu ştia ce-a avut în pachet! Îl prindea totdeauna când nu mânca, pentru că îl întreba dacă a fost bun untul pe pâine. Zicea, da, dar de fapt el avusese, să spunem, pâine cu salam şi brânză topită!

- Oamenii care iubesc animalele au sufletul bun. Iar în ce-l priveşte pe Eugen, el demonstrează ca acela care a spus aşa ceva, nu s-a înşelat. Haideți pe la noi, tata Petre!

- Vrei să-mi dea foc maică-ta. Lasă, veniți voi, duminică, să te felicite şi Maria că ai luat aproape toate examenele şi să ne luptăm cu un tort. Cum îl vrei? Cu ciocolată sau cu frişcă?

- Îl vreau cu… Eugen!

- Bine, bine, v-aşteptăm!

Mă sărută pe obraz şi pleacă, imediat, cu profesorul meu de engleză care tocmai trecea şi pe care îl salut. Îl aud pe tata-socru spunând cu gura plină, ca să ajungă vorbele până la mine:

- Cosânzeana mea şi soția fiului meu!

Apuc şi reacția domnului de engleză:

- Da? Ia uite, de ce nu mi-ai spus că ai nora la mine? Dar nu era nevoie. E o studentă de excepție, foarte ambițioasă... Unde nu-mi dă Dumnezeu cât mai mulți asemenea tineri!

Cuvintele acestea mă fac să mă umflu în „pene” de bucurie şi plec spre casă împodobită cu un zâmbet de fericire în colțul gurii. Sunt şi îngândurată, dar şi plină de mulțumire.

Acasă totul este bine. Alexandru doarme, tanti Lucreția e în bucătărie. A spălat toate scutecele. Miroase frumos, e curat peste tot. Doamne, ce femeie minunată!

- Bine c-ai venit! Domnul Eugen a dat telefon că soseşte curând şi-i e foame. A comunicat să nu-i stăm în cale! Hai să pregătim masa!

- Eugen şi foame! Uite că se mai întâmplă şi minuni!

- I-auzi maşina! Nu mai sta şi nu te mai mira!

Doctorul intră grăbit, se dezbracă în mare viteză şi-l aud:

- Sărut mâna şi haideți la masă!

Mă sărută, îmi oferă trei garoafe.

- Cu ce prilej, domnul meu?

- Cu prilejul că a sunat tata şi mi-a spus că te-a lăudat „proful” de engleză pentru că ți-ai luat examenele. A mai adăugat că nici nu se putea altfel, pentru că te ştie foarte silitoare, ambițioasă şi luptătoare, auzi cât de bine te pricepe tata, şi de-aia nu se miră, şi a mai zis: „I-ai şi tu din partea mea nişte flori, că merită”! Am încercat eu să…

- Eugen, mulțumesc pentru flori! Ți-e foame sau stăm de vorbă?

- Fac repede un duş şi vin la masă. Nu-ţi place că te laudă tata? Doamne, ce repede te aşezi în gardă, parcă ai fi scrimeră de când lumea? zice îndreptându-se spre baie.

Îl aud cântând şi mă duc grăbită la uşă:

- Eugen, te rog, mai încet, se trezeşte Alexandru.

- Când sunt eu acasă, nu doarme nimeni, strigă el de sub duş. Până puneţi voi masa, eu cu cine stau de vorbă?

- Bine, ai să dormi şi am să te trezesc şi eu pe tine, să vedem, îţi convine. O să-ţi fie pe plac?

- Cum să nu, mie-mi spui. Bine ar fi să mă trezeşti chiar la noapte, dacă adorm, dar nu cred!

- Doctor obraznic ce eşti!

Peste zece minute iese din baie îmbrăcat în halat. Mă mai sărută o dată.

- Măi, măi, ce frumos miroşi!

- Destul că toată ziua am numai spital în nas!

- Am uitat să-ţi spun, duminică ne-au invitat tata şi mama la un tort.

- S-a aprobat, vom merge! Am vorbit şi eu cu tata-socru şi i-am spus că vreau nu un tort cu frişca sau ciocolată, ci unul cu... Eugen.

- Ei, uite, aşa ceva nu mi-a spus. Are şi tata lipsuri, după cum se observă...

Am mâncat în fugă şi cu poftă. Alexandru s-a trezit în toiul mesei. I-a dat tanti Lucreţia ceva ceai şi l-a mai liniştit. Apoi, l-am luat eu şi i-am dat piept. Mă bucur enorm pentru faptul că mănâncă foarte bine. Am început, de câteva zile, să-l „servim" şi cu puţin suc de morcovi, două-trei linguriţe de supă, câte un strop de zeamă de lămâie îndulcită cu miere.

Eugen l-a luat în primire şi se leagănă, mai bine spus, dansează cu el după o melodie pe care o aude la radio.

- Măi, tată, măi, te-ai trezit în timpul mesei, o să ai o soacră ţeapănă! Hopa, hop, tropa, trop, cu mârţoaga la galop!

- Ce medic eşti tu, Eugen, dacă nu laşi copilul să se odihnească după ce a mâncat. Nu-l mai zgâlţâi atâta!

Îmi răspunde dansând în continuare:

- Doctor de oameni mari! Trebuie obosit, draga mea, trebuie obosit ca să doarmă. Facem muşchi, facem condiţie fizică!

- Abia s-a trezit, lasă-l, ştii bine că nu plânge, domnule preparator fizic!

Îl pupă pe ambii obrăjori şi pe frunte şi-l aşază în pătuţ.

Îmi povesteşte de-ale lui: despre spital, acum lucrează câteva ore şi la secţia boli interne, detaliază discuţia cu tata-socru, iar mai spune ceva de pe la gărzile de noapte, despre un caz cu un puşcăriaş adus la consult cu cătuşele la mâini. Îmi spune cu lux de amănunte şi cum s-a „contrat" cu poliţistul ce-l însoţea, cum s-a chinuit, ba chiar s-a răstit la el şi a ridicat glasul, fiindcă dorea să-i inducă ideea că un om care vine la medic nu vine încătuşat, dar minigradatul, aşa-i zicea, că nu prea avea trese, nu pricepea mai nimic sau se încăpăţâna să fie doar executant de ordine, „un robot şi atâta tot!"… Şi vorbeşte, vorbeşte mai mult ca altădată. Nu mă enervează, nu mă plictiseşte, Doamne fereşte, chiar îmi place că-mi istoriseşte atât de multe întâmplări, dar unele mi se par fără importanţă. Iar el le spune fără har, le zice simplu, le relatează doar, pentru că în timp ce vorbeşte se gândeşte la altceva. Le spune de formă, acesta este adevărul, ca să nu văd că este nervos,

că e preocupat de altceva, dar l-am dibuit pe dată şi aştept să văd cât mai navighează pe uscat! Vrea să joace teatru, dar n-a făcut nici o repetiție şi improvizează, iar spectacolul improvizat se descoperă repede, se autodescoperă. Constat că în timpul „discursului" său continuu are ochii ațintiți undeva. Unde? Nu ştiu.

Da, Eugen a întâmpinat o greutate, a trecut printr-o neplăcere. I s-a întâmplat ceva şi de aceea este atât de vorbăreț, vrea să iasă din povestea care îl domină. Vrea să nu se vadă că e puțin surescitat. Nu-l mai las să turuie, îl opresc:

- Eugen, ce ți s-a întâmplat, dragule? N-ai stare, te văd, vrei să acoperi cu vorbe o situație prin care ai trecut, dar cuvintele nu-ți ajung. Te rog, spune, ce-ai pățit?

L-am ajutat. L-am eliberat. Acum, fără nici un ocoliş, îmi răspunde direct:

- A venit la mine, azi, era beat!

- Cine?

- Individul acela care te-a părăsit cândva!

- Cuuum? A îndrăznit? Îl zdrobesc, nici nu are voie să treacă prin fața ta, n-are dreptul să te privească, măcar! De unde a răsărit, ce vrea?

- Nici două minute nu am stat de vorbă. Mi-a spus doar: «Dom' doctor, nu vi se pare că vă hrăniți din „felia de fericire" ce-mi aparține? Ştefan mă cheamă, Ştefan Mihulescu. Ce mai face doamna Ileana, fostă Matei, acum Ionescu? Doream să spun, în afară de copii, ce mai face?».

- Nesimțitul! atâta pot să spun plină peste poate de ură şi de durere.

- Nu ştiam cum să reacționez: să-i dau un pumn în fața şifonată de viață şi, mai ales, alcool, să îmi văd de treabă, să chem pe cineva să-l dea afară din spital... Mă blocasem, pentru că nu mă aşteptam la o asemenea îndrăzneală şi măgărie din partea lui. Deşi nu ne cunoscusem vreodată, dar nici n-aveam nevoie s-o fac, vorbea, totuşi, la un asemenea mod cu mine! Ce crezi că s-a întâmplat până la urmă?

- Nu ştiu ce să-ți răspund, acum. Eugen, nu mai am grai. Îți arde de întrebări de genul acesta? Nu pricep, nu înțeleg de unde şi pentru ce a apărut gunoiul acesta care mi-a stat în ochi mai bine de doi ani! Nu trebuia să-mi spui nimic. Ba, până la urmă, trebuia, pentru că sunt păcatele mele şi nu le-am ispăşit încă, mai am până le răscumpăr prin suferință, mai plătesc în continuare din cauza lor... Eugen, era mai bine să-l fi expediat la mine! Să nu-i fi spus nimic. Offf! Nici nu ştiu ce să mai zic, dragul meu, iartă-mă, tu nu ai nici o vină.

- Ileana, era necesar să te previn. E pus pe rele. Să ştii că l-am înfruntat şi l-am şi amenințat. Nu pricepeam, în momentul acela, de unde ni se trage, de unde a venit patima, pornirea aceasta nestăpânită tocmai peste noi. L-am întrebat dacă este dispus pentru un proces de paternitate şi pentru consecințele ce vor urma. Trebuia să-i plătesc şi eu într-un fel impertinența. I s-a schimbat fața şi mi-a zis:

- Dăm cu bila, dom' doctor, par sau impar. Vom vedea ce iese. Deocamdată, vezi că bătrânul Ionescu îşi cam bagă „deştele" în roata vieții mele şi s-ar putea să i le rup! I le rup, iar pe voi vă „calc" fără nici o îndurare.

- Calci pe… maică-ta! i-am replicat, fără să mă mai pot abține. Poftim afară, ca să nu chem pe cineva să te expedieze. Să nu îndrăzneşti să mai intri la mine în cabinet! A plecat cum a venit! Acum trebuie să vorbesc cu tata, să vedem ce s-a întâmplat. El poate ştie mult mai multe decât noi, cred că au şi discutat cumva.

- Este ceva în neregulă. Înseamnă că trece printr-un necaz, cred că cineva l-a împiedicat să plece din țară. Are probleme. Încearcă o manevră şi n-o poate rezolva decât

cu noi şi recurgând la şantaj. Urma să-şi dea statul şi să ia drumul Germaniei, la fratele lui. Am impresia că tata ştie de ce nu a mai plecat, şi o ştie de mai mult timp. Ştefan are un motiv pentru care a „reînviat” şi face asta nu doar pentru a ne strica liniştea.

- Îl distrug, Ileana, îl dau pe mâna parchetului. Trebuie să fi săvârşit el vreo ticăloşie, altfel nu ataca în plină zi, ca să zic aşa, precum animalele înfometate!

- Eugen, nu te frământa, e problema mea, o voi descurca eu!

- Ba, e a noastră, Ileana, şi nu-i voi permite să intre în această familie, nici măcar pe furiş. E un ticălos pe care-l voi pune, acum, să-şi plătească toate păcatele.

- Eugen, nu fii rău!

- Ți-e milă de el?

- Eşti insinuant. Nu, nu e vorba de milă, îmi pare rău de noi şi vreau ca el, chiar dacă este cel mai mare duşman al nostru, să înțeleagă că nu-i dorim distrugerea şi că viața i-a rezervat toate acestea, că aşa cum şi-a aşternut, aşa va dormi. Că soarta lui nu depinde de noi.

- Să crezi tu, pe cine nu laşi să moară…

- Eugen, nu este vorba de proverbe aici. E vorba de un om disperat, care, probabil, şi-a dat seama târziu că a pierdut şi, deşi este în cădere liberă, încearcă să se mai agațe de ceva. Chiar şi de aer, dacă se poate!

- Să se anine de ce-i al lui! Nu de mine, nu de familia mea şi, mai ales, de tata!

- Ai răbdare, duminică vom discuta cu tata Petre.

- Nu pricep, deloc nu pricep! Dacă ai pierdut, ai pierdut, dar fii, domnule, bărbat, nu ticălos, nu nemernic. Lasă-mă, domnule, să trăiesc şi îți caută alt drum, dacă cel pe care mergeai ți s-a părut „accidentat”. Nu-mi tăia calea, nu-mi intersecta liniştea cu neliniştea, cu mizeria ta. Îți repet, dacă nu ne lasă în pace, îl dau pe mâna poliției şi a parchetului. Hai să ne plimbăm un pic. Ia-l şi pe Alexandru, că mă sufoc aici! Te rog!

- Da, mergem imediat.

Suntem afară. Eugen împinge căruciorul cu o mână şi cu cealaltă mă ține de braț. E o înserare calmă, plăcută, de vară. M-au sleit examenele. Acum îmi dau seama, când merg mai mult pe jos. Se mai simte zăpuşeala de peste zi. Intrăm în parc. Băncile sunt ocupate de pensionari, de femei cu copii, de unu-doi tineri îndrăgostiți. Sunt sigură că bătrânii ne urmăresc şi discută despre noi, simt că în mintea lor se răstoarnă cifrele vârstei pe care o au, vin anii mai tineri peste cei vârstnici şi parcă-i aud: „Mai ții minte, dragă? Vezi ce frumos le stă?”…

- Bună seara, domnule doctor! aud de pe o bancă şi tresar.

- Bună, bună, ce mai faceți?

- Mă întremez.

- Foarte bine!

Salută din mers, apoi adaugă:

- Un fost pacient de-al meu, de vreo trei zile l-am externat şi l-am rugat să stea cât mai mult la aer… Ileana, aş bea o bere. Am voie, da? Sunt doar cu căruciorul, nu-mi ia nimeni nici un carnet de conducere! Şi dacă o să mă amețesc, mergem pe permisul tău!

- Se aprobă, dar nu poți bea singur, pentru că te plictiseşti.

- Mereu ai dreptate!

Am băut fiecare câte o bere rece, a cerut şi o friptură. Eu am refuzat... oferta. A fost pofta lui şi nu am vrut să-l opresc, deşi abia ne ridicasem de la masă. Eugen rămâne un copil mare, căruia mereu i-am făcut şi trebuie să-i fac poftele.

S-a întunecat. De teama țânțarilor, care ar fi putut să-l înțepe pe Alexandru, am plecat acasă. Peste un sfert de oră, poate 20 de minute, Alexandru s-a trezit. Îi e foame. Vom ajunge repede la „cuibuşorul nostru”, cum îi mai spune Eugen. Dragul de el, acum este îngândurat! Cine ştie pe unde călătoreşte!

Suntem acasă. E totul pregătit, tanti Lucreția îi schimbă scutecele lui Alexandru, după ce l-a spălat, şi mi-l dă la alăptat. Ce obosită sunt, deşi nu am mers cine ştie ce. Îi spun asta lui Eugen şi… mai bine tăceam!

- Cred că ar trebui, da, da, să mai facem ceva analize şi, în situația aceasta, mâine te aştept pe la mine. N-ai mai fost de atâta timp. Da?

- Pot să-ți spun eu ție nu, cum să te refuz?

Am adormit greu şi am visat. A fost un vis urât. L-am visat pe Ştefan îmbrăcat în negru! Plângea! Ținea o lumânare în mână, neaprinsă, dar nu se vedea pentru ce! A zâmbit trist la mine şi nu a scos un cuvânt. L-am strigat şi... m-am trezit. Am băut apă. Eugen dormea liniştit. Alexandru scâncea un pic şi m-am făcut că nu-l aud, pentru că nu vreau să-l învăț să mănânce noaptea. Am mai spus asta şi țin cu tot dinadinsul să nu-mi calc hotărârea! E flăcău mare, are aproape trei luni şi trebuie să înțeleagă. El înțelege, dar cei mari? Ce vrea Ştefan, de ce se mai atinge de ceea ce nu mai este al lui de prea multă vreme? Chiar că nu mai pricep nimic şi totuşi, ceva foarte grav i s-a întâmplat. Este disperat, vrea să aibă în mână ceea ce mai crede că se poate numi paiul ce-l poate salva. Nu ştiu de ce începe să îmi fie milă de el… Asta ar mai trebui să afle Eugen şi focul s-ar transforma în vâlvătaie! Oare ce ne mai aşteaptă? Va acționa Ştefan orbeşte, va risca el totul, va tulbura apele pentru a obține ceea ce înseamnă viitorul lui apropiat. N-am putut să-l cunosc eu, cea care am stat destul de mult timp în preajma lui? Parcă nu era aşa atunci când eram amici, doar atât, amici? Ce cuvânt sărac pentru timpul pierdut cu el! Să nu fi fost el niciodată un om bun! Se spune că omul bun este cel care putea să fie altfel, adică rău, adică mârşav, ticălos, dar n-a fost. Cu Ştefan cum este? Chiar n-a avut nici măcar sămânță de om bun! Ştefan nu mai este Ştefan! Cu ce am grşit, însă eu, sau amândoi, pentru că nu m-a căutat pe mine, s-a dus la Eugen, nu m-a amenințat pe mine, ne-a promis la amândoi că va avea grijă de noi, ba chiar şi de socru-meu. Îmi trebuie diplomație, îmi trbuie mult calm. Grijă mare trebuie să am şi față de Eugen, cine ştie ce i se poate întâmpla! Poate ajunge Ştefan la un act necugetat? A devenit el câine turbat sau îngrijorarea mea depăşeşte intențiile lui. Rezolvarea „cazului” stă în mâna profesorului Ionescu! Da. Situație este clară: necazul, disperarea te aduc la aşa ceva, mai ales atunci când caracterul tău e unul mai „sensibil”, să-i spun doar aşa, deşi nu sensibilitatea duce la cinism, la răutate fără margini, la lipsă de scrupule, la acte necugetate. Aştept cu mare înfrigurare, cu tensiune chiar, întâlnirea cu Ştefan. Să-l aud ce vrea, să-l întreb şi să-mi răspundă, dacă mai are măcar o centimă de bunătate în inimă. I-a înnegrit toată!? Şi tocmai când viața mea intrase pe un drum normal, pregătit cu atâta nerăbdare şi cu destulă suferință...

FURTUNĂ ÎN DEŞERT

Trebuia să se întâmple ceva neprevăzut. Era prea frumos să ne simțim din ce în ce mai bine, era prea simplu ca Ştefan să se retragă, să cedeze şi să consimtă să piardă totul atât de uşor, mai ales, acum, când e necesar să înțeleg că este într-o mare încurcătură. Începea furtuna, iar el, fiind singur, recurgea la cea mai simplă şi uşoară cale ce-i stătea la îndemână: atacul fățiş, direct şi şantajul. Numai că toată povestea asta a lui se putea transforma în bumerang! Dacă nu chiar s-a şi schimbat în capcană pentru Ştefan!

Discuția mea cu Eugen, în legătură cu planul, cu pretențiile absurde ale lui Mihulescu, despre care nu aveam prea multe amănunte, s-a oprit înainte de plecarea în oraş şi nu am mai continuat-o. Eugen nu a mai insistat, ca să nu mai accentueze, să nu mai ridice tensiunea sau, poate, avea un alt gând, o idee, un procedeu fără rateu, ca să zic aşa, pe care tare aş fi dorit să le ştiu. El nu este aprig la mânie, cum se spune, cel puțin aşa îl cunosc, dar nici nu e învățat să piardă şi asta îi dă curaj, îl împinge peste ceea ce, normal, ar trebui să fie, de la început, un abandon. Unde mai pui că-l avea, acum, aliat şi pe tata-socru. Cu ei e nevoie să stau de vorbă, cu amândoi, dar mi-e tare dificil, dacă risc ceva, dacă pun şi mai multe paie pe foc şi ridic vâlvătaie de n-o mai stinge nimeni! Dar trebuie să fiu de acord cu Eugen, că nu este logic, nu e normal să ne terfelim unii pe ceilalți, nu trebuie să îngenunchem de frica fricii altuia! Ştefan era un om fără nici o putere, el nu mai reacționa decât cu gândurile cele mai negre, cele mai necurate! Socotesc, acum îmi trec şi idei rele prin cap, că Eugen ar putea raționa, s-ar putea gândi, aşa e omul, nu?, că între mine şi Ştefan mai este vreo fărâmă de relație. Ehe, Ileana, ce credeai, că ai scăpat, că apele s-au limpezit? Uite că nu e aşa! Trebuie să faci apel la diplomație, la cumpătare, trebuie să alegi cu mare atenție modul de abordare a subiectului şi să fii practică, iar în rest, lasă-le încolo de presupuneri negre! Nu e loc pentru ele!

Corect, cinstit şi drept ar fi să nu mă amestec, pentru că este o treabă a bărbaților. De mult timp, l-am scos pe Ştefan din viața mea. Dar, există şi un dar…

A doua zi, aşa cum i-am promis lui Eugen, m-am pregătit să merg la un control medical. După masa de dimineață, l-am lăsat pe Alexandru cu tanti Lucreția şi mi-am zis că ar fi bine să merg pe jos, până la Eugen. Mai văd şi eu oraşul, lumea, mă mai uit pe la vitrine… Poate găsesc să cumpăr ceva îmbrăcăminte pentru Alexandru… Să-mi fac şi rezervă de pampers, pe care tanti Lucreția are grijă să-l „gospodărească", folosind şi scutece, de aceea tot spală mereu la „cârpe", deşi Eugen îi repetă insistent să renunțe la ele, „că pierde vreme şi nici nu economiseşte mare scofală, ba nici nu e sănătos să i le tot schimbe, să le calce, să le împacheteze" şi aşa mai departe.

N-am avut de lucru şi am recurs la cea mai greşită soluție, cel mai nepotrivit drum. Nu am fost deloc inspirată, deşi am zis că pentru a lua o gură de oxigen ar fi bine să merg prin parcul aflat în calea mea spre policlinica studențească. Mai bine îl ocoleam, luam o gură de poluare şi-mi trecea! De ce spun asta?

… Mergeam cu gândurile împrăştiate, neconcentrată asupra a ceea ce se află în jurul meu. Nici nu ştiu unde îmi era privirea când, de undeva, de la o masă de pe terasa unui mic local, am auzit că mă strigată cineva. Am tresărit, în primul rând din cauza vocii, care îmi era cunoscută şi, apoi, pentru motivul că n-aş fi vrut să o aud! Da, era Ştefan! La aşa ceva chiar că nu mă aşteptam! S-a ridicat de pe scaun, cu țigara în mână, a mai tras două fumuri şi a stins-o în grabă în scrumiera de pe masă. Şi-a lăsat paharul cu ceva băutură în el şi a venit grăbit spre mine, dar i-a făcut semn celui care îl servise că se întoarce.

Cum am să reacționez dacă va deveni mitocan, dacă-mi va vorbi aşa cum i s-a adresat lui Eugen, ce-am să fac dacă limbajul lui va fi plin de mojicii şi mă va jigni? Am timp să privesc dacă mai este ceva lume în jur, constat că da şi mă mai liniştesc. Mi se adresează cum nu mă aşteptam:

- Sărut mâna, ce faci?

Sunt calmă, trebuie să fiu calmă, trebuie să-l fac să fie şi el la fel.

- Bună, Ştefan, fac bine, merg până la policlinică, dar tu?

- Eşti bolnavă?

- Să spunem nu, este vorba de un control medical pe care trebuie să-l fac din când în când.

- Aş putea să-ți țin companie, câțiva paşi!

- Nu ai de ce, nu ai nici un motiv să o faci. Dacă m-ai salutat aşa de frumos, şi dacă vrei să-ți mai răspund şi în alte ocazii la salut, te rog să fii bun şi să nu mă însoțeşti. Consideră că nu m-ai văzut.

- Avem ceva de discutat.

- Noi doi nu mai avem nimic de discutat, Ştefan. Nu vreau s-o mai iau, din nou, de la început, nu vreau să te mai jignesc, te-am lăsat, deja, să mergi pe drumul tău spre mai bine, eu am un alt drum, acum. Te rog să fii omul pe care l-am apreciat cândva, la care am ținut, pe care l-am crezut… Uite, nu sunt cinică, îți văd şi calitățile. Mă laşi chiar în clipa aceasta, da? Eu am familie, am alte lucruri, foarte importante, de făcut… Ai înțeles? Vreau să te cred un adevărat bărbat!

Deodată, cu fața brăzdată de disperare, a izbucnit:

- Ileana, doar tu mă poți ajuta, numai tu mă poți susține! Am avut destule zile amare, sunt singur, frumoasa mea de la ceasurile târzii s-a dus, am pierdut-o… Nici nu ştii de câte ori am adormit cu gândul la tine… Nu se mai stinge vraja acelei poveşti, care a devenit atât de veche, povestea noastră fără sfârşit, am numai duminici fără tine, umbra ta o acoperă mereu pe a mea. M-am săturat de singurătate, de amărăciune, de suferință… Îmi înțelegi disperarea?

- Ştefan, nu fi caraghios, nu fi meschin, cred că nu eşti beat, dar vorbeşti ca un copil, cu o naivitate cum greu mi-aş fi putut închipui că o pot găsi la tine. Eşti bărbat, Ştefan, ce Dumnezeu, eu mi-am croit drumul şi nici nu-ți închipui cât de greu mi-a fost. Am o familie, ți-am spus, Ştefan, şi nu îndrăzni să dai în ea! Eugen nu este vinovat cu nimic, i-ai vorbit urât, nu-l incita, nu-l face să-ți provoace rău. Rezolvă-ți singur necazurile, aşa cum şi eu am făcut şi nu te-am deranjat cu nimic. Reglează-ți viața, care,

după câte ştiu şi văd, a devenit o utopie, o himeră. Ai clădit-o doar din iluzii şi ai perceput-o fals, denaturat. E o viaţă înşelătoare, cu speranţe şi dorinţe neîmplinte numai din cauza ta! De ce eu şi Eugen trebuie să stăm de vorbă cu tine? Cum se face că şi acum, în clipele acestea, când m-ai abordat pe mine, dar şi cu puţine zile în urmă, când ai discutat cu Eugen, ai venit de lângă pahar? Fii hotărât, Ştefan, cum ai fost şi mai înainte, atunci spuneai că vrei să ajungi cineva, că vrei să pleci în Germania. Păstrează-ţi visele şi caută cinstit să ţi le realizezi. Nu călca în picioare puţinele amintiri pozitive pe care le mai am despre şi cu tine. Te rog, lasă-ne în pace, te rog, lasă-mă să-mi vindec rănile. Te rog, auzi, Ştefan, te rog! Nu stârni nisipul, nu provoca o furtună în care s-ar putea să fii primul rătăcit. Eu îţi spun că este o furtună deşartă, ea este iscată doar de tine şi se petrece într-un pustiu pe care singur ţi l-ai creat în jurul tău. Nu se poate să nu-ţi găseşti oaza ta de alinare a durerilor. Ţi-ai pierdut toate calităţile legate de lumea aceasta?

Schimbă registrul, ca dovadă că s-a prefăcut! Îşi dă imediat seama că pe coarda sentimentală nu poate… cânta! Că dă numai falsete!

- Tot aşa de bine pregătită eşti în ceea ce priveşte sfaturile. Vorbeşti ca din cărţile cu aforisme, cu înţelepciuni şi vorbe de duh! De ce nu te-ai pregătit, tu, să ajungi psiholog? Te-aş fi angajat să-mi dai soluţii. Da, uitasem, ce-ai făcut cu facultatea?

- Ce-ai făcut şi tu. Mi-am luat examenele şi gata!

- Ce-am făcut şi eu? Eu nu am făcut nimic, eu am dat chix, eu am ratat din cauza unui om pe care l-ai stârnit împotriva mea!

Ehe! Acesta era, deci, acesta era motivul pentru care m-a acostat! Trebuie să-l pun la punct, să lămuresc problemele. Acum! Uite ce părere are el despre mine şi cum se tot ţese, în viziunea lui, dorinţa de răzbunare. Trebuie să-l aduc la realitate!

- Nu este adevărat Ştefan, nu este adevărat! Am aflat de la Eugen ceva, dar nu este vina noastră. Vezi că nu mă cunoşti, că nu m-ai cunoscut. Eu nu sunt în stare de aşa ceva şi cu atât mai mult Eugen. Să nu te gândeşti că a uneltit ceva împotriva ta. Atât de mici ne vezi tu? Nu am acţionat în nici un fel contra numitului Mihulescu. Nu am vrut, Ştefan, şi nu vreau să-ţi provoc vreun rău. Mă ştii tu pe mine fiinţa care să poată să se răzbune, să vrea nenorocul cuiva?

- Bine, încerc să fiu calm. Înţeleg că doctorul tău (nu zice soţ, îi e greu!), ţi-a spus că am vorbit cu el. Atunci, te rog, deocamdată doar te rog, să mă ajuţi. Nu e o ameninţare, voi recurge la aşa ceva în alte împrejurări. Pentru că ai aflat cum stau lucrurile, îţi cer să discuţi cu socrul tău, cu domnul profesor universitar Petre Ionescu, şi să-i spui să facă bine să-mi dea drumul la examenul de stat, pentru că, altfel, voi redeveni, chiar dacă nu-ţi place cuvântul ţi-l spun: un ticălos! Am pierdut prea mult, şi nu doar timp, nu mai accept alte variante. Să-şi retragă afirmaţiile că lucrarea mea este un fals, că ar fi copiată de pe un alt proiect al unui student de-al său din anii trecuţi, să îngroape cuvântul plagiat şi lucrurile vor intra, îndată, în normal. Să-mi ia lucrarea în considerare şi s-o noteze ca atare. Altfel, mă aşez pe urzit planuri de tot felul, ţes cele mai diabolice scenarii şi nu-mi veţi scăpa nevătămaţi. La beţie găseşti destui prieteni, cărora tu le-ai pune ghilimele, cu care să „colaborezi”. Vrei linişte? Vrei copilul mereu lângă tine? Păi, atunci, dacă doreşti linişte, dă-mi şi mie acelaşi lucru. Sunt foarte curios să ştiu, dacă tu nu-i erai noră, ce s-ar fi întâmplat. Era tot aşa de vigilent, tot aşa de drept şi de cinstit, domnul profesor? E răzbunare Ileana, e punere la punct, ştie destule despre mine din moment ce m-a pedepsit în felul acesta. Şi nu le cunoaşte de la mine. Ai aflat, cumva, cine m-a turnat? Ştii omul care m-a „aranjat” încât să nu-mi dea drumul la lucrare?

- Poți să fii sigur că ar fi fost la fel de vigilent, în oricare astfel de situație. Socrul meu este un om cinstit! Am pretenția că am început să-l cunosc. Uite ce e, Ştefan, facem un pact: dacă mai ai un dram de încredere în Ileana Matei, dacă mai ai în memorie câte ceva bun despre mine, atunci îți spun că nu-mi este deloc uşor să fac ceea ce-mi ceri. Chiar dacă pui sau nu pui „recuperatori" pe urmele noastre, aşa li se spune, nu?, îți promit că voi apela la Eugen sau, poate, la soacră-mea. Recunosc, însă, te rog să crezi asta, că o să-mi fie imposibil să discut cu tatăl lui Eugen. Dacă l-am refuzat pe soțul meu, atunci când a vrut să aranjeze cu profesorul Ionescu să mă mai ajute la examene colegi de-ai lui şi dacă ai uitat că nu am acceptat niciodată aşa ceva, e bine să-ți reaminteşti. Pentru tine, pentru liniştea mea, însă, îmi voi călca pe mândrie! Şi, cu Germania ce ai făcut? De ce nu ai plecat?

- Ce frumos spui, soțul meu. Te-ai obişnuit!

Oftează, zic eu cu sinceritate, din inimă, şi continuă ceva mai potolit:

- Cu Germania? E lesne de înțeles că fără diplomă de stat nu aveam ce căuta acolo. Mai ales la fratele meu, după ce l-am tocat de bani buni! Am pierdut foarte mult timp, aproape un an, Ileana, mi-am pierdut toate economiile, am vândut maşina, sunt, cum îți spuneam, un om singur-singurel. Aici nu mai am ce căuta! Hai să fiu, uite, cum spui tu, rațional, nu vă voi face rău, dar fă-mi bine! Ştiu că îți este greu.

- Da, bine, vezi că e posibil să discutăm normal? Ştefan, acum cer un moment de adevăr, un moment de onestitate din partea ta, o clipă de omenie. Te-am înțeles cu examenul de stat, dar sesizez că ocoleşti un subiect pe care l-ai evitat de când ne-am despărțit, mai ales, după ce ai aflat că am născut. Ştefan, nu te interesează ce face copilul tău, nu te interesează dacă e sănătos, nu te interesează cât am suferit eu mai bine de şase luni? Chiar aşa de piatră eşti? Dacă dai în mine, şi să admitem prin absurd că mi se va întâmpla ceva, ceea ce nu cred, nu te gândeşti că dai şi în copilul tău? Ai idee cum s-a purtat Eugen cu mine? Nu-i ajungi nici la degetul cel mic, n-ar trebui să-i stai nici în umbră, fiindcă tot vorbeai tu de umbra pe care ți-o acopăr eu, dar nici în raza de soare ce i se cuvine nu ai voie să-i stai. De aceea, pentru ultima oară rostesc aceste două cuvinte, *te rog,* lasă-ne în pace. E greu? Vei pleca în Germania, dar până atunci, nu mai bea Ştefan, caută-ți de lucru, munceşte, Ştefane! Uite, m-am hotărât, îți promit că o să-mi calc pe inimă şi te voi ajuta. Dar, te-am rugat, de nu ştiu câte ori, să nu te mai interesezi de Eugen, să nu te mai gândeşti degeaba la o speranță care nu-ți mai aparține. Nu te mai uita înapoi, Ştefan! Lasă-ne! Nu ai un trecut grozav, uită-l şi vei vedea că totul va fi bine. Te rog, iar o fac, of, Doamne, să mă înțelegi că nu răutatea generează binele. Binele se naşte numai din bine şi din frumos…

Izbucneşte, e foarte nervos sau îl doare, simte că vreau să-l potolesc, să smulg de la el o promisiune:

- Nu mai filosofa! Spui nimicuri, spui banalități! Nu-mi mai arde de lecții de liceu sau de observații cu care mă toca sistematic mama. Eu îmi văd altfel viața. Iar greşelile mi le-am plătit. Ție ți-a dat Dumnezeu speranța aceea pe care spuneai că eu nu o s-o mai găsesc, ți-a întins mâna şi ți-e bine. Să te întreb ce face copilul? Ştiu că ai un băiat. Observi că nu am spus *avem*. Ştiu câte ceva. Sunt şi eu om, dar aici, marea greşeală tu ai făcut-o. Nu mi-ai spus adevărul. M-ai derutat, m-ai mințit! Ai ascuns că eşti însărcinată şi că eu aş putea să fiu tată. De ce, doamnă Ionescu?

- Şi vrei să cred că nu ai aflat nimic, că nu ai văzut nimic, decât atunci când ai auzit că am născut. Nu te mai preface, Ştefan, lasă lucrurile cum sunt! Copilul, Alexandru

îl cheamă, e sănătos, l-am născut ceva mai devreme, dar acum totul este bine. Pe el lasă-l în grija mea şi a tatălui de acum, mai bun decât tine! Cu mine sunt ceva probleme, dar…

- Ce ai?

- Mă mai încearcă, din când în când, inima! Probabil, când voi scoate toate răutăţile din ea, se potoleşte!

Se schimbă un pic la faţă:

- Inima?

- Nu este grav. Tocmai pentru un control obişnuit mă duceam, acum, la medic. Aşadar, ca să încheiem întâlnirea noastră, pentru că mă grăbesc, mă aşteaptă Eugen, s*oţul meu*, încerc, Ştefane, să-ţi dau ajutorul de care ai nevoie. Asta nu înseamnă, însă, că se va repeta. Îţi atrag atenţia că dacă, şi de data aceasta, viaţa mea se încurcă din cauza ta, nimic nu mă va împiedica să fiu şi eu altfel decât am fost. Nu e o ameninţare, e hotărârea mea de a pune punct tuturor necazurilor prin care am trecut şi la care nu mai vreau să mă mai gândesc vreodată.

Consider că a fost de lungă durată discuţia noastră, Ştefan. Chiar acum vreau să-i punem punct. Mă voi ţine de promisiunea pe care ţi-am făcut-o, o să-mi călc pe inimă, cum ţi-am mai spus. Dar ţine seama de ceea ce am discutat. Viaţa îţi rezervă destule, nu se ştie când ne vom mai întâlni şi în ce împrejurări. Aş vrea ca de fiecare parte, şi în viaţa mea şi în a ta, să rămână omenia. E aşa de greu? La revedere, am întârziat la medic!

- Mulţumesc. Sărut mâna!

- Vezi că poţi să fii bun şi cumsecade, să vorbeşti şi altfel de cum ai vorbit cu Eugen? Sper că acum nu te-ai prefăcut… Dumnezeu să fie cu tine!

Of! Am ieşit din parc. Luasem o gură de aer, ce să mai spun, cum nu mi-am închipuit, cum nu mă aşteptam! Dar, dacă stau să judec cu atenţie, cred că l-am atins la punctele sesnsibile, am condus bine discuţia. Nu-i de fier, nu se poate să nu fi înţeles nimic din tot ceea ce i-am zis. Şi nu m-am prefăcut! Este bine că l-am întâlnit, poate l-am mai potolit, dacă nu cumva m-a minţit din nou şi aşteaptă momentul să se repeadă, iar, asupra noastră. Stă la pândă?

Acum trebuie să mă liniştesc şi să văd ce şi cum discut cu Eugen. Să-i spun la cabinet sau acasă, tot ce vrea Ştefan? Cum trebuie să procedez? Nu cumva e mai bine să mergem împreună la facultate, la tata Petre, şi să-l rugăm, să-l înduplecăm să-i dea nota de trecere, dar mai întâi să vedem despre ce este vorba. Doamne, ce de întrebări! Să îl „consultăm", întâi, dacă ar vrea să-i dea examenul lui Ştefan? Să-i sugerăm... Poftim, aşa e mai bine! Dar, există un mare dar, e foarte greu, este şi dumnealui cineva! Chiar aşa, doar de dragul meu, să renunţe la o hotărâre pe care a luat-o şi care, mai mult ca sigur, are la originea ei nu „plata" pentru ce mi-a făcut mie Ştefan! În astfel de situaţie, ar fi grav ca socrul meu să ţină seama de aşa ceva. Nici nu vreau să-mi închipui că este vorba de vreo răzbunare, de o punere la punct. Nu, nu face profesorul aşa ceva, mai ales că Eugen îi este copie fidelă, iar pe doctoraşul meu îl cunosc foarte bine, el este pentru mine, şi nu doar, cinstea întruchipată.

Cum-necum mi-am găsit de lucru şi iată-mă în situaţia stupidă de a-l ajuta pe Ştefan. Dar dacă pot, de ce să n-o fac? Este prea singur ca să nu-i dea cineva, şi aş vrea să cred că eu am fost mai mult decât cineva pentru el, măcar un pic de ajutor. Urmează să discut, în primul rând, cu Eugen.

Sute de întrebări şi planuri îmi bântuie mintea, pentru că trebuie să găsesc cea mai potrivită cale spre înţelegere din partea lui Eugen. I-o fi trecut neliniştea? Este el, oare,

omul care să poarte supărarea pe cineva, dar aici nu e vorba doar de supărare, e vorba de amenințare, este vorba despre disperarea unui ins care ar fi în stare să ajungă la un gest nesocotit, necugetat pentru a se salva. Îi spun direct despre ce este vorba, ce-am plănuit, ce-am discutat, ce-am promis şi-l iau de mână să mergem la profesor. N-o fi şi tata-socru atât de neîndurător şi de neînduplecat, are şi el copil, este şi el părinte, iar Ştefan nu e primul neisprăvit care i-a dat de lucru şi care a copiat pe ruptelea o lucrare pentru care cineva a transpirat din greu s-o facă, s-o conceapă. Măcar să-i aprecieze gestul că a găsit ceea ce trebuia, că a muncit să o rescrie, să-l pună să mai adauge ceva, să mai schimbe pe ici, pe colo o idee, două, un capitol, un tabel sau ce Dumnezeu a tratat el acolo. Adică nu el, cel care a elaborat-o. Ți-ai găsit să te mai înțelegi cu Ştefan să facă aşa ceva. El este cu un picior dincolo, gândurile lui umblă pe fel de fel de străzi germane, nu pe ulița bunicilor sau pe bulevardele Bucureştiului de care s-a săturat. Animalul întărâtat e periculos, dar câinele care latră, se spune că nu muşcă. Ştefan a lătrat rău, de muşcat, încă, n-a muşcat, doar a promis! Puteam să mai stau un pic de vorbă cu el. Şi, ce reuşeam? Mi-e teamă că lungeam prea mult discuția, cine ştie ce mai stârneam, fie el, fie eu! Nu, nu, am plecat exact când trebuia, am „lucrat" bine, nu e el chiar aşa de rău pe cât arată. Am convingerea că şi tata-socru va mai putea fi „modelat" şi convins să-şi calce pe mândrie, pe ambiție, pe orgoliu, pe ce vrea dumnealui, numai să calce şi să-i dea… neisprăvitului drumul să plece în lumea largă.

Cale de întoarcere pentru Ştefan nu mai există! S-a ticăloşit cu gândul de a părăsi țara şi tot ce mai are drag, tot ce mai este pasiune. Dacă mai are aşa ceva. Ceea ce este de văzut şi de înțeles e că abia aşteaptă să-i fâlfâie aripile spre țări mai calde, mai pe măsura viselor lui decimate de neputința de a fi om, de nesăbuința de a nu putea fi cinstit şi de a se forța să lupte pentru el şi cu el.

Sunt vinovată cu ceva? Ce-a zis? Că nu i-am spus că vom avea un copil? Şi când i-am spus, cum a reacționat, parcă i-am dat cu leuca în moalele capului! Se făcea că n-a văzut, că n-a auzit, că nu ştie nimic. Doamne, dacă mai are o umbră de sentiment, o fărâmă, fie ea şi rămăşită, de încredere în el, ajută-l să se reaşeze pe picioare, să aibă mai multă nădejde şi credință în el şi dacă acesta este drumul în care speră şi pe care este sigur că va găsi fericirea, lasă-l să intre pe el şi i-l luminează, ajută-l chiar să meargă drept, scurtează-i nevoia, du-l spre reuşită. Fă, Doamne, o minune şi cu el, cum ai făcut cu mine! Îmblânzeşte, Doamne, sufletul din el că se simte hăituit, dă-i puterea să creadă, să înțeleagă şi să vadă că nimeni nu-i este duşman, că nu i se plăteşte nici o poliță, că nu este decât victima propriilor „rețete" de viață, pe care şi le-a pregătit de unul singur şi iată că s-au dovedit a fi prafuri fără efect, precum leacurile băbeşti, ba chiar l-au afectat, l-au lovit şi au făcut din el un semiratat. Este Ştefan un om plecat pe potecuța fără întoarcere a unei vieți de care şi-a bătut joc singur-singurel? Este Ştefan iremediabil pierdut? Nu cred, nu vreau să cred aşa ceva. Ştefan trebuie să-şi potolească pornirile care l-au aruncat dincolo de viața normală. Trebuie să încerc să-l ajut, să încercăm, de fapt. Şi eu şi Eugen. Vom vedea…

IERTAREA GREŞIȚILOR NOŞTRI

- Bună, iubitule, ce faci?

- Bine, draga mea!

- Vom vedea noi, acum, cât de mult bine ştii tu să faci!

- Înțeleg că vrei să mă ispiteşti cu ceva? Unde baţi, unde vrei, Ileana, să ajungi?

- La tolba cu amintiri proaspete, rele, nedorite şi pe care trebuie să le înfruntăm cu tot sufletul nostru cel bun, mai ales al tău.

- Hopa! Intră repede în subiect, presimt despre ce este vorba. Te-ai întâlnit cu nimicul acela de om, aşa e?

- Dragul meu, reacția ta pare a nu fi una de neliniște, ci de… gelozie. N-ai pentru ce să te aprinzi…

- Nu, Ileana, nici pomeneală de gelozie, e vorba de reacția omului căruia i-a fost călcat în picioare, de două ori, orgoliul, a omului care-şi iubeşte tatăl şi nu acceptă, pe bună dreptate, tu admiți aşa ceva?, să i se aducă vârstei, capacității şi calităților unui om de „calibrul" profesorului Petre Ionescu, nici cea mai mică jignire. Şi cine o face? Un neterminat, un nerealizat şi un neisprăvit, ca să nu recurg la cuvinte mult mai tari!

- Eu te sfătuiesc să judecăm faptele cu mai multă atenție, să cernem mai cu grijă răul de bine, să revedem cuvintele pe care el ți le-a spus, iar după aceea să credem, să fim convinşi că ajutând, putem să fim, la rândul nostru, ajutați. Dă, ca să ai de unde lua!

- Ileana, ce s-a întâmplat? Vrei să spui că acela care sapă groapa altuia face o … pomană! Tu denaturezi realitatea voit şi din dorința de a calma lucrurile, faci mereu numai şi numai bine, înainte de a vedea dreptatea şi dacă ființa pentru care te zbaţi merită aşa ceva! Aici e un caz de şantaj, aici, cineva, dacă „deşteptul" acesta poate fi cineva, încearcă să încalce legea prin amenințare, prin calomnie, prin insultă. Produci prea multă teorie cu mine, eşti prea moralistă şi n-o faci deloc bine. Se vede de la o poştă că îți este greu să ajungi să-mi spui ce vrei, după lungile paranteze pe care le simt în explicațiile tale, de aceea te rog să intri în subiect, ce vrea neisprăvitul? Cam ştiu eu ce vrea, să-l facă pe tata să uite de propriile principii, să-i şifoneze etica profesională, să-l coboare acolo unde nu a fost niciodată!

- Răspund pe rând şi cu calm, pentru a te domoli şi tu: nu s-a întâmplat absolut nimic grav, Eugen. Şi acum, ascultă: m-am întâlnit în parc cu Ştefan, acum câteva minute, când veneam spre tine. A fost o simplă coincidență, o întâmplare. În dorința mea de a mă depărta de strada poluată, am vrut să trec prin inima naturii să mai iau un pic de oxigen. Şi... A venit neprevăzutul... De la masa unui snack-bar m-a strigat Ştefan. Era foarte nervos, flegmatic şi mirosea, tot ceea ce spunea el, în afară de băutură, numai a

amenințare. O făcea ca înecatul care încearcă să se agațe de ceva salvator. Mi-a povestit toată tărășenia lui, pe care tu o știi foarte bine, și ce pretenții are!

- Tărășenii! Așa numești tu aventura, peripețiile lui și încurcăturile vieții? Neprevăzut!... Ce vrea, Ileana, spune-mi ce vrea, ca să nu mă enervez și eu, din nou. Nu suport atâtea amănunte!

- Vai de mine, nervosul meu doctor, ia vino, matale, să te sărut eu, pentru că văd că ai uitat un bun obicei și să-ți spun cum stau lucrurile.

Joc tare! De nu s-ar supăra Eugen, mi-e teamă de altceva, de un pericol mai mare: de faptul că-l derajează insistența mea. Dar ceva trebuie făcut. Faptele nu pot rămâne în... aer!

- Iartă-mă, mă revanșez cu buchetul de trandafiri pe care ți l-am luat de dimineață, din Amzei, uite-l acolo în vaza de flori, dar povestea asta mă agasează. Vino să te sărut de două ori, o dată pentru venire și o dată pentru iertare. Vezi cum te poate schimba un mișel și un infam?

E bine cum a pornit discuția. Dar îmi vine să zâmbesc, să izbucnesc pur și simplu în râs, pentru că folosește asemenea cuvinte, pentru că vrea să fie serios și rău și nu-i stă bine. Adevărul e că trebuia să nu-l tot cocoloșesc și să-i spun direct lucrurile, faptele. Sper să fi câștigat teren și să-l conving rapid. Afurisită ființă mai sunt! De data aceasta am procedat cum nu se poate mai bine.

- Deci, Eugen, ce propui, cum procedăm. Îți spun, e mai bine să-l ajutăm, decât să îl înrăim. Cine vorbește cu tata Petre, tu sau eu?

- Nimeni!

- Reluăm… filmarea! Mai tragem o dublă! Nu joci bine! Vezi că ești rău, vezi că-i porți ranchiună? L-a lovit soarta destul, înțelege situația. Mie îmi este mai greu să vorbesc cu tata-socru, cine știe ce-și închipuie, e tatăl tău, hai, renunță la mândrie!

- Dar mie, mie mi-e ușor? Mai sunt copil să plâng că nu știu ce nu-mi cumpără tata. Sunt om în toată firea, Ileana, oare îmi stă bine să intervin pentru un șarlatan, pentru un dezertor de la datoria de tată, pentru un stricător de vieți?

- Oho, spui cuvinte care-mi dau de înțeles că tu ai ceva cu Ștefan. Eugen, nu trebuie să proiectezi în mintea ta decât realitatea. Te rog să găsești soluția cea mai potrivită. I-am promis lui Ștefan că-l ajut, cu condiția că dispare definitiv, că se apucă de muncă și că ne lasă în pace.

- Ia să vezi minunea! Vine de unde nu ne așteptam. Și l-ai crezut? L-ai crezut pe domnul naivitate întruchipată și prefăcută, pe parșivul și pe bețivul care ți-a distrus partea cea mai frumoasă din tinerețe, dar și sănătatea! Pe mârlanul, care are obrazul de toval și inima de piatră, l-ai crezut că va face ce vrei?

- Eugen, te rog, dragule, nu deveni altul decât cel pe care îl știu și-l iubesc. Hai să fim noi oameni, dacă el nu e! Nu-ți stă bine când ești nervos și vorbești în cuvinte prea dure. Te rog, Eugen!

- Doamne, ești formidabilă! Nu mai am cu cine să lupt, cum știi tu să înfrângi doar cu vorba. Of, ce nu fac eu pentru tine, pot eu să te refuz? Cam prea repede am cedat. Nu? Parcă mi-ai dat jucăria magică! Dar n-am ce face, pentru că tot aici vom ajunge. De ce zâmbești?

- Pentru că acum ești Eugen cel adevărat și de aceea ai cedat!

- Bine, voi discuta cu tata. Te-ai liniștit? Dar trebuie să mă mai gândesc un pic cum voi proceda, știi că profesorul rămâne profesor și se „lasă” cam greu. Haide la spital,

să vedem cum mai stai cu sănătatea. De alții ai grijă, după câte văd, dar de tine, Dumnezeu cu mila!

- Eugen, Eugen, iubitule, nu mai fii rău. Fă ca mine şi ne va fi bine!

Am fost la spital, am trecut prin mai multe cabinete. Unii medici m-au lăudat, că arăt foarte aşa şi pe dincolo, alții n-au spus nimic despre boala mea, ca şi când n-ar fi existat, cei din a treia categorie mi-au indicat vitamine pentru copil, efort dozat pentru inimă şi toate celelalte.

Mi-am dat seama că starea mea fizică este bunicică şi din faptul că Eugen nu a mai şuşotit cu nici un doctor, că au fost deschişi, au glumit cu mine, ba chiar, doctorul Rădulescu, unul de seama lui Eugen, mi-a spus că mi-ar da o „rețetă" pe care să scrie că ar fi „necesar" un al doilea copil, pentru că „ne va fi de folos la amândoi", dar ce faci cu ea la farmacie, că nu acolo trebuie să ajungă...

A trecut de ora 13.00 şi, în situația acesta, pentru că programul se terminase, am pornit împreună spre casă. Eugen conduce Dacia, ca de obicei, fără să vorbească. Încerc marea cu degetul, să văd... temperatura:

- Eugen, dacă te-ai supărat, nu mai discutăm nimic cu tatăl tău.

- Nu, nu m-am supărat, ai reuşit să mă convingi că trebuie să facem ceva. Nu se vede? Tocmai legam faptele între ele, făceam strategia „atacului". Mâine e sâmbătă, cred că nu ai uitat că suntem invitați duminică pe la dânşii.

- Nu, nu am uitat.

- Îi vei spune tatălui tău povestea asta urâtă de față cu mine?

- Cred că aşa e bine, ce te deranjează?

- Parcă mi-ar fi cumva jenă, parcă mi-ar fi ruşine.

- Vezi de treabă, pe tata îl conving repede, doar ştii ce suflet este. Sunt sigur că după ce l-a „altoit" pe individ, i-a părut rău, dar ce este mai grav, e că tata nu suferă să-l mințI şi să-l furi.

- Îi spunem că Ştefan a făcut-o din disperare.

- Cum vrei tu…

Suntem în fața casei noastre. Eugen trage maşina la porți şi se grăbeşte, e nerăbdător să intre în curte.

- Nu aduci maşina înăuntru, deschid eu!

- Mai pe seară.

- Pleci undeva?

- Nu. Doamne fereşte, iar mâine nu sunt nici de serviciu. Vom fi acasă două zile!

Intrăm. Nu ne aşezăm bine hainele pe cuier, că, minune! aud vocea... tatălui-socru:

- Ce faceți, măi, plimbăreților, Alexandru plânge, iar voi umblați creanga? Ia stați colea, un pic, să bem un pahar de vorbă. Mă, ce dor mi-a fost de ăsta micu', de nici nu vă închipuiți. Maică-ta mi-a spus: „Treci pe la ei, să vezi ce face Alexandru, şi nu uita să le spui că-i aştept la un tort, mâine!".

- Cu materialul vizitatorului? zice Eugen.

- N-ai decât, dacă vrei să ți-l pună Maria în sacoşă, să pleci cu el de unde ai venit!

- E planificată, tată, e planificată vizita. Am vorbit cu Ileana şi vom veni. Şi dacă s-a „replanificat" pentru mâine, e şi mai bine. Noi vorbisem pentru duminică. Alte veşti? Ia spune-mi, ce mai e pe la facultate, ce-ți mai fac studenții, absolvenții, mai eşti coordonator la multe lucrări?

Începuse să tragă discuția spre ceea ce îl „durea”, dar era prea repede. Mare minune ca socru-meu să nu-şi dea seama de mişcare. Eugen nu e deloc diplomat. N-are tactica „învăluirii”. Mai are un pas şi se dă de gol, dacă nu, chiar a făcut-o!

- Măi, măi, ce chestionar mi-ai pregătit! Îți răspund imediat, dar îți voi pune şi eu câteva întrebări: ce mai face Cosânzeana cu sănătatea, ați fost la control, parcă azi vă programase, din câte ştiu eu, cum te mai descurci cu bolnavii adevărați şi cu cei... închipuiți?

- Excelent! Ileana stă şi ea foarte bine, rezultatul controlului a fost pozitiv, doctorii sunt mulțumiți. Ai constatat că sunt pregătit să-ți răspund?

- Da, nimic de zis, ca de obicei, foarte concis şi pus la punct! Dar eu cred, aşa simt, că avem altceva de discutat, e ceva ascuns după vorbele acestea, mi se pare searbădă conversația noastră şi parcă ar sta cumva pe un foc ce nu vrea să ardă!? Nu crezi că avem de pus la punct împreună ieşirea în decor a unui ins căruia nu-i mai ajunge drumul? Simt eu, aşa e? Hai, deschide porțile larg şi intră!

Ce-am spus! Eugen e doctor şi cam atât. Nu i-a mers stratagema sau a vrut, cu tot dinadinsul, să ajungă mai rapid unde exista „rana”. Tata-socru l-a prins! Să-l văd ce face în continuare...

- Dacă este acelaşi lucru la care ne gândim noi doi, eu şi Ileana, înseamnă că eşti extraordinar de inspirat!

- Măi, copii, să nu credeți că eu nu mă frământ. Ce naiba, că e subiect la ordinea zilei, e actualitate! Sunt cu toate noutățile „la zi”, dar, în acelaşi timp, aveam şi o oarecare îngrijorare în ceea ce vă priveşte. De aceea v-am făcut această vizită neanunțată. Aşteptam ceva, dar consideram că nu o să îndrăzniți să vorbiți cu mine. N-am mai putut zăbovi până mâine. Aveți ceva să-mi spuneți, dă oala în foc, aşa e? Sau mi s-a năzărit mie?

Începe... ciuleandra, să vezi ce ne joacă acum!

- Da, tată, Ileana, vino încoace, tata are de vorbit cu noi…

- Am pus de cafeeea, nu pooot, iertați-mă un piiic!

Am găsit momentul prielnic să mă retrag de la ce va urma şi să mă fac foarte ocupată! Îl aud pe socru-meu spunând:

- Lasă aşa, e mai bine între bărbați, las-o pe Ileana, ea nu trebuie să fie de față, nu vreau să o punem într-o situație penibilă, care o deranjează, care nu-i convine. E şi ea femeie, este amestecată, sentimental vorbind, în această poveste şi nu o pot obliga să sufere nazurile mele, nervii mei, refuzul meu şi damblaua unui golan. Dacă aş avea puterea fizică necesară, aş da cu el de pământ! Iartă-mă! M-am cam ambalat!

- Care refuz, tată? Despre ce refuz vorbeşti?

- Uite ce e, Eugen, ce să mai cocoloşim situația, zi-mi ce s-ar întâmpla dacă nu-i dau examenul acestui farseor, nu i-l dau şi pace! Nu admit să fiu furat, nu admit să fiu amenințat, nu admit să mi se impună ceva, să aud tot felul de jigniri la adresa mea. Şi de la cine? De la un tip care este plin de păcate din cap până în picioare?

- Şi nu vrei să-i ierți niciunul din aceste păcate?

- Dragul meu, ştiam că veți interveni pentru el. Aşteptam momentul! Bănuiesc şi cum ai reacționat când v-ați întâlnit, pentru că el mi-a spus totul. Greşeala lui a fost că a emanat, de frică, fireşte, o doză, chiar o supradoză, de nesimțire. Cine mă amenință pe mine? Un nimic? Un om ajuns doar la jumătatea întregirii lui? Vai ce teamă mi-e să nu îmi intre în ochi o asemenea aşchie! Haida, de! Sunt tocit de oameni de genul acesta, cum

sunt ros de propriile mele zbateri pentru binele altora. Ce mai contează încă un bine nemeritat, pe care l-aş putea face cu mare uşurinţă, cu ochii închişi. Da, uite, că nemulţumirea mea este alta: pramatia asta nu merită, chiar dacă nu e primul pentru care fac un compromis şi nu ar fi o dramă, dar ăstuia nu i s-ar cuveni aşa ceva, Eugen. Nu merită atenţie şi ajutor, pentru că a procedat ca un ticălos, pentru că a vrut să mă şantajeze, m-a ameninţat, a fost, hai să-i mai scad din „merite", necuviincios, după ce a şi furat! Vezi, deci, că nu sunt un încăpăţânat, nu sunt un om care poartă ranchiună cuiva, dar mi-e teamă ca slăbiciunea asta a mea să nu devină obişnuinţă. Să-ţi spun care e problema? Cârpa aceasta de om este primul care nu ştie, dar deloc nu ştie, să-mi ceară să recurg la un asemenea compromis, e primul care, din pricina impertinenţei, a insolenţei, a obrăzniciei şi micimii lui, nu vrea să recunoască tâlhăria, infamia pe care a săvârşit-o. Am stat îndelung de vorbă cu el. Şi l-am întrebat ce vrea, l-am măsurat, l-am cântărit cât poate să fie om şi nu mi-a ieşit nimic pe talerul lui. Zero! Această fiinţă e un fleac, v-am mai spus! Pun prea mult de la mine, Eugen! Eu pot să şterg cu buretele totul, chiar dacă e o renunţare prea rapidă, e o capitulare fără condiţii din partea mea, chiar dacă sunt pe cea mai avansată poziţie, a celui stăpân şi cunoscător. Dar, Eugen tată, vrei să-l întâlnesc şi să-mi dea cu tifla, vrei să-l aud că-mi zice, e capabil de asta: „Salut bătrână piedică a vieţii mele! Mamă, ce scârţâi, cum te mai târăşti printre nevoi? Ai neajunsuri, ai vrea ceva parai? Te pot ajuta, ca să vezi că am şi eu ceva cord! Atunci când am dat examenul, nu dispuneam de lovele... Azi s-au adunat, că ban la ban trage! Hai, rosteşte-te pedagogic, cinstit şi onest, cum te ştiu, ce preţ mai ceri pe servicii de caritate. Băiatul plăteşte!"

- Tată, eşti prea aprig. Va veni o vreme când îţi va părea rău că nu l-ai ajutat. E lefter, e sărac cu buzunarul şi mai are puţin şi devine la fel cu duhul! El pleacă, tată, pleacă de aici, de ce-i tai tu aripile înainte de a zbura. N-o să mai ai deloc prilejul să-l vezi.

- Eu nu tai nici o aripă, Eugen! El nu le-a lăsat să crească!

- Tată! Tată, te rugăm!

- Eugen, ştii în ce condiţii pot să-mi calc principiile, deşi, parcă nici aşa nu-mi convine, dar… Explicaţia ar fi foarte lungă, pentru a-mi pregăti mie starea care să-mi spună că nu greşesc. Am trecut prin asemenea lungi momente, şi dacă m-am răcorit, dacă am simţit amarul din vorbele lui şi disperarea, m-am hotărât pe moment că... Mi-am mai schimbat un pic şi din opinii, din poziţia faţă de el... Uite, ce mai tura-vura, o voi face pentru binele şi liniştea voastră…

Aha, vine apa pe scocul morii noastre, ştiam eu că am un socru de treabă! Ia să vedem ce vrea, ce propune?

- Biiineee! Te anunţ ce „clauză" vă pun, fii atent la mine ce-ţi spun: pe el nu vreau să-l mai văd! Socotiţi că, deja, m-aţi înfrânt, spuneţi-i că am fost de acord să-i dau examenul, pentru că aţi cerut voi asta. Datorită vouă are hârtia mult aşteptată, dar pentru mine rămâne un nimic! Vorbesc cu Georgescu, cu alt conferenţiar, cu un profesor doctor sau cu cine vreţi voi şi-l ridicăm în slăvi. Îi rog să-l treacă, încercăm o reexaminare, o contestaţie, o reevaluare. Ziceţi-i cum vreţi, dar tare mi-e teamă că o să cadă şi se va face praf în situaţia în care s-ar putea să fie pus să demonstreze ce ştie! Aşa că doar o să... simulăm, o să ne închipuim această reexaminare şi Dumnezeu să-l aibă în pază! Îi dăm drumul. Ducă-se! De aici încolo este pe răspunderea lui! De acord?

- Eiiii, păi să fie să punem ceva în pahare! Nu-ți spun da, îți mulțumesc! Îmi pare rău că lecția aceasta de morală mi-ai făcut-o mie, şi-mi pare tot rău că Ileana nu a fost de față. Ar fi putut să te mai cunoască şi ea un pic!

- Nu, nu mai umbla la cuvinte prea prețioase!

M-am făcut mică imediat! Auzisem totul! Îmi venea să-l strâng îndelung în brațe, de bucurie, pe tata-socru! Simțeam că peste noi, prin bunăvoința sa, se aşternea, din nou, liniştea pe care o meritam şi pe care o primisem atât de uşor. Doar un vânticel încercase s-o deranjeze, fără să aibă sorți de izbândă.

Tata-socru e om deştept, şi-a dat seama că mai bine îşi înfrânge propria mândrie, decât să țină întins firul încăpățânării, care s-ar fi putut rupe, cine ştie unde! Om cu doxă, om cu orgoliu pe care şi l-a înfruntat doar că a vrut el. Socrul meu s-a dovedit a fi tată şi pentru Eugen, şi pentru mine. Unde eşti, domnule Ştefan, să vezi cum m-ai făcut, încă o dată, fericită! Unde eşti, păcătosule, să vezi că ai obținut încă o victorie prin spatele „frontului", dar care mi se datorează mie, om al nimicului! Îl aud pe tata socru:

- Da, m-am hotărât, voi cere revizuirea lucrării şi-i voi da o notă de trecere să n-o poată duce! Nici un manager nu te primeşte cu asemenea calificativ şi are de la prima privire suspiciuni, îndoieli asupra pregătirii tale. Iar dacă te acceptă, trebuie să tragi din greu ca să demonstrezi, să-l convingi că nu este oglinda ta hîrtia aceea de la examenul final. Să-l faci să priceapă că eşti altcineva... Şi să-l aud dacă are tupeul să vrea mai mult. Singurul lui avantaj va fi că este absolvent, că are licența, bătută în cuie, adică se poate lăuda, pe unde se duce, cu ea! Şi gata, am încheiat discuția, să nu mai aud de el, să nu-l mai văd şi cu ocazia asta sunt bucuros că v-am făcut curat în viață!

Eugen continuă să insiste:

- Te rog să mă ierți, tată, pentru că te-am adus într-o asemenea situație, dar doream să ne înțelegi că nu vrem să dai în cineva, pentru a ne răzbuna pe noi. Presupun, din ezitările dumitale, din vorbele multe, că treaba este ca şi făcută...

- Eugen, dragul meu, nu mai eşti copil, eşti om în toată firea, ai şi capacitatea de a judeca lucrurile corect, lasă-mă să cred că am greşit pentru prima dată şi să nu trăiesc cu părerea că am făcut o favoare. În carieră, în drumul tău mai departe, nu trebuie să faci nici un compromis, pentru că s-ar putea să se răsfrângă asupra ta. Să regreți mai târziu. De aceea am vrut să fiu profesor şi numai profesor, nu am fost nici tată, nici socru. Am făcut-o, Eugen, da, am făcut-o! Era făcută! Ai auzit?! V-ați implicat inutil şi tardiv, iar eu am vrut să mă mai răcoresc, să verific dacă am greşit ceva şi să mă înfrâng! Era trecut de prima dată! Ați înțeles? Păcatul meu să fie! Georgescu şi ceilalți sunt umplutură, „lucrarea" este doar a mea, dar am dorit să mai reduc din „efort". Tu crezi că este aşa de uşor să operezi cu asemena ființe? Acum lupt cu mine! Să mă conving că am făcut ce trebuia, să nu am conştiința încărcată... De aceea am țesut povestea aceasta. Voi nu aveți pătată cu nimic imaginea sau conştiința, mai bine spus. Eu sunt autorul.

- Ai zis „am făcut-o?" Aşadar, tată, discuția noastră a fost doar ca să curgă timpul! Să te mai descarci de ceea ce te apăsa...

- Măi, Eugen, tu ai urmat şi ceva studii de parapsihologie, stai bine cu metafizica? Uite, vezi, ai început să pricepi câte ceva. Hai să spunem că a intervenit şi subiectivismul. Avându-vă pe voi aproape de mine, ştiind ce-a făcut şi cine este acest Mihulescu, mă hotărâsem să… ia examenul şi să dispară! Să nu-l mai vedeți în vecii-vecilor! Şi, înțelegi tu, Eugen, Dumnezeu m-a îndemnat să o fac altfel, fără intervenția voastră. Ați aflat, dragii mei, că sunteți... curați, că i-am dat examenul de la început, că l-am trecut imediat

după discuția pe care am avut-o cu el, dar nu i-am spus! Şi nici vouă n-am vrut să vă spun. De, păcătoasa de mândrie... Orgoliul, vârsta... Doream să mă obişnuiesc cu situația asta... neobişnuită în care eram... Nota a putut suferi o modificare, adică am ținut să nu fie… conformă cu realitatea şi… s-a ajustat spre bine. M-am gândit că „opera", că lucrarea lui se mai putea revizui. Dar omului de acest gen, dragul meu, nu ai ce-i mai face, cu el e mai greu să-i repari caracterul, „temelia demnității personale", cum îl considera La Rochefoucauld. Nu am timp să-l mai fac bine la vârsta lui! Nu am vrut să vă mai spun că i-am dat drumul, că discutasem cu ceilalți şi i-am lămurit că este vorba de un om pe care l-am putea distruge definitiv şi căruia i-am rupe aproape un an din viață. Au fost cu toții de acord să-l trecem. Aşa că discuția noastră de dinainte a fost o simplă umplere de timp, până să vină cafeaua. A fost, şi pentru mine, o revedere a situației, o descărcare, cum vă spuneam, am vrut să mai verific, încă o dată, dacă am procedat bine. Şi să mai ştii ceva: mi-era şi ruşine de voi pentru că făcusem o încălcare...

- Lasă, tată, ai „călcat" foarte bine! Felicitări şi linişteşte-te!

- Nesăbuitul nu ştie, habar nu are că a obținut nota de trecere. Am lungit şi eu un pic „boala", să văd cum mai reacționează individul. Dar, îndărătnicul, nătângul, în loc să vină să vadă ce s-a întâmplat, să treacă pe la facultate şi să-şi ridice toate hârtiile care înseamnă „marele lui viitor", a stat să urzească pânza răutății şi a calomniei, să facă planuri de răzbunare prostească, să amenințe. În felul acesta nu eu l-am pedepsit, ci Dumnezeu! Înțeleg că a trecut la adoptarea unui alt stil, mai „academic!" De aceea nu am vrut să vă spun nimic. Se cuvenea să-l ating şi eu cu ceva! Să-l pun un pic cu botul pe labe. Acum ar trebui să-i cer iertare pentru că îmi dau seama ce mult am greşit! Am greşit când i-am dat licența! Iar lecția pe care a primit-o, n-o merita! N-ai cu cine discuta, Eugen! Mi-am răcit gura de pomană!

- O luăm de la început, tată? Mai fac oamenii, din când în când, şi păcate. Să fie ăsta păcatul dumitale, vom fi şi noi părtaşi la ispăşirea lui. „A face o nedreptate este mai rău decât a o suporta" zicea Socrate. O fi sau nu o fi nedreptate, dar bine că s-a finalizat aşa. Ileana, vino, e pace sub măslini!

În doi-trei paşi am fost lângă tata-socru, am pus cafelele pe masă şi, ca să vadă că am cam tras cu urechea, l-am pupat pe ambii obraji:

- Tată, îți mulțumesc pentru că ne-ai scăpat de un disconfort, ca să nu îi spun necaz, te iubesc fiindcă ne-ai luat o grijă de pe suflete. Nu-i mai spune mamei ce mare afacere am rezolvat şi las-o să rămână ca între bărbați.

- Dacă n-ați ştii voi, amândoi, să puneți stăpânire pe inimă şi să vă luați fiecare partea lui, una mie şi una ție, tu iubeşti partea aceasta, eu jumătatea cealaltă, ce m-aş face? O să vă spun lui Alexandru că vă țineți numai de afaceri necurate. Gata! A fost un capitol care nu se va mai deschide. Intră în arhiva sufletului meu, devine secret şi arhivele secrete se deschid după ani buni de viață. Ştiți asta, da?

-Să trăiți, am înțeles! zice Eugen.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru bunătatea Ta şi pentru soarele pe care l-ai aşezat peste noi. În sfârşit, cred că abia acum coşmarul Ştefan s-a isprăvit, sper să plece şi să mai vină când mi se va face mie dor de el. Adică… niciodată!

Iartă-l, Doamne, că nu a ştiut ce face şi ajută-l să găsească acolo, pe unde va umbla, măcar un cățeluş cu covrigul în coadă, ca să mai fie o dată satisfăcut pentru victoria lui asupra lui şi a celor care, aşa gândeşte el, i-au vrut răul.

Iartă-l, Doamne, că teama şi paşii împiedicaţi cu care a mers în ultima vreme l-au adus în pragul disperării. Tot mai cred că nu este şi nu va fi un om din care să nu alegi, în care să nu găseşti măcar o picătură de sânge curat…

Să fie rugăciunile mele zadarnice?…

Vom mai primi cu toţii porţia de amar şi de răutate din partea lui Ştefan? Să mă fi înşelat eu sută la sută în ceea ce-l priveşte. Dacă povestea se reia? Vin semne despre aşa ceva? Mă întreb de ce n-o mai fi trecut pe la facultate, de ce nu ia legătura cu profesorul? Băiatul acesta nu mai este om!? Să fi devenit fiara care-şi caută salvarea prin sacrificarea altor fiinţe?

Întrebările curg nestăvilite, răspunsurile n-au de unde să vină, căci pe ceea ce spune Ştefan nu mai pot da nici măcar un ban, iar drumurile spre el şi adevărurile lui au devenit tot mai întortocheate, tot mai închise, pentru că Ştefan se afundă în întuneric, în noroiul neputinţei de a se lupta chiar cu nimicnicia lui.

Nu mă văd în putere să mai fac un pas înainte!

Am intrat, fără să-mi dau seama, pentru a nu mai ştiu câta oară, pe tărâmul întrebărilor fără nici un răspuns. Oare?

BINE FACI, DAR CUI!

Mă simţeam, totuşi, mai împăcată. Făcusem un bine, prin Eugen, celui mai aprig duşman al nostru aflat în stare „latentă”, dar gata să izbucnească. Sau, mai degrabă, unui erou de carton, care se încuraja, acum, crezându-se Marele Învingător, Marele Judecător. Mă gândesc, şi chiar aşa este, că frica îl îndemnă la o asemenea soluţie.

Ce m-a uimit a fost că… nu s-a potolit, cum ar fi trebuit să o facă şi cum mă aşteptam. El, însă, nu gândeşte ca mine şi, după ce a aflat nota dată la „revizuirea” lucrării, care n-a avut loc niciodată, dar despre aşa ceva n-a ştiut nimic, spre surprinderea mea, a început să-şi arate iar colţii, cerând, în continuare, ce nu îi aparţinea. Încerca, auzi una!, chiar să ne judece. Pe el cine îl va judeca? Cum va trece barierele timpului, dintr-o zi în alta a vieţii, fără să simtă cât e de greu. Va putea să se strecoare necontenit pe sub ele, chiar dacă eşti avertizat că e mai bine să aştepţi. A vrut să rezolve totul repede, acum, nu mâine! A vrut?

Mi-e milă de mine. Vai, ce m-am înşelat! Am crezut că zace undeva, în el, în cel mai ascuns colţişor din inima lui, un minuscul fascicul de lumină, o fărâmă de bunătate. Alcoolul, singurătatea, dar, mai cu seamă, da, asta era cauza principală, lipsa de bani, l-au împins pe Ştefan, din nou, în alt mare păcat. Acum cerea altceva! Dezorientat şi considerându-ne pe noi, pe mine, pe Eugen şi pe socrul meu, şi nu pe sine, cei mai mari

vinovați pentru că i-am întârziat ieşirea în lumea Vestului, încerca să însăileze alte motive ca să-şi câştige, nu libertatea, de care zicea el că are nevoie, ci banul pe care nu-l mai văzuse de multă vreme. Epava Ştefan ieşea în larg, dar gemea din toate încheieturile şi era suprasolicitată de lipsa de experiență a celui ce o comanda. Ştefan aborda, încerca să se apropie de binele lui, cu „vasul speranței", mizând pe cea mai mizerabilă, cea mai periculoasă soluție posibilă! Una draconică, bolnavă! După ce s-a văzut cu diploma luată, după ce a fost convins că a câştigat un război cu… nimeni, a început să transmită, pe ilustrate de câțiva lei, „comunicate" pe care le putea citi oricine! De fapt, cu siguranță maximă, el asta şi dorea. Scria tâmpenii de genul acesta, căci o minte sănătoasă şi aerisită n-ar fi făcut-o: „*Îmi sunteți datori un an. O să-l plătiți în valută!*" Sau: „*Cursul dolarului de azi este cel pe care îl ştiți, eu vă cer suma pe care mi-o datorați, la cursul de ieri! Sunt îngăduitor! Sunt galant!*"

Avertismente şi bazaconii asemănătoare trimitea şi socrului meu:

„Dom' Prof. Dr. Univ. Corectu', vă scriu după o nouă furtună prin care trec. E foarte rece apa! Vă aştept curând să mai pescuim ceva din ale vieții valuri. Până atunci umblu după momeală! Dar nu uitați nimic din ceea ce mi-ați făcut, pentru că nici eu nu pot uita!"

Pentru profesorul Ionescu a fost de ajuns să primească doar două mesaje de acest gen şi să-l văd, în săptămâna de după vizita pe care eu şi Eugen le-am făcut-o la… tăierea tortului, că vine foarte calm şi ne spune:

- Copii, eu am dat rateu, iar încercarea voastră a fost zadarnică. Vă mai trebuie ceva lecții de psihologie, ceva experiență de viață. Dacă această căzătură nu dispare din viața noastră, ştiu ce am să fac şi cum o să procedez cu el pentru a-l îndepărta definitiv din calea mea. Ce-a căutat, a găsit! Pentru şantaj, pentru amenințări, pentru calomnii şi insulte, despre asemenea lucrături mi-ați vorbit şi voi, nu demult, parcă tu, Eugen, pentru tot ceea ce urzeşte, am un ac mare de cojocul lui. Nu sunt nimeni în Bucureşti şi de aceea jocul cu nesimțitul ăsta s-a terminat! Deci: dacă nu vrea „să fie el schimbarea pe care o doreşti în lume", cum bine zicea Mahatma Gandhi, părintele independenței Indiei?, uite cum îmi umblă mintea de colo-colo!, bat câmpii cunoştințelor din tinerețe, mă chinui în van, pentru că ăsta n-are habar cu cine s-a apucat să lupte, ei, bine, dacă nu vrea şi nu vrea, vă rog să-l avertizați pe derbedeu că a intrat în apă adâncă şi în situația în care nu-şi termină „partitura" şi nu încetează să „cânte" atât de fals şi de urât, mă voi adresa Parchetului şi Poliției! M-am săturat să mă joace în picioare o cârpă, o căzătură, o ființă care nu are creier, care nu ştie să gândească, nu deosebeşte binele de rău şi are judecata zdrențuită, plecată cu sorcova. Dacă stau să gândesc corect, este bun de dus la psihiatrie. Numai un nebun, după ce îi spui că e bolnav sau îi dai tratament, spune că vrei să-l omori. Numai un cinic, după ce i-ai întins degetul, îți ia mâna toată, numai o lichea şi un tip lipsit de scrupule, după ce ți-ai îngroşat obrazul şi ți-ai pus în joc reputația ca să-l ajuți, poate să îndrăznească să-ți mai ceară ceva, când tu, pătându-ți conştiința, l-ai scos basma curată! *Nu mai rezist,* ați înțeles, da? Cu mine a încurcat-o! Îi iau adresa de la facultate, dau ilustratele la poliție, ca să mi-l aducă să-l aud ce şi cât vrea. Şi-i voi plăti cu vârf şi îndesat! Îi anunț şi familia! Dacă, între timp, nu dispare… Nu familia lui, despre el vorbesc. El să-şi ia tălpăşița! A intrat în laț şi nodul se strânge! Clar, da? Vrea şantaj? Uite, că îl are!

Reacționează dacă mai ai cum! A nu ştiu câta oară, Ştefan calcă strâmb! Doamne, naivă mai sunt, încrezătoare mai pot fi într-un asemenea „caracter" care a demonstrat că e

bun de aruncat printre reziduuri umane! Iar, acum, ia-l de unde nu e! Sunt curioasă ce va face socrul meu. Nimeni nu-l mai poate convinge să renunțe. Pe Ştefan îl paşte un mare pericol!

L-am căutat un timp, am încercat să mai refac o parte din drumurile pe unde ştiam că-l pot găsi, profitând de plimbările cu Alexandru, dar n-am reuşit nimic. Parcă intrase în pământ, iar cărțile poştale şi ilustratele, cu o precizie matematică, veneau, veneau…

Am aflat, de pe ştampilă, oficiul poştal şi sectorul de unde scria sau expedia „corespondența". Socrul meu a vorbit cu cineva de la poliție, un fost student de-al lui sau aşa ceva, i-a povestit cum stau lucrurile şi urma să vedem ce se va întâmpla…

Înaintea poliției, însă, l-am găsit eu! În sfârşit! Mergea spre poşta cu pricina. Pentru un nou „transport" de ilustrate? Arăta îngrozitor. Nici nu ştiu cum de l-am mai recunoscut. Poate după mers, poate după cum îşi legăna mâinile pe lângă corp… Am întins pasul şi l-am ajuns din urmă. A auzit căruciorul pe asfaltul trotuarului şi a încercat să se dea cât mai în dreapta sensului său de mers.

- Ştefan, tu eşti?

S-a întors spre mine un om cu fața nebărbierită, cu o țigară ieftină în colțul gurii, cu o haină şifonată, care avea şi un nasture lipsă. Am vrut să mai zic ceva şi am rămas împietrită. El e Ştefan? Umbra de om din fața mea e Ştefan?! Mai întreb o dată:

- Tu eşti, Ştefan?

- Da… împărate!

- N-am zis Mircea! Mă mir că mai ai timp de umor şi de persiflare, mă mir că mai ai un dram de spirit în tine! Doamne, Ştefan, tu ai oglindă, te-ai uitat să vezi cum arăți?

- Aşa te-a învățat dom' profesor, aşa carte ştii de la Domnia Sa. Acostezi bărbați pe stradă şi le mai faci şi morală? V-ați verificat din punct de vedere financiar, ați aflat cât vă costă anul meu de şedere de pomană în țară, că aşa a vrut dom' prof. univ.?

- Dar tu, tu ți-ai făcut socoteala ce joc periculos încerci cu familia noastră?

- Familia noastră! Ce frumos rosteşti aceste două cuvinte, cu gura plină de satisfacție. Ce-ar fi să-ți închid eu puțin gurița, spunându-ți ce pretenții pecuniare verzi am în cap? Cât am pierdut eu din contractul ce-l puteam încheia pentru a munci în Germania!

- Păstrează-le în visele tale!

- Cum vrei!

- Ştefane, ai grijă, nu doream să-ți spun, dar e mai bine s-o ştii: fă-ți bagajele! Strânge-ți boarfele pe care le mai ai, dacă mai ai ceva, dar cât de repede, pentru că poliția e pe urmele tale. Zilele libere îți sunt numărate şi nu aş vrea să ajungi, din cauza noastră, la puşcărie.

- La puşcărie?! I-auzi, domnule, de ce e în stare familia Ionescu! Trebuie să tremur de pe acum sau încep de mâine?

- Eu te-am avertizat, te-am prevenit! Să ştii că socru-meu nu suportă hoții, ai furat lucrarea Ştefan, are dovezi, şi nu înghite nici escrocii. De ce nu ai mai dat pe la secretariatul facultății să-ți iei bruma de acte de licențiat al facultății Ics şi să-ți faci bagajele pentru lumea din visele tale? Ce doreai? Să vină profesorul să te roage? Erai convins că nu-ți dă notă bună pe lucrare pentru că ştiai ce falsificare, ce furt ai făcut. Uite că te trecuse, domnule licențiat! Anul l-ai pierdut din prostia şi lenea ta, din falsa mândrie ce ai afişat-o tot timpul. Singur ți-ai pus piedică. Rezolvă-ți repede încurcăturile, i-ați actele şi te du! Eu nu am altceva a-ți spune decât: Bună ziua!

- A ta, da, dar a mea, e vai de ziua mea…

Poate a fost singurul adevăr pe care l-a rostit. Zilele lui de multă vreme nu mai sunt bune. Mă întreb de ce nu-l ajută fratele lui să plece odată şi pentru totdeauna? Dacă o fi devenit neamț adevărat şi a văzut că nu mai există nimic din ceea ce i-a trimis, că nu mai are cu cine discuta şi că nu e cale de îndreptare, e normal să nu-l mai ajute. Poate nici nu mai are interes să-l vadă acolo, ca să nu-l facă de râs!

Acum îmi dau seama că pe Ştefan nici nu l-a interesat Alexandru. Nici nu s-a uitat în cărucior să-l vadă! Aici chiar că nu mai este vorba de orgoliu. Nu s-a mai putut preface, i-a fost teamă, l-a durut, de-asta n-a dorit să-l privească, are şi el măcar o idee de suflet, că doar e copilul lui, ce Dumnezeu!

Iar îi ține parte? Iar mă joc de-a ascunselea cu mine?

„Ce fel de om sunt? se întreba Stendhal. Sunt, oare, un om cu mintea întreagă? Sunt, oare, un om cu judecată adâncă? Sunt eu hărăzit cu un spirit ales?" Şi, tot el, răspundea: „Adevărul e că nu ştiu". Poate aşa este şi el…

APROAPE DE HAINA CU DUNGI

O vreme nu am mai primit ilustrate şi socru-meu se întreba dacă nu cumva am scăpat de pacoste. Nu mai ştiam nimic despre Ştefan, până într-o zi, când…

Eugen tocmai s-a întors acasă de la serviciu. Din prima clipă îl simt, îl văd că e înnourat la față, că are o grijă. Nu vorbeşte! Se duce să se dezbrace, se spală, se schimbă şi-l chem la masă. Cred că se va întinde un pic în pat. Îi spun să nu stea prea mult, să vină mai repede. Este surescitat, face mişcări uşor necontrolate şi abia îl aştept să-mi spună ce îi stă pe suflet.

- Mă odihnesc doar un pic. Voi veni într-o clipă!

Îl las în pace. Obiceiul lui este să stea lângă mine când încălzesc mâncarea, când pregătesc masa. Îşi bagă mâinile prin toate oalele şi cratițele, gustă să ştie el ce e prin vase, să vadă ce am gătit şi e un pofticios de zici că e femeie gravidă! Acum, însă…

După cinci-zece minute îl strig:

- Eugen, vino la masă, te-am rugat!

- Îndată!

I-am pus în farfurie. Mănâncă şi nu-mi spune nimic, nici măcar de la policlinică, de unde, de fiecare dată, are câte ceva de povestit. Cum să-l provoc?

- Genu, îți place alintul acesta, ce e cu tine? Mănânci şi gândul îți este în altă parte?

- Îmi place, poți să-mi spui şi Genu, dar să nu nimereşti să-mi zici Geniu, zi-mi cum vrei tu, acum nu asta contează!...

Tace din nou, îl privesc insistent şi... izbucneşte:

- Nu sunt bun de nimic, Ileana! L-au arestat pe Ştefan Mihulescu! E reținut la parchet pentru cercetări!

- Nu s-a lăsat, tata-socru!

- Nici vorbă. Tata, de când nu a mai primit ilustrate, s-a liniştit. Dacă nu l-a mai deranjat, nu avea rost să mai facă vreun demers. Altceva s-a întâmplat. M-a anunțat procurorul Scarlat că ar fi bine să trec pe la el să discutăm problema domnului Mihulescu, care a solicitat o declarație din partea mea sau aşa ceva. N-am înțeles prea bine despre ce este vorba, decât că, şi chestiunea aceasta e certă, Ştefan se află reținut pentru cercetări. E vorba de falsificarea unui paşaport, de furtul unei maşini, de nişte valută împrumutată de la cineva şi neînapoiată. E groasă rău şi nu înțeleg ce am putea face noi? Tu, ce zici?

- Mare pacoste este omul acesta pe capul nostru! De-aia cerea el dolari?

- Cred că mănânc, mă odihnesc un ceas şi mă duc la Parchet, pentru că procurorul Scarlat este de serviciu după-amiază şi avem timp destul să vorbim. Aşa mi-a spus. Cică o să vină şi un avocat. Încurcătură mare! Dar tatei e bine să nu-i spunem nimic, poate nu a aflat.

- Eugen, nu înțeleg de ce trebuie să mergi tu, are şi el părinți şi nu unii oarecare. Nu-i eşti rudă, nu-i sunt rudă! Nu te duci!

- I-am promis omului, nu-l pot refuza. Poate are nevoie, pentru uşurarea anchetei. Şi, cinstit să fiu, am în mine şi o doză de curiozitate. Mergi şi tu cu Alexandru şi până vă mai plimbați voi, eu termin cu procurorul ce-avem de discutat.

- Am spus nu, Eugen!

- Iar eu nu te-am obligat, ci te-am rugat, e bine să mai ieşiți şi voi din casă…

- Asta e altceva... dar...

- Ileana, omul acesta este într-o mare încurcătură, vreau să-l ajut. E tot ceea ce vreau în clipa aceasta şi nu ştiu de ce!

Ce mă fac!? L-am adus la diperare pe Eugen! N-am cum reacționa şi-i răspund cam aiurea:

- Fie, treacă de la mine!

.....

Nu a dormit prea mult, cred că doar şi-a odihnit „oasele”! Pe la ora 16.00, am ieşit în oraş. M-a scos din sărite câtă lume a salutat. De aceea merge el mai mult cu maşina, să evite atâtea întâlniri, saluturi. Dacă nu ar fi fost cu mine, mulți, cu siguranță, l-ar fi şi oprit. Mă enervează consultațiile medicale pe stradă!

- Caută, undeva, în parc, o bancă, aşază-te la umbră şi voi avea grijă să nu stau foarte mult. Sunteți motivul foarte serios pentru care o să cer să scap mai repede…

Nici nu mai ştiu cât timp a trecut de când a plecat. Oricum, s-a dus precis o jumătate de oră, cu toată asigurarea pe care am primit-o. Ce-o fi făcând? Să-i fi enervat pe procurori şi să-l fi luat la amănunte? Păi, dacă nu are ce să le spună… Şi ce vină are el, de ce l-au deranjat! Ce oameni! Să te cheme fără să poți detalia măcar un aspect… Cu mine era altceva, să mă fi solicitat pe mine, dacă tot au un… dosar! Probabil au discutat

ca între bărbați… Şi era şi obosit… De ce l-am lăsat, de ce? Trebuia să-l opresc acasă să… Uneori degeaba mă consider „maturizată” de necazurile vieții… Ce fac acum?

Ah! Iată-l, a ieşit! N-a stat mai mult de o jumătate de oră! Nu m-am plictisit, dar nici mult nu mai aveam! Aşteptarea sub tensiune, „sugrumată” şi de faptul că te omoară necunoscutul şi întrebările este apăsătoare.

Vine spre mine grăbit, îşi umple gura cu aer, parcă ar vrea să zică ceva mai deocheat, încearcă să fie calm, dar îl văd că e plin de nervi, că e supărat, că arde şi e gata să dea în clocot. Izbucneşte:

- Nu se poate, domnule! E de groază tipul ăsta. E incurabil şi, ca atare, nu se mai face bine. Merge din rău în mai rău şi, totuşi, procurorul ar vrea să-l scape.

- De ce te-a chemat?

- Ştefan i-a spus că ne cunoaşte şi a solicitat să venim, eu sau tu, ca să precizăm tot ce ştim că a făcut şi să confirmăm cele spuse de el. Vrea să-i scriem fratelui său, e motivul principal, şi să-l rugăm solemn, asigurându-l că Ştefan va deveni un om de treabă, să-i achite toate datoriile pe care le-a făcut, inclusiv plata reparării unei maşini pe care a furat-o, după care a „lustruit-o” puțin de un stâlp şi l-a prins poliția. El spune că hoțul a fugit cu autoturismul şi că a fost din întâmplare în maşina aia, că l-a luat unul dintr-o cârciumă, că ar fi confundat-o cu un taxi, că era galbenă… Nebunii... Numai baliverne, numai lucruri încurcate, de nu poți să tragi nici o concluzie. Deja are un dosar masiv, dar multe fapte şi încălcări de lege consemnate acolo sunt mici găinării. Majoritatea se identifică a fi acțiuni ale unui alcoolic, care este în stare să facă orice pentru 10 sau 15 de lei. L-au adus de la arest, după ce am stat de vorbă între noi, eu şi procurorul. Până la venirea lui, mi-au cerut să spun prilejul, cu ce ocazie l-am cunoscut pe Ştefan, legăturile cu mine, de când nu mai suntem prieteni, ce ştim despre fratele lui, din Germania etc. Vreau să-ți spun că tipul este total distrus şi suferind până peste. În primul rând, nu a mai băut şi asta îi dă draci, în al doilea rând, a împrumutat nişte valută şi nu mai are de unde s-o dea şi, în al treilea rând, spune că a pierdut maşina personală la poker, dar eu cred că a vândut-o beat, pe nimic! Nici procurorul nu e ferm convins că maşina a fost pierdută la poker, dar nu l-a interesat adevărul, pentru că nu este vorba de un delict. Ştefan este gol şi pe dinăuntru şi pe dinafară şi dacă nu va avea posibilitatea să se folosească de această ultimă şansă, nimeni nu-l mai poate ajuta cu nimic. Deocamdată, cel care a reclamat furtul, un coleg de-al lui, şi-a retras plângerea, cu condiția să i se acopere golul cu… valută, de la fratele din Germania. A aflat, Ştefan s-a lăudat peste tot că are rude în străinătate, şi omul îi cere de urgență bani adevărați! Situația nu este deosebit de gravă, se poate drege, dar trebuie să fie cineva să îl ajute.

L-au adus şi pe el, cum spuneam, doar două minute, şi mi-a zis, părea să spună adevărul, nu cred că s-a prefăcut: „V-am făcut cel mai mare rău, ştiu că vă e greu să iertați, dar ajutați-mă pentru ultima oară. Luați legătura cu fratele meu, spuneți-i că am nevoie să mă plătească, să-i plătească pe cei păgubiți. Când vor vedea valuta, îşi vor retrage toți plângerile. Jur că, după asta, dacă-l convingi pe fratele meu, dacă-l determini să-mi trimită acte în regulă ce dovedesc un sprijin concret şi găsirea unui loc de muncă, mă fac nevăzut, dispar din drumul şi viața voastră. În ce priveşte actele, despre care se spune că le-am falsificat, voi lămuri anchetatorii, până la urmă, şi voi convinge instanța că nu am plastografiat nimic şi că sunt victimă, că paşapoartele false sunt opera altcuiva. Încă o dată, vă rog, ajutați-mă! Îți mulțumesc că ai ştiut să păstrezi o piatră scumpă

numită Ileana - aşa a spus, pe cuvânt, şi cu asta chiar m-a înduioşat. Vă mai mulţumesc că aveţi grijă, nu te supăra că spun aşa, de *copilul meu*", a adăugat la despărţire.

- I-auzi, unde era rănitul, unde era despărţitul definitiv de propriul copil. Ce soartă nemiloasă! Din clipa asta mă şi aşez pe jelit pentru destinul şi pentru fatalitatea pe care i le-a croit viaţa şi nu el, cu mânuşiţa şi cu creierul lui alcoolizat! Caută paiul de care să se agaţe să iasă din disperare prin noi, care suntem mereu buni de dus de nas!

- Nu lua faptele aşa, Ileana, ia-le cu suflet şi vei vedea că are şi el un pic de dreptate. A vrut, cu tot dinadinsul, să plece dincolo. Eşecul a făcut din el un leu înfrânt, care s-a transformat în javră. A şi recunoscut asta. E târziu să o ia de la început cu scuzele pe la toţi cei pe care i-a înfruntat cu marea lui încredere în el. Hai să trecem la lucru! Acum! Trebuie să-l căutăm pe fratele lui. Mi-a dat un număr de telefon, mi-a dat o adresă. Îl voi suna mai pe seară. E păcat să-l lăsăm să se distrugă, pentru că mai există ceva bun în… diavolul acesta de om. Prima dată, cei de la parchet l-au crezut dereglat mintal, era chiar să fie internat la psihiatrie pentru ceva analize, fiindcă alcoolul îţi dă asemenea crize, dar totul a fost considerat, după aceea, doar un moment de slăbiciune, mai ales că mândria i-a fost înfrântă. A pătimit destul, Ileana!

- Eugen, ştii ceva: nu mă bag! Nu mă mai amestec! Mi s-a acrit, înţelegi, acum văd din tâmpeniile lui că mi-am bătut gura degeaba? Uite, nu doream să ştii, dar îţi spun că l-am avertizat să plece, să dispară, l-am întâlnit într-una din zile, când mă plimbam cu Alexandru. M-a sfidat, Eugen, a comunicat cu mine în limbajul lui dezgustător şi de atunci mi-am făgăduit să-l las în plata judecăţii lui şi să pătimească, să plătească pe rând pentru toate păcatele! Este treaba ta! Ai promis şi noblețea obligă. Acum, haide acasă, haide, m-am săturat de atâtea idioţenii ale unui neghiob!

Vorbesc şi iar vorbesc, mă exprim cu un ton care l-ar putea supăra pe Eugen. Cu ce este el vinovat, ce legătură, ce tangenţă are el cu toate aceste realităţi supărătoare, enervante, îngrijorătoare, care ne iau lumina şi liniştea necesare fiecărei zile? Dar el este cu gândul la a face bine, nici nu măsoară şi nici nu cântăreşte ceea ce-i spun!

- Ileana, dragă, nu fii răutăcioasă. Ştefan este disperat, noi suntem dincolo de deznădejdea lui, aproape că nu ne doare nimic. Eu m-am hotărât să-l ajut!

- Cazi tu victimă, acum, că n-am fost eu destul. Fii tu, acum, nădejdea lui! Trebuie să ne înveţe minte pe fiecare, pe rând! Matematic, zeflemistic, cu nesimţire şi cu convingerea că poate să facă din noi ce doreşte inimioara lui!

- Dar nu am ce pierde, Ileana.

- Mai rămâne de văzut!

Nu i-am mai cerut prea multe amănunte despre ceea ce s-a întâmplat mai departe în discuţia de la parchet. E clar, însă, că Ştefan are „feliuţa" lui de noroc, pusă deoparte, de care se foloseşte, din când în când, şi se foloseşte foarte bine.

Procesul, fiind o speţă în regim de urgenţă, nu a durat mult. Nu ştiu care a fost minunea, dar soluţia a venit repede. Mai mult ca sigur, la mijloc era şi mâna lui Eugen. Dorea, dar nu a spus asta niciodată, să mă scape mai repede de coşmarul numit Ştefan, care s-a „bucurat" de o condamnare, cu suspendare! Apoi a făcut apel şi s-a ajuns la plata unei amenzi, pe care o suportă fratele lui. Scrisoarea lui Eugen, de fapt un fax transmis rapid şi o scurtă discuţie telefonică, l-au înduplecat pe „neamţul Mihulescu", care a trimis valuta cerută de creditori. Unul lângă altul, faptele s-au luminat într-o lună şi ceva. După aceea, nu mai ştiu ce s-a mai întâmplat. Scarlat, procurorul, i-a spus lui Eugen că Ştefan a plecat foarte urgent, după ce a luat o copie de pe sentinţa adoptată la apel. Nici el, Scarlat,

nu a mai insistat cu alte probe prin care ar fi putut să arate că nu e de acord cu soluția instanței. Ba a fost chiar mulțumit că un proces care s-ar fi putut întinde până la nesfârşit, s-a finalizat bine. Ştefan a fost sprijinit să-şi pună la punct şi paşaportul, iar cu cel fals lucrurile s-au lămurit, în sensul că a dovedit cu martor că a profitat de el un tip, într-o cârciumă, căruia i-a dat jumătate din banii luați pe maşină, pentru a-i urgenta scoaterea paşaportului de Germania. L-a tras pe sfoară, dar, noroc că Ştefan şi-a amintit numele a doi prieteni de băutură, prezenți în cârciumă, şi al ospătarului care a fost de serviciu, iar aceştia au depus mărturie în favoarea lui.

Hotărât lucru, Mihulescu pierde-vară are baftă, iar dacă nici de acest ultim tren, în care s-a urcat în cea din urmă clipă, nu profită, înseamnă că merită să primească toate pedepsele din lume!

La o săptămână sau două de la plecarea sa, am primit din Germania o ciudată „felicitare" pe care scria:

?!?

„Nici nu ştiu dacă trebuie să mă adresez în modul clasic, cu dragii mei. Nici nu ştiu dacă am cuvinte destule pentru a vă mulțumi că ați avut atâta răbdare cu mine. Mai ales tu, Eugen, ai suportat prea multe mojicii... Bărbate, o meriți din plin pe Ileana. Dacă ştiam că Dumnezeu ți-o va dărui ție, că îi va îndrepta drumurile spre tine, nici privirea nu aş fi aruncat-o asupra ei. Mândria mea de ființă mereu înfrântă, prostia mea de om cu studii superioare, încăpățânarea şi atâtea şi atâtea greşeli pe care le-am făcut, m-au pedepsit suficient. Nu uit nimic din ceea ce am greşit. Să nu-i spuneți niciodată lui Alexandru ceva despre mine. Voi sunteți părinții lui. Eu sunt un nimeni! Dumnezeu să-i dea numai noroc şi bucurii. Să nu aflu că a avut sau că are ceva din mine, să nu vă gândiți niciodată că nu este al vostru. Sunt fericit, o spun cu sinceritate, că v-am putut oferi, fără să ştiu, partea mea de răsplată pentru ce ați făcut... Dumnezeu să v-o înzecească şi să fie mereu alături de voi. Sper ca vreodată să ne mai putem revedea ca oameni adevărați. La amândoi, vă sărut mâinile!"

Ştefan Mihulescu

Aş spune că a fost o scrisoare emoționantă, scrisă, nici nu cred altfel, din suflet. Purta ştampila din Karlsruhe. Nu ne-a amintit un cuvânt despre localitatea unde se află şi ce face.

Am respirat, am răsuflat uşurată, am simțit privirea lui Eugen urmărindu-mă în timp ce citeam scrisoarea. Era numai linişte în ea. Îşi vedea înfăptuită încercarea de a ajuta un om aflat la mare suferință. Medicul şi-a atins scopul: pacientul este „însănătoşit"!

Acum eram eliberați de toate câte ni se întâmplaseră din cauza lui Ştefan. Ştefan nu mai era. Ştefan plecase ca şi cum nu fusese niciodată. Şi totuşi, cred că abia acum începuse să-l doară ceva. Cred că Alexandru îl durea! Bine că a plecat mai repede decât îmi închipuiam. Şi dacă va reuşi să-şi facă şi o familie, nimic nu i-ar mai lipsi.

Doar un pas a mai avut până la haina în dungi…

Îngerii lui păzitori am fost noi, eu şi cu Eugen. Şi sunt atât de mulțumită că l-am putut ajuta.

Peste câteva luni ne-a trimis o adevărată scrisoare. Mai amicală, mai caldă, mai lipsită de emoție. Nu ne spunea prea multe despre el, dar din tonul ales, unul optimist, din

ceea ce scria, se vedea că e un om liniştit, aşezat, pentru a pune cuvintele pe hârtie la o masă, la un birou, iar din exprimare se simțea că ne vorbeşte o persoană eliberată de problemele grele. În sfârşit, Ştefan a depăşit perioada cea mai nenorocită din viața sa! Ne invita, „sehr gut", să mergem în... Germania şi dacă vom avea răbdare, ne va trimite şi biletele de avion, dus-întors! Dorea să suporte el cheltuielile, nu ca o răsplată pentru ajutorul ce i l-am dat, ci ca o plăcere pur şi simplă, pentru că el ne invita.

Ne-am privit o clipă unul pe celălalt şi pe fața fiecăruia se vedea mirarea, iar pe Eugen l-am auzit spunând:

- La aşa ceva, chiar că nu mă aşteptam. Trebuie să-i răspundem, să fim domni cu el, să nu creadă că-l ignorăm.

Cum să reacționez? Să spun da? Poate că mă grăbesc. Să spun nu, cred că nu i-ar face plăcere lui Eugen, mai ales că am priceput că e hotărât să facă pasul... peste granițe, peste granița necazurilor şi supărărilor ce ni le-a produs Ştefan, peste granița răcelii noastre față de el, peste tot ceea ce m-a făcut să-l uit de tot sau să mă străduiesc să-l uit!

- Când te mai faci tu bine de atâta bunătate, Genu?

- Cred că foarte curând, dar nu te aştepta la o revenire imediată. Ce facem, onorăm invitația?

- Să mă mai gândesc şi să-l întreb şi pe tata-socru.

- Ba asta, chiar să n-o faci... Dar... Trecem astăzi pe la ei. Vom vedea dacă putem să le spunem noutățile toate. Trebuie să-i pregătim întâi. Important este să-l vadă pe Alexandru, să afle că a început să gângurească şi că ştie să spună şi tata.

- Unde, când ai auzit tu aşa ceva?

- Poate până ajungem la ei, va spune!

Mă umflu de râs, nu mă mai pot opri…

„VIZITA BĂTRÂNEI DOAMNE"

După-amiaza am făcut „bagajele" pentru Alexandru, nu ştiam cât vom sta, şi i-am luat mai multe schimburi. Ne duceam în vizită la socri şi-mi părea bine că o făceam, pentru că nu mai fusesem pe la ei de câteva zile.

Bucurie de neînchipuit că „*ne-am mai adus aminte şi noi de ei şi am făcut bruma de bine de a-i mai vizita*", după cum s-a exprimat soacră-mea, pardon, mama Maria.

- Măi, copii, ați rărit vizitele ca şi cum ați sta peste nu ştiu câte mări şi țări. Cosânzeano, mai fă şi tu câte o minune şi veniți pe la noi, tată! Ce Dumnezeu, voi nu ştiți ce e acela dor de nepot? Ce faci Alexandru cel Bun, cel Mare şi cel Mai Frumos? Te țin părinții ăştia închis, iubitule, te țin sechestrat? Ce păcate ai tu, bunicule, pe suflet, ca să suporți asemenea pedeapsă? Lasă, o să te faci tu mare şi o să fii al nostru. Da? Ia uite,

domnule, nici ăsta micu' nu scoate o silabă din care să aflu şi eu că am dreptate. Voi v-aţi pus în gând să-mi rupeţi sufletul? Cumplită tiranie, Doamne! Ia uit la el, râde, bravo, măi, Ionescu-junior, mă iei şi peste picioruşe, mă tratezi cu zâmbete! Hai, spune pe dată, ce te distrează. Măi, copile, sunt bunicul tău, umblă şi tu la puţin respect, lasă că te judec eu când o să gângureşti. Nu scapi, măi, îngeraşule!

- Hai, tată, nu fi aşa de drastic şi de necruţător cu noi şi cu Alexandru. Ne-ai atins destul. S-a prins morala pe dată, ne-am însuşit-o integral şi… Şi, ştii ceva? Eu cred că ai uitat că avem şi noi servicii, că are şi Alexandru un program al lui de creştere, că există cineva care se îngrijeşte de el… Nu vom omite niciodată că are un bunic şi o bunică. Ba, chiar câte doi, dar asta e, tată! Nu-i nici un pic de răutate, nu-i uitare, e doar lipsă de timp.

- Eugen, eu am nepot doar de week-end?

- Nu, tată, nu! Dar pe dumneata ce te împiedică să vii pe la noi?

- Gata, v-aţi ciondănit destul. Ia, treceţi colea, la câte o cafea!

- Mamă, eu nu beau! Încă mai alăptez, mi-am impus să nu beau cafea şi să iau medicamente cât mai puţine, dacă s-ar putea, chiar deloc.

- Da, e foarte bine, eşti o adevărată mamă. Ce-ar fi să-i spui şi lui taică-tău, domnului profesor Petre, despre un asemenea regim, că este exact ca un copil, nu vrea să înţeleagă nimic din ceea ce-l sfătuiesc eu, nu pricepe să nu mai pună limba pe băutură. Mai ales din cele tari nu trebuie să bea, pentru că nu are voie cu tensiunea şi inima lui.

- Da' ce, eu sunt... sugar! Sunt mamă de copil mic-mic! Ia uite unde era medicul meu! Doctorul familiei e Eugen, nu tu, draga mea! Tu eşti metronomul casei, fiindcă, dragă Maria, tu spui mereu nu, şi-mi măsori mie, secundă cu secundă, fiecare mişcare, invocând motivul vieţii sportive, al traiului pe... uscat! La vârsta mea! Dacă şi eu beau, înseamnă că toată lumea asta este plină de alcoolici! Dar cum tu ştii să exagerezi, n-are decât să te creadă oricine din cei care te aud şi să se sperie că, biata de tine, te-ai căsătorit cu un om care stă toată ziua cu nasul în pahar!

- Dacă n-ai fi tu meşter la intervenţii oratorice, atunci n-ar mai fi nimeni! Să-ţi mai aduc aminte o dată despre tensiune?

- Că bine zici, mamă, încearcă Eugen s-o liniştească, ia să vedem cum mai stă dom' profesor cu „ceasul".

- Relaxează-te un pic, ce eşti aşa încordat, tată! Te simţi obosit, ai emoţii când vezi tensiometrul, ce Dumnezeu, că doar nu-ţi fac vreo injecţie!

- Maică-ta, dragul meu, maică-ta mă scoate din sărite cu interdicţiile astea exagerate. Nici călugărilor nu li se impune un asemenea regim la capitolul „un pic de băutură". Eu zic să-mi iei tensiunea, dar e dreptul meu să nu fie divulgată, „popularizată". E cererea mea şi vreau s-o respecţi. Ţine de deontologia profesională, fapt pentru care persoanele de faţă n-au de ce să ştie ce face inima mea. Scurt! În inima omului nu trebuie să intri decât închipuindu-ţi că o faci sau doar dacă te cheamă doctorul Barnard, parcă aşa se numea medicul ăla de a intervenit primul pe cord deschis.

- De-atunci, răspunde mama Maria, au mai apărut sumedenie de „intervenienţi" pe inimă. E plină lumea de aşa specialişti! Şi, ce să-ţi spun, ce să-ţi mai spun, unde era omul cu legea. Ţi-ai şi găsit când, cum şi cui să ceri să-ţi respecte „imunitatea" tensiunii tale şi taina existenţei ei în interiorul corpului tău de atlet la 25 de ani! O fi vreun secret de stat, tensiunea ta! Petre, nu-ţi uita vârsta! zice soacră-mea. Da, acum, în clipa asta, poţi să spui despre mine că sunt chirurg şi că tai în carne vie, dacă este vorba despre sănătatea şi viaţa

ta! Eu ştiu ce fac, ce vreau şi n-ai decât să te superi! Eu te tratez, nu te... maltratez! Şi o fac cu grijă, cu toată atenția...

Eugen se arată oarecum surprins de ceea ce indică aparatul:

- Când spun eu, tată, că tensiometrul meu a îmbătrânit şi nu mai este bun de nimic! Ce, asta e tensiune: 13 cu 6! Fugi, domnule, şi să nu mai vii înapoi până nu te faci aviator!

- Aşa tensiune are? Eugen, nu-i mai spune tot felul de prostii, că taică-tău imediat le crede! Eu zic că s-ar putea să ai dreptate şi să nu fie bun aparatul. Îți trebuie unul nou, negreşit! Poate că vom investi noi ceva bani în el, că tot pentru bătrânețea noastră îl foloseşti.

- Nu este nici o prostie, mamă, are tensiunea pe care am anunțat-o, de aviator. Şi asta trebuie să te bucure. Tensiometrul meu este bun, nu poate să dea eroare, doar îl folosesc şi la policlinică. Dar, dacă vrei să am unul mai performant, o să-mi iau când vom merge în Germania…

Na, că l-a scăpat gura sau a făcut-o înadins, pentru a vedea cum vor reacționa socrii mei. Doreşte să testeze terenul şi să afle ce părere au părinții lui despre faptul că ne-am putea duce în Germania, pe banii lui Ştefan.

- De unde să-l iei, tată? Din Germania? Păi, merită să dai atâția bani numai pentru el sau ai obținut vreo bursă de studii?

- Bine ar fi, dar, pe sărăcia asta, cine să se mai gândească la aşa ceva. Avem o invitație, mamă şi tată, şi ar trebui să vă cerem şi dumneavoastră părerea, dacă trebuie să o onorăm sau nu.

Am intervenit mai mult pentru a tempera o eventuală reacție de-a mamei lui Eugen. O reacție pe care o simt, care nu e departe deloc. O văd că se uită în toate părțile, ne măsoară din privire pe toți cei prezenți, aşteaptă răspunsul socrului meu, aşteaptă ceva, că altfel n-ar sta aşa de piatră, fără să reacționeze. Cred că acumulează „energia” de care este nevoie pentru a declanşa valul de proteste. Să vezi acum caterincă!

- Am auzit eu bine, Germania? Şi să bănuiesc la cine mergeți? Nu este adevărat!

- Da, mamă, Germania. Doar nu am spus nu ştiu ce țară din Africa. Este unul din motivele pentru care am venit la dumneavoastră. Invitația în Germania, poate fi, şi mai mult ca sigur că este, recompensa pe care o meritățm din partea lui Ştefan Mihulescu, omul care ne-a creat atâtea necazuri. Simte nevoia să se revanşeze, aşa consideră el că-şi poate cere scuzele de care era nevoie de mai mult timp.

- Mihulescu?! Da, ai spus bine necazuri, puteai să spui chiar mai mult decât atât. Şi, ca drept mulțumire pentru tot ceea ce v-a făcut, de ce să nu-i îndepliniți dorința, de ce să nu-i satisfaceți plăcerea unei vizite! De ce să nu mai calce dumnealui, posesorul de bun simț tardiv, încă o dată, pe demnitatea voastră de oameni cu casa şi masa lor, cu familia lor. De ce? Nici nu vreau să aud un răspuns din partea voastră. Ar fi degeaba, pentru că sunt sigură că v-ați făcut planurile de plecare!

Tac chitic, nu zic nimic. Nu e cale de trecere, drumurile se blochează! „Avalanşa” de soacră-mea s-a pornit. Să văd cum se descurcă Eugen!

- Dacă dumneata, mamă, vezi lucrurile aşa, este normal că nu avem ce căuta acolo. Eu, însă, înțeleg situația altfel. Eu, ca bărbat, am priceput că acestui om i-a venit mintea la cap. Că-i este bine, că a gândit, atât cât a avut timp de aşa ceva, la tot ceea ce a făcut aici, în țară, şi că a venit vremea să ne arate că este o altă ființă, că este om, mamă! Ce e rău în asta, care este problema?

- Duceți-vă unde şi când doriți. Că aşa a fost tot neamul bunului tău tată. Ei au ştiut să ierte şi bine au făcut. Eu iert mai greu, eu cred mai anevoie în puterea omului de a se schimba aşa, deodată. Poate, Ştefan acesta, care mi-a mâncat o bună parte din liniște, să se fi întors la partea lui cea bună din suflet. Dar, dacă e altfel? Eu zic să vă ferească Dumnezeu de omul prefăcut, mincinos, fariseu, fățarnic, ipocrit, perfid, viclean şi cum vreți să-i mai spun, de acela care urmăreşte, cu tot dinadinsul, să profite mereu de cei care l-au ajutat cu toptanul, fără menajamente, cu inimă largă. Nu zic de rău şi nu vi-l doresc, Doamne fereşte să fie aşa cum gândesc eu, este trebuşoara voastră, e ocazia voastră bună de a vedea Occidentul, de a înțelege cum se trăieşte pe acolo, de a observa ce înseamnă neamțul şi aşa mai departe, dar... parcă ar trebui să fie şi un dar, o întrebare care să sune cam aşa: oare este adevărat ce se petrece cu el, cu neomul devenit atât de repede om? Deci, să fie clar, nu mă împotrivesc plecării voastre, ba chiar îmi pare bine că vi s-a ivit o asemenea ocazie rară, aş spune eu, pentru banii pe care îi aveți voi acum, dar, repet, gândiți-vă, meditați înainte de a pleca. Mai judecați! Mai reflectați şi mai căutați în urmă...

Eugen pare să se prefacă a nu fi auzit ce sfaturi şi ce obiecțiuni are mama în legătură cu acest viitor capitol din viața noastră şi mai dă o dată cu bățul în balta supărării şi neîncrederii mamei:

- Să vezi ce scrisoare interesantă ne-a trimis.

Eugen le-a citit prima epistolă şi le-a vorbit şi despre a doua scrisoare, care era, de fapt, invitația în Germania. Vizibil impresionat, tata Petre n-a zis decât atât, după o şedere ceva mai lungă pe gânduri:

- Măi, să fie! Ce mai e şi omul! Cum îl schimbă societatea, banul, confortul, lipsa de griji. Dacă voi l-ați crezut, şi-l mai credeți, dacă scrisoarea aceasta a lui ține locul unei dovezi de afecțiune, de ataşament, de omenie, de nu mai ştiu ce să spun..., faceți-o pe răspunderea voastră şi eu nu mai regret nici un pic din tot ce am făcut, sunt chiar bucuros că i-am dat licența. Se poate să fi simțit şi eu că în omul acesta este şi altceva, în afară de falsa răutate pe care o tot afişa. El a ținut cu tot dinadinsul să plece de aici. El nu mai putea rezista să stea în mediul ce şi-l crease, ce-l frecventa. Ceva l-a îndepărtat de noi. Vorbesc în general, nu de noi, în special. A plecat la timpul potrivit. E treaba lui şi bine a făcut! M-a impresionat finalul scrisorii, să ştiți. Dacă este cinstit în tot ceea ce scrie, merită să câştigați şi voi un prieten pe care l-ați crezut potrivnicul căsniciei voastre. E o fire ciudată băiatul acesta, dar cred că acum a găsit începutul de drum al vieții sale reale. Niciodată nu este târziu. Mă gândesc, chiar, să vă ajut şi eu cu ceva finanțe, să stați mai mult pe acolo. Să-i spuneți că vestea aceasta mi-a pus inima la loc şi nu mai am vreo îndoială că l-am ajutat. Il luați şi pe Alexandru?

- Stai, tată, că nu am planificat nimic. Mai este până la vară. De fapt, nici nu ştiu când vom decola, ca să zic aşa. Nu e vorba de nici o plecare, acum. Trebuie să vedem, mai întâi, cum îi merge lui Alexandru, ce facem cu examenele Ilenei şi cu lucrarea de diplomă. Ehe, mai este! Noi am vrut, doar, să vă spunem noutatea şi să aflăm reacția dumneavoastră, să vă cerem părerea. Mă aşteptam la mai mult, la mai multe reproşuri, chiar la un îndemn categoric de a refuza această plecare în necunoscut. Nu avem ce pierde, tată, cum ne ducem, tot aşa putem să ne şi întoarcem, foarte repede.

- O singură remarcă aş avea de făcut: chestiunea cu biletele de avion mi se pare prea de tot. Chiar să nu avem noi posibilitatea să facem rost de câteva sute de euro?

Haida, de, nu suntem neputincioşi, nu suntem nimeni, e loc pentru bani şi de la noi, zice mama lui Eugen.

- De acord. Şi nu uitaţi, pfiu ce ocazie!, să-mi aduceţi şi mie o lulea bună, adaugă socru-meu. N-aţi văzut ce tensiune am?

- Să-mi spui şi mie când o foloseşti, ca să pot să ţi-o îndes pe gât, că numai la prostii ţi-e gândul! sare soacră-mea. În ultima vreme mă şi îngrijorezi. Ai nişte idei şi nişte dorinţe de om care habar nu are că ar trebui să-şi vadă de pensie, ditamai profesorul universitar eşti tu? Doamne, Petre, pe cuvântul meu, şi o spun cu toată răspunderea, constat că odată cu tine s-a terminat seriozitatea. Îţi arde numai de glume. Bănuiesc, dragul meu, că ai făcut o glumă? Auzi, lulea! pufăie ea de-a dreptul nervoasă. Or fi ceva „reminiscenţe" de la tensiunea asta de necrezut. Ai revenit în mintea... tinereţii!

- Păi, când voi intra în facultate cu pipă! Acesta este instrument de elocinţă, mă exprim şi eu altfel, ca imagine! Voi obţine toate sufragiile studenţilor, admiraţia lor! Îţi dai seama ce seriozitate o să afişez?

- Eu îmi dau, dar nu ştiu dacă-ţi dai tu. Şi nu văd de ce nu te duci să-ţi iei singur, una veritabilă, o narghilea, chiar de la turci! Şi să-ţi laşi şi barbă, să fii modern! Să-ţi pui un turban, şalvari, cămaşă largă şi să te numeşti Ionescu Turcu Narghilomanu!

Râdem cu toţii de gluma mamei Maria şi-mi dau seama că Alexandru, care-şi făcuse somnul de după-amiază, începe să se mişte, ba cere şi mâncare, pentru că scânceşte puţin şi mă cheamă, adică vrea să mă cheme, dar nu-l prea ajută bagajul de cuvinte!

- O să trecem la masă, mamă! Pe noi ne scuzaţi, le spun.

- … După care, o să mănânce şi cei mari, că de aceea e seara lăsată de Dumnezeu, să te hrăneşti înainte de a intra în noapte. Tare aş vrea să merg şi eu cu voi în Germania. Aş mai scăpa de bucătărie şi de singurătate, adaugă mama soacră, dar mai ales de năstruşniciile lui taică-tău, care pare îmbătrânit prematur, de vreme ce este, încă, la vârsta adolescenţei. Pipă! Auzi, domnule, ce-l îngrijorează pe el, taman acum, lipsa unei pipe! Elocinţă, sufragii... Rămâneţi în... sufragerie că vin acuşica...

Nu-l slăbeşte deloc! Îl aud pe socru-meu, folosindu-se de „dreptul la replică":

- Ce să-ţi spun, draga mea, foarte bine te-ai gândit cu plecarea, episodul se va putea numi: „Vizita bătrânei doamne"… în Germania.

- Aş putea să-ţi „mulţumesc", spune ea strângând un pic din dinţi, pentru „bătrâna doamnă", vezi, însă, dragul meu, că ţi-a lut-o înainte un domn cu numele Dürrenmatt, şi s-ar putea să vină să-şi ceară dreptul de autor, dar ştiu că nu ai spus-o cu răutate, sunt sigură, iar sus-numitul nu s-ar fi bucurat de banii tăi! Peste ceea ce te-ai exprimat tu acum câteva secunde, aş zice că e de scris, aşa cum fac universitarii pe unele lucrări, menţionând că le consideră incomplete: „Caetera desiderantur" („Celelalte sunt de dorit"), dar nu mai doresc nimic, pentru că ai spus ceea ce aveai în guşa ta de cocoşel. Iar de plecat, nu te speria, n-aş avea cu cine să-mi las casa şi comoara de bărbat. Cine te mai cicăleşte pe tine? Nu, dragii mei, nici gând de plecare, depărtarea de casă m-ar umple de îngrijorare, de teamă, de dor.

Din nou, soacră-mea a fost la înălţime cu întreţinerea discuţiei, nu-l slăbeşte deloc pe tata. Tot ceea ce ne-a servit a fost delicios, grozav de gustos. Poate şi pentru că mi-a fost o foame greu de explicat. Am mâncat, cum de multă vreme nu mai mâncasem. Dacă aş veni de două-trei ori pe săptămână pe la mama Maria, aş avea toate şansele să pun câteva kilograme pe mine. Sunt bucuroasă că nu ne-au pus stavilă în ce priveşte plecarea,

dar nu ştiu dacă se va întâmpla aşa ceva. Mă refer la plecare. Amănunte despre viaţa lui Ştefan nu aveam. Suntem nevoiţi să aşteptăm alte scrisori, poate vom mai discuta şi la telefon. Mi se pare această întorsătură nefirească, parcă ar exista unele ascunzişuri pe care n-am cum să le aflu. Mă gândesc la posibile capcane, la cine ştie ce neplăceri şi riscuri, pe care va trebui să le înfruntăm din nou. Dacă este la mijloc un nou plan diabolic de-al lui Ştefan, care ţine, cu tot dinadinsul, să îşi ducă până la capăt intenţia promisă de a ne aranja viaţa aşa cum doreşte el? Pe de altă parte, mă întreb, de ce trebuie să văd în faţă numai negru? În clipa aceasta îmi dau seama că dacă vom pleca şi cu Alexandru în Germania, soluţia n-ar putea să fie cea mai bună. Revederea copilului, în fond este fiul său, i-ar putea produce un oarecare şoc. Sau, poate, şi-ar dori să-l vadă... Nu cumva de aceea ne-a atras atenţia privind existenţa lui în viaţa copilului, mai bine spus... inexistenţa. Dar acum ar fi potrivit şi normal să se fi aşezat şi el la casa lui, să nu mai fie disperat, să nu mai depindă de un fir de speranţă care s-ar putea rupe oricând. S-o fi însurat, o fi având familia lui. Mă gândesc şi aşa: ce-ar fi să stea pe capul fratelui său şi să ne coacă una cum numai el poate s-o ticluiască!

De ce este musai, de ce este obligatoriu să-l tot fac mic la suflet şi să cred că Ştefan nu ar fi putut să se realizeze. La nemţi, dacă ştii să munceşti, şi asta nu numai la ei, poţi să reuşeşti. Cineva, unul dintre cunoscuţii noştri, se plângea că a fost în Canada, invitat de doi tineri români care munceau, el ca manager, iar ea ca şef de secţie, într-o uriaşă fabrică. Apreciaţi, lăudaţi, foarte bine stimulaţi. Bun specialist, după ce a făcut câteva „exerciţii" cu un utilaj supermodern şi a mai rezolvat şi o defecţiune, vizitatorul a primit propunerea să lucreze acolo! Nici pomeneală să fie convins de avantaje şi de oferta foarte atrăgătoare! S-a dus degeaba, pentru că n-a putut rezista decât foarte puţin, fiindcă „*ţara aceea e făcută, domnule, să munceşti!*" Atât a înţeles, bietul de el, din toată povestea pe care a văzut-o acolo. La fel şi în Germania, unde este Ştefan. Nu e nici o filosofie, important este să-ţi găseşti locul şi să te aşezi la treabă. Şi, de ce nu şi-ar fi făcut Ştefan un rost, când îl are şi pe fratele său aproape?

Da, este neapărată nevoie să aştept veşti de la el, să ne scriem, să vorbim la telefon. E nevoie de detalii, am să-l trag de limbă!

... Până una alta, până la proiectata vizită la Ştefan, venea o perioadă foarte grea pentru mine, dar şi pentru Eugen. Trebuia să mă pregătesc, să pun mâna să adun materiale, adică toată bibliografia pentru lucrarea de diplomă. E de muncă. Socru-meu mi-a şi zis: „*Tată, să-mi dai o notă cu referinţele bibliografice şi altceva de care aveţi nevoie pentru lucrarea de diplomă. Este timpul să le strângem cât mai repede, le caut pe la bibliotecă, pe la colegii mei, dacă îmi lipseşte ceva, mai vedem ce avem şi pe acasă. De modul cum vom sistematiza, dar, mai ales, studia aceste lucrări, depinde reuşita. Treci la lucru, timpul fuge!".*

„Reuşita! Ehe, cât mai e de urcat Ilenuţă, mamă!" Asta parcă ar fi vocea doamnei Matei, care mă „încurajează". Dar, vorba aceea: mult a fost, puţin a rămas. Ambiţia contează şi, pe deasupra, mai este şi Marcela, care mă susţine grozav de bine!

Marcela! Draga de ea! Fata asta are ceva dificultăţi! Cum de n-am putut eu, nici până acum, să văd ce se întâmplă cu ea, ce secrete, ce taine ascunde, ce o frământă? Are probleme grave, sigur, iar eu sufăr de boala aceea, pe care tata o numeşte „parlamentară", adică de durerea în cot! Ce-i mai priveşte pe cei bine aşezaţi soarta celor care au greutăţi, care nu se descurcă şi nu le merge nimic!

Marcela nu poate, nu reuşeşte de una singură să-şi rezolve treburile personale. Trebuie să fac tot posibilul să o ajut, s-o scot la liman. Este păcat să fiu nepăsătoare faţă de situaţia în care se găseşte această fiinţă care mi-a fost ca o soră bună.

S-a zbătut enorm pentru mine, a muncit, s-a concentrat la cursuri să scrie, să reţină mai mult decât se putea şi a făcut-o foarte bine. Mă ştie că sunt meticuloasă, că trebuie să am, fiindcă îi tot cer, „material didactic". Ea a fost omul de lângă mine... Iar eu? Ce-am făcut eu? M-am mulţumit să primesc şi atât! Nu, nu se mai poate aşa. Voi vedea, cât mai urgent, cum să procedez cu ea, pentru că nu mai pot continua să primesc doar. Ce spune fata aceasta despre mine? De ce este ea datoare să se sacrifice, să-şi piardă atâta timp cu Ileana şi pentru Ileana?

Cât mai repede, doamna Ionescu, treci la „măsuri", dar să nu-şi dea seama că sunt compensatorii! Trebuie să operez cu atenţie şi cu mare fineţe. Mândria din ea, faptul că vorbeşte atât de puţin despre viaţa personală trebuie să mă pună pe gânduri. Am datoria să o ajut, să-i fiu sprijin, altfel mă trezesc că vine şi-mi spune că a abandonat, Doamne fereşte!, facultatea. Cum să intru în gândurile ei, pe sub pielea ei, cum să-i fac sufletul să se descarce. Am plănuit multe şi destule. Numai de felul cum voi acţiona depinde şi soarta ei. Ce am ajuns să mă apreciez!

Chiat atâta forţă să am eu încât să lucrez în favoarea viitorului Marcelei! Ba bine că nu! Şi am să-l introduc în „jocul" acesta, adică o să mi-l iau aliat, şi pe Eugen... Numai de-ar intra cu rapiditate şi fără să dovedească stângăcie, în tactica mea de lucru, de acum încolo, cu Marcela. Doar n-o fi chiar atît de puternică să reziste la amândoi!

O VARĂ FIERBINTE

Alexandru îmi ocupă mai toată ziua. Cred că o să mă cam împiedice la învăţat, dar eu decid cum îmi fac programul. N-am decât să mă scol dimineaţa mai devreme, să-l liniştesc, să las totul pregătit pentru tanti Lucreţia şi să iau drumul bibliotecilor. Sunt un pic dezavantajată şi de faptul că unele cursuri nu le am. E vorba de cele din perioada cât am fost bolnavă şi cea de după naştere. Dar, veşnica salvare, Marcela, este, şi de data aceasta, apropiata mea. Învăţăm împreună, ne dăm telefoane şi ne întâlnim, vine des în ultima vreme pe la noi, pentru că se simte bine şi putem învăţa în linişte. În cursul dimineţii ne găsim pe la biblioteci, iar după-amiaza este la noi.

N-am îndrăznit s-o întreb ce-a mai făcut în ultima vreme. Este la fel de tăcută şi afişează tot timpul, fără să-şi dea seama, o undă de tristeţe care mă contaminează şi pe mine. Într-o zi, trebuie să stau de vorbă cu ea, trebuie s-o încurajez, să văd ce este cu viaţa ei. Îmi pare rău de ea, e păcat să n-o ajut, dacă pot.

Primul lucru pe care l-am bănuit, şi apoi s-a confirmat, este că nu are bani, duce mare lipsă de bani. Sunt atât de copleşită de grijile mele, încât pe ale altora, care sunt mult mai importante, mai greu de rezolvat, nu le văd, nu le percep, nu le simt, măcar. Da, Marcela este într-o situație financiară foarte grea. Nici nu-mi dau seama cum s-a descurcat până acum, cine a ajutat-o, ce a făcut cu nimicul de bursă pe care îl are? Cu ce o fi greşit ea? De ce trebuie să se chinuie atât? Ce mult aş vrea să o ajut, dar este ființa pe care trebuie să o cunoşti bine, pentru a putea să o câştigi. Am pretenția sau aşa cred, doar am analizat-o destul, că nu-mi este străină. Astăzi voi discuta cu ea. Până la examenul de diplomă, până la licență o voi invita, o voi ruga să stea la noi. Motivul? Să mă ajute pe mine. E destul de serios şi sper să fie şi unul care s-o convingă. Va veni pe la ora trei, trei şi ceva după-masă şi am să încerc să deschid discuția stabilirii ei, măcar pe perioada examenelor, la noi.

Cineva sună la uşă. Mă uit la ceas, e numai 14.30, poate ceva minute peste... Cine să fie? Pe Marcela am rugat-o să vină aproape de 15.30, fără să ştie de ce țin la această oră. Doream să stea cu noi la masă. Făcea parte din planul meu. Atunci era şi Eugen acasă şi amândoi o puteam convinge mai bine să rămână la noi şi să renunțe la cămin, la o cheltuială în plus şi la nişte condiții, hai să le spun minime, ca să nu le zic de nesuferit.

Deci nu poate fie ea. Cine să fie? De la uşă se aude o voce pe care o recunosc. Iau ceva pe mine şi ies în hol. Mă gândeam la ea şi culmea, Marcela tocmai se dezbrăca de pardesiu! Îi privesc o clipă fața, pare a fi tristă, supărată, îngrijorată. Ce s-o mai fi întâmplat!?

- Ce faci, Marci, ai venit mai devreme. Ce bine!

- Bună, Ileana! În stilul meu obişnuit şi al baftei de care am mereu noroc, am dat de încă o „bucurie”, e bucluc mare, Ileana! Mi-au spart camera de la cămin şi au furat ce s-a putut fura, câteva rochii, ceva pantofi, lenjerie şi, ce să le mai înşir, am rămas cu ce am pe mine. Mi s-a făcut rău când am văzut, tocmai reveneam de la cantină, de la masa de dimineață şi am găsit uşa forțată!

- E stupidă întrebarea pe care ți-o pun: numai haine au furat?

- Păi, ce altceva puteau să mai ia?

- Eu ştiu (mă gândeam la ce mă durea pe mine), cursuri, manuale, caiete, conspecte.

- Doamne, Ileana, ce spui tu nu ține de foame! Ce făceau hoții cu conspectele mele, cursurile şi manualele. Nu a dispărut nimic, nici o hârțoagă!

- Atunci, dă-mi voie să spun că nu au fost studenți, ci hoți de meserie. Şi mă mir ce caută, haimanalele astea lipsite de bun simț, într-un asemenea loc, cine cred ei că stă într-un cămin studențesc, copii de bani gata? Ăia au garsoniere şi apartamente! Derbedeii! Şi ce-o să faci acum?

- A rămas colega mea de cameră, Alina, să vadă ce se va întâmpla. A venit poliția, au luat amprente, am dat declarații, am scris ce ne lipseşte, dar valoarea nu este aşa de mare şi nu cred că vor lua lucrurile în serios. După aceea, am auzit că au mai fost sparte şi alte camere, ceea ce ar putea să aibă ca efect o intervenție mai serioasă a poliției.

Nici că se putea un prilej mai bun pentru a o invita să stea la mine. Trebuia să văd cum fac, cum avansez propunerea, pentru a nu mă întâlni cu eşecul, cu refuzul. O ştiam bine pe Marcela, nu ceda aşa uşor, avea şi ea mândria ei, deşi, sunt sigură, varianta pe care i-o ofeream ar fi fost pentru ea aurul din lume, liniştea sufletească necesară înainte

de ultima sesiune de examene şi de susţinerea lucrării de diplomă. Să încerc, dar nu trebuie să creadă că o fac din milă.

- Marcela, nu trebuie să fii supărată, hainele se fac, cu sănătatea e mai greu, cu viitorul nostru.

- Tu îl ai, Ileana.

- Şi tu îl poți avea, Marcela, numai că trebuie să iei de la viață ce-ți trebuie, ce ți se oferă la un moment dat, să nu ocoleşti norocul. Acest furt din cămin, o să te miri ce spun, este o şansă pentru noi amândouă, dar, mai ales, este prilejul pentru mine de a-ți face o propunere pe care te rog să n-o refuzi, să nu-i dai cu piciorul. Este şi în avantajul meu, firește, dar şi al tău. Ce să mai ocolesc, de azi dimineață mă tot gândesc cum să-ți spun: Marcela, vreau să te muți la noi! Am vorbit cu Eugen, este de acord, loc avem berechet, deci nu văd de ce m-ai refuza.

Tace. Cântăreşte oferta, face un gest de îndoială, mă priveşte de două ori direct în ochi, oftează, strânge din buze, lasă capul în jos, zâmbeşte, îşi freacă mâinile, mă sărută pe obraz şi mă bucur că am câştigat. Dar o aud:

- Nu pot, nu se poate, Ileana!

- I-auzi! Vreau argumentul, draga mea.

- Tu ai familie, ai obligațiile tale, ai intimitatea ta. Ce să caut eu în acest cuib frumos?

- Dacă aude Eugen că ne-ai refuzat, o să se supere tare de tot. Vrei să ştii ceva? El mi-a propus să te muți la noi.

De ce mințeam? Mi-era frică de refuzul ei, nu mai aveam argumente, nu mai aveam alte cuvinte ca s-o fac să vină în casa noastră? În sufletul ei, eram convinsă de acest lucru, dorea nespus să stea în locuința mea şi a lui Eugen, din clipa asta s-ar fi mutat. Dar aşa este Marcela, refuză şi îi pare rău!

- Marcela, vom câştiga extrem de mult timp. Şi tu, dar, mai ales eu. Îți repet: fă-o pentru mine, ajută-mă să fiu mai multă vreme mai aproape de Alexandru. Măcar pentru el fă-o (poate cu o asemenea rugăminte voi reuşi), avem toate condițiile, doamna Lucreția ne face mâncare, face piața… Ce mai vrei? Noi de timp avem nevoie acum, de linişte. Doar ştii cum este la cămin. E un deranj continuu. Vom merge împreună la bibliotecă, socrul meu ne face rost de cărțile şi cursurile pe care nu le avem. Mi-a promis că vorbeşte şi cu un profesor de la limbi străine, de la universitate, să ne vadă planul lucrării, să ne mai dea sfaturi…

Mințeam în continuare, parcă eram inconştientă sau disperată, debitam tot ceea ce-mi venea în clipele acelea în minte, pentru a nu o pierde. O bombardam cu minciuni! Este clar: îmi trebuie forță de convingere, e musai să lupt, nu o voi lăsa să plece, pentru că are nevoie de sprijin, are nevoie de mine. E într-o pasă neagră, rău de tot. Şi cred că mai exista şi altceva la mijloc. Nu se putea să fie doar furtul singurul motiv pentru care Marcela era în starea în care se prezentase la mine.

- Marcela, uite care este situația, până acum ți-am spus şi bune şi mai puțin bune. Am şi exagerat, pentru a te convinge să rămâi la noi, dar văd că nu se poate. Te întreb direct: ce este cu tine? Ceva te frământă, ceva te doare. Spune-mi adevărul-adevărat! Simt, şi nu cred că greşesc, că nu-mi destăinui totul, hai, spovedeşte-te!

- Ştiu cine a făcut spargerea!

- Cuuum! Şi atunci, de ce îl ascunzi?

- Alina are un prieten. Un timp cam zăbăuc, un zăpăcit de pe la Politehnică. Ține la ea ca un nebun şi toată ziua este la noi, iar eu, cum nu am ce face, cum nu am unde să merg, pentru că acolo este „casa” mea, sunt găsită mereu în cameră, ceea ce-l deranjează, îl enervează şi aşa am ajuns în postura de „duşman” al iubiri lor, de piedică în calea unui amor fierbinte. Au înscenat amândoi furtul, ca să vadă cum voi reacționa. Nu s-a mai spart nici o altă cameră, n-am chemat nici o poliție! Am exagerat în tot ceea ce ți-am spus, ca să te impresionez, să fiu cât mai convingătoare. Imediat mi-am dat seama despre ce este vorba şi am plecat fără să-i zic nimic Alinei. N-au avut timp să ascundă lucrurile „furate” decât în şifonier, într-un sac de rafie, am dat peste el, m-am făcut că nu-l văd, dar „înscenarea” lor, făcută în pripă sau fără prea multă minte, şcolăreşte, m-a lovit, m-a surprins şi... E limpede că vor să scape de mine, Alina vrea, trecând peste orice, să fie singură în cameră, câteva luni, până la terminarea facultății, pentru *„a-şi trăi viața”*, mereu îmi spune că dacă îl pierde pe acest bărbat, s-a dus viitorul ei! Au făcut nenumărate aluzii ca eu să plec. Tipul este dispus, pentru că are bani, să mă şi plătească bine, numai să plec! Astfel de mârşăvii eu nu fac, iar de plătit nu are el bani să mă plătească pe mine. Asta este situația! Aş fi putut să-i cer mai mult decât putea să-mi dea şi tot făcea rost. Mie nu bani îmi trebuie, eu vreau un acoperiş deasupra, vreau un pat, fie şi mizerabil, în care să visez normal, din când în când, pentru că am numai coşmaruri! Doar atât. Doresc prea multe? De aceea am venit la tine, acum şi mai devreme față de ora la care m-ai chemat, să-mi dai un sfat. Ce să fac? E greu să mai stau acolo, le sunt ca un ghimpe! Când se uită la mine, am senzația că le înțep privirea. Ce mai, sunt în plus! Ileana, n-ar putea socrul tău, domnul profesor Ionescu, să intervină, dacă nu la decanat, atunci la administrație sau la cine poate dumnealui, ca să-mi dea o altă cameră în cămin?

Deci, asta era situația. Marcela nu avea nici o casă, Marcela pierdea şi spațiul dintre cei patru pereți pe care-l împărțea cu Alina. Ce-o fi cu casa ei, a părinților, va trebui să-mi spună unde-şi are familia, ce s-a întâmplat cu viața ei de este făcută praf şi a ajuns la disperare. Tare rău îmi pare de ea… Îi răspund imediat şi categoric:

- Ți-am dat sfatul: te muți la noi, din clipa aceasta eşti a noastră!

- Ileana, mi-e ruşine de doctor, de Eugen, prieten, prieten, dar…

- Adică, tu te-ai sacrificat pentru mine, ai scris cursurile cu toată atenția, mi le-ai şi „tradus”, de multe ori, mi-ai explicat despre ce este vorba, cum nu mi-ar fi făcut nimeni la predare! Şi eu, eu nimic?

- Dar nu-ți cer plată, nu vreau recompensă, Ileana. Este plăcerea mea, este prilejul de a aprofunda mai bine materia. Tu eşti „grila” mea de control. Refuz să mă mut la voi, este prea mare deranjul!

- Discutăm de mai bine de o jumătate de oră şi nu ştiu de ce trebuie să insist atât, Marcela. Am stabilit şi aşa rămâne, nu mai vorbesc nimic cu tine pe tema aceasta. Clar?
Am încheiat pentru că aud vocea lui Eugen.

- Ai venit, dragule. Cât e ceasul? Parcă e mai devreme de 15.30.

- Parcă, parcă, dar mie mi-e foame şi să nu te miri dacă voi mânca tot ce voi vedea în față. Te sărut!

- Uşor cu mâncatul, că mai este şi lume din afara meniului tău de azi. Avem musafiri, de fapt, ne-a venit locatara, îi fac un semn discret cu ochiul, pe care o aşteptam de mai multă vreme. S-a spart gheața, am prins-o şi o arestăm, o sechestrăm, o răpim! Nu mai pleacă!

Din nou închid un ochi, ca un semnal că trebuie să continue „piesa”, să-şi joace rolul. Şi joacă grozav:

- E Marcela aici? Ia uite, frumusețe, vino să te sărut şi pe tine!

Eugen e, de data asta, un actor excelent, îmi dovedeşte că-şi cunoaşte rolul! Aşa îl doream. Trebuie s-o câştigăm imediat pe Marcela, trebuie să-i arătăm că ne lipseşte, că avem nevoie de ea. Şi chiar aşa este, în ceea ce mă priveşte, fără ea nu am nici o chemare spre pregătire, spre învățătură.

- Bună ziua, domnule doctor, ce înfometat sunteți!

După ce o sărută pe amândoi obrajii, îi răspunde:

- Cum să nu fiu, dragă Marcela, dacă voi nu vă mai terminați cu vizitele la cabinetul medical! Nu am avut timp nici să respir, astăzi, dar să şi mănânc! Toți studenții sunt bolnavi. Alimentația e proastă, regimul de viață este sub orice accepțiune şi e completat de fumat, cafele, nopți nedormite, băutură, ba, mai nou, unii au început să se şi drogheze. De fapt, ceea ce am înşirat tot droguri se numesc, până la urmă. Lume nebună!… Toate la un loc fac din ei clienții cabinetului meu. Deci, te-ai hotărât, te muți la noi! Bravo! O să te coste cam scump: în fiecare zi câte un sărut pe obraz şi orele cu Ileana. Consimți să ne socoteşti „proprietarii” tăi? Vezi că am pus ghilimele la cuvântul proprietari. Stai, nu vorbi, că văd după fața ta că vei exprima un refuz şi te anunț, de la început, că nu ai nici o şansă să dai înapoi. Au hotărât doi inşi că e bine aşa, iar unul din ei că are mare nevoie de tine? Zi-mi da! Draga mea, nu vreau să aud decât un da. Ai înțeles? Un da spus din toată inima. Şi mai vreau ceva: din clipa aceasta eu nu mai sunt domnule doctor, sunt doar Eugen. Trecând peste partea oficială a lucrurilor, te rog din suflet să nu ne refuzi, Ileana are mare nevoie de tine. M-ai înțeles, da? Poate, vreodată, vom putea să fim şi noi un ajutor pentru tine, cum eşti tu pentru noi, acum. Îți mulțumesc pentru că m-ai înțeles. Ştiam că eşti o fată de treabă, altfel nu te sacrificai atât de mult pentru Ileana. Vezi că se poate? La maaasăăăă!

Gata, s-a oprit din acest interminabil şir de argumente! Excelent, Eugen! Ți-am dat un zece cu felicitări! Să văd ce răspunde Marcela, care n-a avut timp nici să respire.

- Mi-ai pus nişte condiții grele, dar, după cum vezi şi auzi, am început să le accept… Eugen. Este rândul meu să vorbesc acum. Da?

- Ştii ceva, ce-ar fi să discutăm, după ce mâncăm, când ne vom aşeza la o cafea. Ne facem comozi, stăm un pic de vorbă cu Alexandru, îl culcăm, pentru că ăştia mici nu au voie să stea la bârfele celor mari, şi ne povesteşti cum stai cu viața. Da?

- Doctorul, tot doctor, a găsit imediat tratamentul, remediul, dar să vedem ce efect va avea. Sunteți greu de convins că nu aş accepta să stau aici, mi-am dat seama. Şi, ca atare, n-am ce face, cel mai slab cedează, parcă aşa e în viață? Este treaba voastră, dar eu cred că v-ați luat o răspundere deloc uşoară. Am să fac tot ce pot pentru a nu vă dezamăgi...

- Lasă „oficialismele” şi conformează-te realității! Iar cu zicalele stai rău, sau ai vrut să nu fii nepoliticoasă, vezi că parcă se spune: „Cel mai deştept, cedează”. Nu-i aşa? Urmează rețeta pe care ți-am dat-o şi-ți va fi bine.

- Când faci invitația îți este uşor, o faci din complezență, de milă, din bunătate şi nu mai ştiu cum să calific gestul vostru, dar vă atrag atenția, cu toată seriozitatea mea, că nu o să vă fie lesne. V-am mai spus. E încă o gură de hrănit, este încă un locatar, consumul „intern”, ca să zic aşa, e mai mare, şi totul, cel puțin aşa am înțeles, se va face

pe punga domnului doctor Eugen Ionescu, cel care, după câte ştiu eu, încă nu cunosc să fi devenit un mare bancher. Eu reţin că este doar un mare domn!

- Şi nu este suficient? Mulţumesc pentru domn, la calificativul „mare” mai cugetăm şi te invit să fie ultima oară când gândeşti că eşti o greutate pentru noi. Am încheiat discuţia!

- Bravo, Eugen, ai o putere de convingere deosebită! Dă-mi voie să-ţi mulţumesc imediat, pentru că mi-ai adus-o pe Marcela acasă.

- Primesc aprecierile…

Îl sărut şi-i mulţumesc în şoaptă pentru că m-a înţeles şi a dus jocul până la capăt.

Ce-a urmat? Până mai către seară a fost acomodarea Marcelei cu locul, apoi, discuţii de tot felul, jocuri, ale fiecăruia, cu Alexandru, care a mai făcut rost de un partener de „distracţie”, întrebări şi istorisiri despre „colega” de cameră. La un moment dat, Eugen i-a spus Marcelei:

- Nici n-aveai ce să mai cauţi acolo. Lasă, că uite, i-am rezolvat şi pe îndrăgostiţii tăi, mare perioadă nu cred că va mai trece până ce o nouă pacientă-studentă mă va vizita, dacă zici că sunt serioşi, dar după cum au procedat nu par a fi oameni de „gaşcă”. Aşa ar suna, probabil, exprimarea în limbajul tipului care a urzit cu Penelopa lui să fii dată afară din cămin de propria-ţi hotărâre şi nu de ei, care abia aşteptau plecarea ta. Şi nici nu cred că au prea mari mustrări de conştiinţă. Altceva au: în limbajul meu s-ar traduce ... bolnavi cu capul! Cum să dai afară din cămin, că nu ai unde să-ţi „produci” tu mendrele, colega de cameră, cu care faci şi desfaci, cu care ai petrecut atâta vreme! În fond, Marcela, când iubeşti, mai sacrifici, dacă eşti slab de inimă, ca să nu spun de altceva, şi unele sentimente faţă de colaterali, că în situaţia dată nu mai pot spune prieteni. Fii tu mai înţeleaptă, lasă-i să-şi trăiască sărăcia lor de iubire Ai să treci şi tu prin asta curând. Chiar aşa, la uşa inimii tale nu bate nici un june, nici un Romeo?

- Când voi avea uşă, poate da!

- Lasă, iubito, că nici eu nu am avut de nici unele şi uite ce minune de cavaler, ba şi doctor pe deasupra, m-am pomenit că-mi intră direct în suflet…

Vor veni zile mai bune. Marcela va fi pentru mine, asta şi vreau, doza de optimism şi încrederea că se poate să facem fiecare o lucrare de diplomă bună, documentată, o adevărată teză de cercetare.

Faptele au intrat pe un făgaş bun. În ce-o priveşte pe Marcela, în câteva zile a devenit altfel de om, i s-a schimbat şi fizionomia, expresia feţei e alta, nu mai arată ca a unui om abătut şi năpădit de griji.

Ce mai, am alături de mine o altă Marcela şi sunt foarte fericită că mi-a ieşit pasienţa, mai ales că nu aranjasem din vreme „cărţile de joc” şi aveam mari emoţii cu fata aceasta pe care sunt convinsă că o cunosc prea puţin...

Da, nu trebuie să uit! Eugen m-a ajutat mult şi cu efect imediat. Şi dat seama, nu-i greu de văzut şi de priceput, că fără Marcela mi-ar fi fost deosebit de greu, m-aş fi descurcat, nu spun nu, dar munca ar fi fost suplimentată de drumuri mai multe, de necunoscute mai multe şi, Doamne fereşte, poate aş fi cedat unor intervenţii care mi-au dat, deja, târcoale!

Marcela, dacă stau să judec, nu avea ce face, ar fi stat inutil într-un refuz continuu pentru că până în final, noi eram doi şi o „înfrângeam”. Rămânerea ei în cumpănă pentru mai multe minute a fost doar nevoia de a mai câştiga ceva timp ca să se acomodeze cu ideea că nu are cale de întoarcere, până în final. La o asemenea ocazie nu merită să dai cu

piciorul, nu trebuie să o refuzi. Acum depinde cât de repede se va acomoda cu noi, cu obiceiurile casei...

Iar am câştigat o bătălie!

SUBIECT DE ROMAN

Marcela are o viaţă interesantă, care poate fi un palpitant subiect de roman, fără nici un fel de căutări şi descoperiri de situaţii… limită! Cu toate că o cunoscută romancieră spunea că ficţiunea dă savoarea şi succesul unui roman, eu cred că unde nu e viaţă degeaba mai pui pasiune şi talent. Ce înseamnă eroi imaginari, născociţi? Dacă nu înmoi pana gândurilor în adevăr, de unde erou? Ceea ce numim ficţiune, nu se poate să nu se fi întâmplat cuiva, cumva şi cândva, nu se poate să nu ofere ceva din viaţă. Să mă ierte doamna care crede în ficţiuni şi în succesul garantat al acţiunii inventate. Sau, aşa să fie?, poate n-am priceput eu ce dorea. Oricare ar fi situaţia, revin şi spun că viaţa Marcelei este un posibil subiect de roman…

În aceeaşi după-amiază, bucuroasă că s-a mutat la noi, după ce am mâncat, Marcela a plecat cu Eugen să-şi aducă în noua casă tot ceea ce avea la cămin. N-a fost nevoie decât de un singur transport, ca şi la mine. În tot bagajul ei, cea mai mare parte au constituit-o cărţile, caietele şi cursurile, adică tot ceea ce aşteptam cu sufletul la gură, ca un tezaur abia descoperit. Şi... sacul de rafie! I-a lăsat Alinei un scurt bilet: *„Ţi-am dăruit ce-ţi lipsea: spaţiul şi libertatea! Cu altceva nu-ţi sunt datoare”* Între timp, până s-au întors ei, am pregătit repede camera Marcelei, am schimbat lenjeria, am aerisit bine, pentru că intram foarte rar în camera aceea şi mirosea a loc închis, fără viaţă. Când s-au reîntors, totul era pus la punct. I-am găsit şi o măsuţă, o veioză, un raft pentru cărţi. Am făcut tot ce am putut ca, de la început, camera să-i placă. Şi i-a plăcut. Cum a intrat, am urmărit-o să-i văd reacţia. Au fost exact stările la care mă aşteptam: întâi surprindere, apoi bucurie neascunsă şi un sărut de mulţumire pentru amândoi „proprietarii”. Parcă bănuind că este gata camera în care va locui ea, Eugen s-a învrednicit şi a luat şi un buchet de flori, pe care l-a pus într-o vază.

- Şi-acum, la treabă, fetelor, l-am auzit pe doctor. Numai eu ştiu ce mă aşteaptă. Ca să vă creez condiţii, voi recurge la plimbări în parc. O să-mi fie greu cu întrebările ăstuia micu’ despre maică-sa, că: unde e, că vrea la ea, că mai nu ştiu ce, că una-alta, dar nu-l pot lăsa să vă deranjeze toceala. Atenţie, că e vai de pielea amândurora dacă nu vă pregătiţi, pentru că daţi ochi cu domnul Petre Ionescu, care nu vă iartă!

- Ai ajuns la greu, dragul meu, exagerezi puţin, mai ales când te referi la întrebările lui Alexandru, încă nepuse, dar nu va dura chiar atât de mult şi o să ai parte de

multe „interogatorii”. Dar fetele sunt deştepte rău şi vor avea grijă să te elibereze mai repede din gheruțele domnului Alexandru Matei Ionescu, zis şi Neînțărcatul!

- Pe-asta de unde ai mai scos-o! Te spun eu lui Alexandru că l-ai insultat, când se va face mai mare, şi că-l socoteşti un neînțărcat, când el este ditamai bărbatul!

- Pârâciosule! Hai, treci la o cafea şi un pahar cu bere, că avem de discutat. De mâine, nu te mai lipeşti de nici o vorbă din partea noastră. Asta e seara destăinuirilor. Hai, noroc!

Aranjasem pe o măsuță câteva sărățele şi alune, bere rece, aveam şi un vin la frigider, pentru cine dorea... De aceea, imediat, i-am „transferat” la discuții... Trebuia să aflu ce „zace” în Marcela...

- Păi, atunci, să ascultăm, bănuiesc, o frumoasă poveste. Cum zici că e cu viața ta, Marcela? Hai, spune, deşartă povara şi-ai să vezi ce bine te simți după aceea, îl aud pe Eugen.

- E o poveste, cum îi spui tu, cam lungă, Eugen, şi destul de personală ca să vă intereseze şi pe voi. Ceea ce este de spus în gura mare, e că m-am săturat de singurătate. M-am săturat să învăț, n-am nici un prieten, n-am nici o prietenă, la cămin mă priveau toți ca pe o călugăriță, îmi mergea vestea că nimeni nu se poate apropia de mine, pentru că nu poți să stai în brațe cu o piatră, cu un aisberg, cu ceea ce este mai rece pe lumea asta! Mi-au ajuns la ureche toate vorbele ce s-au țesut împotriva mea, dar nimic nu este mai dur, mai greu de suportat ca singurătatea, ca anii pe care i-am trăit eu până azi, în lipsuri, în ruşine, în neputința de a mă arăta un om fără griji, o optimistă. Ce să vă spun? Nici nu ştiu de unde să încep?…

Vă servesc primul şoc: ştiați că sunt, după tată, italiancă? De aici şi numele de Marcela. Ar fi trebuit să-l scriu cu doi l, adică Marcella, dar şi cu unu mi-e destul de nesuferit.

- De ce greşeşti, Marcela, e numele tău? Şi este chiar drăguț, mie îmi place şi-mi aduce aminte de o eroină dintr-un film italian.

- Ai fantezie, dar nu-i adevărat, Ileana, puteau să-mi spună şi mie Ioana, Mariana, Florentina, Elena, Mihaela, Cristina, Ana, Maria, Ştefania, adică un nume mai românesc. Nu a fost să fie, atunci, la declararea naşterii. Au zis că Marcella Rosso sună mai bine! Mă faceți să-mi amintesc, acum, de persoane pe care le-am uitat, de ființe pe care nu mai simțeam nevoia să le mai aduc în memorie. Dacă voi vreți, n-aveți decât să ascultați istorioara unei vieții nespectaculoase, care nu cred că vă interesează atât de mult. Dar, e dorința voastră şi o să mă conformez. Aşadar…

… Cum bine ați auzit, puteam să mă numesc, şi în clipa aceasta, Marcella Rosso. Mama a visat prea mult, necontenit la Veneția, la Napoli sau la Verona şi s-a ales cu… Calafatul. Mi-a spus Marcella în numele şi în amintirea italianului care, atunci când a plecat, s-a dus în Italia să mai vină o dată cu un transport de nu ştiu ce, că era mare afacerist şi… dus a fost! Probabil, a uitat să se mai întoarcă. Se căsătoriseră într-un moment de mare bucurie şi amețeală amoroasă. Tot într-un asemenea moment de amețeală şi de cam prea mult amor, mama a rămas… gravidă şi, tot după un moment identic cu primul, tata a plecat, ca să nu mai vină. A lăsat-o pe mama cu… mine, însărcinată adică, aşteptându-l mereu să se întoarcă. Cine ştie pe unde i-or fi umblând picioruşele, acum, nevăzutului meu tată, fericit că a scăpat de încurcătură!

- Şi de ce nu te mai cheamă Marcella Rosso? Ar fi fost... pitoresc, nu ştiu cum să mă exprim, erai, acum, românca... italiană, care n-a văzut picătură de republică a

italienilor! Ai fi putut, cândva, totuşi, să ajungi acolo şi numele te-ar fi favorizat. Ce soartă, iată-te şi la limbi străine!

- Ba chiar la franceză şi secundar italiana.

- Ce potrivire! intervine Eugen, ca s-o mai scoată din starea plină de tensiune în care părea să fi intrat de-a binelea!

Încerca, însă îi era greu, să fie cât mai rece, mai detaşată de tot ceea ce ne povestea, dar Eugen, ca întotdeauna, nu-i vorba că şi eu am văzut asta, a sesizat imediat, şi-a dat seama că… aisbergul e gata să se topească şi a scos-o din... transă, a adus-o lângă noi!!

- Fără pauze, te rog, fii cursivă!...

- Potriveala aceasta cu limbile străine am făcut-o eu. Nu ştiu ce mi-a venit să aleg franceza şi italiana, când, mai toţi candidaţii la facultate aleargă, azi, după engleză! Poate că m-am gândit la ceea ce spui, să ajung vreodată în Italia. Numai că, dragă Eugen, italianul acesta, don' Giovanni Rosso, a avut acte false la căsătorie, nimeni n-a observat acest fapt şi… ia-l, la divorţ, că mama a divorţat de el, de unde nu-i! Am umblat, amândouă, să-i dăm de urme, cu ajutorul poliţiei, al ambasadelor română şi italiană, cărora mama le-a trimis nenumărate scrisori, cereri, adrese şi tot felul de hârtii, încă de când aveam trei-patru ani, până am obosit şi eu! O grămadă de timp am pierdut după aceea pentru a-mi schimba numele din Rosso în Roşu, fiindcă pe mama a chemat-o chiar Roşu, şi nu mai suporta să audă mereu: doamna Rosso, doamna Rosso, doamna Rosso! Cu chiu cu vai am reuşit. Apoi, nu ştiu cum sau poate ştiu, dar n-o mai spun, când eram prin clasa a V-a, mama a făcut rost de bani pentru paşaport şi bilet de drum. A plecat să-şi încerce norocul. Să-şi caute omul pierdut. Unde? Ia spuneţi, unde credeţi! Fireşte că în Italia! Nu-i venea să priceapă că Giovanni al ei nu se mai întoarce de bună voie şi nesilit de nimeni! Tot vorbea de iubirea lor… Apă de ploaie! Aventură a vrut, aventură a găsit! Trei luni mi-a scris. Într-una din epistole mi-a şi spus că s-ar putea să dea de tata şi m-a şi zăpăcit cu vestea că o să vină să mă ia! Baliverne, promisiuni deşarte cu care încerca să mai încălzească inima unei copile de 13-14 ani, singură. Aproape singură! După aceea, căile poştei s-au închis, nu pentru că mama a terminat pixul sau nu a mai găsit cerneală, ci pentru că n-a mai avut posibilitatea să-mi mai scrie. Sau nu a vrut să-mi mai scrie! Sau... Nu ştiu, nu ştiu ce s-a petrecut şi de ce n-a mai dat nici un semn de viaţă! Nici azi nu ştiu. Cu toate acestea, chiar şi acum, dacă aş vedea-o în faţa ochilor, aş ierta-o pentru tot ce mi-a făcut. M-am interesat la Poliţie dacă se ştie ceva despre viaţa ei, dacă au vreun semn, vreo înştiinţare că ar fi reţinută, dacă au date despre existenţa ei, despre... decesul ei, dar... tăcere şi aceleaşi „*... nu ştim nimic,... nu avem vreo veste că i s-ar fi întâmplat ceva,... în ţară nu a revenit!"* Dacă aş avea puterea, aş pleca s-o caut. Dar ceva nu mă îndeamnă s-o fac şi trag mereu nădejde că mama se va întoarce. Eu pentru ce s-o caut?

Dar, vedeţi voi, sângele apă nu se face! Nu am rezistat prea mult în răceala pe care mi-o impusesem. Ştiam câteva localităţi pe unde umblase şi de unde ţinuse, cât a ţinut, legătura cu mine. M-am hotărât să încerc să o găsesc. Mergeam la locurile de unde plecau autocarele spre Nordul Italiei, bănuind că circulă pe traseele şi prin oraşele din zona unde ar fi putut fi mama, şi-i întrebam pe oamenii care mi se păreau mai binevoitori, dacă se duc la Mestre, în localităţi din regiunea Veneţia sau în alte direcţii din partea de nord-est. Le pomeneam despre Verona, Padova, Vicenţa. Mă duceam în aeroportul Băneasa şi încercam să intru în discuţie cu acei călători care se îmbarcau pentru Treviso sau Veneţia şi îi rugam să mă ajute să găsesc persoana pe care le-o prezentam într-o fotografie, cu

Giovanni al ei, precizând că este mama mea. Lăsam un număr de telefon şi adresa bunicii. Gândeam că, cine ştie, îl tot căuta şi ea pe Rosso, cum o căutam eu pe ea. Aşteptam ca norocul sau Dumnezeu să le-o scoată în cale. O doamnă, românca stabilită de mai mult timp la vreo 20 de kilometri de Padova, mi-a promis că se va duce la Catedrala Sf. Antonio şi se va ruga pentru mine şi pentru mama. Ca să ne reîntâlnim! Toţi erau decişi să mă ajute, dar semne de bine n-am primit de nicăieri. Mi-am zis că o cautam degeaba în Italia. Foarte „aproape" erau Franţa, Elveţia, Germania sau Austria. S-o fi dus acolo. Aiureli înghesuite în mintea mea! A rămas totul ca la început. În întuneric şi în neştire. Mama se refugiase în... uitare. Cine ştie, poate că avea grijă de vreo femeie în vârstă, că de bunica nu prea a avut timp!, şi se simţea... fericită, scăpată de nevoi şi de necazuri. Păreri, probabilităţi, bănuieli. Adică nimic! Pe ele îmi sprijineam speranţa, nădejdea, dorinţa de a o avea lângă mine... O aştept şi acum! O mai aştept!

Am spus că eram aproape singură. Doar bunica, neasemuit de buna mea bunică, mama mamei, ştia cum s-a chinuit cu mine. Apoi, după ce am terminat anul doi de facultate, pensia nu i-a mai ajuns nici pentru medicamente, nici pentru mâncare, nici pentru chirie sau alte taxe şi impozite. Au ajutat-o, încă puţin timp, banii ce-i mai strânsese de-a lungul vieţii şi bruma de pensie de urmaş de veteran, de la bunicul meu… Aşa a putut s-o ducă de pe o zi pe alta, să mă ţină şi să se întreţină, cum spuneam, până când am ajuns în anul doi de facultate, unde mă mai susţineam şi cu bursa. Dar, acum trei ani, soarta a pus capăt la toate: bunica a plecat definitiv! S-a îmbolnăvit subit! A plâns-o destul pe mama... Asta a distrus-o mult şi mai repede. Se gândea şi că nu mă mai poate ajuta… Pe neaşteptate, doar ea ştia bine când i se apropie sfârşitul, s-a prăpădit! Cu mare greutate am reuşit s-o înmormântez, pentru că am întâmpinat o sumedenie de neajunsuri la scoaterea banilor pe care-i mai avea depuşi la CEC Banc. Am avut şansă, dacă asemenea întâmplare se mai poate numi şansă, pentru că eram trecută la clauza de retragere de pe libretul CEC. M-au mai ajutat şi de la primărie şi am îngropat-o la ţară, la ea, cu părinţii ei la un loc…

Nu ştiu de ce trebuia să aflaţi toate aceste necazuri ale mele…

- Şi mama ta, chiar nu a mai dat nici un semn de viaţă?

- După cum am mai spus, nu! S-o fi îmbolnăvit de amnezie!.. Nu, nu trebuia să spun asta. Chiar că nu aş vrea să fiu în pielea ei...

S-a făcut o pauză lungă, nimeni n-a mai îndrăznit să spună nimic şi într-un târziu Eugen a luat un pahar cu bere de pe masă şi le-a ciocnit pe celelalte două, fără să scoată vreun cuvânt. Ce putea să ureze într-un asemenea moment? Apoi, a văzut că am căzut într-un impas verbal, că suntem gata să-i dăm apă la moară Marcelei, care era, din nou, aproape de izbucnirea în lacrimi şi dintr-o dată a reacţionat foarte repede, chiar dacă nu a fost destul de inspirat.

- Salute, ragazzi! Che destino, Marcela!

- Vezi ce frumos se aude ciocnitul de pahare în linişte? Aşa am intrat şi eu în pacea căminului vostru? Dar nu ca un clinchet de pahare, care înseamnă veselie, voie bună, sunet de cristal. V-am stricat seara asta şi serile viitoare! Venirea mea sună fals…

- Ba deloc, chiar ni le-ai făcut mai frumoase decât puteam noi să ţi le facem ţie. Doar tu ai spus că sună frumos clinchetul, ciocnitul de pahare. Aşa şi este, tu vei suna mereu precum „glasul" de cristal al cupelor de şampanie. Ne-ai dat o lecţie despre cum te-ai bătut pentru viaţă. Şi câte victorii ai avut!

- Asta e lecție de viață! Am avut, pe naiba, victorii! Victorie numeşti tu, Ileana, faptul că nu am unde locui? Că sunt singură-singurică şi că m-am săturat până peste să mai lupt.

- Mai ai puțin, Marcela, e ca la naştere. Mai lupți un pic şi gata!

- Grozavă comparație, Eugen. Ce e cu tine de calci aşa în strâchini? Nu mai zic nimic! Păi, dacă ar fi ca la naştere, îi spun eu, Marcelei, că e foarte greu. Tu de câte ori ai născut,Eugen, ca să ştii cum este?

- Am o naştere mai puțin decât tine! Şi după aceea, cum e? Nu-ți plâng ochii de bucurie, nu-ți bate inima în neştire, nu-ți muşti buzele fericită că ai izbândit? E cum spun eu, Marcela. Încă o dată, află că eşti binevenită şi mai adaug ceva despre care iar va zice Ileana că este o năzbâtie de-a mea: când va fi să te căsătoreşti, găseşte-l şi tu mai repede, noi îți vom fi naşi, iar Alexandru cavaler de onoare.

- Asta da, nu e nici o năzbâtie, ci e un îndemn care trebuie luat în seamă, dar să vedem dacă vrea şi Alexandru. Mi se pare, însă, că va trebui să mai aştept până învață, măcar, să meargă! Hai noroc şi vă mulțumesc că m-ați primit la voi. Sunteți adevărați prieteni. Nu credeam să am o aşa baftă. Şi când? Tocmai când disperam cel mai tare!

- Marcela, până acum am ascultat povestea asta, povestea vieții tale, ne-am pus întrebări, ne-am gândit ce am fi făcut în locul tău. Cel puțin eu, dar de acum, draga mea, tu faci parte din familia noastră. Aş îndrăzni să te numesc… sora mea, parcă ți-am mai spus aşa. În curând vom merge pe la ai mei, pe la părinții lui Eugen…. Da, Eugen? Nu-ți mai trimite gândul la spital şi policlinică, spune da, nu te mai gândi.

- Da, da, da! E bine?

- Te întreb ceva, Marcela: cum ai rezistat să stai atâta la cămin, ştiind că nu eşti agreată?

- Unde era să merg? Casa de la țară a rămas pe mâna unor rude mai îndepărtate, iar eu nu mai aveam intenția să le stric rostul. Ce să mai caut acolo? Nu-ți mai vorbesc despre faptul că Alina, ce să nu-ți spun, că am şi început, Alina este oarbă de iubire! Mă enervam în fiecare moment pentru că tremura de fericire când auzea că vine dragul ei de prieten, care, de fapt, este un şmecheraş de prima clasă şi profită de ea, cum vrea şi când vrea. Seamănă un pic cu vechea mea pierdere de timp.

- Vezi că ai avut şi tu pe cineva la care ai ținut?

- Am ținut, am ținut, Ileana, dar nu ştiu cum suntem noi, fetele, unele nu toate, atât de naive şi picăm precum ceara, când se topeşte, în fața întâiului bărbat care ne declară iubire până la… următoarea fată pe care o întâlneşte. Ce, credeți că eu am fost chiar aşa de departe de viața normală? Nu, dragii mei. Am avut şi eu un Romeo, chiar Romeo se numea, dar care, la două ochiade ale colegei mele de an, mi-a întors spatele pentru că „eram prea serioasă, eram tocilară, nu fumam, nu mergeam mereu la discotecă, îl înnebuneam spunându-i insistent să învețe, îl certam că are pantalonii şifonați şi pantofii plini de praf, că umblă nebărbierit…”. El citea, nu spun că nu citea, citea mereu cărțile de… treflă, de caro, de pică şi de cupă. Le citea cu ardoare, noapte de noapte, pentru că îl biruise, îl capturase total, pokerul. Pierdea bani cu nemiluita, dar şi câştiga. Ajunsese să facă turnee prin centrele universitare. Juca partide cu medici, cu profesori, cu oameni căzuți în aceeaşi patimă ca a lui. I-a plăcut colegei mele enorm acest Romeo, cum vă spuneam, şi a încercat şi ea, după mine, marea cu degetul. A fost… marea ei decepție. Romeo a mirosit-o că primeşte foarte des bani de la părinți şi n-a scăpat prilejul s-o toace metodic, prefăcându-se că se împrumută, căzându-i în genunchi, cumpărându-i flori sau

nimicuri numite parfumuri, spray-uri şi podoabe ieftine. Târziu şi-a dat seama Sabina, ea este colega mea, că-şi pierde timpul şi banii cu el, că este mereu student în anul doi sau trei… Aşadar, în concluzie, dragii mei, aţi aflat că viaţa mea este plină de întortocheli şi de pete mereu şi mereu mai negre. Dacă nu eraţi voi, nu mai ştiu încotro mă… afundam. Aveam un plan, dacă nu cumva era o mârşăvie, dar nu mai exista o altă soluţie. L-am prins, de mai multe ori, pe asistentul de la franceză că mă tot măsoară la seminarii, că se uită după mine, de câte ori ne întâlnim pe culoare sau pe stradă, şi eram hotărâtă să-l fac fericit! Nu am nici cea mai mică atracţie pentru el, nu pot spune că nu-l suport, dar mi se pare un om slab, o fiinţă din care poţi să faci ce vrei şi asta nu-mi place! Eu vreau ca bărbatul să fie bărbat! Dar visele sunt una, realitatea e alta. Trebuia să mă salvez, într-un fel! Norocul lui cu voi! Dar, ia uite ce face berea, vorbesc numai eu!

- Ne-ai adus în admiraţie, te-am ascultat, trebuia să te lăsăm să povesteşti, să te destăinui. Noi te-am provocat. Şi nu-l vezi pe Eugen, e numai ochi şi urechi!

- Mai ales urechi! Dar ia mai adu tu, draga mea Ilenuţa, niscai sticle cu bere, că mi s-a deschis un apetit… de poftă, de nu-l pot duce!

- Nici nu spui lucruri urâte, zici chiar foarte frumos, dar pentru că noi avem de vorbit, vezi tu, pe terasă, că mai este ceva lichid. Te rog! Mi-e greu să mă ridic!

- Special te-am trimis, să mai faci şi tu mişcare, dar văd că n-am argumentul ca să prinzi viteză. Te aşteaptă zile de lungă şedere, draga mea, vi se vor umfla picioarele, o să vă doară spatele, vă veţi plictisi. Ce sunt eu, doctor sau ce?

- Ne vom face urâte, vom deveni nesuferite! Cu atâtea rele pe care ni le pui pe cap, cred că ar trebui să mergem amândouă după bere şi să lăsam sticlele acolo, după ce ne punem în pahare. Apoi, la fiecare pahar gol, să facem, din nou, mişcarea pentru a-l umple. Ce zici, e bun programul de dezanchilozare şi de prevenire a umflării picioarelor? Vom rămâne la fel de frumoase? Vezi ce modestă sunt?

- Păi, la fantezia ta, nici că se putea o idee mai năstruşnică. Să aducem şi nişte lăutari?

- Ba, cred că ar fi bine să *ne duci* la nişte lăutari. Ce-ai zice să ascultăm şi noi o muzică bună, în seara aceasta, undeva, la un local?

- S-a făcut, o anunţăm pe doamna Lucreţia, îi spunem bucuria pe care i-am pregătit-o şi mergem pe undeva, pe aproape. Haide, îmbrăcaţi-vă!

- Doamne, Ileana, voi nu sunteţi la locul vostru în seara aceasta. Ce sărbătorim, ce se întâmplă şi eu nu ştiu nimic?

- O mare victorie a familiei Ionescu: primirea în rândurile ei a încă unei fiinţe minunate, care se numeşte Marcela. Draga mea, nu refuza, hai să găsim o rochie ce ţi se potriveşte, iar dumneata, domnule doctor, repede la bărbierit; vezi că ai pe umeraş cravate şi cămăşi, să te faci gigea, că noi nu mergem la local cu oameni ce au pantalonii şifonaţi şi pantofii plini de praf, am încheiat citatul. Şi grăbeşte-te, că acum se scoală Alexandru şi nu ne mai permite să plecăm. Îi las ceva mâncare doamnei Lucreţia şi sper să se descurce. Nu e prima dată când plecăm. De fapt, dacă se scoală înainte de plecare, o să-l potolesc eu pe domnul Alexandru Ionescu, să-l văd, atunci, mai plânge pentru motivul că în casa asta nu e nimic de stins foamea. Trag speranţă, totuşi, că nu se va trezi.

… E o seară foarte frumoasă. Miroase a pomi înfloriţi, parc-ar fi tei, parc-ar fi lămâiţă. Cred că le încurc, teii n-au înflorit, încă. Oricum, un miros îmi mângâie nările şi orchestra localului, în grădina căruia ne aflăm, cântă cu toată inima. Instrumentiştii sunt adevăraţi profesionişti. Numai melodii care sunt şlagăre, numai ritmuri de dans plăcut,

serios şi cât mai puține din cele care te duc la transpirație. Este un pic răcoare, am făcut bine că am luat pe mine ceva mai adecvat temperaturii, dar e o seară cum nu ştiu să mai fi petrecut cu Eugen. E prima noastră seară, în „civili", la un local select. Marcela e fericită. Ce este şi viața! Toate le-am făcut numai în pripă, până acum. Suntem tineri şi nu avem ocazia, nu ne străduim să ne distrăm, suntem tineri şi peste foarte scurtă vreme am mai dori să fim dar… Cea mai mare pierdere a omului este timpul care trece nebăgat în seamă. Habar nu avem că viața este atât de scurtă şi de repede trecătoare... Ce târziu prețuim timpul, deşi este aurul ce ne împodobeşte existența!

Dansez cu Eugen.

- Ce zici? I-am pregătit Marcelei o seară pe care nu o va uita uşor. De fapt, nu am pregătit-o, a fost pur şi simplu o întâmplare, dar ne-a ieşit aşa cum aş fi dorit-o. E fericită. Uită-te la ea ce relaxată e. Unde s-o fi gândind. Ar trebui să dansezi şi cu ea, să se simtă mai bine. Între timp, vinul după bere e o plăcere, eu comand încă o baterie şi cred că vom cere, te rog, Eugen, să nu te superi, vom cere şi câte o friptură.

- Dar nu trebuie să mă rogi, Ileana, trebuie să facem în aşa fel ca seara aceasta să fie încheiată la fel cum am început-o. Haide la masă, să nu se plictisească Marcela şi să nu creăm impresia că am venit să ne distrăm doar noi doi.

Ne-am întors la locurile noastre.

- Ce zici, Marcela, nu-i aşa că te simți bine?

- De mai multe ori bine. V-am urmărit, dansați cu multă discreție, erați, pe ring, una din perechile cele mai distinse şi frumoase.

- Doar pe ring?

- Nu, nu, scuză-mă! Voi sunteți pentru mine oglinda în care aş privi tot timpul!

- Mulțumesc, mulțumim! Şi cu tine, va dansa şi va fi la fel, Marcela. Nici nu ştiam că Eugen este un dansator aşa de bun. Ba nu, stai, că mint, mi-a demonstrat şi la nuntă că ştie să danseze, dar acolo a făcut-o cu mare atenție, cu reținere, să nu se spargă butoiul pe care îl ținea în brațe. Nu născusem, dar nici mult nu mai aveam!

- Cum îți place ție să te tot socoteşti altfel decât eşti, Ileana. Şi atunci ai dansat la fel de bine.

- Ei, da, mersi de compliment, Eugen.

Începe un vals vienez şi nu poate fi altceva decât Strauss. Afurisită orchestră! Oameni care se respectă şi ne respectă!

- Acum să vă văd. Acum să te admir şi eu pe tine, Marcela. Cavalere, te-aşteaptă ringul de dans, iar eu mă uit după băiatul care ne-a servit, că s-a terminat băutura.

- Nu, Ileana, nu merg pe ring, când dansez mă simt miriapod, mă împleticesc, mă încurc în propriile-mi picioare, mi-e teamă să nu mă împiedic, mai ales la vals. Te rog, te rog mult să mergi tu.

- Nici nu mă gândesc, avem un bărbat cu noi şi n-o să-l chinui numai eu. Marcela, te avertizez că de mâine intrăm în „cantonament". Îți spun eu că ne aşteaptă o viață extrem de dură, doctorul nu ne iartă!

A acceptat! Ce uşor se mişcă, ce „verticală" stă! Ține privirea după mână, se uită mereu în direcția către care conduce Eugen. Le stă bine la amândoi. Sunt potriviți şi ca înălțime. Gândul ce-l rău îmi şopteşte în ureche o prostie mai mare decât mine. Mă supăr pe el, mă ciup de mână şi mă cert că m-am gândit la o asemenea stupizenie. Cum să îndrăznească Eugen să se îndrăgostească de Marcela? De ce să-mi facă mie Marcela aşa ceva? Gânduri de femeie încercată de o posibilă gelozie!

- Mai doriți ceva? Când a trecut pe lângă masa unde serveam, domnul care dansează cu doamna aceea drăguță mi-a zis să discut cu dumneavoastră. Vă ascult, mi se adresează tânărul care ne-a servit până acum.

- Aş vrea să ne mai aduceți o baterie şi să pregătiți un grătar, din ce credeți dumneavoastră că se potriveşte la acest vin, care mi se pare excelent.

- La noi, totul este excelent, doamnă.

- Am observat.

Melodia a încetat, Eugen şi Marcela se întorc de pe ringul de dans. Doctorul o ține de braț. Ia uite la el! „Fii cuminte, Ileana, nu-i nici un pericol, aşa e în astfel de ocazii", zice gândul cel bun. Aşa să fie!

- E minunat, Ileana, îți mulțumesc pentru acest dans, pentru această seară pe care mi-ați oferit-o, tu şi Eugen. Să ştii că soțul tău se mişcă foarte uşor, elegant. Nu credeam, şi spun asta fără să vreau să te jignesc, Eugen, nu mi-am închipuit că dansezi atât de bine!

- Mă bucur. Două complimente de la două femei frumoase, în aceeaşi seară. Cam rar! Cam mult! Dar lăsați vorba lungă şi hai, că ne-a pus băiatul vinul în pahare. Trebuie băut, va veni altă sticlă. Norocul şi fericirea să fie mereu cu noi! Aveți toată dreptatea, a fost o seară în care m-am simțit liber de toate grijile. Îmi vine să mă duc să iau microfonul să cânt împreună cu profesoniştii acestia născuți cu muzica în sânge, dar tare mi-e frică să nu rămân împreună cu ei! Sunt în stare să mă acapareze!

- Vă mulțumesc pentru seara aceasta, care mi s-a aşezat la inimă. La inima aceasta friptă de singurătate şi de eşecuri. Cred că a venit vremea să fiu altcineva, să mă port altfel. Vedeți cum îți dă curaj alcoolul?

Am plecat spre miezul nopții, un pic încălzite de vinul băut, amândouă ținându-l de braț pe Eugen.

Simțeam o mulțime de ochi ațintiți asupra noastră şi-mi părea bine…

IUNIE DE FOC

A fost o seară cum nu visasem, dar am cam întârziat la întâlnirea cu Alexandru. Asta e! Totul a fost excelent şi nu ne-am grăbit să plecăm. Era păcat! Când am ajuns acasă, juniorul mâncase, doamna Lucreția îi făcuse baie şi dormea liniştit. L-am privit ca şi cum nu-l mai văzusem de multă vreme, l-am sărutat uşor pe obraz şi mi s-a părut că zâmbeşte. Visa ceva frumos. Alexandru cel Bun, mai apoi cel Mare, Cuceritorul de teritorii, la vremea lui cel mai de temut în astfel de operațiuni, se visa, poate, în fruntea armatei sale de neînvins. Deocamdată, însă, visele lui ar trebui să aibă grijă de cucerirea fiecărei zile din lungul său drum spre o viață plină de victorii! Aşa aş vrea să fie...

Eugen a fost foarte fericit pentru bucuria pe care ne-a făcut-o şi, ameţit un pic, dorea să mai „guste" ceva. I-am spus că ar fi bine să guste din somn, pentru că urma o zi de lucru ca acelea despre care el se plânge mereu că sunt foarte grele şi obositoare. M-a ascultat ca un copil cuminte. A mai avut el câte ceva de spus înainte de culcare, dar oboseala dansului şi ora târzie l-au răpus!

Dimineaţa, Marcela s-a trezit devreme, ca şi Eugen. Au găsit micul dejun pregătit de doamna Lucreţia, au băut cafeaua şi au luat-o repede din loc spre cabinetul medical şi facultate. Bănuiesc, asta în mod sigur, că Eugen a dus-o cu maşina până în faţa facultăţii. Sunt curioasă ce-or fi zis studentele, pacientele ce-l tot vizitează pe domnul doctor Ionescu. În dimineaţa aceasta, precis l-au văzut cu Marcela şi mare minune să nu se fi pus în mişcare bârfele. Bietul Eugen!

I-am atras atenţia Marcelei ca, după cursuri, să nu cumva să întârzie, dar, mai cu seamă, să nu se oprească pe undeva să servească prânzul, că mă supăr foc pe ea!

Toată dimineaţa am gătit, împreună cu doamna Lucreţia, pe care am rugat-o să meargă în piaţă şi să cumpere tot ce ne trebuia.

Marcela m-a ascultat şi pe la ora 14.00, „trecute fix", a venit acasă.

- Bună, Ileana!

- Te pup, Marcela! Hai, că mor de curiozitate, cum a fost, ce-au zis fetele de la cămin, mai ales fostele tale colege, ce le-ai spus, cum ai motivat că te-ai mutat? Te-au văzut cu Eugen, aşa e?

- Ileana, ştii ce-am făcut, le-am spus adevărul-adevărat. Fii atentă la această întrebare, n-are importanţă cine mi-a pus-o, care a iscat o discuţie ce m-a răcorit: „*Marcela, unde te-ai mutat, dragă, tu ai bani de gazdă sau te-a luat «de suflet» cineva?"* Acest «de suflet» m-a enervat, pentru că era o aluzie la faptul că unele colege stau în oraş cu prietenii lor. Şi-ţi dai seama că nu stau de florile mărului! Am răspuns un pic înţepător: „Da, sunt chiriaşa doctorului Eugen Ionescu. Are casă şi m-a invitat să stau la dumnealui!" „*Păi, nu e căsătorit, nu e soţul unei colege din grupa ta de an?*" „Ba da, şi? Ce-i cu asta, eu am cameră separată!" „*Oho, baftă, nu glumă, ia vezi, nu ai călcat în ceva! Şi te tratează numai când eşti bolnavă sau previne şi unele îmbolnăviri?"* „Mă tratează când este nevoie şi dacă am să aud ceva bârfe la adresa mea, o să fiu sigură că de la tine au plecat. Ai aflat, deci, domnişoară curioasă foarte, că stau împreună cu colega mea, Ileana, care este soţia doctorului Eugen Ionescu. Sunt nişte fiinţe cum rar ai să întâlneşti tu în viaţa ta. E greu să găseşti peste tot oameni ca ei şi, de fapt, tu nici n-ai să poţi să ai un asemenea noroc, pentru că te scalzi în ape tulburi, drăguţo! Tu nici nu alegi, dar nici n-ai de unde să culegi!"

- Măi, măi, dar fie că ne-ai lăudat! Şi, şi? Cum a reacţionat?

- Zâmbete cu subînţeles, un pic de invidie exprimată într-o oarecare îmbujorare a obrajilor, gesturi de indiferenţă prost mascată şi aşa mai departe… Altele mi-au spus că sunt plină de noroc şi le-am răspuns că aşa este, unele au recunoscut că sunteţi o familie de apreciat, iar eu le-am dat dreptate. Una peste alta, le-am înfierbântat, le-am făcut invidioase, le-am văzut mulţumite, mă rog, stări de tot felul!

- Alina ce-a zis?

- A lăsat privirea în jos, când m-a auzit povestindu-le toate astea şi, mai ales, când cineva insista mereu să spun de ce am plecat de la cămin, de ce am abandonat viaţa de acolo, subliniind că, nicăieri, în viaţa de student, nu este mai bine decât la cămin, că nu mă voi mai întâlni niciodată cu asemenea ani. Le-am spus că sunt de acord cu ele, dar

depinde cum poți să faci față unei vieți de cămin şi că este foarte important cu cine stai, că a fi student nu este o ocazie, că, în cea mai mare măsură, pentru a te simți student adevărat, azi, mai e nevoie şi de putere financiară, de care dispui sau nu dispui, mai depinde şi de atmosferă, de ce viață vrei să duci, de multe depinde ca perioada de studenție să fie una dorită şi împlinită, pe care s-o ții minte şi s-o tot povesteşti. Aşa cum a fost până acum, mie mi-a provocat doar griji, necazuri, nemulțumiri… N-am avut şansa unui ajutor, a unui umăr cât mai apropiat de mine, a unei vieți reale de studentă, de care nu se poate îndoi nimeni, ci de una falsă, pe care am îndurat-o, da, acesta e cuvântul! Am suferit şi am tăcut, pentru că nu exista altă soluție!

Le-am întrebat dacă sunt mulțumite cu răspunsul!

Alina a primit o lecție pe care nu mi-aş fi închipuit că o să am prilejul să i-o servesc atât de repede. Dumnezeu le aranjează pe toate, totdeauna, cum vrea El.

După cursuri, m-am întâlnit cu domnul profesor Petre Ionescu, l-am salutat, pentru că am observat că a vrut, la un moment dat, să se oprească sau să mă oprească, cel puțin aşa mi s-a părut. Fiindcă doream să vorbesc cu dumnealui, am îndrăznit eu şi l-am „acostat". I-am spus că sunt colegă cu nora dumnealui, după care l-am anunțat că m-am mutat la voi…

- Ai avut curajul, vai ce „îndrăzneală"!

- Trebuia să-i spun, pentru că ştiu că vă mai vizitează din când în când şi mi-ar fi fost ruşine să afle aici că stau la voi. Apoi, i-am mai adăugat că am început să ne pregătim împreună pentru examenul de stat, justificând astfel plecarea mea din căminul facultății. Motiv serios, nu?

- N-ai gândit rău, bine ai făcut. Ce-a spus?

- Mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a zis, mi s-a părut că foarte emoționat: „*Nici nu îți închipui ce noutate plăcută mi-ai adus în suflet. Bravo! Soluția este extraordinară, ați gândit pozitiv, eficient, dar dați bătaie, apucați-vă de lucru, selectați şi o bibliografie cu tot ceea ce vă trebuie şi să-mi aduci dumneata lista, să fac rost de manuale şi alte materiale, cât pot de repede. Tii, ce bine-mi pare! Când îi voi spune şi Mariei, soția mea, bucuria se va dubla. Ați judecat aşa cum de mult timp am vrut eu să le spun copiilor mei s-o facă. Dar, ia explică-mi, e bine că ai plecat de la cămin?"*

Poftim întrebare, cu care îmi dau toți în moalele capului: de ce, de ce, de ce? I-am răspuns:

- Domnule profesor, se compară condițiile de la cămin cu ceea ce-mi oferă Ileana şi cu Eugen? Nu vă mirați că îi spun pe nume doctorului Eugen şi îmi lipsesc bunăcuviința, respectul, dar amândoi mi-au impus acest mod de adresare şi abia m-am obişnuit. Sunt doi oameni al căror ajutor aş vrea să îl înapoiez înzecit, dar acum n-am cum. Ştii ce a adăugat? Fii atentă: „*Faptul c-o ajuți pe Ileana este suficient. Spune-le şi reține şi dumneata, că peste câteva zile vin să văd ce treabă ați făcut, să ne consultăm asupra lucrării. O să vă dau şi pe mâna unui profesor bun, ca să iasă două lucrări pe care le doresc să fie model pentru alții. Bine?"*

- Mai încape vorbă. Vă mulțumim şi vă aşteptăm!

- Bravo, Marcela!

- Să vezi, mâine, alte bârfe, Ileana, pentru că nişte căminişti m-au văzut cu dom' profesor Ionescu!

- Dacă n-ar fi bârfa, Marcela, ce s-ar face românul. El dacă nu comentează, dacă nu produce zilnic buletinul de zvonuri şi de ştiri verificate sau neverificate, dacă nu spune

ceva care să i se pară sau chiar să fie de domeniul senzaționalului, înseamnă că nu trăieşte, că nu se simte bine… Unii chiar inventează situații speciale… Dar, de fapt, o consultare cu profesorii, cum a fost a ta, este o plăcere de ambele părți, ce, crezi că adevărații universitari nu au o mare bucurie atunci când le ceri părerea sau ajutorul la lucrările pe care le pregăteşti! Înainte de toate sunt oameni...

Pe sală se aude zgomot. A venit Eugen. Doamne, ce repede mai zboară timpul! Abia am avut câteva minute prilejul să stăm de vorbă şi s-a făcut ora 15.00. Jumătate de zi s-a strecurat în trecut! După ce ne potolim foamea, vom sta urgent la masă, vorbă cât mai puțină şi, cu cafeaua în mână, eu nu, firește, ne vom apuca de punerea la punct a materialului...

Lung drum am parcurs şi anevoios mi s-a părut! Îmi alunecă anii prin fața ochilor minții precum clipele. În câteva secunde totul a zburat cu viteza sunetului. Ce mai e de făcut, cum şi cât mai e de făcut? Iar o iau de la început, dar este începutul sfârşitului. Şi, cu toate astea, nimic nu este mai greu ca sfârşitul, nimic nu e mai greu ca atunci când trebuie să alegi din grămadă ceea ce îți trebuie în clipa căutării. Începe lupta cu noi şi cu alții, din care trebuie să ieşim învingătoare. Toți colegii ştiu, acum, nici nu e greu de presupus, că avem avantaje multiple față de ei: condiții excelente de pregătire, profesor cu bibliografia gata pregătită, posibili examinatori înainte de… examen, posibili meditatori… fără bani! Ce mai, relații peste relații, dar şi obligații, pretenții care ne cer a avea la examene un comportament foarte bun, pentru că e vorba de obrazul nostru, nu? Şi, în plus, trebuie să răspundem la nişte eforturi ale unor oameni bine intenționați, care vor să pună la punct cel mai mic amănunt. Sistematizarea face totul. După cum vom reuşi să acumulăm ceea ce este mai important, să grupăm temele, să aprofundăm esențialul şi să-l asociem cu restul, aşa vom putea mulțumi toată lumea şi reduce la tăcere toate gurile rele, toate bârfele şi bănuielile că am „funcționat” la examene ca efect direct al pilelor şi relațiilor.

După masa de prânz, Marcela i-a povestit lui Eugen despre întâlnirea cu tatăl lui şi despre tot ceea ce trebuie să facem pentru a înlătura suspiciunile că am fost favorizate, pentru că... A întrerupt-o şi l-am auzit:

- Ileana şi Marcela, vedeți-vă de treburile voastre, aveți grijă că sunteți în situația de a fi „sancționate”, pentru că ați pierdut destul timp din programul de pregătire de azi. De ce plecați voi urechile la bârfe de tot felul, care s-au spus sau nu s-au spus. Am impresia că unele le „inventați”, că ele țin de teama voastră că s-ar putea întâmpla să se vorbească ceva despre modul cum ați luat examenele? Drobul de sare din poveste, dragele mele! Şi, vorba aceea: „Lasă lumea să vorbească, dar întâi să dovedească!” De ce trebuie să vă faceți probleme, dacă ele nu sunt? Hai, mâna pe carte şi peste patru-cinci ore eu răspund de cină. Sunteți invitatele mele, în sufrageria casei Ionescu, la o cină de taină. Dar întâi vreau efort. Şi nu abuzați, e prima zi, dozați consumul de materie cenuşie!

- Am înțeles, domnule doctor. Nu va fi nevoie de nici o salvare, vom învăța în aşa fel încât să nu cădem în leşin din cauza efortului şi nici să vă punem în situația de a apela la respirația gură la gură! Ce faci, virezi spre bucătărie de pe acum sau treci la un ziar combinat cu televizorul?

- Nici una, nici alta, Ileana. Trag pe dreapta pentru un scurt somnuleț.

- În situația aceasta, nu văd ce şanse avem să mai mâncăm în seara aceasta!

- E riscul meu! Bucătarilor desăvârşiți nu le trebuie timp, ci măiestrie. Iar noi nu ducem lipsă de aşa ceva. Veți servi o cină ca în oraş. Atât pot să vă spun! Hai, la treabă!

Am trecut la sistematizarea programului de pregătire, am aşternut pe o hârtie principalele manuale care ne trebuiau de la tata-socru, de fapt de la bibliotecă, şi am intrat în materie, încet-încet.

Eugen s-a trezit din „somnuleț” când noi eram concentrate şi discutam prima temă propusă pentru ultimul examen de facultate. Nu l-am auzit ce-a făcut şi nici când a plecat. Cu vreo patru-cinci minute înainte de ora 20.00 ne-a strigat:

- Muncitoarele la masă, haideți, nu mai lucrați, pentru că faceți bătături pe creier. Trebuie s-o luați mai uşor, nu aşa tare din prima zi, e ca la sportivi, dragele mele, dacă nu dozați efortul bine, nu veți intra în vremea examenelor la forma cea mai bună.

- Am înțeles, domnule psiholog, antrenor, pregătitor psihic şi aşa mai departe, dar lasă-ne să ajungem la liman, să tragem un pic de concluzii.

- După care, spălarea şi la masă!

Riscul asumat, despre care ne vorbise „bucătarul” nostru, înainte de somnul de după-amiază, posibilul pericol ce-l păştea dacă nu ieşea bine cu masa serii, a fost bine trecut de Eugen. Când am intrat în bucătărie, pe masă se „odihneau” trei porții de… pizza şi o sticlă de vin negru!

- Ce să spun, n-ai gusturi rele şi eşti un bucătar perfect, complet, bine instruit, orientat şi aşa mai departe. Cât ți-au luat ideea şi drumul până la pizzerie şi când ai plecat, că nici nu te-am auzit?

- Am visat frumos: se făcea că un tip mă sună la telefon, eu ies afară, primesc în linişte comanda şi... important este că aveți ce mânca, visul a devenit realitate. Da? Hai, aşezați-vă, una în stânga şi cealaltă în dreapta… tatălui!

- Tatălui… bucătar! o aud pe Marcela.

- Că bine i-ai zis, dar e un bucătar care merge pe mâna altuia. O să-l vedem mâine, că doar nu ne va servi în fiecare zi tot pizza?

- Azi nu este mâine, poftă bună şi noroc! După ce mâncați, pentru că domnul Alexandru v-a luat-o înainte şi vă aşteaptă nerăbdător, vă propun o plimbare în două sau în trei, ca să luați un pic de aer, necesar odihnei şi „curățirii” creierului de cenuşa efortului acestei după-amieze.

L-am ascultat. Doamna Lucreția îl pregătise, deja, pe Alexandru, aşa că, am mâncat, apoi ne-am îmbrăcat repede şi am plecat prin parcul din cartierul nostru. Dar nu puteam să stăm prea mult, pentru că nu luasem hăinuțe de schimb lui Alexandru şi se făcea răcoare. N-am avut alt subiect de discuție, decât o sumedenie de referiri la ceea ce pregătisem în această zi pentru examene. Ne-a prins grozav de bine plimbarea, a fost ca o recapitulare. Şmecherul de doctor, psiholog versat, nu glumă, ştia că suntem sub impulsul efortului mintal săvârşit şi că ne vom orienta discuțiile tot către ceea ce făcusem cu o oră mai înainte.

Ne-am întors acasă, cu Alexandru vesel nevoie mare şi ud până la… gât!

Eugen nu stătuse degeaba. Discutase la telefon cu socru-meu şi-l rugase să vadă ce face cu profesorul sau asistentul pe care-l promisese pentru unele consultații. Efectul convorbirii?

- Mâine vine profesorul Călin, de fapt e asistent, dar aşa îl „alintă” tata, să vă pregătiți.

- Ce să ne pregătim? Că doar nu vine să ne sperie sau să ne examineze. Vine să ne… orienteze. Să ne aducă pe calea cea bună. Nu?

- Da, să vă scoată din păcatul necunoaşterii! Ai tu, Marcela, dreptate, dar acum la culcare pentru că v-am tăiat televizorul!

- E clar, tu nu eşti omul care ne pregăteşte, ci zbirul care ne chinuieşte, i-am zis aşa, ca să văd cum va reacționa.

- Ileana şi Marcela, veți constata ce utilă este experiența mea, după examene. E programul pe care-l adoptam eu şi mi-a prins foarte bine. Nu vă veți simți surmenate şi distruse de osteneală, de sârguință, o să fie un exercițiu pe care nu-l veți regreta.

- Fie, vom face ca tine, altfel cine ştie ce se mai întâmplă.

Înainte de culcare, de fapt, înainte de a adormi, Eugen încearcă să-mi spună de ce este bun acest program, cum l-a gândit el, vorbeşte, vorbeşte… şi eu adorm!

Dimineața, la ceai, tot el ne-a trezit:

- Scularea doamnelor şi domnițelor, sluga dumneavoastră vă invită la ceai şi la o mică gustărică. Azi e o zi grea. Vine domnul asistent Călin. Va fi aici, poate şi cu tata, între orele 13.00-14.00. Şi mai vreau să vă spun ceva: Ileana, am avut dreptate că v-am trimis la culcare. Aseară ai căzut imediat în brațele domnului Morfeu, pe dată ce l-ai simțit dându-ți târcoale. Cu câte femei se mai culcă şi ființa asta! E de mirare!

Efortul intelectual s-a văzut. Mai aveți până veți putea sacrifica şi o parte din noapte, însă, eu sper să nu fie nevoie de aşa ceva, de aglomerare de program. Depinde de asimilare, de Marcela, de timp şi dispoziție.

Nu l-am mai lăsat să facă în bucătărie curat, era târziu şi doream să sosească la timp la serviciu.

- Eugen, ne înveți la prea multă odihnă, bucătăria este a femeii. Îți mulțumim, ai fost foarte drăguț cu noi. Avem destul timp să le aranjăm pe toate. Pe măsură ce vom pune totul la punct în bucătărie, planificăm ce avem de făcut azi. Te rog, să vii la timp la masă.

- Să vedem, s-ar putea să nu fiu singur, v-am spus. Va trebui să mă întâlnesc cu tata şi, poate, venim împreună cu asistentul Călin, dacă va vrea, că este un tip foarte retras. Oricum, voi vedeți ce pregătiți pentru prânz, împreună cu doamna Lucreția. Aduc eu şi ceva aperitive, dacă va fi nevoie. Da?

- Este foarte bine. Şi un pachet de cafea. Pa!

- Vă pup pe amândouă!

După ce a plecat Eugen, Marcela s-a apucat să spele vasele. Am văzut-o că simțea nevoia să mi se destăinuie şi a ales momentul acesta socotindu-l prielnic, poate şi pentru că făcea ceva în plus asupra căruia nu era nevoie să se concentreze total, deci putea să detalieze ce avea de spus. Liniştea cred că ar fi deranjat-o. Exact cum am procedat eu cu mama, când m-am destăinuit...

- Ştii, Ileana, asistentul acesta, care ne va vizita şi ne va acorda ajutor, a lucrat cu grupa mea... E tipul despre care-ți spuneam că mă tot „antrena” la seminarii să răspund, să colaborez cu el. Tare aş vrea ca domnul profesor să-l găsească ocupat, să nu poată veni să discute cu noi. Oricare altul ar fi mai de acceptat... Spun toate astea pentru că e un ins foarte exigent, serios, cred că nu l-am văzut niciodată zâmbind la studente. Şi ce este mai neplăcut pentru mine, mai deranjant, mai nepotrivit, pentru că nu am chef de aşa ceva şi pentru că îmi ia mințile şi nu mă pot concentra, e că l-am surprins de nenumărate ori rămânând, la seminarii, cu ochii pe mine. Ca la un tablou celebru! Parcă i se lipeau de imaginea mea, de ființa mea. Mi se pare că v-am mai spus. E ciudat tipul, cred că are ceva slăbiciune pentru mine, dar e un… mut de o calitate deosebită. Pe deasupra, ca să

vezi că am dreptate, de câte ori punea întrebări, simțeam că mie mi le adresa. Ar fi vrut să discutăm numai noi doi la seminarii. Eu zic că mă vedea doar pe mine. Nu ştiu, nu ştiu dacă l-am citit corect! Dacă va veni, m-am topit!

- De ce te sperii, este cu atât mai bine, e în avantajul nostru, va avea tot interesul să primim de la el tot ce ne trebuie pentru lucrare. Cred că ar fi în stare să stea lângă tine s-o scrie el. Cunosc tipii de felul acesta, sunt foarte tăcuți, dar sunt posesivi, țin la ființa pe care o iubesc şi le este foarte greu să se destăinuie. N-ai decât să acționezi tu. Ne-a pus Dumnezeu mâna pe cap, Marcela! Şi mai spui că nu ai baftă, că n-ai avut noroc în viață. Vino să te pup şi roagă-te să vină tata-socru cu el. Mamăăă, sunt curioasă ce față va face când te va vedea!

Ne-am mai învârtit un pic prin bucătărie şi am trecut la lucru.

Toată dimineața, Alexandru a fost foarte liniştit, a dormit bine şi doamna Lucreția ne-a salvat de corvoada la bucătărie. A trebăluit ea, a pregătit o supă, iar felul doi, cred că este friptură cu sos şi garnitură de orez, cum îi tot place ei să gătească. M-a zăpăcit mirosul, abia aşteptam să se facă mai repede ora mesei.

Observ că am poftă de mâncare cum nu am avut niciodată. Numai de nu m-aş îngrăşa. Mai ştii? Dar n-am pe cine moşteni, nici mama, nici tata nu sunt nişte oameni voluminoşi.

„CĂLIN, FILE DIN POVESTE”

Am avut spor la învățat, dar mă cuprinde îndoiala că n-am pornit cu un program bine structurat. Materia trebuie şi mai mult sistematizată, sintetizată. Prea intrăm în amănunte care nu par necesare şi asta fiindcă amândouă suntem conştiincioase, dar ne e şi teamă că s-ar putea ca, la puținele examene ale ultimei sesiuni pe care le mai avem, să ne pice o temă peste care am trecut uşor sau nu am insistat asupra ei.

Eu zic, „lasă asta!”, iar Marcela „nu, trebuie să ne uităm, să parcurgem şi subiectul acesta”. Când încearcă ea o „evadare” în altă temă şi un „galop” peste o lecție mai mică, sar eu cu „frâna”, că dacă…

Nu, nu, cineva trebuie să ne ajute, iar mie mi se pare, firește, mult mai greu decât Marcelei, pentru că abia acum fac cunoştință cu toate cursurile la care am lipsit pe motiv de Alexandru.

Şi, uite aşa, cântărind când o temă când alta, timpul a zburat din nou, în direcția ştiută numai de el, fără să simțim. Mă uit la ceas şi tresar. Este aproape ora treisprezece. Din clipă în clipă soneria ar trebui să sune şi să-i primim, dacă vin, pe oaspeții anunțați. Nu sună nimeni la uşă, în schimb se aude telefonul din hol. Este Eugen, iar doamna Lucreția mă cheamă şi mă zoreşte:

- Ileana, fuga la telefon, e domnul doctor şi pare a fi grăbit!

- Da, Eugen, te sărut, ce s-a întâmplat, dragă?

Mă roagă frumos să nu mă supăr, a fost ocupat toată dimineaţa şi nu a putut să mă anunţe, l-au înnebunit studenţii cu bolile lor, tocmai acum, în sesiune. Ne spune să fim pregătite pentru musafiri, fiindcă l-a sunat tata-socru. A vorbit cu asistentul Călin şi vin împreună. Asistentul nostru a acceptat cu plăcere vizita la noi, nu-l putea refuza pe profesorul Ionescu. Va trece pe la alimentara din Amzei şi prin piaţă, să ia ceva verdeţuri şi ce mai trebuie pentru aperitive. Ne roagă să nu ne îngrijorăm, aduce el şi butelcuţa, că tata n-a mai fost de mult pe la noi şi i-a zis că fiind vineri, îşi poate permite luxul să ne facă o vizită de pahar.

- Trebuia să-i spui să vină şi cu mama Maria, ai uitat, aşa e?

- I-am spus! Dacă trece pe acasă, crede că o ia şi pe dânsa.

- Bine, hai, te aşteptăm, să nu dai banii pe toate nimicurile! Pa, te-am pupat!

Au venit nu după unu şi nici la două după-amiaza, au ajuns tocmai la ora trei, trei şi ceva. Le-a deschis uşa doamna Lucreţia şi îndată mi-am dat seama că e şi mama soacră, după voce. Am ieşit în întâmpinarea lor. Da, venise şi asistentul Călin, împreună cu socrii mei. „Azi, zic eu repede în gând, programul cade, vizita se lungeşte şi fiind vineri, vorba lui socru-meu, ar putea fi motiv de şedere. Nu-i nici un bai!”.

- Sărut mâna, bine aţi sosit, voi face un semn în calendar că ai venit şi mata pe la noi, mamă Maria.

- Să trăieşti, iubire, unde-i Alexandru, ce face?

- Stai, dragă, zice profesorul Ionescu, iar te grăbeşti? Să trecem şi noi la prezentări, că Ileana nu-l cunoaşte pe asistentul Călin. Se află în faţa ta, Ileana, unul din cei mai harnici şi mai cu minte, dar şi cuminte dintre asistenţi pe care îi avem la facultate. Un băiat cum rar găseşti. Dacă aveam o fată, lui i-o dădeam!

- Daţi-mi voie să vă sărut mâna, doamna Ionescu, domnul profesor exagerează, mereu vrea să-mi pună galoane pe care nu le merit, deocamdată.

- Lasă, lasă, nu mai fi aceeaşi „domnişoară” pe care o ştiu eu, când am spus cum eşti, nu am exagerat cu nimic. Dar unde sunt ceilalţi?

- Eugen cred că este pe drum, a avut iar o zi foarte grea, mulţi pacienţi, iar Marcela este în camera ei. O chem imediat: Marcela! Lasă cartea şi vino să te prezint domnului asistent Călin. Călin şi mai cum?

- Călin… file din poveste, sare socru-meu, imediat.

- Ai matale ce ai cu basmele, eu sunt Cosânzeana, iar pe domnul asistent l-ai adus tot de pe tărâmul meu…

- Asta nu înseamnă că trebuie să vă faceţi de basm, nici domnul Călin şi nici tu! Aşa e?

- Aşa să fie! Sunt curioasă, pe mama Maria în ce poveste o… transferi?

- Eiii, pe maică-ta aş fi dus-o în postura de soacră cu trei nurori, dar dacă n-are decât una…

- Haide, Petre, lasă prelegerile tale plicticoase şi vorbele în răspăr, că ne-am pironit aici în hol, poftiţi în sufragerie, îndrăzneşte, domnule Florin Călin. Aici puteţi sta de vorbă cât doriţi. Spuneţi şi basme, dar cu eroine ceva mai tinere, nu ca mine, sora Sfintei Vineri!

Din spatele meu aud un „bună ziua” care emană, din tonul folosit, o uşoară nedumerire, uimire, ba chiar sfială. E Marcela!

- Bună dragă, Marcela, bună, ce faci, cum vă descurcați?

- Foarte bine ne descurcăm, domnule profesor.

Îi tremură un pic vocea, asta se întâmplă câteva secunde. Urmărindu-l pe asistent, căruia doream să-i spun că Marcela îmi este de un mare ajutor, îl observ că a rămas cu privirea spre mine, dar e doar o senzație optică greșită, pentru că, de fapt, el se uită… peste umărul meu. Nu privește la mine, ci la Marcela!

- Sărut mâna, domnișoara Roșu, ce surpriză, nu mă așteptam ca o studentă de-a mea să fie colegă cu doamna Ileana Ionescu, dar, mai ales, nu mă așteptam să vă întâlnesc aici. Este momentul să-mi cer scuze că nu m-am învrednicit să vin măcar cu două flori, dar domnul profesor Ionescu m-a luat direct de la cursuri, în mare grabă, precizându-mi că suntem în întârziere. Iertați-mă!

Marcela și-a revenit:

- Nu-i nimic, domnule asistent, este și plăcerea mea,... a noastră să vă vedem, știam de la dom' profesor Ionescu că veți veni să ne dați o mână de ajutor și eram curioasă să aflu dacă ați și acceptat acest lucru. Suntem niște norocoase. Măcar de rușine ar trebui să luăm examenele, dacă prin performanță, prin efort mai bine zis, ne va fi mai greu.

Asistentul îi sărută mâna Marcelei și trecem în sufragerie. Ne cam foim un pic, ne ciocnim una de alta în bucătărie, unde a venit și soacră-mea. Asta pentru că nu-mi dau seama ce s-a întâmplat că Eugen întârzie și ne tot uităm derutate, încurcate căutând un sprijin, o idee. Marcela a rămas în sufragerie și dă amănunte despre cum ne-am făcut programul și cum ne-am gândit să ne pregătim. O aud vorbind. Da, are ton normal, e vocea ei cea bine știută, a scăpat de emoții.

- Începutul este ceva mai greu, până vom căpăta ritm, până se leagă cursurile unul de altul. Insistăm, ne oprim mai mult pe materie, fiindcă nu este doar o trecere, o recapitulare. Ileana a lipsit la mai toate cursurile și trebuie să mergem mai domol cu studiul.

- Pentru început, am să vă fac eu rost de câteva teste de încălzire, o să vă aduc niște grile, să vă verificați singure răspunsurile. E mult mai ușor și mai util. Eliminați balastul, nu e nevoie de mare „încărcătură", ci de esență. Exprimând esența, examinatorul își dă seama că știți de unde vine ea.

- Sunt bune, e eficient și acest sistem de examinare cu testele, dar destui dintre cei examinați merg cu răspunsul... la noroc. Nu întotdeauna le poți evalua corect cunoștințele. Asta e! zice tata-socru.

- Domnule profesor, cunoașteți foarte bine ce greu este să te concentrezi să-i asculți pe cei examinați, mai ales pe dumnealor, studentele conștiincioase, care se străduiesc să spună totul. Doamna Ionescu, domnișoara Roșu tocmai atunci când faceți așa ceva, vă este mai greu. Logica este baza răspunsului, nu redarea întocmai a ceea ce vi s-a predat sau ați citit. Dar profesorul rabdă…

- Rabdă și albește, dragul meu, mie-mi spui! Și pe urmă îi auzi, când ies din sală, de la examinare: „*Am știut tot subiectul, tu, dar n-a fost atent deloc «moșul» la mine, cine știe pe unde-i «păștea» gândurile"*.

- Nu este chiar așa, tată, cine învață n-are ce-i reproșa examinatorului.

- Lasă, lasă, că le știu pe toate, vă cunosc eu cât sunteți de abili în a ne înfășa cu tot felul de șmecherii. Am fost ca voi, deci avem această „experiență". Păcatele voastre sunt acelea că ne credeți „duși", plecați din tinerețe, din viața voastră, ca și cum habar nu

am mai avea ce înseamnă ea. Ne căznim, vrem să facem cu voi ce n-am putut face cu noi. La fel procedăm cu copiii, cu nepoții, cu tot ceea ce este mai tânăr ca noi. Vrem să ne spălăm păcatele prin voi. Că ne judecați cu mintea voastră şi ne credeți nişte depăşiți, că mai totdeauna citiți, vedeți în noi nişte oameni anacronici, blazați, învechiți, bizari, plini de rutină şi de rugină, asta este primejdia voastră. Bătrânețea are riscurile ei, dacă n-o aperi şi n-o „cultivi" cum trebuie, dacă nu te mândreşti cu ea şi nu impui respect, intri cu „surle şi fanfare" în cel mai mare pericol: uzajul, hodorogeala, primejdia de a nu ține mintea în lumina necesară. Să nu ne apreciați niciodată ca pe un lemn putred, care nu mai dă căldura necesară. Bătrânii nu pot fi cumpărați, bătrânii trebuie păstrați cu atenție şi respect. Credeți, voi, că noi suntem chiar de lepădat? Mintea nu îmbătrâneşte, dacă ştii să păstrezi cu grija sfântă pe care ți-o cere vârsta, suportul pe care ea este aşezată definitiv. Dragă Ileana, între student şi profesor este mereu o luptă surdă, primul vrea să fie convins că n-a muncit degeaba, vrea şi el satisfacții, vrea să se mândrească, iar al doilea nu ştie ce să facă să iasă mai bine, uneori din nimic! Că mai sunt şi pe aici, printre noi, aşchii, recunosc adevărul, altfel ar însemna că nu trăim pe acest tărâm! Hai să mă opresc şi să considerăm că tot ceea ce am spus până acum se referă doar la „excepții". Excepții mai… neplăcute. În general, studenții buni nu creează probleme. Dar şi excepția… Ei, Doamne, mă trezesc la catedră! E momentul să mă opresc, parcă se aude o mişcare în hol.

A venit Eugen. În sfârşit! Începusem să-mi fac probleme.

- Sărut mâna, bună ziua şi scuze pentru întârziere, dar nu eu sunt vinovat. Dacă-i aduceam pe vinovați aici, se făcea o coadă la uşă de primeați scuze până către seară. Ce să vă spun, m-au năucit cu adeverințele medicale, cu actele prin care cer să-şi amâne examenele, pentru că au fost sau sunt bolnavi.

- De ce le dai, tată? Chiar acum câteva clipe vorbeam despre şmecheriile studenteşti!

- Pentru că fiecare vine cu diagnostic şi cu dovezi că a fost bolnav, de la alți medici. Pot, dar nu vreau să contrazic un diagnostic medical. Tot timpul îmi sună în ureche vorbele: nu uita, ai fost şi tu student! Unii, ce e drept, sunt pe „bune" bolnavi şi îmi e tare milă de ei, pentru că ştiu în ce condiții locuiesc sau învață.

- Eugen, mamă, ai luat-o pe urma lui taică-tu, cum pune mâna pe cineva, cum îşi dă drumul la vorbă. Ia treci tu, cu sacoşe cu tot, pe la bucătărie. Şi vezi ce pui în pahare, dar mai cu seamă, cât îi pui domnului Petrică. Azi, bag de seamă, dă semne de logoree. Ia consultă-l un pic!

- Uite, vezi, acesta-i cântecul ce nu-mi place, e vineri azi, dragă Maria, mâine nu am cursuri!

- Da, ai dreptate, şi sâmbăta nu ai nici tensiune, sâmbăta eşti ca un nou-născut. Dă-i, Eugen, toată sticla, tu eşti medic, tu le încurci, tu le descurci!

- Ce ne-am face noi fără tine, mamă, tu eşti barometrul care măsoară întreaga presiune atmosferică din această familie!

- Gata, că îmi răcesc gura de pomană de-o viață întreagă. Mă miram să ții tu cu mine! Şi mai lasă-mă cu barometrul tău, că mi-ai mai acordat cândva acest calificativ!

În câteva minute masa s-a umplut cu aperitivele. Eugen a luat de toate, n-a fost nevoie decât de pus repede pe platouri şi farfurii. Se vede treaba că dom' doctor se pricepe bine la mese „oficiale". Prind un moment când ne intersectăm la servit şi-i mulțumesc:

- Nici nu se putea să te descurci mai bine la cumpărături, este o surpriză pentru mine cât de priceput ai fost în alegere.

- Nu te grăbi, i-am cerut părerea asistentei mele!

- A, buna mea prietenă, madam Înțepătoare, coana Viespe!

- Liniştește-te, am vrut să te irit un pic să mai roşeşti şi tu în obraz, nu a fost aşa, aflat sub presiunea timpului, i-am dat mamei telefon, mi-a dictat ce trebuia să cumpăr şi eu doar m-am „executat". Ea mi-a comandat şi să le aduc gata tăiate, „*felii subțiri, mamă, să nu fie bădărănoase"*.

- Asta e deja altceva, e bine aşa, te-ai descurcat excelent şi, din nou, îți mulțumesc şi te pup! Ne-ai scos din impas. Începusem să mă îngrijorez că nu mai veneai.

- Dragii de ei, nu s-au văzut de azi dimineață, ia poftiți dumneavoastră la masă şi de vorbit o să mai vorbiți şi altdat', zice dom' profesor.

După două pahare de coniac a prins „culoare" la… limbaj. Mama soacră nu-i mai zice nimic, probabil şi-a dat seama că nu e bine să fie socotită cicălitoare. Sunt de față Marcela şi asistentul Călin şi nu vrea să exagereze, să-l pună pe tata socru într-o postură de om sub papuc!

Nu ştiu cum va evolua discuția mai departe, nici nu cred că avem de aranjat cine ştie ce lucruri deosebite. Important este că l-am adus lângă noi pe asistentul Călin şi trebuie să vedem când este liber. Vom gândi şi plănui mai târziu, să nu creadă că vrem să-l expediem.

Tot ce s-a vorbit la masă, toate părerile referitoare la perioada de pregătire s-au învârtit şi asupra examenelor, dar cu deosebire asupra a ceea ce trebuie să facem şi cum să procedăm cu lucrarea de stat, ce subiect să ne alegem, ce teme, în special din cele mai puțin tratate până acum, pentru a veni cu noutatea, ceea ce ajută şi la notă. Am mai avut reprize dedicate lui Alexandru, care a venit la masă şi a „servit" şi el, mai mult din ochi, din câteva bunătăți ce i se potriveau: un pic de banană, câteva firimituri de prăjitură, dar cel mai mult tot cu sucul de morcovi l-am… păcălit.

Am fixat după-amiezele când domnul Călin va putea să ne viziteze, nu mereu, ci când simțim nevoia sau mai facem câte o recapitulare. Am intrat bine în noapte şi nimeni nu dorea să plece.

L-am auzit pe domnul Călin adresându-i-se Marcelei, care a tăcut tot timpul şi a fost mai „rea" ca un copil care nu ştie să vorbească sau se ruşinează de asistență:

- Deci, rămâne stabilit, dacă aveți probleme cu mine, în afara zilelor pe care le-am fixat, domnişoara Roşu mă va căuta la catedră şi rezolvăm pe loc. Da, domnişoară?

- Da, domnule profesor!

- Ei, mai am până la profesor.

- Pentru mine sunteți tot domnul profesor, cine învață, cine dă lecții este profesor, nu hârtiile dau titlul.

- Da, dar nici titlul nu se obține fără hârtie!

- Măi, copii, hârtia, fie şi oficială, nu face doi bani, am eu un exemplu cu unul care s-a zbătut pentru o asemenea hârtie şi i-am dat-o. Eh, numai unul! Vreau să vă spun că el n-a izbutit să ajungă să fie, ce-o fi acolo unde e, datorită hârtiei mele, ci şi datorită priceperii sale lângă care, deşi nu e bine ce spun eu, ca pedagog, dar nu am ce vă face, trebuie să recunosc şi asta: mai trebuie pusă şi şansa! Ai şansă, reuşeşti.

- Rămâne cum spui dumneata, tată, dar uite, nu peste tot este aşa. Bunăoară, în medicină, nu eşti profesionist, să-i luăm pe chirurgi, nu operezi; nu eşti pregătit, ratezi un

prognostic şi atunci pacientul te consideră depăşit, slab ca meseriaş, te ocoleşte. Ba chiar poți fi acuzat, în situații grave, de malpraxis, de eroare profesională în exercitarea actului medical, de producerea unor prejudicii bolnavului, pacientului şi, Doamne fereşte, vine legea, vin situații în care, încet, dar sigur, te pomenești fără obiectul muncii. Ba poți ajunge să fii lipsit de libertate, să stai un timp după gratii!

- Da, Eugen, dar lumea nu-ți retrage titlul, îți spune tot domnul doctor, tot domnul profesor, tot domnul inginer… chiar dacă...

- În meseriile în care lucrezi cu sănătatea oamenilor e mai riscant, tată, dar în celelalte, să fii dumneata sănătos câți ingineri fără diplomă am întâlnit eu, care muncesc mai bine decât cei cu patalamaua la mână! Mai contează şi dacă ai chemare, dacă ai talent. E ca în teatru, spectatorul te simte imediat că nu ştii să joci rolul sau joci fals, slab.

- Dar unde nu lucrezi cu oamenii, Eugen? În construcții, faci ce faci pentru oameni, în agricultură lucrezi pentru oameni, în industrie munceşti pentru oameni…

- Da, dacă e s-o luăm aşa…

Asistentul Călin dă semne că ar dori să plece. Din politețe sau dintr-un alt motiv nu ştie cum să procedeze? Până la urmă deschide gura:

- Domnule profesor, domnule doctor, discuția dumneavoastră mă pasionează, mă atrage, dar, deşi mi-e greu şi nu e corect să mă ridic primul de la masă, vă rog să mă iertați, e cam târziu şi am ceva de lucru în seara aceasta. Vă mulțumesc pentru toate cu câte m-ați tratat! Mă veți scuza, dacă plec?

- Dragul meu, eu îți sunt recunoscător că ai acceptat să mă însoțeşti şi, mai ales, să te ocupi de nora mea şi prietena ei, şi-ți spun că nu vei fi dezamăgit. Ai sacrificat, azi, o după-amiază la cererea mea. E un gest care te onorează. Ştiu că te aşteaptă cineva, observi că nu am făcut cu ochiul, adică vorbesc serios, şi ca să fim chit, uite, te rog să treci zilele acestea cu lucrarea de doctorat, la care sunt sigur că mergi acum, ca să vedem ce-i mai trebuie, s-o „betonăm" bine.

Ehei, îl deranjăm pe asistent de la studiu. Nu e bine, dar cred că nu a putut să-l refuze pe socrul meu şi îşi va sacrifica nopțile! E tânăr, e rezistent, n-are decât să reducă odihna, dacă vrea să fie doctor!

- Am înțeles, deci, că mă pot retrage?

- Mai stai un pic, să tragem nişte concluzii şi mergi cu mine şi cu Maria, chemăm un taxi!

- Nu, nu, vă rog!

- Am zis, nu mai dau înapoi!

Intervine mama Maria:

- Ideea care decurge din toată teoria de până acum, corolarul discuțiilor noastre, ca să zic aşa şi să vorbesc în tonalitatea dumneavoastră, dacă este vorba să vin eu prima cu concluzia, este că trebuie să-i mulțumim domnului Florin Călin pentru că s-a deranjat, să le rugăm pe fete să treacă la muncă, iar noi să ne mai împuținăm vizitele! Şi cu asta, basta! În ce priveşte „concluzia" din pahar, aceea nu mai este pentru tine Petre, fiindcă tu stai cu mine, deocamdată, de vreo patru decenii şi nu vreau să-mi faci surprize. Ştiu că-ți place să te întinzi la taifas, dar cu scuzele de rigoare, va trebui să ne retragem, are dreptate domnul Florin. Fetele au de recuperat această după-amiază (*aha, iată la ce se gândeşte soacra mea în clipa asta, ce mai, ne trimite la galere!*), şi eu consider că le-am deranjat suficient. Când vor lua statul, vom face o petrecere cum scrie la carte!

- La care carte, draga mea?

- La cartea… de bucate!

- E bine că nici la ora aceasta nu ți-a dispărut umorul!

Ne luăm la revedere, ne pupăm cu părinții, asistentul ne sărută mâna la fiecare, mie şi Marcelei, căreia îi repetă cu lux de amănunte că o aşteaptă „la catedră”, şi liniştea se aşază peste toate. Au plecat cu un taxi, care a venit foarte repede. Bietul socru-meu, ar fi vrut să mai stea, dar Alexandru a adormit foarte repede, discuțiile au fost lungi, timpul a trecut fără să ne dăm seama şi pentru dumnealor ora trecută peste 23.00 pare a fi mai greu de suportat, mai ales că tata Petre, când nu doarme după-masa, nu mai poate intra mult în noapte…

Mi-a plăcut, la un moment dat, cum vede socrul meu viața noastră. A vorbit pe gustul meu. Pot să spun că l-am ascultat şi i-am sorbit cu privirea toate cuvintele. Are perfectă dreptate, e un psiholog excelent. Şi când te gândeşti câți studenți habar nu au că el, că ei, „bătrânii”, le ştiu toate şiretlicurile, toate prefăcătoriile, că închid din ochi şi zic „treacă de la mine”, iar „vitejii” se declară învingători, deşi victoria este de partea celui mai bine instruit şi pregătit pentru viață. Aş fi vrut ca frazele acelea, care spuneau cum vede dumnealui tânărul ucenic într-ale vieții, să le fi spus în fața unei aule ocupate de studenți din toți anii. Cum ar fi reacționat ei? Li s-ar fi dezumflat balonul cu… convingeri tinereşti?

Minunată seară, am făcut o treabă extraordinară! Îmi era dor şi de soacră-mea, de săgețile ei deloc usturătoare pentru tata Petre, de o masă la care să nu mai fim, ca totdeauna, doar noi, cei ai casei. Simțeam nevoia ieşirii din abureala fiecărei zile, din şabloanele enervante şi obositoare, dar foarte necesare acum.

A trecut şi întâlnirea de „afaceri” cu cei care se interesează de soarta studentelor ce se apropie de finiş, dar decizia stă tot în mâinile noastre, să nu creadă cineva că materialul cu care lucrează este sau va fi modelat de altcineva decât de noi înşine. Corectat, da! Îndreptat, da! Altfel, cu mine şi cu Marcela e greu să găseşti cale de mijloc. Vom merge pe drumul ce ni-l croim noi. Sper să fie aşa!

MUNCĂ LA… GALERE!

Am vrut sistematizare, acum avem! Domnul Călin, poate şi de ruşine, poate şi pentru a-şi păstra onoarea în fața noastră, dar mai ales a profesorului Ionescu, pe care am observat că-l venerează, ne-a adus un braț de teste, de cursuri, articole, comunicări la diferite sesiuni studențeşti, reviste, tăieturi din diferite publicații. N-am vrut să-i scad meritele, să nu recunosc efortul vizibil pe care l-a făcut asistentul, dar m-am speriat bine

când am văzut atâta exces de zel şi vraful de hârtii, de materiale ce trebuiau studiate. O fi crezând că intrăm şi noi… direct la doctorat!

La vreo trei zile de la vizita asistentului Florin Călin, o aud pe Marcela că ar trebui să treacă pe la catedră, că-i lipseşte o parte dintr-un curs şi că e bine să-i mai ceară ceva din testele promise, ca să vedem pe unde ne aflăm cu pregătirile...

Dacă eu am recuperat şi ce pierdusem în vinerea cu vizita, ba chiar avem un mic avans, ce e cu graba aceasta a Marcelei?...

Încep să înțeleg, din dorința ei, că simte nevoia să-l vadă pe domnul Florin, dacă nu cumva s-au mai întâlnit, pentru că „muta" asta de fată nu-mi spune nimic, nu-mi povesteşte ce se mai întâmplă cu viața ei, decât dacă o chestionez. Mă întreabă:

- Ce zici, merg la catedra lui Călin să stau de vorbă cu el?

- Dacă vrei să stai de vorbă, du-te, Marcela, „*la catedra lui Călin*", şi accentuez pe exprimarea ei, dar ai grijă să nu cumva să uiți că avem de lucru. E bine să ştie şi el ce-am mai făcut, e normal, aşa consider şi eu, şi tot la fel de favorabil pentru noi e… să ştii şi tu ce mai face el! Acum sunt rea, aşa e?

- Nu eşti rea, eşti doar caustică şi nu-ți şade bine. N-am de ce să mă supăr, pe tine nu mă pot supăra niciodată, dar vreau să-ți spun că domnul Călin, sunt sigură de asta, îmi cam face ochi dulci.

- Şi ție nu-ți place deloc de el, nu-i aşa?

- Nu-i aşa, dar nu ştiu cum să reacționez?

- Ca o fată deşteaptă, ca o fată care nu trebuie să dea cu piciorul la o asemenea ofertă a vieții. Nu te învăț de rău, nu sunt materialistă, dar după atâta vraişte în viața ta, iartă-mă, eu zic aşa: acesta este omul care-ți aduce liniştea. Îl dai tu pe brazdă, că doar eşti fată cu carte! Cu cartea vieții şi nu doar...

- Ileana, sunt mai mult ca sigură că tu te-ai căsătorit cu Eugen pentru că îl iubeşti şi te iubeşte. La tine a fost foarte scurtă perioada de apropiere de doctorul Eugen, eşti, asta a fost soarta ta, poate, unica femeie care şi-a găsit soțul în felul cum l-ai găsit tu, dar sunt sigură că la Eugen, care, între noi fie vorba, se pricepe destul de bine la psihologie, la cunoaşterea oamenilor, hotărârea a venit după o chibzuință mai lungă. Eu nu ştiu nimic despre Călin sau ştiu foarte puține lucruri, nu-i cunosc caracterul, mi se pare un tip aerian, căzut complet în studiu. Vreau şi eu un om de viață. Uite, am să fiu şi mai sinceră? Nu mă atrage nimic la el, deşi, Dumnezeu ştie de ce, mă pomenesc clipe îndelungi că-mi fuge gândul la acest domn Florin!

- Marcela, tu spui şi bune şi rele, câte ceva mai are şi logică, dar eu vreau să-ți atrag atenția, ca o femeie căsătorită ce sunt, că Florin Călin este un om deosebit. E un tip de caracter, da, e tăcut, dar muții de felul acesta, află de la mine, că te am exemplu şi pe tine, când deschid gura ştiu ce spun, oamenii ăştia sunt dintre aceia care gândesc înainte de a vorbi, sunt mai profunzi, iar proverbul cu „tace şi le face", cred că l-a inventat un limbut! Din invidie! Le fac, dar le fac corect. Florin Călin nu este un om pe care să-l respingi. Nici nu poți să-ți faci o părere bună sau rea despre el, când tu îl cunoşti doar de la cursuri, de la seminarii, din discuțiile avute cu noi şi cam atât. Poate la cursuri este dominat de ideea de a impune respect, de a fi foarte serios şi pretențios, ceea ce ar putea să nu fie chiar realitatea, să nu fie acesta omul Călin cel adevărat. Să fie doar... haina de profesor!

- O fi, te pomeneşti că, uite, m-am molipsit de la tine cu înțepăturile, la seminarii vine vreo... sosie de-a lui!

- Tu nu ai văzut că te apreciază, n-ai observat cum te priveşte mereu şi rămâne în contemplare de atâtea ori. Se poate, o fată atât de drăguță ca tine să nu simtă nimic, nici din comportamentul lui, nici din priviri? Treaba ta, dar eu zic să-ți bagi mințile în cap şi să vezi ce faci. Nu vrei, spune-i omului să te lase în pace, pentru că ai pe altcineva şi gata! Marcela, cel mai frumos om, dacă tu vrei aşa ceva, nu e cel care afişează o asemenea calitate doar fizic, omul cel mai frumos este cel bun, cel harnic, cel cu suflet în care poți încăpea şi tu. Pricepi?

- Pe cine să am, păcatele mele, n-am pe nimeni!

- Atunci…, la treabă, Marcela, fugi la facultate şi vezi ce vrea!

- Vrea la teatru!

- Ce spui?

- M-a invitat la Național, la un spectacol cu Radu Beligan, Marin Moraru, parcă, şi Gheorghe Dinică.

- Vezi, îi plac comediile, veți merge la „Take, Ianke şi Kadâr", mare spectacol, cu distribuție cum rar ai ocazia să prinzi.

- Tu zici să mă duc?

- Cum să te „duci", dragă, că eşti tânără, Doamne fereşte, eu zic să dai fuga să te prezinți să iei testele şi după aceea să fii de acord cu invitația aceea la teatru. Adică stai, că testele, după câte am priceput eu, erau doar un pretext, ca să poți pleca. Te întreb: când e spectacolul?

- În seara asta şi…

- Aoleu! Hai repede să căutăm o rochie să ți se potrivească, să te aranjez la păr, un pic şi… şi… Doamne, ce mai trebuie? La ce oră e?

- La 19.30.

- Buuun! Este ora 18.23, până la 19.00 te aranjez eu de nici nu te mai cunoaşte, facem apel telefonic la un taxi şi în cinci-zece minute eşti în fața Naționalului.

- Numai să vină la timp.

- Păi, dacă te-a invitat, sigur că vine.

- Nu de el vorbesc, că el e în stare să stea acolo de la ora asta, de taxi vorbesc.

- Aha, ai început să fii îngrijorată. Gata cu vorba, hai la treabă, fuga la baie, dă jos de pe tine ce nu ne mai foloseşte! Vino să vedem ce rochie alegem. Asta nu, aceasta e de când eram pe funcția de gravidă, nu, nu… Da, uite pe roşioara asta ți-o dau, care mi-a plăcut mie tare mult, am avut-o la nuntă, era bună să introduci în ea un butoi, dar am rectificat-o şi sunt sigură că-ți va sta excelent. Urgent, la baie, nu mai aştepta nimic!

Mă uit dacă rochia nu e şifonată. Nu, nu e. Ce mi-a plăcut mie materialul acesta!… O scot în lume pe Marcela cu o rochie a norocului… meu. Trebuie s-o conving că băiat generos, cumsecade ca Florin Călin, mai rar găseşte. Dar nici el, fată mai bună ca Marcela n-are de unde lua. Se potrivesc precum doi frați buni… E nevoie să-i spun să fie mai afectuoasă, mai atentă cu el. Nici nu mă gândesc să nu-i fac, deocamdată, doi buni prieteni... Şi să le dau o mână de ajutor, că dacă este după vrerea lor vom aştepta vreme lungă să-şi declare reciproc ce vor, ce doresc şi aşa mai departe. Poftim, Ileana, c-ai ajuns şi pețitoare!

Seara asta am cam ratat-o cu studiul. Tocmai când îl liniştisem pe Alexandru şi mă gândeam că o să am spor la învățat!.. Ei, n-am mai trecut de câtva timp pe la copil. Ce-o face? Ce să facă, doarme, altfel l-aş auzi „bodogănind"... Până vine Marcela de la

teatru am să trag singură la „galere”. E bine să mai citesc, să recuperez în calitatea cunoştinţelor, nu în cantitate...

Eugen a plecat pe la ora 17.00, la un pacient de-al lui. Mai face şi vizite acasă, avem nevoie de bani!

- Sunt gata, Ileana.

Marcela iese din baie udă pe păr şi mă burzuluiesc la ea:

- Of, Doamne, nu puteai şi să-ţi pui şi tu băscuţa aceea de plastic pe cap, să nu te uzi. Urcă-te pe scaunul de lângă şifonier şi dă-mi repede uscătorul de păr.

Marcela e uşor mai înaltă decât mine, se ridică pe vârful picioarelor şi ia uscătorul. Furoul i se saltă până sus de tot. Ce corp frumos are! E foarte bine „construită” şi nu-i lipsesc nici proporţiile corecte. O fi semănând cu păcătosul de italian care s-a pierdut în Peninsulă! O fi făcut sport? În timp ce-i usuc părul o întreb:

- Ce sport ai făcut tu, Marcela, când ai fost elevă, ai un corp de gimnastă, iar piciorul, m-am uitat când te-ai ridicat să iei uscătorul, e numai fibră?

- Dacă aş fi avut posibilităţi şi dacă aş fi suferit cantonamentele şi modul de trai al sportivelor, care e un pic mai liber, ba chiar libertin pentru destule fete care depăşeau unele principii de viaţă ale mele, aş fi continuat. Gândirea mea privind şederea într-o colectivitate era, însă, cu totul alta. Dar, să nu înţelegi prin toate astea că viaţa lor însemna desfrânare. Nu, dar nu m-am putut adapta şi îmi pare rău, aş fi vrut să merg mai departe. Poate că am greşit, azi aş fi fost o mare handbalistă sau, oricum, o handbalistă profesionistă, cu destui bani, cu satisfacţii morale, cu lume colindată, cu acces la un alt fel de existenţă umană... Cu deschidere uriaşă spre o altă trăire a vieţii... Am ratat, am şutat pe lângă un asemenea mod de existenţă!

N-am timp să ascult tot ce-mi spune, sunt de acord cu ea, dar viaţa e viaţă şi mai treci şi prin ce nu te aştepţi...

Rochia îi vine foarte bine, doar avem, aproape, aceeaşi talie, înălţime şi aşa mai departe. Când aud că a făcut handbal, îi zic:

- Oho, vezi cum îl ţii de mână pe asistent, să nu cumva să-l strângi prea tare, bănuiesc ce degete puternice trebuie să ai. Mingea, la handbal, trebuie ţinută ca într-o menghină! E ca şi prins...

- Iar mă atingi? De ce să-l ţin de mână, când aş putea să-l ţin… numai de vorbă!

- Dacă ai umor, înseamnă că ţi-au trecut emoţiile. Gata, s-a uscat şi părul, e fără un sfert şapte. Repede la oglindă, să vedem cum te aranjez la... etajul superior!. Stai în aşa fel să nu şifonezi rochia. O să-ţi fac o coafură simplă de tot, am învăţat de la doamna care mi-a aranjat mie părul pentru cununie, doamna Anda. O femeie pe care nu ai bani suficienţi să o cumperi, minunată!

- Hai, gata, că mă faci prea frumoasă şi mă cere asistentul imediat în căsătorie!

- Tu, Marcela, dar stai excelent cu partea psihică. Se vede că e ceva lumină în sufletul tău, în clipa de faţă. Te rog să ai iniţiativă! Fii... bărbată! Gata, îmbracă-te repede, că am chemat un taxi. Faţă de planul nostru ai întârziat cinci minute. Fuga, nu mai sta, te aşteaptă omul! Nu uita nici un amănunt, pentru că am să te descos din fir a păr! Pui memeoria la lucru, laşi visatul şi înregistrezi tot ce se petrece. Auzitu-m-ai?

- Dacă nu cumva mă vor copleşi emoţiile, din nou, şi uit totul.

- Atâta îţi trebuie. Hai, că se aude un claxon. Stai, stai, că nu ţi-ai dat cu nici un pic de parfum.

- Nu, nu vreau aşa ceva. Vreau să fiu cât mai naturală, am văzut că lui nu-i plac studentele care se frichinesc şi se tot dau cu fel şi fel de pomade?

- Măi, măi, dar ce l-ai mai studiat! Pa, şi nu uita, fii tare!

… Ei, Doamne! Mâine-poimâine o s-o pierd pe Marcela… Într-o zi, şi asta va fi foarte curând, după cum văd, o să aud soneria... Deschid uşa... În faţa mea se află asistentul!… Ţine stângaci un buchet de flori, e fâstâcit… Mă întreabă dacă domnişoara Marcela e acasă... Nu ştie ce să facă mai întâi… Să-mi sărute mâna, să intre. Îl poftesc înăuntru, o strig pe Marcela, el stă pe recamierul din hol, ca o fată mare, cu mâinile în poală... Eu mă fac că nu ştiu ce vrea... Marcela nu scoate o vorbă, dar găsesc salvarea întrebându-l dacă vrea o cafea, o dulceaţă, un coniac, o… ceva, o tratație. El refuză, eu insist, e ora 16.00, din clipă în clipă va pica Eugen şi parcă-l văd că strică totul. Ba nu, Eugen este chiar de faţă şi asistentul iese din... fâstâceală şi îndrăzneşte să ni se adreseze. Ce spune el este „bomba zilei”, cum ar titra un ziar: „*Domnule doctor Ionescu, aş încerca să vă propun să ne cununaţi dumneavoastră. Doamna Ileana, vreţi să ne fiţi naşi?…”*. Ca şi cum am fi bănuit ce vrea să ne spună, răspunsul ar veni imediat, dovedind că întrebarea, propunerea asistentului nu ne-a surprins: *„Mai încape vreo îndoială? Sunteţi ca şi luaţi!”* Asta ar zice-o Eugen... Marcela s-ar arăta surprinsă de aranjarea unei cununii înainte de cererea în căsătorie, iar asistentul, zăpăcit de tot, s-ar întoarce la ea şi ar ruga-o să accepte, pentru că Eugen, parcă de el ar fi depins legătura de-o viaţă a celor doi, a zis, deja, da!…

Ehe, ar fi splendid, ar scăpa şi Marcela de griji, ne-am bucura şi noi de plăcerea ce ni s-ar oferi…

Uite ce am de lucru eu acum, în loc să pun mâna serios pe carte! Joacă-te Ileana, joacă-te, că ai timp… ioc! Nu le mai frământa, nu le mai coace, pentru că grâul „pâinii” lor nici nu s-a semănat! Mai e mult până departe! Aşa cred eu, dar nu întotdeauna asemenea evenimente ţin de o matematică, de un calcul al datei când se vor petrece.

Viaţa, totuşi, este şi loterie, şi şansă, şi atenţie, şi lipsă de grabă, care....

Din toate câte ceva şi mai mult...

TEATRU CA ÎN VIAŢĂ

Eugen a venit acasă după ora 21.00. Văzând că e linişte totală a început să cotrobăie prin frigider şi prin vasele din bucătărie. Cum l-am auzit, m-am oprit din citit şi m-am dus ca să-i dau să mănânce. L-am găsit cu mâinile în şolduri, probabil nu ştia ce să guste mai întâi.

- Te-ajut, să aud ce-ți doreşte inimioara, mai bine spus, stomăcelul? Tanti Lucreția este plecată pe la rude şi vine ceva mai târziu, dacă nu cumva rămâne pe acolo. Avem de toate, ce doreşti?

- O ciorbă Ileana, am văzut şi o musaca Ileana, şi un şpriț… Ileana!

- Lasă-le mai târziu. Deocamdată serveşte o salată proaspătă de roşii cu castraveți şi mai departe, o fripturică. Nu e bună ciorba, seara!

- Vai de mine, ciorba Ileana e bună oricând.

- Măcar ai răbdare să se întoarcă Marcela, nu ne putem culca până nu vine ea de la Teatrul Național, are „întâlnire" cu Take, Ianke şi Kadâr, eroii lui Victor Ioan Popa.

- Teatru? Eu credem că ea se odihneşte! Şi tu, şi noi? Nu puteam merge împreună?

- Nu, pentru că a fost invitată de domnul asistent Florin Călin şi am fi fost… în plus. Poate cu altă ocazie... Şi n-ai cum să mergi la teatru, când tu soseşti acasă pe finalul ultimului act!

- Îmi făceam timp. Şi cu cine ai zis că s-a dus la teatru? Cu asistentul?! Măi, Ileana, da' omul acesta n-a stat cu voi deloc degeaba. Pe tine când te invită la un spectacol al Naționalului. Roagă-l să aleagă şi el unul dintre cele mai noi, să fie o premieră, dragă!

- Ai perfectă dreptate, o să-l rog să vedem… „Medicul bine temperat". Ia ascultă, Eugen, ce ai tu cu el dacă a invitat-o pe Marcela şi dacă o place? Îi eşti frate, tată, îi eşti rudă Marcelei, trebuia să-ți ceară ție consimțământul ca să o laşi la spectacol? Marcela este numai şi doar prietena noastră, iar eu îi vreau binele. A făcut ce-am dorit eu, eu am îndemnat-o, eu am îmbrăcat-o şi te rog să nu te superi că, e dorința mea, i-am dat rochia aceea roşie, cumpărată de tine. S-ar putea să-i meargă bine, să-i fie cu noroc. Şi mie mi-a fost! Nu ştiu de ce te-ai supărat şi, mai ales, de ce te referi la o posibilă invitație pe care mi-ar putea-o face-o asistentul mie? Cum ți-a năzărit aşa ceva în minte? În primul rând, asistentul nu ar îndrăzni, în al doilea rând n-ai cam nimerit-o cu aluzia, chiar dacă ştiu unde vrei să bați, în al treilea rând, Marcela şi asistentul sunt oameni în toată firea şi nu e nici un păcat că s-au dus la un spectacol serios, nu la o şuşanea, nu la un bar de fițe, nu la o petrecere fără rost. Marcela merită să mai iasă din tensiunea prin care trece şi, dacă te interesează, asistentul ține la ea. Am observat de multă vreme acest lucru şi mă bucur, ba chiar am s-o încurajez, pentru că domnul Călin este un om serios pe care Marcela îl merită. Nu ştiu de ce ai sărit ca ars la vestea aceasta, eu ar fi trebuit să fiu aceea care să-ți reproşeze că îi ții Marcelei cont la tot ceea ce face, dar socotesc că te-ai grăbit şi tac. Deci, ca să încheiem o discuție fără rost, te întreb din nou: dacă ți-e foame, spune-mi ce doreşti să mănânci? Te-ai potolit, cred!

- Da, m-ai... temperat, spectacolul a fost unul de teatru... scurt, s-a terminat! Îți mulțumesc şi îmi cer scuze pentru ieşire, dar mi s-a părut ceva curios, mă învățasem cu o Marcelă tăcută, aşezată, care nu deranjează decât cu greutatea de a comunica. Da, am exagerat. Iartă-mă! Şi ştii ceva, nici nu prea îmi este foame, m-au servit cu nişte dulciuri la pacientul căruia i-am făcut vizita, un fost coleg de liceu, care acum este director într-un minister. Of, bietul de el, serviciul şi stresul l-au adus într-o suspectă boală de ficat – asta e de la oboseală, de la delegații, de la şedințe interminabile, de la rapoarte, planuri, programe, analize. Cred că dă semne de hepatită mecanică şi n-am decât să-l ajut, pentru că este un băiat de mare caracter.

- Oboseală, da? Stres, da? La tine nu te uiți? Ce-ai servit, cu ce te-ai hrănit astăzi, vreau să constat dacă ai mâncat sau nu?

- Ceva dulce, ți-am spus, o prăjitură excelentă, ştii că-mi plac cele cu multă frişcă. Nu m-am putut abține!

- Bine, pofticiosule, atunci o aşteptăm pe Marcela, sper să nu întârzie. Mâncăm împreună cu ea, până atunci, precis, mi se face şi mie foame. Între timp, poate îți aminteşti şi că nu m-ai sărutat la venire (mereu, cum am ocazia, îl taxez că nu a plătit „intrarea" în rândul nostru, al familiei) şi atunci toate se vor aşeza pe un făgaş normal. Da?

- Dar n-am vrut să dau buzna peste tine, să te deranjez de la studiu şi mi se pare că tu ai venit în bucătărie. Gata, gata, poftim o dată să te strâng în brațe, că tare arțăgoasă mai eşti în seara asta.

- Nu este obligatoriu, iar arțagul l-am luat de la tine, că e molipsitor. Şi să nu crezi că nu am observat că eşti nervos şi cu gândul în altă parte. Altfel nu ai fi reacționat aşa, nici în ceea ce o priveşte pe Marcela.

- Ce mai, domnule, ai o intuiție formidabilă, da, sunt un pic îngrijorat. Colegul acesta la care am fost, are doi copii minunați, o nevastă aşijderea şi tare mi-e teamă că e bolnav de cancer, nu de hepatită! Ar fi încă o mare nedreptate! Pe lângă atâtea şi atâtea câte ne serveşte Doamna Viață! L-am trimis să-şi facă, mâine, toate analizele, să-l lase naiba de minister, că nu e însurat cu el, şi să-şi vadă de sănătate. Am să mă țin de capul lui!

- Da, obiceiul tău de a suferi pentru fiecare pacient. Dintre ei, Eugen, suferă vreunul pentru tine? Ştiu dumnealor că ziua ta de consultații este, de cele mai multe ori, de 10-12 ore?

- O fac pentru a-ți crea timp liber ție!

- Bine că tot eu sunt cea care te trimit la... muncă grea!

- Ileana, nu fi aşa de aspră, în meseria noastră, a medicilor adevărați, trebuie să existe, înainte de orice, interesul pentru bolnav. M-aş învrednici să mai discutăm despre aceasta, dar s-ar putea să nu mai fie nevoie, tu eşti fată deşteaptă şi m-ai înțeles întotdeauna. Dacă m-ai şi iertat, atunci nu mai are rost să întindem coarda discuției de pomană, mai ales că la urechile mele ajunge zvon de maşină care pleacă din fața casei. Cred că s-a întors Marcela.

În câteva clipe se aude uşa de la intrare. Am crezut că Marcela va veni singură, dar nu a fost aşa. În casă a intrat şi asistentul Călin. Te pomeneşti că-i arde de recapitulare sau de discuții!

- Sărut mâna, doamna Ionescu, bună seara, domnule doctor, nu vă speriați, nu-i vorba de nici o vizită, am venit doar să-i mulțumesc doamnei pentru că a înțeles cum trebuie dorința mea din seara aceasta, ştiu că v-am încurcat, întrucâtva, programul de pregătire, dar nu se va mai întâmpla curând.

- Nici vorbă, domnule Călin, mie mi-a părut bine că ați scos-o din casă pe Marcela, iar Alexandru s-a odihnit, parcă ştie că trebuie să învăț. Aşa că am avut timp berechet pentru studiu. Cum a fost spectacolul? Vă invidiem că ați fost la Național.

- Splendid, ne-au încântat, avem actori de mare clasă, joacă atât de firesc, atât de natural. Trupă cum rar mai întâlneştil! S-a făcut o mare dreptate readucându-i pe scenă pe aceşti oameni, care nu mai au egal.

- La o aşa distribuţie, nici nu trebuia să vă mai întreb dacă v-a plăcut întâmplarea teatrală la care aţi fost prezenţi.

- Încă o dată vă mulţumesc, pentru aceasta v-am deranjat.

- Cu multă plăcere, intervine Eugen, eu nici nu am venit de mult, n-am servit masa de seară.

- Atunci, am să vă cer scuze, domnule doctor, şi pentru că aţi aşteptat să serviţi cina…

- Nu, nici vorbă de aşa ceva, rămâneţi cu noi la ceva uşor şi la un pahar de vin. Merită să „udăm" seara aceasta! Asta doream, să vă reţin un pic pe la noi. Ştiu că nu prea vă permiteşi să irosiţi timpul dar...

Aluzia e vizibilă, iar asistentul este tare pe poziţie:

- În nici un caz, pentru că domnişoara Marcela mi-a spus că este târziu, că vă culcaţi devreme. Dumneavoastră aţi lucrat astăzi zi-lumină, cum se spune, ba chiar din zori şi până a căzut din nou întunericul. Mai este un pic până mâine şi, ca să fiu sincer, am şi eu ceva de lucru…

- Mă rog, cum doriţi, nouă ne-ar fi făcut plăcere. Vă aşteptăm curând!

- Bună seara, sărut mâinile şi succes la pregătire.

- Noapte bună!

Eugen îl conduce până la poartă şi se întoarce foarte repede.

- A plecat pe jos, îmi pare rău că nu am chemat un taxi.

- Nu ar fi vrut, mi-a spus când am ieşit de la teatru că va „merge pe jos să se mai aerisească", pentru că are o noapte de lucru. Simţea nevoia unei deconectări, acesta e motivul pentru care m-a invitat la spectacol.

- Doar pentru atât, Marcela?

- Nu doar pentru atât, Ileana, a vrut să stea de vorbă cu mine, într-o anumită problemă. Zice că examenul…

- Las-o pe-asta, Marcela, opreşte-te la… cealaltă! Cum s-a comportat, ce ţi-a spus, cum a reacţionat când te-a văzut coborând din taxi în faţa teatrului? Ai ajuns la timp? Hai, povesteşte-mi!

- Dragă Ileana, aşteaptă şi tu să se schimbe de haine, Doamne, curiozitatea asta feminină! O să îţi povestească, o să ne spună ea, imediat, totul. Ce, crezi că scapă? Deci, Marcela, până dai jos toaleta de teatru, noi punem masa şi tu o să te întorci pregătită cu toate răspunsurile, ca să dormim şi noi liniştiţi. În seara aceasta, medicul de familie Ionescu decretează pauză la studiu, pentru că tu nu ai să te poţi concentra, iar Ileana suferă de curiozitate, care este... molipsitoare! Şi să vă spun de ce fac aşa? Pentru motivul că gândurile tale, Marcela, au rămas undeva, pe la Teatrul Naţional, într-un taxi, pe drum şi mai ştiu eu pe unde, iar Ileana a citit destul, cât ai fost tu plecată. Mai am în vedere şi curiozitatea feminină... Trageţi mâine mai mult!

- Mulţumim, domnule doctor, o luăm ca pe o... scutire medicală!

Rămânem amândoi, eu şi Eugen, nu ştiu dacă avem timp să ne facem un „plan de bătaie al interogatoriului", sigur nu vom dispune de aşa ceva, pentru că Marcela se va îmbrăca foarte repede în hainele de casă. Am timp doar să îi atrag atenţia lui Eugen s-o lăsăm să spună doar ce vrea ea, să n-o descoasem. Nici n-ar fi frumos şi poate nici nu vrea sau nu trebuie să ne relateze chiar totul. Da, aud că vine…

- Vrei salată, Marcela?

- Da, mănânc, dar cred, Ileana, că trebuie să-l aducem şi pe Alexandru, s-a trezit. Aveți ceva şi pentru el?

- Ileana, stai tu cu Marcela, lasă că mă duc eu să-l iau, că astăzi nici nu ne-am văzut, tată vitreg ce sunt!

N-aud ce zice, mă prefac, pentru că „tată vitreg ce sunt" nu e departe de adevăr, dar mai vitreg a fost Ştefan.

- Marcela, ți-am pus salată şi o bucată de friptură, dacă nu vrei, fac un ceai şi-l serveşti cu nişte unt cu gem. Da?

- Nu, nu, rămân la ce mi-ai pus, nu prea am poftă de mâncare, pentru că asistentul, adică Florin, m-a tot servit cu ciocolată în timpul spectacolului.

- Florin ai spus, da?

- Uite, ai sesizat bine primul pas, mi-a zis că, măcar când suntem doar noi amândoi, ar trebui să-i spun Florin, că i-ar face plăcere şi că s-ar simți şi ceva mai tânăr.

- Ia uite, unde era bătrânelul!

Apare Eugen:

- Ileana, mi-l laşi pe Alexandru să-l mai țin şi eu, ca să poți mânca şi tu ceva. Te rog să-mi dai puțin ceai cu lapte, mai întâi, însă, trebuie să-i schimb scutecele astea de unică folosință, e ud! Dar ce am auzit, s-a trecut la noi formule de adresare?

- Da, ai auzit bine ce-ai auzit, Eugen, domnul Călin vrea să i se spună Florin, dar numai atunci când suntem în doi, îi precizează Marcela.

- Foarte bine, trebuia să înceapă cumva.

- Hai, mâncați ce vă pofteşte inima, dar discutați cât mai puțin, că vin şi eu imediat. Stai la masă, Eugen, merg eu să-l pregătesc pe Alexandru. Îndeamn-o pe Marcela să mănânce.

Plec să-i dau alte hăinuțe lui Alexandru şi mor de curiozitate să ascult ce i s-a mai întâmplat Marcelei. Îi găsesc comentând ceva şi îl aud pe Eugen subliniind, mai mult pentru a o trage de limbă:

- Băiat bun, Florin, aşa e?

- Nu ştiu ce să fac, Eugen, mi se pare prea serios, el este tot timpul cu studiul, cu cartea, cu studenții, cu facultatea… Aş vrea un om mai deschis, mai jovial, mai puțin cuprins de griji de pe acum, de la vârsta asta. Eu nu am trăit perioada aceea de tinerețe exuberantă, de săruturi furate, de seri de dans, de cafea la ora zece seara, de întârzieri repetate la cămin, de discotecă, de îmbătare cu fumul cluburilor de noapte. Simt că îmi lipseşte, abia acum! El nu glumeşte, nu discută altceva decât lucruri serioase, pe el îl preocupă mai tot timpul doctoratul, iar pe planul doi este, ca problemă în atenție permanentă, să termin eu cu bine facultatea şi să fac o lucrare de diplomă de nota zece. Ce crezi c-am discutat după spectacol? Bineînțeles că despre… examene! E „bătrân" înainte de vreme, e robul studiului şi al cercetării. Mare minune ca, după terminarea facultății, să nu mă vrea secretara, asistenta lui sau nu mai ştiu ce, înainte de a-i fi soție, dacă are un asemenea gând! Adică cel al căsătoriei. Abia la ultimul semafor m-a întrebat: „*Când îmi mai acorzi o seară ca aceasta, m-am simțit foarte bine".* De ciudă, am tăcut, să creadă că nu-l aud! Apoi, m-am gândit să nu exagerez cu supărarea şi încăpățânarea şi, după câteva secunde, cred, i-am spus că atunci când o să vrea el, va putea să aibă loc şi a doua noastră întâlnire. Eram cu gândul în altă parte, de aceea am cam buimăcit şi răspunsul. Uneori, acest om, cel puțin aşa am impresia, e pierdut într-ale lui mai dihai decât mine şi e cu capul undeva, aproape de nori!

De o clipă am stat şi eu la masă cu ei şi după ultima replică, imediat ce a terminat de vorbit Marcela, am intervenit:

- Şi, ce-i cu asta, Marcela, tu crezi că Eugen a fost altfel? Mă rugam în permanență la Dumnezeu, uite, abia acum i-o spun, mă rugam să-mi fie bine, să-l aud propunându-mi ceva, iar pe el îl interesa, mai mult ca pe mine, sarcina mea! E drept, era o problemă de sănătate, eram în grija lui, avea răspundere, dar tot aşa „neîntreprinzător" a fost şi el. La fel ca şi domnul asistent! Sunt din acelaşi aluat! Mai trebuie frământați, Marcela!

- Cu frământatul, să spunem că sunt de acord, Ileana, ba chiar foarte de acord, dar ai uitat cum ți-am acaparat actele, ai uitat cum te-am dus la căsătorie, de teamă să nu spui nu? Ei, cum e? Ia mai schimbă tu un pic aluatul, în ceea ce mă priveşte? Dom' Călin e tipul de persoană mai pragmatică, e un om al ştiințelor exacte, stă mai rău cu poezia, deşi mulți matematicieni au fost buni poeți, el vede viitorul mai greu sau nu vrea să-l viseze, îl construieşte mai sistematic, mai clar, dacă m-aş putea exprima aşa, dar niciodată nu zăreşti, măcar, că de convingere nici atât, ce-ți rezervă viața, poate numai dacă eşti dintre aceia care cântăresc fiecare clipă, fiecare pas, fiecare mişcare. Însă, şi în condiții de genul acesta, matematica te poate lasa corigent la capitolul viață calculată secundă cu secundă!

- Da, uite, recunosc, la partea cu însurătoarea ai fost bărbat, asta mi-a plăcut, poate şi de aceea am acceptat, fără să mai zic ceva, cererea ta în căsătorie. Dar, vezi tu, şi acum mă adresez Marcelei, nu toți bărbații procedează la fel ca Eugen. Nu toți au îndrăzneală sau curaj, nu la toți le este teamă că vor pierde sau că nu pot păstra ceea ce au câştigat. Şi cum spui că a mai fost la teatru, doar atât? Scurtă „piesă"!

- Cu matematica sunt şi nu sunt de acord, zice Marcela. Florin este şi el un cercetător la începutul carierei, în domeniul studierii limbilor, e umanist şi e clar că e filolog şi nu matematician, dar el e tipul de om mai chibzuit, mai gânditor, cîntăreşte cu mare grijă totul! Cum a fost la teatru? Bine, ape liniştite! De vreo câteva ori m-a atins cu cotul, când a vrut să se sprijine pe scaun şi ştiți ce a făcut? Şi-a cerut scuze! Parcă stătea o necunoscută lângă el! De afurisită ce sunt, ca să văd cum va reacționa, am continuat să țin şi eu stânga tot acolo! Credeam că mă va lua de mână sau că va pune brațul meu peste al său!! Ți-ai găsit! Nu s-a mai întâmplat nimic! Îl capacita piesa lui Victor Ion Popa, îl îmbrățişaseră jocul actorilor şi replicile lor? Nu ştiu. Cine ştie pe unde umblau gândurile lui. S-ar fi putut nici să nu fie în sala de spectacol. Totul e posibil! M-am lăsat, apoi, cu umărul uşor pe el, motivând că nu prea văd din cauza celui din fața mea, dar degeaba! E ciudat, parcă n-a mai stat lângă o femeie, m-am tot gândit, cred că eu sunt prima lui prietenă, omul acesta şi-a dat seama că trece vremea şi ar vrea să se ataşeze repede de o ființă de care are nevoie, ca să nu spună lumea aşa şi pe dincolo, despre el. E lipsit de cea mai elementară experiență. Vrea doar să intre în rândul societății, să devină familist, om cu casa lui şi pentru că m-a găsit pe mine, nu mai este nevoie să mai caute!

- Nu, Marcela, greşeşti! Acum o să vorbească doctorul, înțelegi? Nu mă auzi pe mine, adică pe Eugen şi nici pe Ileana, prietenii tăi, acum o să-l asculți pe doctor. Omul acesta, asistentul tău, a suferit, cu siguranță, o dezamăgire. E imposibil să nu fi avut o femeie până la vârsta asta. Cred că are 27-28 de ani. Marcela, de ce nu poți să crezi că îi este frică să mai facă pasul. Nu te depărta de el, sunt sigur că este o partidă bună, e un băiat serios. L-am citit, mi-a spus şi tata despre el că este foarte mulțumit de modul cum munceşte la facultate, la catedră. Este extrem de sârguincios, exagerat de punctual şi, de ce să nu fiu sincer, tata zicea că e mult mai exigent decât el. Nu-i plac compromisurile şi

nici nu discută cu studenții care vor să-l tragă pe sfoară sau să-l convingă să închidă ochii la examene!

- Eugen, eu nu vreau o partidă bună, eu vreau un om, un om şi atât, care să mă iubească, pe care să-l doresc, cu care să-mi fie drag să mă văd. Îl vreau cu greşeli, cu nereuşite în viață, îl vreau chiar nu din cale afară de frumos, dar îl doresc, repet, normal şi bun, un bărbat cu care să-mi fie mereu dor să mă întâlnesc, să vorbesc, să mă sărut, să facem copii, să ne certăm, să ne împăcăm… Normal, auzi, vreau un om normal, care să ştie de glumă şi care să nu mă înnebunească tot timpul cu studiul lui. Să mă mai... studieze şi pe mine!

- Aici nu ai dreptate, deloc nu ai dreptate, Marcela. Ce-ar însemna ca eu, pentru că aşa mi-ar plăcea, să-l vreau mereu pe Eugen lângă mine şi să îi interzic să-şi facă meseria, care este pentru el o a doua femeie!

- Hai, Ileana, nu exagera. Cu noi este altceva, asta este meseria de medic, asta ştiu şi asta vreau să fac, iar tu eşti femeia, dragostea pe care nu eu am găsit-o, ți-am mai spus aşa ceva, ci Dumnezeu mi-a dat-o!

- Mulțumesc de compliment.

- Auzi, Marcela, fiindcă a fost prima întâlnire, eu cred că s-a comportat normal. El te cunoaşte pe tine, te studiază de mai mult timp. Probabil că s-a gândit că aşa trebuie să reacționeze. Ce-ai fi vrut să facă? Să dea buzna peste tine? Dacă era un puştan poate o făcea, dar este un om serios căruia, să fii sigură de asta, nu-i cade prea uşor să-ți propună de la prima întâlnire să te căsătoreşti cu el, să te sărute pe stradă, să-ți mângâie mâinile la teatru... Omul este cumpătat, a judecat bine, s-a ferit să nu-l crezi un aventurier, un afemeiat care te trece bulevardul direct în… pat!

- Nu, Eugen, nu despre asta este vorba, aş fi vrut să fie mai îndrăzneț, mai tandru, un om care să încerce, dacă mă iubeşte, să-mi spună măcar două vorbe mai afectuoase, să vrea să mă mângâie, chiar dacă tu zici că nu e corect şi moral, eu zic că din punct de vedere medical nu se interzice, nu? De fapt, habar n-am ce aş fi vrut să facă, dar trebuia să procedeze în aşa fel încât să-mi arate că mă iubeşte sau că ține la mine. El, Călin acesta cu care-mi bateți capul dorind să-mi demonstrați că voi face partida vieții, a mers cu mine la spectacol parcă ar fi fost în postură… de asistent social, de bodyguard, de însoțitor, de om care trebuie să aibă grijă, în calitate de gardă de corp, să nu mă fure cineva sau să nu mă rătăcesc, să nu fiu răpită! Aş fi putut să-i spun …tată, după felul cum s-a comportat. E rece, Eugen! Am dreptate şi nu aveți cum să mă contraziceți. Ne-am întors de la teatru nici măcar ținându-ne de braț, dacă de mână i-a fost jenă să mă ia sau n-a îndrăznit.

- Ei, şi tu acum, omul este cum este, nu cum vrem fiecare dintre noi. Poate îl vei mai „îndrepta” cu timpul, dar te rog nu renunța, repet, ți-o spune doctorul, care a făcut şi ceva psihologie. Acesta e Florin, nu-l poți modela cum îți convine ție nici într-o clipă şi nici în mai mulți ani, cu atât mai puțin într-o seară. Poate nici într-o viață n-ai să reuşeşti. Când vă mai întâlniți?

- Păi, dacă e să aşteptăm o nouă premieră, întâlnirea noastră depinde de cei de la Teatrul Național!

- Dar mai sunt şi alte spectacole, mai sunt atâtea teatre, Marcela. Mare figură eşti, faci haz de necaz, hai, la culcare, că mâine vă sculați mai devreme să recuperați ce n-ați lucrat în seara aceasta. Tot amânând şi întârziind pregătirea, o să mă văd nevoit să vă închid în casă şi să fac seminarii cu voi la sfârşitul fiecărei zile. Ştii ceva, Marcela, poate îți găsesc eu nişte bilete la un alt spectacol. Asta să fie ca o revanşă a ta, să zicem!

- Ia uite, unde era un alt domn asistent... Ia uite unde era... Călin file din poveste, nu celălalt, ci eroul meu, Făt Frumosul care mi-a demonstrat, de atîtea ori, fără a fi în şeaua unui cal alb înspumat, că nu se poate face de basm. Eugeniul meu!

- Ia mai continuă, că aşa îmi place când faci poezie. Nu degeaba, nu fără un interes major, mi-am luat eu nevastă absolventă de filologie...

- Opreşte-te, dă-te jos de pe cal, că deja ai început să faci scene ca-n basme! Dar basme din cele foarte pământene, ai ieşit din tărâmul poeziei, al lui „A fost odată ca niciodată...!".

- Că dacă n-ar exista, nu s-ar mai trata...

- Aha, ai intrat iar în domeniul medicinei. Şi mai vorbiți de Florin Călin că e robul meseriei. Amândoi, repet, serviți meseria ca soldatul patria, „cu cinste şi onoare!" Când spun eu că nu există leac pentru voi nici la babe!

ULTIMA SUTĂ DE METRI

E o primăvară timpurie. Piața a fost invadată de flori. Toate vii şi frumoase!

Numai eu şi cu Marcela suntem cam pălite! În ultima vreme am tras la tocit şi la repetat materia, ca două sclave. Am avansat foarte bine cu studiul. Eu am reuşit performanța recuperării în zilele ce-au trecut, adică în cele două - trei săptămâni de la sfârşitul lui februarie. Marcela stătea mai bine decât mine cu câteva capitole. Am parcurs şi sintetizat toată materia. În paralel cu pregătirea examenelor ultimului an, ne ocupăm şi de lucrarea de stat. În fiecare din zilele rămase, tot mai puține până la sesiune, asistentul Călin va trece să vadă ce am mai făcut, dar, în mod sigur, şi pentru Marcela…

Doamna Lucreția a dat de greu. Alexandru nu va mai avea parte, prea multă vreme, de piept. Îmi pare rău de el, dar s-a învățat să-mi adoarmă când se hrăneşte şi, culmea, când îl văd cât de frumos visează, mă apucă şi pe mine un somn de-mi trosnesc fălcile când casc! În plus, sunt şi foarte obosită, stresată, plină de nervi şi de griji şi, în situația asta, nu mai are nici un rost să-l chinui pe bietul copil cu un asemenea lapte încărcat de griji şi emoții! N-am ce-i face, va trebui să-i reduc „masa de piept" la numai două „reprize", una dimineața şi una seara. Încet, dar sigur, n-are decât să se învețe cu supele de zarzavat, cu morcovii pasați, cu zeama de fructe, o să încep şi cu ceai, merele cu biscuiți, ceva lapte praf, dar, deocamdată, nu-l suferă, parcă i-aş da untură de peşte!

E nevoie să mergem la bibliotecă, ne trebuie material de studiu şi acasă nu avem deloc. Beneficiem şi de o intervenție: tata-socru a vorbit cu bibliotecara, aşa mai pe de-o parte, mai în secret, să ne scoată în fiecare zi două-trei lucrări ale foştilor absolvenți, din care să ne „inspirăm", „*că doar n-o să întoarcem noi lumea pe dos şi nici la premiul*

Nobel nu concurăm". Când s-a exprimat astfel şi-a dat seama că a greşit şi şi-a cerut scuze…

Fiecare ne descurcăm de minune şi cu lucrarea. Domnul Călin a văzut sinteza, planul după care o vom elabora, ne-a sfătuit să-i dăm o tentă personală, să „umblăm" la stil, s-a lămurit cum am gândit abordarea tematicii şi ne-a îndemnat să-i dăm bătaie, că timpul trece şi vin examenele peste noi. Nu mai este decât o săptămână. Chiar şi profesorul Ionescu, socrul meu, a intrat în febra emoțiilor. Într-o zi mi-a spus:

- Tată, nu vă mai consumați atâta, dacă sunteți prea bine pregătite şi luați zece la toate examenele, o să bată la ochi, o să spună colegii voştri că pila „Ionescu şi Călin", iartă-mă că mă exprim aşa, a funcționat sută la sută. Da', ştii ceva, pot să spună, ce dacă! D-aia e bârfa făcută, ca s-o poarte bârfitorii în zilele lor de „muncă". Ehei, tot ceea ce vă spun acum e gândire de copil! În fond, ia dă-i pe toți, Doamne iartă-mă, în moaşă-sa, să ştie şi ei materia aşa cum o stăpâniți voi şi mai stăm de vorbă după aceea! Să aud eu unul crâcnind, că nu ştiu ce-i fac! Mi-au tocit nervii şi răbdarea studenții care vin la examene… la noroc! M-am săturat de jucători la loz în plic, de oameni care spun că le-a picat tocmai ce nu ştiau, adică exact lecția aceea de pe bilet, singura, dar singura, domnule, înțelegi, pe care n-au mai învățat-o, pentru că au crezut că nu vor avea „bafta" să dea peste ea. Baliverne, lipsă de curaj. Spune, domnule, că nu te-ai pregătit, că atâta ştii şi gata! Am avut o studentă, fată drăguță, ochi albaştri, cunoştințe cu toptanul, deşteaptă, mândră de ea, care, la un examen, mi-a răspuns la primul subiect de nota zece, iar la al doilea mi-a spus, clar şi răspicat, fără teamă, că nu cunoaşte nimic din ceea ce i se cere. Am încercat să o conving să se concentreze cât de cât, poate... dar mi-a răspuns, fără să clipească măcar un pic, aşa: „*Domnule profesor, habar nu am despre acest subiect care, de fapt, e un fals, ține de acea istorie ce va intra în necunoscut! De aceea nu mi-a plăcut, l-am ocolit voit şi nu am vrut să-l învăț! Îmi încărcam memoria cu demonstrații fără fundament, cu fapte ce nu rezistă peste ani. Pentru ce? Pentru un examen care nu relevă niciodată capacitatea şi cunoştințele candidatului?"* Ce poți să faci într-o situație ca aceasta? I-am spus, pentru că nu trebuia să o „sancționz" cu duritate sau pe măsura răspunsului ei, care, de fapt a fost plin de sinceritate: Păcat, domnişoară, v-aş fi dat zece, aveți doar... nouă!

A fost cinstită, corectă! Şi mă va ține minte. Viitorul ei nu stătea în subiectul doi de pe biletul de examinare...

Revenind „acasă", părerea mea este, totuşi, că ar trebui să mai reduceți perioada de citit şi să faceți doar nişte discuții. Da?

- Dacă aşa ne recomandați, aşa o să procedăm.

* *
*

… S-a dus şi săptămâna despre care aminteam, s-au dus şi alte zile! Au trecut, la fel ca toate evenimentele aşteptate sau neaşteptate. Nu are rost să mă mai laud că am luat examenele cu brio şi nici nu e bine să ne umflăm în pene amândouă, pentru că ştiu precis, în ceea ce mă priveşte sunt sigură, că măcar cu un punct, acolo unde am scârțâit, mi s-a ridicat nota! Slăbiciunea e slăbiciune, toți au aflat că sunt „nora domnului profesor Ionescu" şi nu au îndrăznit să-l supere. Mai ştiau, unele doamne profesor din comisia de examinare, că sunt şi tânără mamă, că m-am sacrificat enorm pentru aceste examene, mai

mult ca sigur aflaseră asta de la socru-meu, care bătuse şaua doar aşa din întâmplare, şi în asemenea condiţii, impresionaţi de eforturile mele, domnii, dar cu deosebire doamnele, au mai închis ochii! Eu nu am cerut şi nu cred să le fi cerut ceva, la modul direct, nici socru-meu, dar ştiind cine sunt, profesorii au făcut-o din „respect pentru domnul Ionescu". Poate să fi fost, poate să nu fi fost aşa, dar mi-am dat seama că nu era nota pe care trebuia să o primesc. E şi după starea examinatorului. Subiectivismul lucrează fără greşeală. Am tăcut din gură, n-am mai comentat nimic, pentru a nu-l supăra pe socru-meu.

Şi Marcela a luat note foarte bune, mai ales că pe la comisia ei l-am tot văzut trecând pe asistentul Călin, ceva mai îngrijorat chiar decât ea. Ce-ţi e şi cu bărbaţii, uneori, mai ales în cazuri ca acesta, se comportă mai neajutoraţi decât o femeie. Una peste alta, acum, după ce le-am luat, pot să spun că examenele au mers şnur. Şi unde mai pui că este şi a fost o căldură groaznică. Simţeam, când ieşeam de la examinare, că pică fusta de pe mine! Teribilă senzaţie!

…Studenţia s-a încheiat! Parcă nici nu am trăit cum se cuvine această perioadă minunată a vieţii. Mare zbucium a fost în strădania asta a mea de a termina, cu orice preţ, facultatea. Nici nu putea să se întâmple altfel, pentru că mama şi tata ar fi luat foc. Un copil au, o fată în care au investit toată încrederea şi tinereţea lor şi nu avea rost, nu trebuia să se pomenească trădaţi, înşelaţi! Sunt mândră de mine, pentru că mi-am dus până la capăt, cu fruntea sus, greaua misiune. Cu mari sacrificii, cu zile de care mi-e greu să-mi mai amintesc, cu renunţări pe care, ia uite ce modestă sunt, altcineva, poate, nu şi le asuma. Recunosc, dacă n-aş face-o aş fi o femeie fără minte şi fără un dram de chibzuinţă, că Eugen mi-a fost mai mult decât soţ. Toată viaţa ar trebui să ţin minte asta, dar cum am piele afurisită pe mine, ocolesc să-i spun că a fost îngerul meu de pază. Poate nici nu i-ar conveni, pentru că Eugen nu e omul să-l copleşeşti, să-l plictiseşti cu mulţumiri şi cu recunoştinţă.

Le-am comunicat mamei şi tatei că prima bătălie a anului final s-a încheiat cu bine, că nu am strâns armele şi să fie liniştiţi că lucrurile se vor repeta şi la examenul de stat. A fost o bucurie pe care n-o pot descrie, mama a plâns la telefon, iar tatei, când i-am comunicat, am simţit că i s-a „instalat" un nod în gât şi a mai apucat doar să-mi spună: „*Uite, ţi-o dau pe... maică-ta, să te... felicite şi ea*". Îi era greu să vorbească, se descătuşase într-o clipă de noianul grijilor!

Am fost iertată de toate păcatele vieţii! Ce mai, ei sunt fericiţi, eu sunt la fel ca ei, aşa că izbândă ca aceasta să tot trăiesc!

Am alergat bine pe ultima sută de metri a vieţii de studentă. Sunt de două ori mulţumită, ba chiar fericită: pentru mine şi pentru Marcela. Mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă nu o aduceam la noi, dar ce s-ar fi întâmplat şi cu mine, dacă nu o aveam pe ea alături? Ne-am ajutat reciproc. Iar asistentul Călin a fost providenţa în persoană, a fost mană cerească pentru amândouă. Orice am spune, orice motiv am găsi şi oricât am încerca să ne punem pe cap mai mulţi lauri decât meritãm, trebuie să recunoaştem că am fost ajutate să învăţăm, am fost bine orientate, iar prezenţa asistentului ne-a crescut, ne-a sporit încrederea că suntem pe calea cea mai bună. Călin Florin şi-a îndesit vizitele, poate şi datorită faptului că Eugen, cu care am discutat într-o seară despre „viitorul" Marcelei şi al asistentului, şi-a luat în serios rolul de viitor naş. Închipuirile mele, visul meu erau tot mai aproape de real. Cu motiv sau fără, de câte ori îl întâlneşte, Eugen îl poftеşte pe Călin pe la noi, iar socrului meu îi creşte inima de

bucurie. Marcela îmi este mai mult decât o adevărată prietenă, fiinţe din ce în ce mai greu de găsit, şi am hotărât, de comun acord cu ea şi cu Eugen, să mai stea la noi până vor veni momentul şi direcţia de plecare. Călin este săptămânal în casa noastră, ba chiar mai des, ceea ce înseamnă un continuu ajutor pentru noi. Mă gândesc la lucrarea de diplomă.

Într-una dintre vizite, el i-a propus, cu discreţie, Marcelei să facă împreună demersurile pentru ca ea să rămână în facultate, la catedra de limbi străine, pentru un eventual post ce s-ar ivi.

- Ei, asta da veste-poveste, care merită udată cu un şpriţ, a zis Eugen. Sâmbătă sunteţi invitaţii mei la o „cârciumioară la şosea". Mergem în ceată, ocupăm localul! Îi invit şi pe tata şi pe mama.

- Numaidecât vor veni, vezi de treabă, că nu pleacă mama de acasă!

* *
*

… Suntem, Doamne ce repede trece timpul, cu o lună înainte de examenul de licenţă. Nu-mi mai este frică de nimic. Domnul Călin ne-a şi spus că avem lucrări de nota zece şi de aceea s-a gândit să-i propună Marcelei să încerce rămânerea la facultate. Va fi greu, dar cuvântul lui va cântări bine. Dacă s-ar fi căsătorit, dacă ar fi grăbit cumva schimbarea stării civile a Marcelei, situaţia putea fi şi mai bună… Dacă…

Dar timpul, meşter constructor desăvârşit şi urzitor de întâmplări neaşteptate, va lucra cu atâta pricepere, încât îmi vine să cred că totul a fost programat într-un computer şi, la vremea potrivită, va apărea pe ecranul vieţii, printr-un click, printr-o singură apăsare pe tastatură, lucrarea cea mai bine ticluită de el.

Nu zice, şi ce bine spune, Sofocle în „Electra": „Chronos gar eumares theos" („Timpul este un zeu blând"), cum s-ar spune el vindecă toate rănile, aduce cu sine alinarea suferinţelor, el este „un galantuomo", adică „un om de treabă", cum am grăi în limba lui Michelangelo deviza lui Mazarin privitoare la importanţa timpului în soluţionarea lucrurilor.

Ce mai, pentru Marcela începea să se vadă porţiunea plină a paharului cu noroc.

Venea partea de admirat, splendidă a vieţii pe care ne-o croiam amândouă, beneficiind, hai să fiu realistă, de susţinerea tuturor celor care au fost cu noi şi lângă noi.

Cred că Florin începuse să-şi numere puţinele zile de burlăcie pe care le mai avea, pentru că doctorul nu-l slăbea nici un pic. Sesizase că dacă ar fi fost să aşteptăm după Călin, ar mai fi curs destulă apă pe... Dâmboviţa, aşa, însă, „sorocul" se cam apropia şi graţie stării de grabă pe care o alimenta mereu Eugen, care, atunci când îşi propune să reuşească ceva, nu se dă înfrânt! Între noi fie vorba, nici lui Călin nu-i cădeau deloc greu pisălogelile lui Eugen, din contră, îl împingeau spre pasul cel mare, îi dădeau curaj. Numai de nu ar fi un pas greşit pentru Marcela. Nu cred, m-am tot gândit la aşa ceva, gândurile rele au şi ele destul loc în capetele noastre, dar nu-l cred pe Călin în stare să aibă un caracter aşa de ascuns. S-ar fi dat de gol până acum, ar fi greşit el cu ceva. Nu, este clar, Marcela e o fire mai puternică decât el, e mai curajoasă, mai îndrăzneaţă, el are obiceiuri de bărbat uitat de femei şi subjugat studiului, dar acum şi-a găsit-o cu Eugen, care nu-l lasă şi nu-l va slăbi nici un pic, mi-a şi spus că un astfel de om „îi cade bine

Marcelei", că domnul asistent îi este sortit, a fost, este şi va fi al ei. Doctorul trecut şi prin psihologie, omul care are discuții zilnice cu fel de fel de pacienți, pune banii jos de pe acum că va câştiga pariul pe care l-a făcut privind mariajul, viața celor doi.

I-am spus lui Eugen că trebuie să lucreze cu mare atenție şi de aici încolo, cu o atenție de bijutier, ba chiar de chirurg. Să sper că toate demersurile, toți paşii, făcuți cu grijă şi meticulozitate de noi amândoi, nu au fost în zadar.

Ar fi cea mai frumoasă răsplată, cel mai minunat cadou pe care i l-aş putea face Marcelei pentru toate sacrificiile ei, cele mai multe în favoarea mea. Ar merita cu vârf şi îndesat. Eu zic, cu mâna pe inimă, că are toate şansele să meargă spre răsăritul unei alte vieți. O viață în doi cu un om cât doi!

Vom trăi şi vom vedea…

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

N-aş fi crezut că vom interpreta atât de repede, pe scena vieții, rolul de naşi, care nu este deloc uşor.

Pentru noi a fost cu mari emoții, fiindcă îl jucam prima dată! Dar până la emoții, să derulez filmul faptelor aşa cum au... rulat ele de două-trei zile încoace…

Precum a promis, Eugen a făcut convocare generală „pentru un eveniment familial de mare importanță". Acesta a fost „comunicatul" de la telefon, către cei pe care i-a invitat la o masă „de rară ocazie". Ne-am dus pe malul lacului Snagov, la una din unitățile luate în locație de nu ştiu ce pacient de-al lui Eugen, aflat în tratament după o operație foarte grea. Cu ocazia aceasta, patronul dorea să se „dezoblige", cum zicea el, pentru că dacă n-ar fi fost Eugen… etc., etc. Lucrează şi medicul cât poate, restul vine de la Dumnezeu, de la pacient, de la administrarea unui tratament cât mai bun şi respectarea acestuia cu strictețe...

Tipul cu restaurantul apărea ca suspect de un cancer, dar n-a fost aşa. Când acela care suferă se vede salvat şi reîntors cu fața spre viață, mai sunt şi ființe de acest gen, este în stare să facă şi el, la rândul lui, pentru omul care l-a ajutat, cel mai mare bine...

I-am aşteptat o jumătate de oră pe socrii mei, am dat mai multe telefoane, Eugen a făcut asta pentru „accelerarea ritmului" de pregătire şi, la câteva minute după ora 19.00, doamna şi domnul profesor Ionescu ne-au anunțat că sunt gata şi putem veni să-i luăm.

Călin şi Marcela au plecat ceva mai devreme în oraş, am cam bănuit eu pentru ce, şi ne-am dat întâlnire la local. Ce să spun, când au coborât la taxiul cu care ne dusesem să-i luăm, socrul meu era precum un cavaler: tuns, ras şi proaspăt frezat. Se vedea că a ținut cu tot dinadinsul să fie în mare formă în seara aceasta importantă, iar soacră-mea se îmbrăcase într-un taior de culoare deschisă, avea o broşă discretă la rever, purta un

frumos şirag de perle mici şi se coafase! Le-a fost dor de o petrecere sau o fac din respectul pentru Călin şi iubirea faţă de noi. Aşa cred eu şi dau mai mulţi bani pe a doua parte a bănuielilor mele. Măi, măi ce culoare interesantă alesese pentru păr mama-soacră!

- Mamă, îmi place foarte tare cum te-ai vopsit. E o nuanţă pe care nu aş fi ales-o şi nici nu ţi-aş fi recomandat-o, pentru că nu-mi dădeam seama că te prinde aşa de bine.

Eugen i-a luat şi el „tare”:

- E cumva vreo aniversare în viaţa voastră, de care eu nu am habar. Arătaţi ca ieşiţi din cutie!

Mama soacră a venit imediat cu replica:

- Se putea să nu dai tu cu „busuiocul” sau cu bisturiul? Uite, aşa am vrut noi să ne îmbrăcăm, să vezi şi tu că o haină bună, aşezată cu gust pe… bust, ca să zic aşa, se potriveşte la orice vârstă. Ai vrut să nu te arăţi impresionat, nu ne-ai făcut cine ştie ce compliment, dar eu ţin să te avertizez că părinţii tăi încă nu s-au demodat. E o seară în care bănuiesc că veţi sărbători ceva şi, dacă ne-aţi invitat, am venit. Simplu ca „bună ziua”. Ştia sigur despre ce este vorba, ce scop are invitaţia, dar nu dorea să „rupă vălul misterului”, ne lăsa pe noi să avem această plăcere.

- Am ajuns, haideţi, poftiţi pe aici către salonul unde este aranjată masa. Avem „chestiuni arzătoare la ordinea zilei”, numai că va trebui să aşteptăm un pic şi doi musafiri importanţi. M-au anunţat cu câteva minute în urmă că sunt în drum spre noi. Vorbeşti de lup şi iată-l la uşă. Bine-aţi venit, dragii… naşului, poftiţi pe latura aceasta a mesei, între mine şi Ileana!

- Ce-auzim noi, ce-auzim? întreabă socrul meu, jucând în continuare teatru. E rost de clinchet de cupe cu şampanie! Măi, copii, dar v-a mers din plin în toamna aceasta, aţi dat roade bogate: examenele le-aţi luat cu brio, poate facem la fel, pardon, reuşiţi maximum de succes şi la lucrarea de stat, adică note convingătoare pentru un post la facultate, la Marcela mă gândesc, şi treburile vor fi aranjate cum numai Dumnezeu le putea pune să stea aşa de bine pe picioare. Şi cum văd, domnule Călin, te-ai hotărât? Fie că ai putere de convingere. După cum îmi făceam eu planurile, în gândurile mele, nu credeam că va veni aşa de grabnic un asemenea eveniment minunat, plin de farmec, de taină şi de fericire. Mă simt aşa de bine şi de încântat, de parcă aţi fi copiii mei. Trebuie să recunosc că şi Eugen a făcut o lucrare perfectă. Iar tu, Marcela, ai reuşit ceea ce cred că îţi doreai.

Marcela lasă capul în jos, a roşit puţin, vrea să răspundă, dar mama soacră vine şi o sărută pe obraz oprindu-i elanul, şi aşa cam lipsit de curaj. În sfârşit, Marcela răspunde:

- Nu aşteptam eu cine ştie ce mare răsplată de la viaţă, domnule profesor, dar, uneori, dacă ai grijă să te porţi cu ea onest, îţi dăruieşte şi ziua în care trebuie să pleci pe drumul ce doar îl visai. A venit această zi şi pentru mine! Domnule profesor, stau şi mă gândesc că, dacă nu erau aceşti doi minunaţi oameni, Ileana şi Eugen, mai apoi „grupul” condus de dumneavoastră şi… Călin - da am început să-i zic aşa de câtăva vreme asistentului Florin Călin - astăzi, poate, eram cu facultatea abandonată şi cu toate visele şi gândurile mele pentru viaţa viitoare risipite, făcute vraişte şi rămase ca un praf, ca o boare, doar ca o părere a ceea ce am tot plănuit eu cu rosturile mele de mers mai departe. Aţi zâmbit când am pronunţat direct numele lui Florin. A venit şi vremea asta, pentru că de mâine, dau cu semnătura şi săvârşesc marea legătură pe viaţă, sper, cu acest om pe care mi l-au adus şi mie, la fel ca pe Eugen Ilenei, îngerii, la intervenţia dumneavoastră. Staţi foarte bine cu Cel şi cu Cei de Sus!

- Ce intervenție, dragă, nici o ingerință, nici o imixtiune, aşa a fost să fie! Da' să ştii că vorbeşti frumos, îmi place.

Călin tace. Va deschide şi el o dată gura, nu se poate, dar am impresia că-l frământă ceva, e cu gândul la ziua care vine, precis, mai ales că Marcela a anunțat „oficial" că mâine, fiind sâmbătă, s-au hotărât să meargă la ofițerul stării civile să se căsătorească. Socrul meu continuă:

- Păi, şi? Dacă suntem la un pas de ziua cea mare, mai discutăm mult pe uscat? Să vină şampania!

Parcă trăiesc fericirea şi încântarea Marcelei o dată cu ea. Mă gândesc cu satisfacție că noi am fost cei care i-am oferit această viață care începe. Noi, cei de față, iar mai înapoi, nu, mai corect spus, mai înainte, au fost Alexandru şi… nefericitul de Ştefan, din al cărui nenoroc s-a născut norocul nostru şi al ei. A făcut şi el indirect, inconştient, un bine cuiva.

Ne-am aşezat la masă, iar naşul, Eugen Ionescu, doar din semne şi din priviri, dirijează servirea. S-a băut şampania, s-a urat noroc, a început să se audă muzica… Invitații se simt bine, dansează, iar Florin nu mai este deloc „asistent", ci a înlănțuit-o cu brațele pe Marcela într-un vals clasic. Nu cred că am avut bucuria să plutesc până la această ocazie atât de mult. Eugen este într-o foarte bună dispoziție, excesiv de fericit, de parcă i s-ar însura fratele sau i s-ar mărita sora. Acum poate să mă învârtească până la leşin. Nu e nici un pericol… Fără excepție, toată lumea este în mişcare. Peste puțin timp începe un tangou argentinian celebru, „La compasita", apoi solista se străduie să se apropie de Edit Piaf cântând „L'accordeoniste" şi Eugen, din nou, ca şi ceilalți, nu are stare.

În sfârşit, ne-am întors la masă, pentru că ni se va aduce următorul fel din meniu. Cred, de la distanță, că e vorba de păstrăv şi nu greşesc. Aşadar, dacă lucrurile merg astfel, nu mai putem considera că s-ar putea să ne aflăm la un început de cununie civilă, ci chiar este un asemenea eveniment. O anticipație, de fapt, a zilei de mâine. De câteva ori, neştiind cum să ne spună sau să ne atragă atenția că a primit semnul evenimentului viitor, Marcela îşi trece mâna uşor peste frunte şi zăresc strălucirea inelului de logodnă. De-asta au plecat ei mai devreme de acasă!

- Doamnelor şi domnilor, vreau să vă invit, zic eu, fiindcă nu mai pot rezista, să admirăm un splendid inel de logodnă aşezat pe mâna doamnei Călin. Călin de mâine, azi încă Roşu şi... roşie, împurpurată la față parcă a trecut prin flăcările unei oțelării. Gata, Marcela, privirea înainte. Mă auzi?

- Te-aud, te-aud, dar nu prea pricep, nu realizez, nu pot să mă obişnuiesc cu tot ceea ce mi se întâmplă…

Cu toții lăudăm inelul de logodnă şi le dorim mulți ani de fericire.

- Vezi, Petre, vezi dragul meu, aşa se începe o căsnicie. Ehe, inelul meu de logodnă „s-a pierdut în negura vremurilor"…

- Dragă Maria, mi-ai cam turtit pălăria, dar atunci când te-am luat eu pe tine, nu aveam bani nici să cumpăr un inel de la … țigani. Îți promit, însă, că peste doi ani, când vom face 45 de căsnicie, am să-ți dăruiesc un inel şi am să şi onorez nunta de aur! Cu cinci ani mai devreme!

- Cam grăbit, mai chibzuieşte! N-am decât să-ți mulțumesc, cu aproape douăzeci şi patru de luni înainte! Ca să nu uit, că bătrânețea mai pune, din când în când, mâna pe memorie şi o mai ascunde!

Târziu, în noapte, i-am condus pe socri acasă, adică i-am urcat într-un taxi, am luat şi noi altul, împreună cu însurăţeii, şi să tot fi fost ora unu, dacă nu două, când încă ne mai tocmeam cu Florin să rămână la noi.

- Măi, Florine, acum pot să-ţi spun aşa, doar mi-eşti fin, dacă nu asculţi de naşi, e ca şi cum n-ai asculta de părinţi. Rămâi aici, că doar ai şi tu gânduri frumoase înainte de cununia civilă. Ce să-ţi mai iei de acasă? Haine sunt, pantofi ai, cravată da. Îţi ofer eu o cămaşă curată, una nouă, să-ţi meargă, adică să vă meargă bine. Există în şifonier destule nedesfăcute. Am şi cravată… Tot nouă! Restul vom vedea la nuntă, glumeşte el cu dorinţa de a se prinde ironia cât mai repede. Gata, haideţi în casă, Marcela fugi şi pregăteşte camera, noi ne mai curăţim un pic gâtuleţele, în interior, cu ceva, punem la punct exigenţele zilei de mâine... Hai, fă rost de tot ce-ţi mai trebuie, de la Ileana…

-… Eugen, te rog, lasă omul în pace, vezi că eşti naş, dar… n-aş crede că trebuie să vorbeşti chiar aşa... Ce mai stai, Marcela, ai auzit ce te îndeamnă naşu-tău, fuga… marş! Aşa e, dacă n-ai făcut armata! Ordinul trebuie executat, nu gândit, nu comentat! Şi potriveşte ceasul, să nu întârziaţi mâine la starea civilă!

Priveşte spre Florin, el stă cu ochii aţintiţi undeva pe covor. Nici unul nu zice nimic. Mai… hotărâtă, Marcela intră în joc, vede că nu mai are ce să facă şi luând totul în serios, o aud zicând, în loc de „Noapte bună!:

- Şi tăcerea este un răspuns. Îi spuneţi voi domnului Florin Călin unde se află vastul meu apartament. Somn uşor! Vă sărut cu dor şi cu recunoştinţă fără oprelişti, fără margini! Vă iubesc! Pe toţi vă iubesc! Mă duc să visez ziua de mâine, care va fi cea mai încărcată cu frumuseţe din toate zilele pe care mi le-a dăruit Dumnezeu până acum.

- Lasă, lasă, c-ai visat-o tu de multă vreme, zice Eugen. Iar noi, n-am avut altceva de făcut decât să-ţi împlinim visul pe care-l vezi, acum, cu ochii deschişi. Mai dă-le încolo de somn şi de visare. Povestea cu cămaşa şi cravata e un pretext, să n-o luaţi decât aşa. Da, ne-am înţeles?

N-au mai stat mult de vorbă, poate timp de vreo două sau trei pahare, adică ceva peste o jumătate de oră. Eugen a ştiut că nu e momentul să discute vrute şi nevrute, deoarece pentru a doua zi mare lucru nu mai era de aranjat, aşa că, după ce am făcut un duş, mi-o luase înainte Marcela, l-am simţit pe doctor respirând adânc, într-un oftat de eliberare, strecurându-se lângă mine numai cu gânduri bune. I-am dat de înţeles că nu dorm, l-am luat în braţe şi i-am spus la ureche:

- Unde tot umbli călător prin noapte? De ce m-ai lăsat atâta timp singură. Vrei, dragul meu, să-ţi dau o veste bună? Acum se trezeşte Alexandru şi, uite, cuiul acela de pe perete va fi susţinătorul poftelor tale.

A bombănit ceva şi l-am simţit zâmbind. Era bucuros, era mulţumit pentru toate câte s-au înşirat pe lanţul vieţii noastre şi al Marcelei, simţea că a reuşit ceea ce i s-a părut, îmi spusese acest lucru cu câteva zile mai înainte, greu de „pus pe picioare”. Încă o dată, Eugen mi-a arătat că atunci când doreşte ceva, le este greu stavilelor să stea împotriva lui.

S-a cuibărit, apoi, în tăcere, pe pieptul şi în inima mea...

SEMNE DE BINE

Frumoasă cununie au avut Florin şi Marcela. Foarte chibzuit şi atent, cum îl ştiu, asistentul n-a scăpat nimic din vedere. Au fost mulți profesori şi la fel de mulți asistenți, toți colegi de-ai lui Florin, cam toată catedra de limbi străine. A venit, şi asta m-a bucurat tare mult, chiar şi decanul facultății, semn că asistentul Florin Călin era apreciat, respectat, iubit.

La starea civilă, Marcela a jucat ea cel mai bine rolul… mutului, pentru că emoția a tulburat-o, a rătăcit-o foarte tare şi la întrebarea primarului, care a oficiat căsătoria, dacă etc., etc., îl ia în căsătorie pe cetățeanul Florin Călin a răspuns, descătuşându-se, eliberându-se din strânsoarea emoțiilor:

- Da, domnule primar, altfel am toate şansele să rămân fată bătrână!

- Sper că nu veți glumi şi când o să treceți să semnați certificatele de oficiere a căsătoriei, a zis el foarte serios, şi mai ales, la momentul sărutului! Acum zâmbea. Şi, dați-mi voie să declar, pe propria răspundere şi neobligat de nimeni, că sunteți cea mai frumoasă pereche dintre toți cei care au trecut prin sala căsătoriilor, astăzi!

Eugen intervine:

- Ce astăzi, domnule primar, de când faceți dumneavoastră acest serios oficiu de încununare a… cununiilor. N-am gustat nici picătură de lichid şi uite cum le încurc!

- Este ca dumneavoastră, domnule doctor, dar aveți grijă, că nu e chiar aşa de simplu să fii naş, cum nici căsătoria nu este o sală de aşteptare în care stai să primeşti de la viață ceea ce ți-ai dorit.

- O să notăm ziua aceasta, ca romanii, cu o pietricică albă, ca semn al norocului şi fericirii ce vor să vină în viața prietenilor şi finilor noştri. Am câştigat, domnule primar, un război greu, dar eu cred că a meritat toată osteneala. Vă mulțumim pentru ce le-ați urat proaspeților însurăței şi, dacă aveți un pic de timp liber, vă aşteptăm, chiar după-amiază, să închinați un pahar cu noi. La locația domnului Pătrăşcuță, pe malul lacului Snagov, unde am început chiar de aseară această sărbătoare şi astăzi o vom continua.

- Vă mulțumesc, dacă voi avea o „fereastră", cum zic domnii profesori aici prezenți, voi veni cu toată bucuria. O asemenea companie nu ai oricând. Încă o dată, le doresc tinerilor mult noroc, pentru că sănătate le dați dumneavoastră, în caliate de medic-naş. Şi, cât mai curând, la botez!

* *
*

Petrecere fabuloasă, exagerat de bine organizată. Muzică minunată, mâna lui Eugen, şi un meniu fără cusur. Nu a fost pe masă nimic din ce s-a servit cu o seară înainte…

După mai multe pahare şi păhăruțe, după ce au început să se cunoască mai bine cu toții şi s-au încălzit suficient, Eugen, care era foarte aproape de decan, aşezat lângă tata Petre, i s-a adresat:

- Domnule profesor doctor, aveți o problemă grea de rezolvat de aici înainte. Ştiați?

- Care, dragul meu? Ce am de făcut, domnule doctor Ionescu?

- Păi, eu ziceam să punem vorbă de la vorbă, mână de la mână şi să-i ajutăm cu o casă pe copiii aceştia. Pentru asta l-am invitat şi pe primar, doream să-l fac să promită ceva, să ne dea o soluție, dar văd că stratagema, micul meu vicleşug n-au funcționat, pentru că edilul nostru şef n-a găsit „fereastra" de care vorbea, aşa că va trebui să căutăm noi o uşă prin care să intrăm la el, ca să-i facem pe cei doi să privească viața cum e mai bine de la început, adică fără griji majore. Vorbesc despre cei doi… asistenți, Marcela şi Florin Călin. Să nu credeți, însă, că transfer la dumneavoastră totul, pentru că nu-l voi scăpa nici eu din mână pe primar! Îl fac eu bine!

- Dumneata ai ceva din profesorul Petre Ionescu, nu degeaba ți-e tată, vrei, mai în glumă, mai în serios, să tragi deodată ambele cartuşe din arma de vânătoare cu care mă „amenințI" pe mine. Noi nu mai dăm de mult timp apartamente şi casă, dar ți-am înțeles rugămintea de a recurge la ceva soluții, de care zic eu că încă nu ducem lipsă. Iar asistenta despre care vorbeai nu mai depinde doar de mine, ci şi de domnişoara, adică de doamna Marcela Călin, pentru că dacă s-a descurcat aşa de bine la examenul de absolvire a facultății, n-are decât să continue drumul ce-l urcă şi să-şi dozeze cu atenție „respirația" pentru lucrarea de diplomă. Vreau să-ți mai spun ceva, dragă doctore: eşti un om... depăşit, ți-a luat-o înainte cu propunerea pentru postul de asistentă profesorul Petre Ionescu. Şi când te roagă un coleg de armată, de facultate şi de serviciu să-l ajuți, adică să-i satisfaci mai mult decât o dorință, nu ştiu dacă mai poți să-l refuzi. Repet, însă, noi, ăştia mai bătrânii, mai punem bază şi pe capacitate, pe calitatea omului, pe profesionalismul lui. Că altfel, m-am cam săturat de cum se lucrează astăzi. Va veni vremea să se reaşeze exigența în jilțul ce-l merită, fiindcă nu se mai poate continua în stilul şi procedurile de acum. Domnule, avem teze de doctorat cu... kilogramele şi doctori în ştiințe cu… tonele, ies ca pe banda rulantă, doctoratul a devenit un moft, un fleac pentru mulți şi asta pentru că recompensele materiale de la catedră, şi nu numai, sunt cum sunt. Trag nădejde să apuc vremuri mai serioase în acest domeniu. Altfel, gândul meu este, de la o zi la alta tot mai acut, să mă pensionez, pentru că nu mai am loc de doctori, de doctorate, de specialişti în toate, de oameni cu titluri care se socotesc a cunoaşte mai bine ca noi orice. Şi istorie nouă, dar mai ales veche, şi matematică, şi politică, aici sunt doctori cu toptanul, şi administrație, şi fizică şi de toate. Gata sunt toți să primească premiul Nobel pentru tot ce au copiat de la alții. Cercetarea, studiul, domnule Ionescu, au căzut în derizoriu; continuăm să ne lăudăm că avem cei mai deştepți copii, cei mai frumoşi tineri, cei mai minunați studenți şi mă întreb: dacă tot tineretul este atât de frumos şi bine instruit, de unde atâția, iartă-mă, te rog, săraci cu duhul, de unde atâția oameni fără căpătâi, care au rămas doar promisiuni. De ce atâta regres şi stagnare? De ce atâtea dezacorduri care dau „falsuri" în toate domeniile? Până unde va merge lipsa de răspundere personală, de bun-simț, cât se vor mai întinde pecinginea analfabetismului şi

falimentul de la afaceri la oameni. Da, am falimentat nepermis, neînchipuit de mult strategiile ce trebuiau să aibă în litera şi logica lor pregătirea oamenilor, apărarea acestora în faţa nevoilor şi lipsurilor. Unde sunt buna convieţuire şi omenia!! De ce le fuge pământul de sub picioare la atâţia şi atâţia specialişti? Off! Opreşte-te, Popescule! Mă opresc, dar nu pot să nu mă întreb şi să întreb: cine va face ordine? Nu dumneavoastră, cei tineri? Sigur, vorbesc despre cei care rămân aici! Viaţa e foarte periculoasă, dacă n-o vezi tot timpul aşa cum este, dacă nu te recunoşti, dacă nu te autoevaluezi, dacă nu te uiţi, întâi şi întâi, la tine şi, abia după aceea, la ceilalţi. Nu există zi să nu mă calce pe nervi un proaspăt doctor în ştiinţe, încât, cred că foarte curând voi ajunge la… medic, la dumneata, domnule Ionescu, să-mi dai un hap compensat sau necompensat împotriva acestui rău care ne macină. Te compătimesc, pentru că nu lucrezi în spital sau policlinică... nestudenţească. Acolo erai medic mult mai bine „apreciat”! Reţine ghilimelele...

- Eu zic, domnule profesor, să nu vă mai enervaţi, că moara care macină şi sita care cerne valorile încă mai funcţionează la noi, şi mai ales, la ceilalţi, unde vrem noi să ajungă ai noştri copii. Copii care nu se mai întorc, cum ziceaţi, în vreme ce generaţia lui Eminescu, Alecsandri, Negruzzi, Bălcescu, Cuza şi toţi ceilalţi a venit acasă. A venit să creeze un veac de aur al României…

- Spui bine ce spui. Dar nu mai au mult nici ei. Nu vezi că „veacul acesta de aur” este trimis din manualele şcolare în... biblioteci, în uitare?! Ce Eminescu, Blaga, Arghezi, Coşbuc, Creangă, ce să caute în şcoli şi facultăţi presa grozavă dintre cele două războaie mondiale, de ce să studiem opera marilor reporteri, lasă-i încolo de jurnalişti care făceau gazetărie, nu glumă, nu vânau scandalul de doi lei, nu-i pasionau can-can-ul sau... paparazzeria! Acum, dragii mei, clasicii nu mai sunt la modă, chiar dacă au rezistat, foarte mulţi dintre ei, peste două secole!

In ce priveşte casa de care vorbeai, ca să coborâm în realitatea care te interesează pe dumneata, că m-am încins foarte tare, eu ştiu că Florin al nostru are locuinţă.

- Da domnule profesor, aveţi dreptate, dar ei încep o viaţă în doi şi bine le-ar sta într-o casă nouă.

- Aş spune să-i lăsăm să şi-o ridice singuri. Mândria e alta, satisfacţia e mai mare. Nu?

- Rămâne să mai studiem problema…

M-am bucurat de această trecere a Marcelei pe un alt drum, mai sigur, mai clar, mai vizibil, mai aproape de ea. Scăpase de noianul de griji prin care trecuse, de necazurile singurătăţii, de lipsuri şi de nesiguranţă, de falsele prietenii, dintre care cea mai lustruită cu minciună a fost cea cu Alina, „colega” de cameră care a ţesut atât de bine povestea pentru plecarea Marcelei din cămin, încât aceasta nu avea cale de întoarcere. Aici te aduc lipsurile şi labilitatea psihică. Dar, ce să mai vorbesc, Alina era un firicel din ceea ce numesc unii „prietenie, egal sărăcie!” În definitiv, dacă e să cântărim bine faptele, este clar că nu Alina a „lucrat”, Atotputernicul, Creatorul a vrut să fie aşa, pentru ca Marcela să se desprindă din apatia, din descurajarea, din starea de stagnare în care intrase, din plasa de păianjen pe care i-o întinsese „scumpa” de Alina, care sacrifica orice şi pe oricine, ca ei să-i fie bine. Se repetau multe din întâmplările vieţii mele, iar de aici înainte totul depindea de ea, pentru că Florin nu este Eugen, el trebuie tot timpul „reeducat”, scos în lume, acceptat aşa cum e, deşi este posibil a fi schimbat încetul cu încetul. Şi de aşa ceva Marcela era capabilă, dar avea nevoie de tact, multă abilitate şi fineţe în tot ceea ce

făcea şi va trebui să facă mai departe, cât mai natural, mai firesc, fără prefăcătorie, pentru că viața este totdeauna altfel decât teatrul, decât filmul. Le bate pe amândouă!

Spre dimineață, taxiurile care au putut fi chemate telefonic au plecat înțesate ochi cu petrecărești, în toate direcțiile, acum foarte veseli, bine dispuşi. L-am auzit pe profesor, înainte de a închide uşa maşinii, spunând:

- Legea vă dă dreptul la câteva zile libere, domnule Călin, dar aş spune că e bine să treci cât mai curând pe la mine. Avem de discutat ceva foarte important. Ai familie, acum, trebuie să ne îngrijim de viitorul ei.

- Da, domnule profesor, pot veni chiar mâine!

- Nu, mâine nu, că este deja… azi. Ne vedem miercuri, cât mai devreme, dimineața, când nu se înghesuie toți la uşa mea cu tot felul de probleme, majoritatea foarte mărunte. Ne-am înțeles, da?

- Da, domnule profesor…

Când a auzit această invitație, Eugen, care-i condusese, şi-a frecat palmele a satisfacție, după care a scos un… „Bingo!" ce exprima succesul, reuşita demersului făcut de el.

- Te cheamă pentru Marcela, vezi ce şi cum faci, să deschizi gura mare, să fii convingător, să ai argumente…

- Nu este dom' profesor chiar aşa de… înfricoşător. Dacă m-a chemat la discuție, înseamnă că Marcela este deja în „probe", i-a intrat în suflet, o are la inimă şi are soluția. Mi-e teamă, însă, de ceilalți, mi-e teamă că merg lucrurile prea uşor. Şi nu e de-a bună! Problema trebuie discutată cu toată conducerea facultății, dar decanul rămâne decan, el confirmă sau infirmă, Doamne fereşte, alegerea Marcelei. Nu ştiu dacă mai are contracandidați, dar o să le dăm clase cu lucrarea de licență. Vei vedea cine este Florin Călin, domnule doctor, adică… naşule!

- Bine, măi Călине, aşa te vreau! Succes! Hai, acum luați drumul casei, că poate aveți şi voi de vorbit, de dormit sau mai ştiu eu ce... Am o mare satisfacție că totul a ieşit cum doream. Pentru prima căsătorie pe care am năşit-o, eu zic că au şi alții de învățat de la noi. Nu exult, nu mă înflăcărez de fericire, dar nu pot să nu fiu peste măsură de satisfăcut. Hai, noapte bună, ai grijă de Marcela, greu mai afli ființe precum ea. Parcă ar fi geamănă cu Ileana.

Abia am apucat să alerg şi eu să-mi iau la revedere de la ei şi să le strig, pentru că nu ştiam ce să mai spun:

- Vă aşteptăm mâine pe la noi, adică astăzi, mai pe seară. Noapte frumoasă!

Tot drumul, Eugen nu mai contenea să se laude pentru ceea ce s-a întâmplat cu Marcela şi Florin, bucurându-se că i-au ieşit toate planurile aşa cum le gândise. Când am ajuns acasă, doamna Lucreția ne aştepta cu Alexandru în brațe. Plânsese un pic şi Eugen l-a luat imediat să vadă dacă are cumva temperatură, pentru că i s-a părut că are fața puțin împurpurată. Nici vorbă, n-avea nimic. Visase, probabil, ceva care l-a deranjat, s-a speriat şi nu a mai putut să adoarmă. L-am păcălit cu puțin suc de portocale, l-am schimbat cu nişte hăinuțe mai călduțe, l-am înfăşat uşor şi, obosit de trezirea prea matinală, a adormit ca soldatul după un asalt care nu se mai termină.

„VENIȚI URGENT, NU MAI AMÂNAȚI!”

Timpul a zburat şi nu am dat nici un semn de viață, nu am răspuns la invitația din Germania, făcută de Ştefan. De fapt, luați de valul vremii şi al vremurilor, uitasem să-i răspundem. Nu i-am scris nici un cuvânt, în ce mă priveşte, deşi, chiar după prima scrisoare, atât de onestă, primită la două săptămâni de la plecarea lui, trebuia să-i dăm, să-i dau, măcar eu, un semn, o confirmare, să ştie că am primit acel mesaj de mulțumire, acele rânduri care, hai s-o spun fără ocolişuri, m-au înduioşat, dar şi bucurat că ființa asta, trecută prin atâta disperare, reuşise să se redreseze, să renască, să redebuteze pe scena lumii şi să redevină om... Am intrat într-o tăcere generată de uitare, dar şi de nenumăratele evenimente ce au avut loc.

Acum, cu atât mai mult, trebuia să ne grăbim şi să răspundem celei de a doua scrisori, în care ne „amenința” cu o invitație în Germania. Aşa reparam şi neglijența de la prima scrisoare...

Multe s-au întâmplat de când a avut loc cununia Marcelei cu Florin. Multe şi bine aşezate, bine aranjate de soartă, de profesorii de la facultatea noastră, de domnul decan Radu Popescu, bărbat minunat, întreg socru-meu! Cine e acest om? Ce ştiu despre el?

Copil de țăran, plecat de mic la oraş, de mână cu ambiția şi cu dorința aceea mistuitoare de a scăpa de coada vacii, de coada sapei, de coasă, de corvoada zilnică, de sărăcie şi de lupta cu pământul, alături de părinții săi, Radu Popescu a intrat în apa învolburată a vieții! „Echipat” cu un întreg arsenal de cunoştințe, cum îi plăcea să le numească, pentru că preotul satului şi învățătorul nu l-au neglijat, dar nici nu l-au deranjat şi nu l-au slăbit nici o clipă, din contră, l-au trimis mereu în brațele cărților, stăpânit de teama copilului ce venea din glodul uliței şi cu sănătoasa încăpățânare de a ieşi la liman, orice-ar fi, omul Radu Popescu a fost, până la intrarea în facultate, dar şi după aceea, un mereu nemulțumit de ceea ce făcea pentru sine şi pentru bucuria celor doi părinți, care nu mai ştiau ce să mai vândă ca să-l țină la şcoli. Decanul de azi, povesteşte, cu atâta farmec şi lacrimă în privire, despre toate marile lui atacuri şi izbânzi, despre înfrângerea „îndemnurilor” unora, pline de otravă, care sunau cam aşa: „*Băi, acela de la țară, fii şi tu mai atent cu orăşenii, că doar n-oi vrea să le dai lecții de pedagogie, mai târziu, tocmai tu. Las-o mai domol, fii mai parfumat, că au alții de stat ’naintea ta!*”. Asemenea gen de „sfaturi” primea cu „prisosință” de la unii colegi studenți, de la câțiva dintre profesori, puțini la număr şi, mai apoi, de la unii „universitari” cu care s-a străduit să treacă mările şi oceanele cunoaşterii. N-au avut ce-i face! Nimeni nu l-a putut înfrânge, doar nevoile şi lipsurile, din când în când, l-au mai doborât! Dar n-au ştiut nici vântul, nici pământul!

În timpul liceului, a muncit peste tot, pe unde a putut: fie la încărcat, fie la descărcat de marfă, pe la diverşi patroni, ca să câştige un ban pentru taxe. Dorea facultate, vroia şcoli înalte, nu avea de ales! Uneori, când venea câte un circ, se ruga să fie lăsat să facă un număr de forță, de forță neobişnuită pe care şi-o câştiga prin concentrare, prin voință, prin stăpânirea şi „înjugarea" la treabă a oricărei fibre din corpul său, a oricărui gând. Se stăpânea până la lacrimi, povestea domnul Radu Popescu, atunci când ştia că va câştiga un ban muncit. La primirea recompensei, după ce rupea lanțurile în fața publicului uimit de ceea ce vedea, pleca ținând strâns în mână banii, ca pe o comoară, frânt de supraomenescul efort, dar mândru că nu s-a învins, ci a învins din nou! Titularul de drept al acestui număr, un atlet şi un nume cunoscut al vremii, l-a oprit într-o seară, după spectacol, când abia conteniseră aplauzele, şi i-a zis: „*Dacă tu continui să faci numărul acesta la vârsta ta, eu, care-ți pot fi tată, unde mă duc, din ce îmi mai câştig pâinea? Copile, te plătesc seară de seară, dar renunță la ceea ce faci cu atâta har dat de Dumnezeu. Voi dispărea, altceva nu mai ştiu face, din asta trăiesc! Devin muritor de foame şi n-ar fi doar atât, dar am mai multe guri de hrănit. Ce zici?*" A acceptat imediat să se retragă, deşi patronul circului i-a oferit recompense mai mari! Iar banii promişi de la cel disperat că-şi pierde publicul şi sursa de trai nu i-a luat niciodată! Şi acum, la vârsta pe care o are, de peste şapte decenii, nu-i stă nimeni în față profesorului Radu Popescu!

Nu am timp acum să povestesc viața acestui om, extrem de spectaculoasă, muncită clipă de clipă. Este un adevărat pedagog, foarte apropiat de studenții pe care-i vede că ştiu ce au de făcut cu viitorul lor şi pe care îi ajută cu un dezinteres total, care ține doar de mărinimia şi de dorința Domiei Sale de a nu mai fi nimeni atât de şfichiuit de biciul vieții, cum a fost dumnealui. Poftim cu cine se luau „la trântă" bieții studenți cu… numele! Cu o ființă care le ştia pe toate, cu un pedagog de mare clasă, pe care orice-ai fi făcut, nu aveai cum să-l „driblezi", ca să mă exprim în limbajul „bieților năpăstuiți", care „nu erau înțeleşi" de Domnia Sa!

Într-un sfârşit de săptămână, la câteva zile după „confruntare", adică după ce, eu şi Marcela le-am făcut ochii mari profesorilor la susținerea lucrărilor de stat, decanul i-a întâlnit pe Eugen şi pe tata-socru şi le-a spus despre succesul nostru, urmând vestea cea mare. Zicea decanul, către minunatul meu socru şi bunic de Alexandru, după cum mi-a povestit Eugen:

- Dragă Petrică, între noi fie vorba, n-am cum să mă ascund, ați acționat foarte bine cu fetele. Eu zic că lucrările sunt de doctorat, domnule, deşi nu prea mă împac vreodată cu ideea doctoratului la vârste „fragede", dar acestea au fost excelente, ştiințific elaborate. Bibliografie câtă trebuia, nimic peste ceea ce era necesar, nu mult, ca să impresioneze; un stil sintetic, pragmatic la amândouă, exprimare fără trimiteri de la judecata preotului Ana la judecata preotului Caiafa, cu deosebite contribuții personale, cu logică. Măi, fraților, m-am chinuit, ca să spun aşa, să găsesc vreun comentariu, vreo părere „preluată". Nu, n-a fost nimic şi este mândria lor că au vrut, chiar riscând, să nu se inspire din „clasici", să fie originale. Mulți foşti studenți, autori de lucrări care vorbesc despre munca lor în întreaga facultate, se „feresc" să fie ei în ceea ce tratează, adică să se simtă personalitatea, stilul, mâna şi gândirea lor. Se feresc? Hai s-o luăm doar aşa, pentru că, de fapt, este vorba de lene, de nepricepere, de lipsă de maturitate, de uşurința cu care consideră ei că se poate trece prin viață. Iar eu sau altul aflat în postura mea ne enervăm, ne chinuim, ne concentrăm să recitim, a nu ştiu câta oară, lucrări cu tematică pe care au tratat-o şi alții, cu ani în urmă, dar cu titlul un pic schimbat, asta fiind aproape singura lor

contribuție intelectuală, plus străduința de a copia cât mai corect. Nimic nou sub soare, zic citind, şi trec peste pagini nervos şi vertiginos, fără să mă pot concentra, fără să judec dacă autorul are măcar o fărâmă de contribuție, o ideea a lui pentru care să fiu satisfăcut că nu a fost doar spectator în anii de studiu. Praf şters de pe pagini chinuite! Atât! Ei bine, fetele dumitale au fost grozave, domnule. Mă bucur, mai ales, pentru Marcela, între timp am mai aflat câte ceva din viața ei şi sunt profund impresionat cum a luptat cu deznădejdea. A făcut tot ce a putut pentru a convinge comisia de examinare, câştigând din timp încrederea şi admirația unor profesori, care sunt între cei ce hotărăsc rămânerea soției lui Călin ca asistent. Dă-mi voie să-ți spun că Marcela Călin va fi colega noastră, începând cu noul an universitar, chiar dacă unii profesori, asistenți sau lectori, ba chiar şi unii conferențiari, ca şi când le-ar lua locul, au mai strâmbat din nas. Unul chiar mi-a zis, cu emfază, neîncântat, dar şi nejustificat în ceea ce gândea: „*Domnule decan, să nu ne pripim”*. I-am răspuns:

- Păi, dacă te cam pripesc cunoştințele acestei fete, ba chiar doamnă, te-aş preveni să stai ceva mai departe. Focul care pripeşte, poate să te şi ardă!

A înghițit în sec, n-a mai scos un cuvânt la toată discuția noastră, iar ceilalți, văzând imediat cât sunt de „pornit”, căci mi-am ales şi o mină de om „deranjat” de intervenția făcută de acest asistent care rămăsese în facultate cu pile grele, p-ăştia nu-i sufăr!, au fost de acord că este un mare câştig rămânerea în facultate a doamnei Marcela Călin. De ceea ce mi-a fost frică am scăpat, cum nici nu mă aşteptam.

- Vino să te pup în văzul lumii, că mi-ai adus o veste de nota zece!

- Atât cât au luat doamnele Ileana şi Marcela. Câte un zece meritat!

Atunci, Eugen, profitând de moment, de bucuria tatălui său, de prezența decanului n-a mai aşteptat şi a hotărât:

- Haideți pe la noi, domnule profesor, să mai vedeți un viitor asistent universitar sau medic sau ce vor dori soarta şi sănătatea lui.

- Sănătate au avut şi cei de pe „Titanic”, domnule doctor, mai este nevoie şi de ceva noroc. Dar despre cine e vorba? Iar avem de „lucru”?

- Cum, n-ați auzit de domnul Alexandru Matei Ionescu! Este fiul meu şi-al Ilenei, nepotul profesorului Petre Ionescu. Figură mare, deja silabiseşte ca să nu spun că stă excelent cu bolboroseala şi cu zâmbetul!

- Eroul care a ținut-o pe maică-sa în atâtea emoții. Nu se poate să merg cu mâna goală, trebuie să-i iau şi eu ceva de băut, de mâncat, de îmbrăcat, ca să zic aşa.

- De băut, ați zis? Păi, ce, noi bem lapte praf şi sucuri de portocale, noi bem un whisky, domnule profesor, trebuie să ud succesul Ilenei. Şi aşa ceva se mai găseşte şi pe la noi prin casă. În ce-l priveşte pe Alexandru, la care cred că v-ați gândit să-i oferiți ceva cadouri, ca să nu veniți cu mâna goală, cum se spune, lăsați că-i luați la botez, că-l facem luna viitoare, înainte de concediul de odihnă şi de cununia religioasă a mamei lui cu mine!

Socrul meu a intervenit, îmi povestea Eugen, foarte surprins:

- Măi, tată, mai spuneți şi voi când pregătiți asemenea evenimente, că văd că o țineți din nuntă în nuntă.

- Acum m-am hotărât, nu ştiu ce mi-a venit, a trecut un gând frumos pe la urechea mea şi mi-a şoptit să nu uit că am o promisiune față de Ileana. Ea şi-a dorit amândouă evenimentele deodată. Dar, până una alta, iată şi maşina care ne va duce acasă, le-a spus Eugen, după ce a făcut semn unui taxi ce tocmai se ivise.

Toată această poveste cu lucrarea de diplomă am aflat-o de la Eugen, care mi-a relatat-o pe nerăsuflate, căci nu era timp de alte amănunte. Mi-a părut nespus de bine, enorm, n-am superlative să mă laud, dar micul meu necaz a fost că m-au găsit cam nepregătită. I-am atras atenţia lui Eugen, după ce mi-a povestit ce s-a întâmplat, justificând motivul venirii şi l-am certat, chiar, în stilul meu, aşa, mai domol, că trebuia să-mi dea măcar un telefon, dar mai departe m-am abţinut pentru că eram în inferioritate, iar profesorii n-aveau nici o vină. Mai apoi, m-am gândit să-l iert, pentru că mi-adusese vestea botezului şi a cununiei. L-am strâns în braţe de bucurie şi în mare grabă am trecut la pregătirea unor gustări pe care le-am pus repede pe masă, pentru că doctorul, deja, turnase în pahare băutură.

La un moment dat, tata Petre, conform vechiului obicei, n-a putut să nu întrebe:

- Eugen, nu crezi c-ar fi bine să-i spui maică-ti că sunt pe aici şi s-o întrebi dacă nu poate să tragă o fugă încoace? Vizitele, aici, fără ea, ştii foarte bine, sunt ca... nunta fără lăutari!

- Am făcut toate demersurile, tată. E pe drum, din moment în moment trebuie să sosească.

N-au trecut cinci minute şi mama Maria a sosit un pic îngrijorată, pentru că Eugen, în stilu-i „convingător”, aşteptându-se la un refuz din partea mamei, îi spusese, mi-am dat seama de când a venit un pic cam speriată, că trebuie să se deplaseze imediat până la noi şi să fie pregătită, că în zece minute e un taxi la poarta casei lor! La o asemenea invitaţie şi când telefonul se închide cu sublinierea că „nu mai am timp să discutăm!”, sigur că mama Maria n-a mai stat pe gânduri, s-a îmbrăcat repede şi a ieşit să aştepte maşina comandată. Cum a intrat, am auzit-o de la uşă:

- Eugen, Ileana, ce este mamă, ce s-a întâmplat?

Fără să mai adauge altceva nimic, abia după ce a privit în sufragerie, a izbucnit:

- Complotiştilor! Nu te-ai mai învăţat să spui problemele clar, aşa cum sunt ele, Eugen!

- Altfel, nu veneai. Cunosc de multă vreme reacţiile matale la asemenea invitaţii, aşa că n-am complotat cu nimeni.

- Dar ce văd? Domnul Petrică Ionescu a picat cu vreo paraşută, aici?

- Nu doamnă Ionescu, a venit cu mine, dacă semăn eu a... paraşută, eu profesorul Popescu de la Facultatea de limbi străine, atunci… aveţi dreptate.

- Vai, scuzaţi-mă, domnule decan, dar mi-a luat ochii sticla aceasta de pe masă, faţă de care ştiu că Petre al meu are, uneori, atracţii, fără să se gândească şi la consecinţele ei asupra cordului. Că nici nu ştiu ce să mai zic, fiindcă ard. Uitaţi-vă, dar staţi un pic, că nici n-am spus bună ziua, sau bună seara, că este aproape de apus (decanul îi sărută mâna respectuos, ceea ce face şi tata Petre şi mama se mai linişteşte, dar continuă), uitaţi-vă ziceam, la aceste două figuri, fiul meu şi tatăl lui…

- …Adică soţul tău, intervine tata…

- Te rog, nu întrerupe o femeie, nu-ţi şade bine, uitaţi-vă la ei, au chef de convocări, de băutură, de…

- Mamă, vrei o cafea, o opreşte Eugen. Vezi că nu te-am „convocat”, cum zici tu, degeaba. Avem a-ţi comunica două evenimente care se pot trata, dacă nu eşti atentă şi tare pe poziţie, cu ceva medicamente, aşadar, atenţie şi rezistenţă, fii puternică, mamă, deci: luna viitoare, domnul Alexandru Matei Ionescu, împreună cu părinţii săi, Ileana, proaspătă absolventă de facultate cu licenţă răsplătită cu nota zece şi Eugen, tot Ionescu,

au onoarea a vă invita la o cununie religioasă şi un botez ce vor avea loc la o dată pe care o vom anunța din timp…

- Offf! Gata! Ce bucurie! Cu asta ți-ai spălat toate păcatele. Să fie într-un ceas bun! Mă ținești din surpriză în surpriză! M-au trecut toate căldurile. Doamne ajută şi noroc! Ilenuța, eşti tare pe piață, eşti o forță. Mă laud cu tine, mamă!

- Că bine zici, dacă ți-e cald, să te servesc cu ceva, încearcă Eugen. Mulțumim de felicitări!

- Da, cu nişte... aer condiționat!

- Mamă, altceva nu vrei, cu aerul las-o pe altădată, nu ne permite Alexandru, vrei să-l îmbolnăvim?

- Doamne fereşte! Pune-mi nişte apă minerală...

Au stat la discuții până târziu, toți se simțeau bine, iar mamam-soacră nu mai cobora din emisferele bucuriei, când a primit şi vestea în amănunt, de la decan, despre notele de la lucrările noastre de absolvire a facultății. M-a „plouat” cu o sumedenie de laude, de nu se mai oprea...

Ceasul depăşise ora 23.00, când „trupele” s-au retras într-o ordine perfectă!

După plecarea musafirilor, doamna Lucreția mi-a dat un plic, spunându-mi că este o scrisoare recomandată. Avea ştampilă de Germania şi am descifrat ca oraş de plecare Karlsruhe. Tresar, mi se accelerează bătăile inimii. Sigur venea de la Ştefan. Of, ce neglijentă sunt! Şi ce coincidență! Tocmai în ziua în care mă gândisem la ei! Fire nevăzute îi leagă pe oameni între ei şi-i fac să comunice, poate atunci când este nevoie. De fapt, ne prevenise că ne va da semne de viață, iar noi nu i-am acordat nici cea mică fărâmă de atenție şi, totuşi, el ne-a scris a treia oară!

- Eugen, avem o scrisoare din Germania, mi-a dat-o doamna Lucreția!

- E foarte bine, e minunat, va fi un dar de nuntă călătoria în Germania.

- Are dreptate mama că eşti un complotist. Ce-ai mai pus la cale? Văd că nu te arăți deloc impresionat, surprins de această epistolă. Precis ştiai despre ea că va sosi! Aşa e? Am băgat de seamă, imediat, că erai în aşteptarea acestor rânduri, pentru că vestea mea nu te-a „deranjat” nici un pic! S-auzim, ce-ai mai plănuit pe tărâmul surprizelor?

- Ehe! Multe şi mărunte! Dacă doreşti, servesc detalii. Deci: am discutat cu Ştefan, ca de la bărbat la bărbat, el m-a căutat, telefonic. Eu nu puteam, fiindcă nu mai am, nici nu ştiu dacă le-am avut vreodată, adresa sau numărul mobilului. M-a găsit la spital, acum câteva zile. L-am rugat să ne scrie, să ne facă o invitație, peste o lună sau două, oricum, până nu se sfârşeşte perioada de vacanțe. S-a bucurat foarte mult că i-am dat un răspuns favorabil şi m-a anunțat că se află pe drum spre noi invitația şi tot ce mai trebuie. Aşteaptă să stabilim data plecării, pentru că a vorbit la o agenție din Bucureşti să ne rezerve biletele pentru perioada de sfârşit de vară, început de toamnă. I-am spus că mergem cu maşina şi n-a acceptat, pentru că avionul face nu mult peste o oră. Ne va întâmpina la aeroport.

Mă uit la el şi nu mai spun nimic. De-acum îl cunosc prea bine, îi ştiu stările când se bucură, când îi face plăcere ceva, iar în clipele acestea este într-o asemenea situație şi m-aş împotrivi degeaba. Gândurile mi se învălmăşesc. Din nou am rămas fără replică; ce facem cu Alexandru, îl luăm sau nu? Nu, nu mă încumet, e prea mic, deşi îmi pare rău de Ştefan, poate ar dori să-l vadă. Şi dacă..., dacă răscolesc cea mai nesemnificativă, oare aşa să fi fost, nu, nu m-am exprimat bine, cea mai dureroasă parte a vieții lui, rana

neînchisă, dar ascunsă undeva de toți şi de toate şi în primul rând de el. Este clar, Alexandru rămâne acasă!

Scrisoarea lui Ştefan, pe care am citit-o împreună cu Eugen, dădea toate amănuntele legate de plecări şi sosiri de avioane, perioade convenabile lor şi nouă şi era semnată, Ştefan şi Hilda, nu înainte de a scrie: „Veniți urgent, nu mai amânați!"

Aşadar, Ştefan s-a căsătorit. E foarte bine!

Eugen mă priveşte şi aşteaptă el, acum, reacția mea. Întreb:

- Ce facem?

- Exact ceea ce este de făcut. Nu te mai gândi la nimic altceva, decât la faptul că la sfârşitul lui august suntem în Germania. Am aranjat, telefonic, totul. M-am străduit să refuz ce mi se oferea, dar nu am avut cu cine să mă înțeleg, iar nemțoaica, bună rupătoare de limba română, nu mi-a dat timp de gândire. E aprigă foc, cred că se trage din saşii plecați de la noi. N-a dat înapoi cu nimic de la ceea ce aranjaseră ei cu multă migală. Ca orice soț ataşat nevestei, el n-a mai intervenit, dar ea mi-a dovedit, din convorbire, că este, ca să spun aşa, în problemă, şi că a acceptat vizita noastră fără nici o împotrivire ba, mai mult, „ne somează" să nu refuzăm nimic din ceea ce ne oferă. Eu cred că Ştefan i-a povestit destule despre noi, astfel ca soțioara lui să ne iubească sau să ne respecte cel puțin pentru că i-am adus pe drumul cel bun bărbatul cu care-şi împarte viața. Vor urma alte telefoane în care să stabilim cele mai mici amănunte… Biletele sunt deja antamate şi noi va trebui să le comunicăm data plecării din Capitală pentru a ne reține şi locurile.

Am impresia, de câteva zile, că timpul trece foarte repede, că la doi paşi de mine se află un eveniment pentru care nu sunt pregătită, încă, să-l „consum" normal. Sunt burduşită de zeci de întrebări şi n-o să mă credeți, dar am emoții… Cum ne vom descurca, cum ne vom simți, de ce ne-au invitat, cum a reuşit el să-şi convingă soția să fie de acord cu această vizită? Poate că nici n-a fost necesar aşa ceva, poate se simte îndatorat, are nevoie să repare ceea ce a deteriorat şi era să distrugă total, în perioada cea mai grea pe care a petrecut-o în țară. Macin ca o moară stricată, la distanță foarte mare de ei, iar pe ea n-o cunosc şi, ca atare, construiesc din gândurile mele un castel de nisip. Gândesc... în gol!

Un fapt este cert: mă simt la fel de învingătoare şi de mulțumită ca şi Eugen, pentru că Ştefan a intrat pe calea, pe direcția normală a vieții. În mod sigur l-a ajutat şi fratele, dar cred că steaua lui a fost această Hilda, care a ştiut să-l pună la punct, să-l „normalizeze". De ce spun aşa? Ce, Ştefan n-ar fi fost în stare? Fondul lui cel bun, pentru că fiecare om este făcut şi dintr-o parte bună, care îți dă ce vrei dacă ştii s-o găseşti, fondul lui cel bun a fost descoperit foarte repede şi la timp de această femeie. Va trebui să o sărut când voi ajunge în Germania, fiindcă l-a pus „pe picioare" pe Ştefan… Deşteaptă ființă!

A avut noroc şi pace Ştefan şi nu este prima dată când iese din disperare şi din lipsa de curaj de care a dat dovadă față de mine şi de el, nu este prima dată când e plin de şansă. Trebuie să recunosc, însă, că dacă nu pleca în Germania, la fratele său, ajungea urgent în altă parte, pe un drum în coborâre continuă...

Câtă şansă şi pe capul acestui om şi ce deschidere grozavă a prins, dacă într-un timp atât de scurt şi-a rezolvat toate restanțele vieții. Este o nouă față a lui Ştefan şi merita să aibă o viață de adevărat familist. Abia acum stau şi mă gândesc cât „material" am introdus noi, eu şi Eugen, mai cu seamă, dar şi socrul meu, şi procurorul, şi fratele lui, în reconstrucția acestei ființe! Poate că a meritat. Binele se face cu inima încăpătoare...

„MI-A FOST UN DOR IMENS DE VOI !”

E un sfârşit de vară fierbinte. Fierbinte şi pentru faptul că am intrat în febra pregătirilor de plecare. N-am mai călătorit niciodată cu avionul şi am o indefinită impresie că-mi va fi teamă. Noroc că biletele sunt luate de la o agenție serioasă, care-ți dă certitudinea unui zbor fără surprize. Gândesc aşa, pentru că în ultima vreme m-au speriat atâtea accidente aviatice, motivate sau nemotivate, dar cu sute de victime… Dar dacă mă urc în avion cu gândul la o catastrofă aeriană, înseamnă că mai bine merg pe... picioare!

E sfârşit sau aproape sfârşit de vacanțe. Ştefan şi Hilda au ținut seama de dorința noastră şi ne-au luat biletele pentru perioada în care suntem mai uşurați de grijile de aici.

Botezul şi cununia au purtat pecetea lui „Io, doctor Eugen Ionescu!” Ce să mai vorbesc, nu mai am nimic de zis, decât că totul a fost o minune de botez şi o minunăție de nuntă. Asta da amintire, acesta da moment unic, la nuntă mă refer, că botezuri vor mai veni, slavă Domnului! Nici în cele mai riguroase planuri pe care le-am ticluit nu m-am gândit că nunta noastră va fi un prilej de mare bucurie, de satisfacție, de plăcere şi alegeți ce alte epitete mai doriți. Restaurant plin de stele, servire occidentală, primire imperială, covor roşu, cupe de şampanie, jocuri de lumini, artificii, muzică-muzică, doi solişti foarte apreciați şi bine aşezați în topurile anului, destule surprize şi invitați de toate neamurile şi categoriile. Nu mai intru în amănunte, pentru că a fost prea frumos ca să poată fi spus doar în câteva cuvinte. Este o poveste pe care o voi ține minte până la adânci bătrâneți... Cu mama, cu tata, pe care nu-i mai văzusem de un car de timp, cu naşii Bartale, mereu înfloriți şi puşi la punct, cu profesori mulți, ba chiar şi cîțiva studenți sau foşti studenți de-ai tatei, de-ai socrului meu, cu câteva vecine de-ale mamei, cu doctorii pe care i-am „supărat” în perioadele mele de spitalizare, cu Alexandru în postură de mare „scufundător”, pentru că n-a scos un scâncet şi toată lumea a fost fericită că „afundatul” în cristelnița umplută până la jumătate cu apă a fost, da, de-acum aşa îi tot zic şi-mi place nespus, cu adevărat Alexandru cel Mare Cuceritorul, pentru că i-a emoționat, i-a înduioşat şi uimit pe cei prezenți. Toată asistența a fost entuziasmată de reacția lui, de faptul că, după ce l-am scos din apă şi a trecut la înfăşat, el avea grijă să... zâmbească în colțul gurii! Cineva, mai glumeț, i-a zis lui Eugen să vină cu medalia de aur pentru junior, că a luat locul prim la scufundări. „Să-l duceți, doctore, la înot, arată de pe acum a mare campion!” Îmi venea să-l strâng în brațe pe Alexandru, de fericită ce eram, dar în biserică, după ce a fost botezat, a rămas în grija naşei, eu am trecut pe poziția de admiratoare şi producătoare de lacrimi... De bucurie!

- Sunt hotărât, îl facem înotător, are dreptate doctorul Ispas, el m-a îndemnat să nu ocolim sportul acesta complet şi complex! mi-a şoptit din spate, la ureche, Eugen...

Au trecut câteva zile de atunci, ne-am liniştit şi ne aflăm la doi paşi de plecarea în Germania...

Avem toate detaliile de la Ştefan. Avionul decolează de la Otopeni, iar ei ne vor aşteapta la aeroport, deci, să nu ne facem griji că... etc., etc.

Plecăm într-o zi de vineri, la ora unsprezece şi treizeci, cu un Lufthansa al cărui personal de bord este superatent cu toți călătorii. Manevra de intrare pe pista de decolare se petrece discret şi nu ştiu când ne-am desprins de pământ. Comandantul se recomandă şi ne doreşte un zbor agreabil; ne mulţumeşte că am ales să călătorim cu această companie...

Încep să mă obişnuiesc cu zborul, am primit şi puțin „întăritor", stimulator de... potolire a emoțiilor, a neliniştii şi tensiunii nervoase. Cu toate astea, chiar dacă adaug şi sfaturile lui Eugen, care m-a încurajat şi mi-a spus să fiu relaxată, desprinderea de pământ şi zborul îmi dau frisoane, nu pot vorbi şi parcurg o stare groaznică, trec prin capul meu fel de fel de închipuiri, de pericole. Dacă,... dacă... Încerc să desfac centura de siguranță, dar ni se spune, tocmai în clipa aceea, să le mai păstrăm aşa, pentru că sunt unele turbulențe atmosferice şi… Bâââârrr! Se vede, deci, că nu gândesc în van! Avionul pare un fulg, care la cea mai mică lipsă de stabilitate, cum intră într-o... turbulență, pluteşte un pic aiurea şi dă să plece, brusc, în jos! Nu degeaba tremură inimioara mea! Sărăcuța! Stewardesele ne-au explicat ce să facem, cum să procedăm în caz de..., unde este instalată masca de oxigen..., cum să îmbrăcăm echipamentul de salvare! Ce salvare, ce zice domnişoara asta!? Mai bine ne-ar spune ce cremă şi ce rimel foloseşte de are tenul atât de frumos şi ochii pregătiți să te răpească! Mă uit la ea cum descrie larg fiecare operațiune, e foarte liniştită, senină, n-are nici pic de grijă pe față! E cu gândul în altă parte... Mişcările şi gesturile ei sunt fără convingere. Rutină! Totul se petrece aşa, pentru că este obligată să-şi facă datoria. Atrăgătoare brunetă! M-aş îndrăgosti de ea dacă aş fi bărbat!... „Gimnastica" ei este o completare precisă a tot ceea ce spune. E un pic plictisită şi „încărcată" cu o mare doză de automatisme. Stă cu ochii pe un pasager care o fixează, la rândul lui, cu insistență... După câteva clipe, doar văd şi aud frânturi de explicații, pricep puțin şi nu mă mai pot concentra. Ciudată stare... Mă obişnuiesc greu cu înălțimea... Îmi țiuie sau îmi pocnesc tare urechile, cu cât ne ridicăm mai mult...

În câteva minute Bucureştiul a dispărut... de sub noi. Mai zăresc doar o părere din el. Peste puțin timp trecem „granița" şi cineva anunță că suntem deasupra Ungariei… Prea mult nu am vorbit cu Eugen. Cred că şi el se gândeşte la ceea ce meditez eu acum. Sunt captivată de scenele ce vor urma cu prilejul revederii cu un nou Ştefan... Şi mi s-a făcut dor de Alexandru! O fi plângând? Doamna Lucreția e „mamă" bună, ştie ea ce are de făcut, iar bunica Maria nu va lipsi de la „apel". La plecare ne-a promis că o să fie zilnic lângă el… Chiar şi mama a spus că va veni. Să vezi taifasuri şi poveşti!

Când am dat telefon că suntem gata să mergem spre îmbarcare, mama soacră era la noi. Se şi înființase la „ocazionalul loc de muncă"...

Noile „tablouri" pe care le disting par a fi din Austria… Sau... Habar nu am! Nu mă costă vreun ban dacă las imaginația să lucreze. E timpul meu liber şi fac ce doresc cu el. S-a aşternut pe timp şi ora douăsprezece. De câteva ori am zărit şi Pădurea Neagră, oare?, locul de unde pleacă Dunărea în lunga ei călătorie, Schwarzwald, pe limba „prințului poeziei germane", Schiller. Ceea ce mi se arată cam nedefinit este o zonă care se află, din câte îmi amintesc, în vestul Germaniei. De aici, Dunărea alunecă prin țara lui Beethoven, parcă aud „Sonata lunii", prin Austria, Slovacia, Ungaria, Croația, Serbia şi

România către Marea Neagră. Iată-mă făcând şi geografie, ca să uit unde sunt! Acum, gândul mi s-a dus la „Dunărea albastră” sau „Povestirile din pădurea vieneză”, ale lui Johann Strauss, supranumit „regele valsului”, la concertele de Anul Nou, transmise de la Viena, la „Valurile Dunării”, compoziția lui Iosif Ivanovici, copilul de trupă în Fanfara Regimentului 6 Infanterie Galați, devenit, mai apoi, după studiile muzicale, autorul a peste 350 de piese – mazurci, polci, cadriluri, serenade, romanțe... Succesul său internațional rămâne, însă, valsul „Valurile Dunării”, lucrare pe care, de multe ori, destui nespecialişti au atribuit-o altor personalități muzicale, între care şi Johan Strauss – fiul... Doamne, ce fac eu acum, îmi verific prin cotloanele minții, ce suferă o grozav de mare spaimă, tot ceea ce se poate numi educație muzicală? Mi-a plăcut tare mult să citesc tot ce-am putut despre viața acestor mari creatori ai lumii, genii care ne-au dat fericire şi stare de bine, pentru că muzica şi poezia asta sunt, starea de bine pe care ne-am dori-o permanent!

E bine să-ți răzlețească gândul, trece timpul mai repede, emoțiile se ascund, se uită, fără să-ți dai seama... Am dat şi un test foarte scurt privind cunoştințele mele despre Dunăre..., despre muzica fără moarte, despre eternul şi magicul frumos!

Din când în când, mai răsfoiesc o revistă, un ziar, dar nu mă pot concentra pe pagină, habar nu am ce citesc şi, cu multă ciudă, remarc des, pe pliante, aceleaşi imagini şi invitații în România, de ani de zile, ca şi cum în țara cu atâtea atracții turistice nu s-ar mai fi mişcat nici... frunzele copacilor! Parcă nimic nu s-a schimbat!

Călătoresc prin nori şi pe nori. Ne poartă bine, nu ne „zdruncină”, ca pe unele şosele... asfaltate!

Mă pierd în zeci şi sute de însăilări de idei, privesc pe ecranul minții sumedenie de scene din viața mea. Am fost şi sunt o mare abonată la noroc. De n-ar strica... prea mult! De-acum, de când m-am aşezat la casa omului... meu, la Eugen, mi se pare totul normal, ca şi cum aşa se cuvenea de la început să se întâmple! Cum este şi ființa asta despre care se spune că are rațiune, ce repede uită ea să mulțumească pentru binele primit!

Unii călători dorm, alții privesc concentrați prin hublou, afară, dar nu ştiu dacă văd mare lucru. Poate am eu privirea împăienjenită, poate dorm... Poftim, că tocmai aceasta se întâmplă! Am adormit de emoții, de teamă... Aud iar un vals… Am rămas „naufragiată” pe... Dunăre! Doar am ațipit?… O voce plăcută ne avertizează din difuzorul de deasupra noastră: „*Peste câteva minute vom ateriza pe aeroportul Baden-Karlsruhe. Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță!*”

Doamne, ce călătorie scurtă! Pare că a fost un vis. N-avem nici un pic de întârziere şi asta mă bucură, pentru că nu i-am pus pe soții Mihulescu în situația de a ne aştepta prea mult. Avionul face un viraj pe deasupra aerogării, se înscrie în dreptul pistei pe care va ateriza şi peste câteva minute începe o altă repriză de emoții, pe care mi-o produc singură, pentru că restul pasagerilor, bănuiesc veterani ai zborurilor sau obişnuiți cu astfel de „drumuri”, sunt foarte calmi şi privesc lumea de jos. Aproape am închis ochii şi-l aud pe Eugen:

- Draga mea, aterizăm, ți-e somn?

- Nici vorbă, încerc să visez fără să dorm şi spun asta ca să nu crezi că mi-e teamă, dar cam tremură ceva în mine!

- Eşti copil!

Aud aplauzele care sunt adresate comandantului de navă aeriană pentru modul cum a realizat aterizarea! Off! Suntem pe pământ! Mă simt ca Anteu, fiul zeiței Pământului, Geea! Am din nou putere! E bine, e bine, e foarte bine! Vorba cântecului...

Aeroportul are dimensiuni moderate şi este situat în apropierea oraşelor Baden-Baden şi Karlsruhe. Văd, în fugă, biroul de schimb valutar, cel pentru bagajele de mână, locul unde ai toate condițiile pentru îmbrăcarea bebeluşilor în caz de... umezeală, o altă zonă este cea unde se pot juca şi distra copiii de vârste mai mari... Poți avea şi acces, gratuit, la internet şi aşa mai departe...

Am scăpat de foiala, de mişcarea dinaintea coborârii, când fiecare călător e grăbit să-şi ia bagajele pentru a ajunge cât mai rapid la controlul vamal. E o altă lume, altă răbdare, altă educație, au alt sânge în vene?! Se vorbesc mai multe limbi, cu preponderență germana, dar şi engleza, franceza, spaniola, poloneza, ceha şi mai puțin româna. Toate persoanele arată o uşoară nerăbdare în fiecare mişcare, unii poate şi pentru faptul că nu şi-au mai văzut de mai mult timp rudele sau prietenii la care au venit, aşa cum suntem noi. Inima îmi bate ceva mai accelerat. N-am cum s-o stăpânesc. Poate fi şi efectul zborului? Ea ştie mai bine! Orice s-ar spune, repet, emoția rămâne emoție… Cred că Eugen pricepe fenomenul, că doar e medic, dar înaintea lui, mai bine şi mai bine le potriveşte pe toate sufletul...

Verificarea actelor pare a fi o formalitate, ceea ce mă bucură şi mă face să cred că am lăsat undeva, departe, „meticulozitatea" unor alți vameşi, lenea în mişcare sau insistența acestora de a-ți găsi o neregulă, neapărat ceva, o chichiță care să cântărească în favoarea meseriei logodite cu sperțul şi care să te pună în încurcătură, totul ținând de plăcerea lor de a se simți unici, superiori, puternici, gata să opereze, dacă e nevoie (şi este, după părera lor), cu legea lui Ics, pentru că în majoritatea cazurilor, şi în particular, tu nu eşti un călător, ci un posibil, un prezumtiv „infractor", un „călcător" de reguli scrise sau nescrise. Vameşii nemți, cu care faptele stau altfel, intrați demult în Europa şi în civilizația bunului simț, te privesc o dată, de două ori şi-ți restituie paşaportul. Se aude foarte des „danke, danke!" Obicei, comportament care intră în modul de lucru, în profesionalismul acestor ființe ce trebuie să spună de sute de ori pe zi „mulțumesc!" şi să zâmbească tot de atâtea ori.

Am ieşit în aerogară, ne-am luat şi bagajele. La un moment dat, observ două persoane care ne fac semn cu mâinile amândouă. S-au aşezat aproape de ieşire, Ştefan şi Hilda, da, ei sunt, de teamă să nu ne piardă!

Dar potoleşte-te inimioară! Parcă stau pe loc, totul a încremenit! Unu, doi, trei paşi...

Ne iese înainte Ştefan, cu o alură de neamț veritabil, dovedind că deşi haina o croieşte omul, de cele mai multe ori ea este cea care dă înfățişare celui ce ştie s-o aleagă pentru a o îmbrăca!

Îl strînge în brațe pe Eugen şi-i văd privirea înceţoşată de posibile lacrimi ce vor să „răcorească" drumul revederii. Nu e departe nici Eugen de o asemenea stare, însă trece peste ea şi îl mângâie pe spate pe Ştefan, îl mai priveşte o dată, apoi, depăşeşte momentul cu brio. In clipele acelea, sunt sigură că peste amândoi s-a prăvălit un munte de amintiri!

- Bine te-am regăsit, chiar foarte bine, după cum se vede. Haide, fă paşi rapid, scoate-mă din starea asta de „moleşeală", de tensiune crescută şi de întrebări ce pică peste mine ca o ploaie de vară care te face... fleaşcă! Până nu-mi prezinți nemțoaica, bătrâne, nu mai scot un cuvințel, îl amenință Eugen.

- Stai, stai, păi ce crezi tu, Ileana nu scapă cu una cu două. Bună ziua doamnă din poveştile tinereții mele. Arăți formidabil! Dă-mi voie să te strâng în brațe şi să-ți ofer aceste flori. Am aprobare şi de la Hilda şi de la Eugen...

- Dar cum le-ai obținut aşa de repede! Se poate şi fără aprobări, Ştefan...

Mă sărută pe ambii obraji! Îi simt inima zbătându-se ca după o stare puternic afectivă. Mâinile îi ard şi-i tremră uşor! Parcă eu nu sunt la fel!

Hilda, o femeie bine făcută fizic, este, cel puțin aşa mi se pare la prima impresie, mai rece. Poate şi-a impus asta sau îi este greu să se comporte altfel... De ce să joace teatru şi să se arate, vezi Doamne, neasemuit de bucuroasă că am sosit, când nu poate? Gândesc aiurea! Dă mâna cu noi, ne îmbrățişăm cu grijă, asta pentru că l-am observat cu coada ochiului pe Eugen că-i priveşte mijlocelul şi-i spune:

- O, ce veste minunată, nespusă dar observabilă, aşteptați pe cineva, în afară de noi? E rost de dănțuială? Mi se pare mie, dar nu cred, nu accept să mă înşel...

- Bine ați sosit! Răbdare, că tutun ştiu că nu foloseşti şi bine faci, l-am lecuit şi pe Ştefan de obiceiul ăsta, mai este vreme până atunci, până vine un alt Alexander, noi aşa îi vom spune, care va fi botezat de Alexandru vostru.

Ce-au mai croit „tâlharii" ăştia de copii, pe-aici nu se găsesc naşi? Alexander, da? Ehei, Ştefane, Ştefane!

- Nu vă puneți prea multe întrebări şi nu vă speriați pentru că lângă voi, la evenimentul ce va să vină, va fi şi fratele soțului meu... Meticulosul de cumnatu-meu, care s-a lăsat greu convins să fie naş, dar când a înțeles că împarte atribuțiile botezului cu voi s-a declarat de acord!

- Hilda, te rog, lăsați acum discuțiile în mijlocul străzii şi hai să aşezăm bagajul mai repede în maşină. E atâta timp pentru spovedanii, şi pentru mărturisiri, şi pentru poveşti, şi pentru informații la zi, încât nu e locul aici să ne întindem la taifas.

- Gata, Ştefan, gata, exact când mă bucuram şi eu că a început să se observe viitoarea mamă, tu-mi pui lacăt la gură. Hai, mâna pe bagaje, că se grăbeşte domnul Mihulescu! Avem de mers un piculeț până la casa noastră.

Casa noastră! Au, deci, tot ce le trebuie. Într-un timp scurt Ştefan a reuşit, după părerea mea, imposibilul.

- Cât este de mers, că parcă plutesc în continuare şi urechile îmi ard ca atunci când mă scotea la lecție profa de matematică?

- Aproape o oră, cu semafoare cu tot şi cu circulația de la sfârşitul săptămânii de lucru, adică de vineri, când este ceva mai aglomerată.

Ştefan conduce un Opel care „toarce" şi înghite cu poftă din asfaltul ca o oglindă. În fugă îmi bucur privirea cu tot ceea ce zăresc: oameni, vitrine, semafoare, monumente, curățenie, multă verdeață şi, culmea, un... uşor accident iscat de un Mercedes care s-a lipit cu putere şi „afecțiune" de un Volkswagen. S-a oprit câteva minute circulația auto, dar nu s-a făcut vâlvă, n-a venit nimeni să comenteze, să spună că a văzut el totul, cu lux de amănunte. Cei doi proprietari de maşină şi-au dat mâna, nu s-au luat de piept şi nici nu au făcut... recensământul rudelor, au zâmbit şi au stabilit pe loc, oferindu-şi numerele de celular, când şi unde să se întâlnească pentru rezolvarea reparațiilor şi plata daunelor. Şi cu asta... fertig (basta)!

... Lungi tăceri în acest automobil silențios, scurte întrebări, admirarea din viteză a unor locuri pe care le vom vizita curând. În rest, discuții care ocolesc vădit întrebările mai

dure despre trecut şi alte istorioare ce trebuie să stea acolo unde sunt, adică să nu mai vadă... lumina zilei!

Intrăm într-o zonă plină de verdeață, urcăm uşor pe o străduță pe care se circulă foarte puțin, admir una după alta vilele din acest colț de Karlsruhe, majoritatea albe şi, ca să nu rămân cu gura răcită de atâta pauză în comunicare, întreb:

- Ne apropiem de casa voastră, aşa e?

- Suntem la câteva sute de metri, ai sesizat bine, îmi răspunde Ştefan. V-am lăsat să vă reveniți din zborul cu avionul, de-asta am vorbit mai puțin, se vedea de pe fețele voastre că ați trecut prin mici emoții. Acum, să vă pregătiți pentru o nouă „aterizare" la casa Mihuleştilor.

- O casă de oameni sărmani, aşa e? glumeşte Eugen.

- Dragul meu, zice Hilda, este casa a doi soți datori la bancă, dar cu posibilități de achitare lunară a ratelor, fără scârțâieli şi regim alimentar strict sau cu hârtii de la bancă în care ți se tot spune că ai întârziat cu plata... Suntem în normalitate...

Suntem în normalitate! Ce dor îmi este de aceste trei cuvinte! Normalitate se cheamă viața lor, liniştea lor, respectul, relațiile cu vecinii, mersul la muncă în fiecare zi, venirea unui copil...

Casa la care ne-am oprit are un gard nu prea înalt, aşa încât vezi tot ce se află dincolo de el: un spațiu plin de verdeață, un loc amenajat pentru jocul celor mici, un garaj în care se intră direct din stradă, după ce uşile se deschid automat, şi linişte, linişte peste linişte! Nu e nimeni la ferestrele vecinilor să vadă pe cine au adus Mihuleştii, nu se mişcă discret nici perdelele, nu apare cineva „întâmplător" pentru a spune un „bună ziua" plin, prea-plin de curiozitate...

- Luți-o prin față, eu şi Eugen mergem să eliberăm portbagajul.

Zăresc flori, multe muşcate la ferestre, pe sălița de la intrare şi pe scări, pomi pitici, cu câteva fructe pe ramuri, trandafiri, gard viu şi gazon peste tot; la îndemâna gospodarului o maşină de tăiat iarba, instalație de udat, un grătar pentru fripturi şi un cuptor de pâine, lemne rânduite frumos şi aşa mai departe... O casă exact cum mi-aş fi visat eu să am. Hilda mă ia de mijloc şi-mi şoptește:

- Eşti tare drăguță, ceea ce mi-a tot povestit Ştefan despre tine, despre legătura voastră din anii trecuți, greşelile lui..., descrierea, cu amănunte a comportamentului tău foarte radical şi, aş spune, corect, luxul de amănunte privind caracterul, inima ta largă, chipul tău, sunt întocmai şi cred că mă voi ataşa repede de tine, deşi, îți spun din capul locului, eu nu mă bag în inima omului de la prima vedere, dar tu eşti, vorba lui Ştefan, „magnetul" pe care nu poți să-l eviți! Iar doctorul e un tip de toată isprava, cunosc bine oamenii, nu degeaba am făcut ani buni de pedagogie şi psihologie. Sunteți o familie reuşită!

- Mă bucură aceste amănunte, pe care văd că le-ai reținut bine, îți mulțumesc pentru aprecieri şi vreau să mai ştii că Eugen este marele noroc al vieții mele. Şi zici că Ştefan chiar aşa a vorbit despre mine? Ei, Doamne, băiatul acesta n-a fost bătut când trebuia, altfel nu cred că trecea prin atâtea... Dar aş vrea ca subiectul să fie închis din clipa aceasta... De acord, da?

- Nu-mi place să calc sau să intru în viața nimănui cu zgomot şi cu atât mai mult într-a mea şi a soțului meu. Doar atât îți spun, foarte repede şi scurt: a trecut şi prin şcoala mea şi ai să vezi ce-am făcut din el. Sunt mândră de asta! Nu mă laud, dar acum este un

adevărat bărbat la casa lui. Hai, că uite, ne-am luat cu vorba, ca femeile, şi cu bârfa, iar tu ai treabă, cu siguranţă, la baie. Du-te, este acolo tot ce-ţi trebuie!

- Aştept să-mi aducă Eugen bagajul...

- Am spus că ai tot ce este necesar, nu mai comenta că n-o potriveşti cu mine, în casa asta eu sunt oberhaupt, adică şeful, şeriful!

- Nu mai am nimic de zis, am doar de executat, mai ales că-mi „cântă" şi acum motoarele avionului în urechi...

După câteva minute de stat sub duş, îi aud pe bărbaţi că au venit cu bagajele. Hilda dă comanda unde să fie duse, îi spune lui Eugen care este camera noastră, undeva sus, casa are parter şi un etaj, şi atunci dau zor să ies mai repede... Mi-a pus nemţoaica tot ce trebuie pentru a mă simţi bine, dar n-aş îndrăzni să mă îmbrac în hainele altcuiva, însă, parcă simţind că-mi voi face probleme, Hilda a lăsat etichetele nerupte... Sunt noi... E primul cadou ce mi-l face? O aud la uşă:

- Hai, grăbeşte-te, îmbracă-te cu ce ai găsit acolo, că doar nu te duci la măritiş, hai, că te-aşteaptă băieţii!

- Îndată, Hilda, că abia am picat din avion, lasă-mă încet, draga mea, eu încă mai zbor!

Masa este, deja, aranjată în sufragerie. Între timp, Eugen s-a ferchezuit şi el în baia de la etaj şi se află în vorbă cu Ştefan...

- Să nu comentaţi nimic, tot programul vostru a fost pegătit nemţeşte de doamna Hilda, ea este meşter în asemenea domeniu. Deocamdată suntem sau vom fi la masă, apoi, către seară, pentru că am dat sfoară în ţară, vom face o vizită celuilalt Mihulescu, mergem la fratele meu, abia vă aşteaptă şi nu a acceptat să amânăm vizita la ei pe mâine...

- Ehe, atunci trebuie să ne menajăm, vorbesc de masă, altfel nu vom putea face faţă unei a doua şederi la taifas şi..., scuzaţi-mă, băutură.

- Stai liniştită, că ăştia sunt cu adevărat nemţi, au vechime în Karlsruhe, şi ne-au chemat la o bere, e o sărbătoare a oraşului, unde vom fi invitaţii lor. Nu faceţi economie la mâncare, pentru că nemţoaica mea nu acceptă în ruptul capului aşa ceva. Până deseară este destul timp, ne asigură Ştefan.

Masa e în stil german, cu puţină pâine, multe gustări, o supă şi aşa mai departe. Totul este servit cu atenţie şi nu din belşug, dar suficient pentru a-ţi linişti pofta şi foamea. Se bea puţin, se vorbeşte mult... Nimic despre trecut, chiar dacă Ştefan a încercat de câteva ori să intre în subiect, atât Eugen, cât şi eu şi Hilda, parcă ne-am vorbit, l-am temperat, fiindcă îşi făcuse o întreagă „listă" de mulţumiri şi de aduceri aminte...

- Trecem peste apele tulburi, Ştefan, n-are rost! Ieri a fost o zi, alaltăieri o altă zi şi fiecare stă în spatele nostru. E un trecut pe care l-am „arhivat", ca să spun aşa, nu-l uităm, dar hai să nu-l mai evocăm... Este prea frumos astăzi. Mai bine, zice Eugen, spune-ne cum ai adus în viaţa ta această doamnă, adevărat comandant de navă, cu care sunt sigur că vei naviga multă vreme?

- Alt subiect nici că se putea! Hilda este, dragii mei, ni se adresează chiar ea, femeia care nu face pasul înapoi. Meseria mi-a spus, şi nu exgerez, că a fost şi este inimă destulă în omul acesta care are o mulţime de calităţi, dar le-a înghesuit undeva, în suflet, şi a uitat de ele. Eu cred, am citit undeva asta, că oamenii nu sunt sau nu trebuie să fie pedepsiţi pentru păcatele lor, pentru că îi pedepsesc acestea când nici nu-şi dau bine seama sau când înţeleg, dar este prea târziu. Dar, să lăsăm cele zise de alţii şi atenţie la

povestea noastră de început. Îmi veți da dreptate că eu am hotărât să iau lângă mine un om, nu o povară. Şi dacă sunt comandant de navă, atunci să ştiți că n-am dorit ca aceasta să ajungă o... epavă! Am să vă povestesc, aşadar, fără prea multe detalii, cum l-am ales de soț pe Ştefan, despre care nu ştiam nimic. Aveam zero informații! Vedeți ce curaj, ce risc! Dar am făcut-o pe răspunderea mea!

Aşadar: era o seară în care mă aflam la fratele lui, la Silvian. Eu sunt de mai multă vreme prietenă cu soția lui Silvian şi, apoi, cu el. Fiind singură, îmi mai pierdeam veacul pe la ei, dar avem şi ceva afaceri împreună. Din vorbă în vorbă, l-am auzit pe Mihulescu cel mare că-mi zice dintr-o dată, direct: „Hilda, tu nu crezi că ar trebui să-ți schimbi numele de familie? Stai cam mult în aşteptare, ai fost destulă vreme burlăciță şi nu e bine deloc. Găseşte-ți pereche! Singurătatea roade, îmbătrâneşte mai repede. Dacă vrei, te ajutăm noi? M-am gândit să vezi astăzi pe cineva, e surpriză, iar apoi să-mi spui ce ai de gând. Doar atâta pot să divulg din ceea ce ți-am pregătit pentru un viitor foarte... apropiat de noi şi, eventual, de tine...".

Nu am zis nu şi nici nu am dorit să aflu mai multe amănunte despre posibilul meu soț cu care voi naviga mai departe, pe nava ce m-ați desemnat voi comandant! Am fugit acasă, m-am făcut frumoasă, cât de cât, după care, la ora fixată, am sunat la uşa lor. Erau acasă ei şi cei doi băieți. Altcineva nu se vedea! Curioasă, am reacționat un picuşor uimită:

- Voi vă țineți de glume, unde-i... omul? Unde-i perechea cu care vreți să mă fericiți? E cumva invizibil? Vedeți că urăsc nepunctualitatea!

- Vom aştepta câteva minute, nu mai multe de cinci, şi va sosi. Nu puteam să vă chem la aceeaşi oră. Ce fel de surpriză mai era!?

Cam cinci minute au trecut şi s-a auzit soneria. Au sărit amândoi de pe scaun, dar soția lui, Martha, a fost mai sprintenă şi l-a rugat s-o lase pe ea, poate este ceva de... remediat! Indată a intrat în sufragerie un bărbat care arăta a fi stat ceva timp în baie şi în fața oglinzii. L-am înțepat un pic cu privirea, s-a apropiat de Silvian, a dat mâna cu el, poate trebuia să mă salute pe mine prima, dar mi-am zis că aştepta să fie prezentat.

- Dragă Ştefan, ea este Hilda, prietena şi colaboratoarea mea, pe care aş dori să o cunoşti, iar tu, Hilda, ai în fața ta pe... Ştefan Mihulescu, fratele meu!

O clipă am înghețat în fotoliu şi mi-am zis că Silvian glumeşte, dar privindu-l mai bine pe individul cu care ar fi vrut să-mi frângă inima urgent, poate aşa credea el, mi-am dat seama că este treabă serioasă şi că Ştefan avea ceva din Mihulescu cel mare. I-am întins mâna, ceea ce zic eu că a fost un pic de grabă din partea mea, dar eram nerăbdătoare să-i aud glasul, s-a mai prezentat şi el, apoi am tot vorbit vrute şi nevrute. A intervenit de câteva ori în discuția plină de... mai nimic, dar nu cu multă îndrăzneală. Îl urmăream pe furiş să văd dacă nu cumva este o reținere voită, o grijă foarte strictă de a nu greşi un cuvânt sau gest. Nu, nu exista aşa ceva în comportamentul lui. Cu mine nu-i mergea să joace teatru! Băiat fain, mi-am zis în gând, dar nu întotdeauna prima impresie contează. O să mai cântăresc... N-am mai stat prea mult, nimeni n-a pomenit vreo vorbă despre o eventuală relație, dar, când să plec, Mihulescu-junior a prins grai şi a jucat cartea până la final. Nu a fost cacealmist, a tras carte bună, pentru că l-am auzit, cu o voce extrem de reținută, că se oferă să mă conducă... De ruşine, față de Silvian, desigur, care este un om de mare valoare şi de cuvânt şi care rupe oricând pâinea în două să-ți ofere jumătate, nu am refuzat invitația. Să fi fost un scenariu scris şi plănuit de ei? M-am gândit şi la aşa ceva! Nu ştiu! Treaba lor!

... Ştefan avea Opelul de pe atunci, aşa că nu i-a fost greu să mă ducă acasă. Nu am mai stat la nici o pierdere de timp, ne-am despărţit imediat. N-am încercat să-l invit înăuntru, era prea repede, abia îl cunoscusem, şi urma, eventual, să ne mai întâlnim. Dar nu ne-am „plimbat" de prea multe ori, pentru că, la câteva luni, Silvian, care ne-a şi cununat, a vrut să ştie ce avem de gând. De aceea ne-a chemat la o şedinţă secretă pe fiecare, ne-a tras de limbă şi am stabilit repede să ne întâlnim, eu şi Ştefan,... definitiv! Aşadar, totul a fost făcut în stil nemţesc: repede şi sigur! Eu zic, chiar dacă este el de faţă, că am făcut o partidă bună, sunt fericită, sunt mulţumită şi aştept cu sufletul la gură să vină juniorul nostru pe care mi-l doresc cu ardoare. Va fi aerul vieţii mele, iar pentru asta, s-o ştie şi el acum, i-o spun de faţă cu voi, îl iubesc pe Ştefan cum ştiu eu mai bine.

- Da, nespectaculos, subliniază Eugen, dar eficient pentru amândoi. Cum se vede şi se simte, fiecare aţi dat „lovitura".

- Să spunem că aşa este, dar, hai, mai serviţi ce mai doriţi, că se apropie ora plecării şi vă vreau punctuali. Îmbrăcaţi-vă cu ceva uşor, luaţi-vă câte un pulovăr pe spate, că poate va fi răcoare, şi îmbarcarea!

Era puţin peste 20,30 când am ajuns la Mihuleştii „cei mari". Nu locuiau departe de Ştefan. Ne-au primit cu o bucurie ce mi s-a părut reală şi cu... whisky! Cei doi copii, minunaţi amândoi, vorbeau bine şi limba romană, deşi se născuseră în Karlsruhe. Ambiţia părinţilor, dar, mai ales, dorinţa lui Silvian de a-i învăţa şi limba în care el a spus mamă şi tată, m-a bucurat. Cel mare, Peter, de 10-11 ani, era la un liceu de muzică, unde urma pianul, iar cel mic, de 7-8 ani, Johannes (le-au dat nume nemţeşti în acte, dar în casă îi strigă Petre şi Ionuţ), era pasionat de informatică. Fiecare îl moştenea pe unul dintre părinţii, cel mic fiind Silvian întreg. După ce ne-am întreţinut mai bine de o jumătate de oră, pentru „încălzire", cum zicea Silvian, şi ne-am tot adus aminte de una şi de alta, a fost un moment în care n-am putut opri şirul de mulţumiri al familiei Mihulescu şi al fratelui rătăcit o perioadă în drumul către lumea bună. Degeaba a intervenit Eugen să-l oprească. Silvian l-a întrerupt categoric, spunându-i direct:

- M-a luat în „stăpânirea" lui un dor imens de voi, deşi acum vă văd prima oară! Tu ai fost şi eşti omul care a redeschis ochii fratelui meu spre viaţa adevărată, nu pot uita niciodată acest lucru, acest gest minunat, iar eu cel care a aşezat piciorul în prag şi când a venit să ceară ajutor am pus nişte condiţii, pe care Ştefan le-a respectat întocmai. Altfel... Este şi meritul lui, nu contest nimic din efortul pe care l-a făcut, dar dacă n-ai voinţă rămâi de căruţă. A înţeles bine, chiar de la prima discuţie, condiţiile pe care i le impunem, iar venirea voastră aici, pentru care sunt foarte fericit, este opera lui. Acum se încheie capitolul despre Ştefan Mihulescu, studentul din ultimul an de facultate, care nu merită să fie dat uitării, ci, din când în când, ca acum, e nevoie să-i mai răsfoieşti câte o pagină din viaţa aceea a lui, ratată într-un fel, pentru a-l ambiţiona să se ferească de ispită. Părinţii noştri au aflat prea puţin despre nefericita aventură de un an a lui Ştefan. Mai cu minciunile lui, mai cu isonul pe care i l-am ţinut şi noi am reuşit să acoperim, să ascundem rătăcirea lui într-o lume plină de întuneric şi ambiţii prosteşti, alcoolizate. Ştiu tot ceea ce a făcut şi l-am iertat, după ce s-a destăinuit. Mama are probleme cu inima şi am închis perioada aceea într-un seif al tăcerii. Până la urmă am reuşit să-l aducem între noi, dar fără voi n-o puteam face. O vedeţi pe această doamnă, pe Hilda? Ea mi-a demonstrat, în câteva luni, că ştiu să-mi aleg oamenii cu care colaborez şi prietenii, de aceea o respect ca pe sora mea. Fără ea, vreau să se ştie, şi i-o spun mereu, Fănică mai avea serios de tras. Gata cu amintirile, unele sunt prea grele, sunt anevoie de adus în

suflet, de aceea pun punct şi să revenim la seara aceasta. Mergem la sărbătoarea berii, am acolo un amic pe care l-am rugat să ne păstreze patru locuri şi aş zice să nu mai pierdem timpul, că i-o fi şi lui destul de greu să țină piept doritorilor de bere. La drum!

În parcul cu petrecerea era lume cât încape în privire... Peste tot grătare, fum, cântec... Ne-am găsit locurile, dar cu greu te puteai abține să nu te duci la dans. Cine rămânea pe bancă era musai să-l ia pe vecin de braț şi să se legene bine, în ritmul muzicii, în stânga şi în dreapta. Berea curgea râuri-râuri şi era adusă, la comandă, pe câte o bucată de lemn, un fel de scândură specială, mânuită cu uşurință de fete şi băieți îmbrăcați în costume naționale şi cu un zâmbet permanent pe față.

Era mai greu să comunici, să vorbeşti cu cei aflați la un pas de tine sau pe partea cealaltă a mesei. Dar nu eram acolo să stăm de vorbă, ci să ne distrăm să cântăm şi să bem nemțeşte, dar cu măsură!

A fost o seară strălucitoare, nu doar de la artificii, ci şi de la atmosfera extraordinară pe care o creează pofta nemților de distracție. N-avem cum s-o mai uităm!

LOCUL DE ODIHNĂ AL LUI KARL

Speram ca a doua zi, după lunga seară fără odihnă, să fie una mai lejeră. N-a fost deloc aşa, fiindcă Hilda ne-a trezit destul de devreme pentru micul dejun şi ne-a comunicat programul, în două vorbe: vizitam oraşul, făceam istorie, un pic de geografie şi destulă osteneală.

Din primele informații ale „ghidului” Hilda am aflat că această fostă capitală a Landului Bavariei era al treilea oraş, ca mărime, în Baden Wurttemberg, după Stuttgart, situat la 65 de kilometri şi Manheim, la vreo 60 de kilometri. Fugitiv, cei doi ne-au mai spus că oraşul are cea mai mare rafinărie de petrol din Germania şi că este numit şi capitala Internetului. Iată ceva interesant: 20 la sută din numărul populației lucrează în cercetare!

Am văzut, în Karlsruhe, şi un mod interesant, inedit, de călătorie cu tramvaiul, cel puțin atunci, care avea: trei linii ce duceau până în cele mai periferice zone, iar alte opt funcționau pe un sistem dual de transport, adică tramvaiele se deplasau şi pe linii de tren. De aici şi numele de trenuri-tramvaie. Ele ajungeau în regiunile mai depărtate de oraş.

Zâmbesc când mi se spune că primul automobil a circulat în 1715, şi ce industrie de automobile au acum, că în 1914 exitau 14 motociclete şi 50 de autoturisme! Oraşul este destul de tânăr. El a fost fondat în 1715, numele său provenind, ne explica Hilda precum în cartea de istorie, de la Karl Wilhelm de Baden Durlach. Karlsruhe înseamnă în

traducere: locul de odihnă al lui Karl. Am văzut şi unde este înmormântat Karl Wilhelm: un monument funerar asemănător cu o piramidă, aflat în Markplatz.

Castelul, clădire foarte veche, este înconjurat de o grădină splendidă. De aici, exact din centru, pleacă 32 de străzi ce se împart spre periferii. De aceea, Karlsruhe se mai numeşte şi oraşul-evantai. Ne-am oprit să admirăm reşedinţa Tribunalului Suprem al Germaniei, - drept civil şi penal -, Curtea Constituțională Federativă a Germaniei şi altele, şi altele... Da, nu pot trece atât de repede peste cele două gradini botanice, nu pot ascunde impresia produsă de Biserica Sfântul Ştefan (St. Stephan), Ştefan (!), capodoperă a arhitecturii neoclasice din Sudul Germaniei, sau peste şcolile superioare de tot felul, pentru pregătirea inginerilor sau a muzicienilor, Academia Artelor Frumoase, Şcoala Europeană... Nu voi uita cele câteva muzee şi galerii de artă sau Muzeul Național de Stat al Naturii, înființat, cred, nu întâmplător, pentru că oraşul a fost fondat chiar în inima pădurii!

Stăm la o terasă, suntem tratați cu bere de la mama ei de-acasă, bere ca lumea şi ca berea adevărată, zic eu, parcă aş fi mare specialistă în domeniu şi vorbim, vorbim în doi, în trei, ne ascultăm unul pe altul...

Hilda trânteşte o întrebare de care mi-era teamă, nu teamă-teamă, cât o oarecare jenă, pentru că mi-am dat seama că nu aveam argumente serioase să-i conving:

- De ce nu v-ați adus şi copilul?

- Ne-a fost teamă de avion, de oboseală, e mic Hilda, l-am botezat de curând, nu rezista şi nu ni l-ar fi dat nici mama soacră!

Oare am convins-o, mă crede?

- Data viitoare voi avea şi eu cu ce mă mândri!

- S-ar putea ca data viitoare să fie rândul vostru la un zbor spre noi...

Ştefan a tăcut mereu, dar de data aceasta nu se mai poate reține:

- Ar fi destul de greu pentru noi, pentru mine cu deosebire, fiindcă n-aş putea deschide ochii în fața unor oameni extraordinari cărora le-am produs, cu bună ştiință, atâta amar de supărare, i-am stresat, ca să nu spun mai multe, i-am...

- Ştefan, viața merge mai departe, ce-a fost a fost..., îl linişteşte Hilda.

- Dar undeva rămâne ceva greu de şters, de spălat, de curățat, pentru că nu există o soluție pentru aşa ceva. Cum pot eu să apar în fața profesorului Ionescu pe care l-am tratat ca pe un om ce-mi „mânca” viitorul, când, de fapt, eu eram duhul cel rău, eu eram stăpânit de diavol sau de nu mai înțeleg ce forță malefică.

- Lasă, Ştefan, că ți-ai plătit nesăbuința cu vârf şi îndesat. Şi parcă stabilisem, zice Eugen, să nu mai deschidem cutia cu de-ale Pandorei, în cazul nostru de-ale lui Ştefan cel Nechibzuit, cândva. Gata, eşti altcineva acum, te cred, din când în când e bine să mai priveşti peste viața ta, dar nu cu ură, nu cu reproş, poate doar cu mirare...

Seara, la masă, am mai revăzut câte ceva din viața „cealaltă” a lui Ştefan, care a vrut să ne mai dea nişte explicații, să construiască un şir neîntrerupt de scuze şi de mulțumiri pentru tata Petre, să ne întrebe, da, să ne întrebe mai multe despre copil... În sfârşit! Până la urmă l-am lăsat, mi-am dat seama că nu mai avea răbdare să tacă atât de mult, i-am deschis calea pentru a-şi putea descărca inima de atâta rău ce mai trăia în el, de atâtea gânduri care i-au ținut nevindecate rănile unei tinereți, ale unei părți de viață scăpate printre degete... L-am lăsat să vorbească şi s-a simțit foarte bine. Fața i s-a mai înseninat, a cerut, cu aprobarea Hildei, o băutură mai tare, ea s-a uitat fix la el, a stat

câteva clipe fără să scoată o vorbă, încercând o aducere aminte sau o mustrare fără vorbe, apoi a cedat:

- Fie, dar una şi bună. Apoi, închidem prăvălia şi revenim la bere, dacă mai vrei.

.....

Timpul, cea mai prețioasă valoare pe care o deținem fiecare, dar nu ştim totdeauna cum s-o „cheltuim", s-a tot dus şi se tot duce... Oricât am fi tras de noi, nu puteam opri nimic, nu puteam să prelungim şederea pentru că aveam biletele de avion, deşi Ştefan ne rugase să facem o nouă programare, o nouă rezervare.

- Vai de mine şi de cei de acasă, i-am spus lui Ştefan, tu nu ştii cum sunt părinții şi toți ceilalți când le promiți ceva şi nu-ți respecți cuvântul? Vrei să ia foc mama şi cu mama soacră! Vrei să înceapă să curgă peste noi telegramele, faxurile? Ai uitat că în convorbirea telefonică pe care am avut-o cu mama am primit somația ca nu cumva să amânăm plecarea de aici, că se face foc. Alexandru nu mai are răbdare, zice ea, „ce, vreți să vă uite?" Cu întrebarea asta chiar că m-a pus pe gânduri. Îmi pare rău, dar nu putem amâna nimic. Mergem în oraş, facem cumpărăturile necesare, poate găsim şi o pipă...

- O ce! Pipă! Cine e fumătorul? Alexandru vostru!?

- Nu, el încă mai trage de sticla cu suzetă, facem un dar, un cadou tatălui meu, profesorului, că vrea să-şi sublinieze mai bine... personalitatea.

- Hai, măi, Eugen, voi glumiți, de când domnul profesor fumează?

- Ai dreptate, glumim, dar zic să mergem în oraş, că doar astăzi nu este mâine...

* *
*

Ce să mai vorbesc!? Nu mai pot, pentru că despărțile sunt totdeauna greu de primit în suflet, nu se trece peste ele lesne... A bătut vântul peste perioada şederii noastre şi zilele s-au petrecut una pe cealaltă, fără să ne dăm seama cât de repede se duce azi, a pleacat mâine, e dispărut poimâine şi viața adaugă mai mult...

Mai țin minte, ca nişte tablouri mişcătoare, după clipele desprinderii de vraja născută în şederea cea scurtă şi fermecătoare lângă familiile Mihulescu: un Ştefan încremenit cu brațul ridicat şi neîndoielnic greu apăsat de amintiri şi de plecarea noastră ce s-a petrecut atât de repede; o băsmăluță roşie fluturând în mâna Hildei; sărutările şi îmbrățişările celor din familia Mihulescu cel mare; câteva lacrimi de neoprit şi greu de ascuns; nişte pastile pe care Eugen mi le-a strecurat în podul palmei; tăcerea prelungă ce a însoțit mare parte din călătoria de deasupra norilor... Încet-încet, totul s-a luminat, a devenit senin...

Apoi, liniştea dinaintea aterizării s-a transformat în nelinişte, în grijă, în dor. Şi ce dor... Greu, lung, aprins, neîndurător...

.....

Aceasta este viața. Acestea sunt pagini din zilele ei, din orele şi clipele ei. Ce urmează ştie doar Dumnezeu...

Orice poveste are acel sfârşit cu... dacă n-ar fi, nu s-ar... Povestea mea s-a desluşit doar pe aceste pagini, pentru că mai sunt multe de scris, de trăit, de văzut... Acum am altceva de făcut! Sunt aproape de tine, Alexandru! Acum vin, mamă!

CUVÂNTUL AUTORULUI

„Unde eşti copilărie...?”

- Ai zis că îmi mai povesteşti. Ce faci?

- Nu-ți mai povestesc, la vârsta asta nu mă mai pot ține de poveşti. Viața nu e poveste. Viața e viață, cu sânge, cu pâine, cu foame, cu sete, cu bogăție, cu frumusețe, cu eşec, cu strâmbătate, cu ultima respirație, cu roşu, cu alb, cu negru... Dacă vrei, hai să vorbim despre viață...

- Bine, vorbeşte, că tac!

- Fiecare dintre noi am avut copilărie, tinerețe... Spune câte cineva: eu nu am avut copilărie! Dar ce Dumnezeu era atunci când se juca în țărână, în glod, în nisip, în apa râurilor ploii, de la ruperea zilei de noapte până la sărutul ultimei raze de soare culcate după deal, după nor, după ziua care a trecut?

Era într-o joi, sau marți, sau vineri, era într-o zi în amiaza-mare. În cartierul în care stăteam, a vuit, ca una dintre cele mai mari nenorociri, vestea că, undeva, la numai doi paşi de cantonul CFR, s-a produs o crimă oribilă, o crimă pasională. Banca de lângă cabina ce veghea bariera era un loc fierbinte, unde se comentau, se discutau, se puneau la punct tot felul de informații, iar cealaltă bancă, nici aceasta de bani, ci doar de odihnit, aşezată la trei metri, chiar în fața casei-canton a picherului, era locul unde se transmiteau ştirile.

Țineam, vrând-nevrând, la programul zilei de vară care începea cu: vaca la păscut, baia la râu, numai lângă podul CFR, revenirea acasă cu animalul... nemâncat, fiindcă în nisip iarba creşte ceva mai greu!, fuga la cireş, la dud, la prun, la mere... Ehe, ce lungi erau zilele, copile! Dar ziua aceea a intrat definitiv în memoria mea. Pe strada care se întretăia cu fosta Călăraşi, devenită Libertății, o cale care ducea către Olt, cred că după prânz, s-a petrecut acea întâmplare odioasă şi vestea a încremenit cartierul gării! Aproape de abator, Doamne, Doamne, lângă abator, cineva, un bărbat, împuşcase pe altcineva, o femeie! De ce? Banca de ştiri dezvolta informația şi o asocia cu gelozia, sau cu „aşa a fost să fie”, cu „sărmana femeie”. Habar nu aveam ce-i aceea gelozie, dar murise un om. Asta mă înspăimânta! Ucigaşul s-a pedepsit singur: s-a împuşcat şi el şi a plecat cu două vieți dincolo de noi! Îți dai seama că am numărat de atunci de mai multe ori câte un deceniu dar evenimentul, emoțiile, frica au rămas la fel!

Pe banca aceea de ştiri, un loc foarte viu,... dormea în fiecare zi nea Aurică. Atunci „postul” nu mai emitea! Nimeni nu-l deranja pe nea Aurică, iar mie mi-era tare teamă de el. Era omul pe care se tot făceau, zicea lumea, tot felul de experiențe în spital...

Peste linia ferată, într-o fostă cabina de doi metri pe doi, era „locuința” unui măcelar, care, atunci când se împăca bine cu paharul, şi o făcea foarte des, striga lozinci pentru tătucul Stalin, îi pupa fotografia, de care nu se despărțea, şi aştepta să se „ridice”! De barieră vorbesc! Căci el niciodată n-a fost „săltat!” Ce drag îmi era omul acesta!

Evenimente uitate. Unele, poate, nescrise de presa vremii...

Cine ştia că la ora unu din noapte, pe linia una, a deraiat o locomotivă de manevră, care, până la trecerea primului tren, trebuia ridicată cu ce se putea: cu lemne de un metru, cu traverse, cu forța şi mintea lucrătorilor din tura de noapte, fără vreo macara, fără telegramă la Regională, fără evenimente de cale ferată înregistrate undeva; cine ştia că în noaptea X, nici nu plecase bine un personal din gară şi a şi fost oprit, aproape de cabina barierei, după zece pufăituri, ca să fie prins un hoț ce „vizitase” cantonul...

Cartierul gării era fascinant, fabulos. Rampa de încărcat animale şi buşteni în vagoane devenea, iarna, derdeluş, iar vara, loc bun de ascuns, vagoanele de pe „linia moartă” erau locaşul de taină şi de fumat; brutăria lui I.D.M. era zona unde mirosul de pâine îți potolea foamea; limonada de la prăvălia din vecinătatea barierei era un lichid natural aflat în sticlă cu bilă şi acidulat de-ți pocnea limba! Băutură unică!

Din când în când, de peste linia ferată, unde au fost până mai cândva depozitele pline de viața şi de mişcare ale cooperației, se auzeau ciocănind, toată ziua, ritmic şi fără întrerupere, dogarii, căci acolo a existat fabrica de butoaie. În locul acela am înțeles, pentru prima dată, ce înseamnă cuvântul director, director de dogari!

Dincoace de linie, proprietatea Simienilor, faima industriei oraşului, îi aducea la muncă pe mai toți bărbații, mai târziu şi multe femei, din localități limitrofe... Femei tăbăcar, femei vopsitor, femei muncitor...

Pe râul care împărțea fabrica în două, râul Pieții, ce trecea pe lângă hală, în oborul de păsări şi animale mici, îşi întindea cablul, la circa 5-6 metri înălțime, echlibristul care executa programul „Urmează cu roaba pe sârmă!”

Râul Pieții punea în mişcare Moara lui Gheltsch, apoi moara din Zăvoi, moara de lângă Fabrica de piele şi încălțăminte, pe cea de lângă terenul lui Lupaş, cum îi spuneam noi, locul unde se desfăşurau interminabile jocuri de fotbal şi încă una, mai aproape de Olt, ultima. Ce livadă era acolo!

Cartierul gării avea frizerii lui, avea cârciumile lui, avea, în fața stației C.F.R. crâşma cu vestita orchestră „La trei mustăți!, avea cei mai buni mititei, avea cizmarii lui, care îți lucrau şi pe datorie, avea căutatele cârciumi de pe Călăraşi, ale ceferiştilor şi pielarilor...

Şi mai avea, zona gării, celebra barieră unde eu aflam ştirile zilei în redacția de pe banca din fața cantonului picherului C.F.R. Parc-aud: ”A plecat regele!”, „L-au arestat pe...”, „A plecat Erika în Israel”, „Fereşte linia una!”, „Dă, mă, nene drumul la barieră, că mă găseşte pensia aci!”.

Vrei să-ți mai spun una: „Azi, toate s-au schimbat, doar vechiul tei...”. Dar nici el nu mai este. Numai amintirile mai sunt. Curate! Ele nu pot fi furate, înstăpânite, demolate, arse, distruse, arestate, judecate, pedepsite...

Asta nu mai este poveste. Asta este viața noastră!

A. CĂRȚI SEMNATE DE ACELAŞI AUTOR:

Râsul moare, dar nu se predă, proză umoristică, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Antim Ivireanul", 1997;
Coincidențe, roman, Râmnicu-Vâlcea, Editura Silviu Popescu, 1999;
Revanşa Dorei, roman, Editura Fortuna, 2000;
Suflete în clepsidră, roman, Râmnicu-Vâlcea, Editura Fortuna, 2002.

B. REDACTOR DE CARTE ŞI PREFAȚATOR LA VOLUMELE:

Antologia artei vâlcene (I) Aurelian Drăguşin, documentar , Centrul Județean de Conservare şi Valorificare a Tradiției Populare Vâlcea, 1992;
Un altar numit catedră, de Iulian Constantinescu, Editura Tehnopress, Iaşi, 1999;
Copil de trupă, de Corneliu Tamaş, Editura Silviu Popescu, Râmnicu-Vâlcea, 1999;
Catalogul cărții editate în Vâlcea, în perioada 1990-2000, împreună cu Dumitru Lazăr, Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2001;
Catalogul cărții editate în Vâlcea, anul 2001 şi completări la perioada 1990-2000 (redactor), Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea;
Mănăstirea Hurezi, de I.P.S. Gherasim Cristea, Editura Conphys, 2003;
Iataganul însângerat, de Veronica Tamaş, Editura Lux Libris, Braşov, 2003;
Ordinea din noi, de I.P.S. Gherasim Cristea;
*Domnul de religie şi nevasta lui,*Corneliu Tamaş, Editura Conphys, 2004;
Vistierie de cuvinte, de I.P.S. Gherasim Cristea, Editura Conphys, 2004;
Imagini din viață, de Paul Stănişor, Fundația „Ecoul sufletului", 2005;
Eroi vâlceni sub falduri de drapel, de Matei Călin, Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2005;
Inflexiuni paralele, de Alexandru Horezeanu, Editura „Ecoul sufletului" , Râmnicu- Vâlcea, 2005;
Iazul ploilor de stele, de Constantin Maria, Editura Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2005;
Lacrimile iubirii, de Veronica Tamaş, Editura Conphys, Râmnicu-Vâlcea, 2005;

CUPRINS

- Profesiune de credință..... p. 3
- Surpriza.....p. 5
- Noaptea lui Ştefan..... p. 10
- Consiliu de familie..... p. 14
- Altă viață.....p. 21
- Vine primăvara!.....p. 28
- O fericire pe jumătate..... p. 34
- Alexandru se grăbeşte! ..... p. 37
- Doctorul Eugen..... p. 41
- Nelinişte..... p. 45
- Într-o luni, dimineața..... p. 54
- Ajun de cununie..... p. 57
- O zi de joi care nu se dă uitării..... p . 65
- Bună seara, Alexandru!..... p. 70
- Casa viselor nesfârşite..... p. 77
- Furtună în deşert..... p. 83
- Iertarea greşiților noştri..... p. 89
- Bine faci, dar cui!..... p. 97
- Aproape de haina în dungi..... p. 100
- „Vizita bătrânei doamne!”..... p. 105
- O vară fierbinte..... p. 111
- Subiect de roman..... p. 116
- Iunie de foc..... p. 124
- „Călin, file din poveste”..... p. 130
- Muncă la... galere!..... p. 136
- Teatru ca în viață..... p. 140
- Ultima sută de metri..... p. 147
- Cerere în căsătorie..... p. 151
- Semne de bine..... p. 154
- „Veniți urgent, nu mai amânați!”..... p. 158
- „Mi-a fost tare dor de voi!”..... p. 164
- Locul de odihnă al lui Karl..... p. 173
- Cuvântul autorului..... p. 176
- Opera, redactor de carte, prefațator..... p. 178
- Cuprins ..... p. 179